IUBIRI ȘI DESTINE

ANNE BOLEYN

Iubirile lui Henric al VIII-lea

BRANDY PURDY

BRANDY PURDY

ANNE BOLEYN
Iubirile lui Henric al VIII-lea

Traducere din limba engleză:Alina Ştefănescu
Titlul original: *The Boleyn Wife,* 2010

Litera, 2014

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2019

PROLOG
Smintita din Turn, 1542

Corbii, cu penajul lor negru şi lucios, dau târcoale deasupra ferestrei mele, croncănind, în timp ce dedesubt muncitorii pălăvrăgesc veseli, strigând de mama focului unii la alții ca să acopere zarva pricinuită de ciocane şi de fierăstraie. În timp ce îmi clădesc cu voioşie eşafodul pe care îmi voi găsi sfârşitul nu peste multă vreme, ei îşi scutură rumeguşul de pe jiletcile din piele şi nădragii din lână. Sus sau jos, oriunde m-aş uita, privirea îmi este întâmpinată de o privelişte la fel de cumplită, fie că e vorba despre păsările prădătoare sau despre scândurile ce se vor mânji în curând cu sângele meu.

Sunt foarte îndrăzneţe păsările acestea, căci, atunci când muncitorii se opresc pentru masa de amiază, ele dau năvală asupra eşafodului neterminat, înhățând cu lăcomie bucățile de carne şi de pâine şi firimiturile apetisante de brânză gălbuie care li se întind din palmele învârtoşate. Oare câte osândiri la moarte au văzut aceste păsări? Nu ştiu cât de lungă este viața unui corb, dar mai mult ca sigur că unii dintre ei au fost aici acum şapte ani, când Anne şi-a dezgolit gâtul ei suplu ca de lebădă în fața călăului francez. Şi cu două zile înainte ca lovitura iute a sabiei să-i curme viața, George, fratele ei şi soțul meu, şi-a plecat capul nesăbuit şi mândru pe eşafod şi s-a jertfit pentru ea, la fel ca alți patru bărbați la fel de nesăbuiți. Mărturia mea este cea care le-a grăbit moartea. Am spus adevărul, şi încă mai plătesc pentru asta.

Să fie oare aceiaşi corbi care s-au cocoțat atunci pe zidurile Turnului ca să privească la fel de nerăbdători ca spectatorii umani, şi să se fi sfădit ei în limba lor

păsărească cu privire la cea care a înfruntat moartea cu mai mult curaj? Şi ce vor spune oare despre mine şi biata Kat, cea de-a cincea regină a lui Henric, când va veni şi rândul nostru?

Niciuna din noi nu merită soarta asta, nu merită ca lumina vieții să ne fie stinsă ca flacăra lumânării din cauza capriciilor unui bătrân rănit în orgoliu. Dar Henric Tudor este regele şi, aşa cum a rostit atât de bine Kat când a fost proclamată regină, „voința lui este şi voința noastră". Viața şi moartea noastră sunt în mâinile sale.

Aici, în Turn, mă dor tâmplele necontenit. Mi-am apăsat de nenumărate ori mâinile pe fruntea încordată şi adânc brăzdată pentru a alunga durerea, dar ea nu vrea să dispară. Şi mi-am scos de mult acele din păr ca să-l las să-mi curgă pe spate precum o cascadă învolburată, cu valuri alburii, dar durerea nu vrea să pălească. Dacă mi-ar mai păsa de înfățişarea mea, cred că aş izbucni în plâns, căci, deşi am doar patruzeci şi unu de ani, părul meu este deja mai mult alb decât castaniu; viața în temniță l-a presărat cu fire de argint şi de nea.

Unii spun că Gelozia şi Ura, Dreptatea şi Pedeapsa Divină m-au adus aici. „Cine seamănă vânt va culege furtună", îmi şoptesc pereții din jur fără oprire, cu glasuri pe care le cunosc mult prea bine. George, Anne, Weston, Brereton şi Norris nu-mi dau voie să uit că am folosit cândva sabia răzbunării asupra lor.

Vai, şi ce-am mai folosit-o!

Deşi nu pot să suport zarva care îmi necăjeşte timpanele în timpul zilei, îmi plac toate aceste zgomote de ciocan şi de fierăstrău, tachinările obraznice dintre muncitori şi chiar şi croncănitul corbilor, căci odată cu încetarea lor şi cu căderea nopții, este vremea nălucilor să mă necăjească.

El stă acum în umbră, departe de lumina făcliilor, o siluetă sumbră, neclintită. Şi, cu toate că nu pot să-i văd, îi simt ochii batjocoritori care râd de mine. Uneori este şi ea cu el. Foşnetul fustelor ei din catifea şi izul amețitor de

parfum de trandafiri îi anunță sosirea, iar ura din suflet mi se reaprinde cu o tărie care îmi cutremură trupul. Apoi, el își înalță capul cu o mișcare plină de grație, și-l pleacă în fața mea și face o plecăciune, precum un gentilom de la curte care își scoate pălăria cu pene în prezența unei doamne.

— Ei bine, Jane…

Îmi tresaltă inima când îmi rostește numele. Îmi zâmbește; nu contează că o face într-un mod zeflemitor, ci contează că îmi zâmbește, vorbește cu mine, iar cuvintele sale îmi sunt adresate numai și numai mie.

— …veți vedea cum se face dreptate, căci cât de curând călăul vă va face o demonstrație!

— Îmi pare rău, George! Am întins brațele stăruitor către el. Din suflet îți spun că nu am vrut ca tu să mori! Te iubesc!

— Zău, doamnă, aveți un mod aparte de a-mi arăta asta! M-ați acuzat de incest și m-ați trimis pe eșafod! Așa îi tratați pe cei pe care îi iubiți? Mă cutremur când mă gândesc ce îl așteaptă pe cel care vă este dușman!

Simt cum se întețește flacăra urii care a ars atâta vreme în sufletul meu.

— Tu ai ales eșafodul! Tu ai ales să mori împreună cu ea decât să trăiești alături de mine! Tu ai fost de vină! Poate că nu ai păcătuit cu trupul, dar erai vinovat până în adâncul sufletului! Tu ai iubit-o cel mai tare dintre toți! Da, am ajutat la moartea ei, și mă bucur de asta! *Mă bucur!* Îmi țin capul sus, bat din picioare și strâng pumnii atât de tare, încât simt cum unghiile îmi străpung palmele, lăsând în urma lor mici semiluni însângerate. Și în veci n-am să regret asta! Nimeni, nici Dumnezeu și nici Satana, nu mă poate sili!

— Crima încă mai sălășluiește în sufletul tău, Jane, mă dojenește cu tristețe.

Și apoi dispare și sunt din nou singură, deocamdată. Dar n-am curaj să adorm, căci atunci, în somn, mi se arată prevestirea iadului, flăcările îmi înconjoară trupul,

iar miasma pucioasei mă înecă şi îmi arde pieptul. Mă învârt în zadar, încercând să le țin departe, arzându-mi mâinile, şi atunci mânecile îmi iau foc. Mânecile mele născocite de ea, mânecile ei, mânecile pe care le-a făcut vestite. Anne Boleyn! Nu pot scăpa de ea nici în veşmintele mele! Mă prăbuşesc plângând pe podea, pârjolită, şi atunci el îmi apare dincolo de pâlpâirea unei flăcări. Dar nu, nu e George, este doar jupânul Kingston, temnicerul meu, care a venit cu nevasta să mă doftoricească cu o gură de leac amărui şi să-mi liniştească somnul.

Dar George este aici. Ştiu asta! Încă îi mai simt făptura cum zâmbeşte batjocoritoare din umbră.

Of, George, de ce nu ai putut să mă iubeşti măcar un pic? De ce nu ai putut să mă priveşti măcar o dată aşa cum o priveai pe ea, pe Anne? De ce nu ai putut să mă pui pe mine, soția ta, mai presus de sora ta?

Dar în noaptea asta n-am să dorm, în noaptea asta nu voi mai alunga focul şi pucioasa cu ajutorul fierturii amare de mac. Nu, în noaptea asta vă voi istorisi cum am devenit „Smintita din Turn” şi de ce, cu cât o iubeam mai mult, cu atât o uram mai tare…

PARTEA ÎNTÂI
Anne
1522–1536

CAPITOLUL 1

Anne Boleyn nu era frumoasă, dar, în timp ce femeile observau lucrul ăsta imediat şi cu bucurie, bărbaţii nu păreau să ia seamă prea des de el; ambasadorul spaniol care o numise „Târfa cu ochii bulbucaţi” era o excepţie de la regulă. Cu toate acestea, ea reuşea să-şi folosească farmecele ca nimeni alta, ca o vrăjitoare cu părul precum pana corbului, iar bărbaţii îi cădeau la picioare, îi înălţau cântece de slavă, iar unii chiar se jertfeau pentru ea.

Purtarea ei era de o naturaleţe regească, de parcă Mama Natură prevăzuse de la bun început că ea avea să fie regină. Cu fiecare gest, cu fiecare mişcare a capului şi a mâinilor, cu fiecare pas părea că pluteşte, ca într-un dans plin de graţie. Vocea îi era catifelată, râsul, ca o melodie, iar mintea îi strălucea precum argintul în soare şi era la fel de ascuţită ca cea mai tăioasă dintre săbii. Ochii ei mari şi căprui aveau o sclipire ademenitoare şi plină de viaţă, dar tenul ei căpăta nuanţe diferite în funcţie de cel care o privea, fiind socotit ca laptele de unii, şi pământiu, de alţii. Cei nouă ani petrecuţi la curtea Franţei şi-au lăsat urma asupra ei, vocea sa păstrând un accent liric, sau, după cum spuneau unii, cadenţat. În loc să fie minionă, blondă şi rotofeie ca o potârniche, asemenea celor mai vestite frumuseţi englezeşti şi asemenea surorii ei Mary, Anne Boleyn era înaltă, brunetă şi suplă ca o gazelă, cu pletele de un negru strălucitor lăsate pe spate ca o mantie ce-i ajungea până la genunchi şi pentru care avea să nesocotească regulile, purtându-le toată viaţa ei libere în vânt precum o ţigancă, în loc să le îngrădească într-o bonetă, după măritiş.

Este drept că nu era frumoasă, dar nu avea seamăn în a-i înşela pe cei care o priveau, ascunzându-şi cu viclenie metehnele prin cele mai ingenioase mijloace, ajungând astfel chiar să creeze tendinţe. Purta întotdeauna un guler strâmt din catifea, împodobit cu nestemate sau

mărgăritare, pentru a-şi ascunde un neg hidos în formă de căpşună de pe gât. Şi născocise un nou stil de mâneci lungi şi evazate la încheieturi, purtate pe deasupra unor mânecuțe, pentru a ascunde un cusur chiar şi mai ruşinos, începutul unui al şaselea deget, doar buricul şi unghia, care se ițea pe lângă degetul mic de la mâna stângă. Anne stabilea tendințe pe care celelalte femei le urmau degrabă, fără ca acestea să ştie că nu erau altceva decât nişte scamatorii, ca obiectele pe care le întrebuința magicianul de la curte pentru a-şi duce la bun sfârşit trucurile şi a-şi lăsa spectatorii cu gura căscată de uimire şi de încântare, mirați, dar şi vrăjiți în acelaşi timp de felul în care reuşise să facă trucul.

În 1522, când eu, Lady Jane Parker, am întâlnit-o pentru prima oară pe Anne Boleyn, soarta sa nu fusese hotărâtă încă, iar părinții încă mai purtau lunga discuție începută în copilărie despre viitorul ei. Îi îngrijora faptul că nu era blondă precum sora ei Mary, şi nici roşcată precum sora regelui, ca o adevărată roză englezească, pletele lui Anne fiind negre ca tăciunele. În plus, nu avea nici ochi albaştri şi domoli, sau senini şi verzi, ci negri şi migdalați. Pielea nu-i era albă ca porțelanul, cu obrajii îmbujorați, ci era pământie şi înfocată ca a unei franțuzoaice sau spanioloaice. Toate aceste gânduri îi făceau pe părinții ei să se întrebe dacă va găsi vreodată o partidă bună, dacă o va lua vreodată un bărbat înstărit de soție, aşa cum era, oacheşă, cu şase degete şi cu un temperament năvalnic şi îndărătnic pe care nici măcar Sir Thomas Boleyn, cu dârzenia lui, nu reuşise să-l înăbuşe. Să fi fost oare viața la mănăstire alegerea cea mai înțeleaptă? Cum mănăstirile erau pline de fete simple, urâte, desfigurate, sau oricum greu de măritat, Anne ar fi putut cu siguranță să-şi găsească locşorul acolo, iar cu mintea ei ar fi reuşit chiar să se ridice la rangul de stareță, aducând astfel familiei sale o mică sclipire de glorie.

S-a întâmplat însă ca atunci când gândul la măritişul

şi la soarta ei erau cât se poate de înrădăcinate în minţile tuturor, să vină ziua fatidică în care drumurile noastre s-au întâlnit şi destinele ne-au fost unite pe veci. Dacă cineva îşi va mai aminti de mine în veacurile viitoare, asta va fi din cauza lui Anne Boleyn.

Şi pentru asta, blestemată şi osândită să fie!

Tatăl meu, Lord Morley, şi Sir Thomas Boleyn îşi doreau să ne unească în căsătorie pe mine, singurul copil şi moştenitor al averii sale însemnate, şi pe George, singurul fiu al familiei Boleyn. Trebuie să recunosc că acest gând mă ungea pe suflet. Inima mea îi aparţinea deja, şi îi aparţinuse încă din ziua în care am sosit la curte, ca o simplă slujnică buimăcită şi neliniştită, pierdută în agitaţia zgomotoasă de la curtea regelui Henric. Cum mă rătăcisem de însoţitoarea mea, am rugat un gentilom care era în trecere să mă ajute să-mi găsesc calea. Acesta mi-a oferit curtenitor braţul şi m-a condus în siguranţă la uşa chiliei mele, unde a şi făcut o plecăciune, fluturându-şi cu graţie pălăria cu pană albă, pentru ca mai apoi să plece mai departe.

Nici bine nu se întorsese cu spatele la mine, că am şi oprit degrabă un paj aflat în trecere, apucându-l atât de strâns de braţ, încât mai aveam puţin şi-i smulgeam mâneca.

— Zi-mi numaidecât numele acelui gentilom! l-am implorat.

— George Boleyn, a fost răspunsul său.

Şi de atunci înainte, acest nume mi-a rămas întipărit în suflet. Mă rugam cu patimă în fiecare noapte Domnului, îngenunchind la marginea patului, să-l facă al meu, şi m-aş fi rugat bucuroasă chiar şi diavolului, dacă aş fi crezut că Tatăl nostru ceresc nu avea să-mi îndeplinească cea mai adâncă şi sinceră năzuinţă a mea. Ba chiar mi-aş fi vândut fără nicio remuşcare sufletul, pentru ca George să fie al meu, în timp ce aşteptam singură în întuneric să-mi vină somnul, şoptindu-i

numele de nenumărate ori, cu duioşie şi închinăciune, ca şi cum ar fi fost (şi chiar aşa era pentru mine!) o taină sau o rugăciune.

Când m-am întors acasă la Great Hallingbury, vasta noastră moşie de pe câmpiile adormite ale Essexului, am început să-mi plănuiesc campania precum un general din armată. Din fericire, eram un copil singur la părinți şi răsfățat, iar tatăl meu era, de cele mai multe ori, dornic să-mi facă pe plac.

Tata era un cărturar pasionat de studiul clasicilor, simțindu-se mult mai în largul său cu vechii greci şi romani, cu istoria, cultura şi miturile acestora, decât cu bârfele, scandalurile, politica şi intrigile de la curtea regelui Henric. Aşa că se închidea în bibliotecă ori de câte ori putea, cu manuscrisele şi cărțile sale mult iubite, înconjurându-se de statui şi busturi de zei, zeițe şi războinici măreți, în vreme ce lucra cu zel la traducerile sale din greacă sau latină, pe care le lega apoi cu grijă şi le oferea regelui, prietenilor săi sau altor învățați ca el. Eu îmi făceam veacul, ori de câte ori puteam, prin biblioteca sa, trăncănind necontenit şi cicălindu-l, fără îndoială, în încercarea de a pomeni cu fiecare prilej numele lui George Boleyn, turuind luni la rând despre isprăvile lui, până când tata a înțeles aluzia şi a aranjat să se întâlnească cu Sir Thomas Boleyn pentru a discuta posibilitatea unei încuscriri, sperând, fără îndoială, să readucă astfel mult sperata şi iubita pace în biblioteca sa.

Tatăl meu a acceptat astfel, în vederea altor tratative, invitația lui Sir Thomas Boleyn de a vizita castelul familiei acestuia din Hever, o construcție modestă din piatră şlefuită, adăpostită în inima ținutului Kent şi împrejmuită de un şanț de apă şi de verdeață din abundență.

Lady Boleyn, fostă Elisabeth Howard, ne-a primit călduros, nobilă şi diafană în purtări şi îmbrăcată într-o frumoasă rochie de catifea azurie.

— Să lăsăm formalitățile pentru contractele de căsătorie! a declarat aceasta, îmbrățişându-mă ca şi cum

aş fi fost deja nora ei.

După ce mi-am potolit setea şi mi-am schimbat rochia, Lady Boleyn m-a îndrumat către grădina unde se aflau copiii ei, George, Mary şi Anne, proaspăt întoarsă din Franța.

Când George m-a întâmpinat cu un zâmbet, mi s-a ivit pe chip toată patima din suflet. A fost ca şi cum o vrajă puternică şi iute m-ar fi străpuns direct în adâncul sufletului. Devenisem sclava iubirii.

La cei douăzeci de ani ai săi, George Boleyn era nemaipomenit de frumos, fiind înzestrat cu o isteţime fără seamăn şi având renume de mare crai. La înfăţişare, George era înalt şi suplu, cu tenul măsliniu ca al unui spaniol sau al unui francez, cu părul negru şi lins, cu barbă şi mustață scurte şi îngrijite, ochii lui având cea mai blândă nuanță de maroniu pe care am întâlnit-o vreodată, amintindu-mi de o capă din blană de samur, cu care să te acoperi în zilele geroase de iarnă; dinții îi erau ca fildeşul şlefuit, buzele, pline, rozalii şi senzuale, iar tenul, ca auriul cald al mierii. Fiind poet şi muzician deopotrivă, nu mergea nicăieri fără condei şi lăută, iar când cânta la aceasta din urmă, muzica sa îmi pătrundea direct în inimă. Îmi era cu neputință să nu-l iubesc.

Dar nu m-am amăgit niciodată crezând că şi el mă iubeşte. Speram asta cu jind, ardeam de dorință şi de gelozie, dar n-am nutrit niciodată acest gând. N-a existat pe lume o fată mai ştearsă ca mine, cu nasul meu încovoiat, cu fața şi cu trupul colțuroase, fără nicio rotunjime, cu sâni moi ca spuma laptelui şi cu un păr rar, de un castaniu-cenuşiu lipsit de splendoare. N-aş fi putut să aprind niciodată dorința în sufletul unui bărbat şi să-i fac sângele să-i clocotească în vine. Dar această convingere nu mi-a îngrădit năzuințele, râvna şi visele. Iar în lumea noastră, unde titlurile, pământurile şi averile, nicidecum iubirea, constituie materia din care sunt alcătuite căsniciile, şansele de a-l cuceri nu-mi erau cu totul potrivnice.

Păşind pe aleea din grădină, adierea vântului văratic a adus cu ea un iz acrişor de lămâie, făcându-mă să întorc capul în încercarea de a-i afla sorgintea.

Mary Boleyn trândăvea ca un trandafir în plină floare pe un scaun aşezat în aşa manieră încât să se bucure din plin de razele soarelui. Înveşmântată într-o rochie din atlaz albastru-cobalt cu portocaliu-aprins, brodată cu aur şi mult prea fastuoasă pentru un asemenea cadru câmpenesc, ea s-a aşezat mai bine pe pernele moi, ca o mâță întru totul satisfăcută. Purta pe cap o pălărie de paie decupată, cu boruri largi, iar pletele ei lungi şi aurii, îmbăiate în zeamă de lămâie, se răsfirau sub razele puternice ale soarelui, pentru a se decolora şi mai tare. Sub rochia ei portocalie, pântecele umflat vestea venirea pe lume a unei noi odrasle a regelui Henric.

Mary era cea mai binevoitoare dintre stricate. Îşi pierduse cinstea de timpuriu, şi cu nimeni altcineva decât cu regele Franței, însă era atât de desfrânată, încât a fost alungată de la cea mai libertină şi mai dezmățată dintre curți, din motive de „purtare necuviincioasă pentru o slujnică", fiind trimisă acasă în Anglia, unde a şi reuşit să atragă atenția regelui Henric al VIII-lea, ajungând bucuroasă şi fără niciun fel de împotrivire în aşternuturile sale. Poate că tocmai această lipsă de împotrivire l-a şi făcut să se sature repede de ea, nu înainte de a-şi semăna sămânța în pântecele ei. Astfel, Mary Boleyn, la doar douăzeci şi unu de ani pe atunci, s-a trezit alungată pentru a doua oară în viață de la curte, fiind trimisă în exil la castelul Hever în aşteptarea mirelui său, găsit degrabă în persoana lui Sir Wiliam Carey, un cavaler vioi cu posibilități modeste, încântat să-i facă pe plac regelui.

La fel ca mulți alții înaintea mea, am rămas fără cuvinte în fața frumuseții ei neasemuite, care fusese culeasă de atâtea ori, încât era greu să crezi că nu se ofilise sau pălise, precum şi în fața prostiei ei la fel de uluitoare. Mary era fără seamăn printre curtezane,

întrucât fusese metresa a nu mai puțin de doi regi, însă fără a trage vreun folos de la niciunul din ei. Într-adevăr, Sir Thomas Boleyn o suduise şi o altoise cu pumni şi cu picioare până când nu mai lipsise mult să-i scoată bastardul regelui din pântece. Acum nu mai vorbea cu ea decât strictul necesar. O considera un eşec de copil şi susținea că ar fi mult prea scandalos să spui despre ea doar că este săracă cu duhul, căci Mary primise puterea pe tavă şi refuzase să se înfrupte din ea, iar Sir Thomas Boleyn n-ar fi putut ierta niciodată o asemenea neghiobie.

— Jane…

George a început să vorbească şi am simțit cum rămân fără suflare. Eram atât de orbită de făptura lui, încât aproape că mi-am dus mâinile la ochi, ca să-i apăr, dar faptul de a fi lipsită de imaginea lui strălucitoare mi se părea de nesuportat. Era ca un soare care mi-a luminat viața, ca un zeu înveşmântat în atlaz auriu.

— …Bine-ai venit la Hever. Cred că o cunoşti deja pe sora mea, Mary, a spus arătând înspre dezmățata adormită, dar nu cred că o ştii pe Anne.

Am simțit cum îmi ard urechile la auzul gingăşiei şi căldurii cu care i-a rostit numele. Mult prea curând aveam să aflu că aceasta era o voce pe care o păstra numai pentru ea. Atunci, când l-am auzit rostindu-i numele pentru prima dată, am început să o urăsc.

Stătea aşezată pe o bancă şi, în timp ce vorbea cu mine, George a trecut în spatele ei, i-a luat cu blândețe pieptănul de fildeş din mână şi a început să i-l treacă prin pletele negre, proaspăt spălate.

Şi ea, la fel ca sora ei, era mult prea somptuos îmbrăcată pentru Hever. Purta o rochie din damasc negru, brodată cu fire argintii şi împodobită cu dantelă tot argintie. Avea prinsă în jurul gâtului ei lung şi suplu ca de lebădă o panglică din catifea neagră de care era atârnat un pandantiv cu inițialele ei, *AB,* unite printr-un lanț de argint cu trei mărgăritare suspendate. Avea tot nouăsprezece ani ca şi mine. Tocmai ce se întorsese de la

curtea franceză, unde se bucurase de multă prețuire şi, spre deosebire de sora ei, rămăsese cu cinstea şi cu stima neprihănite. Toată lumea preamărea însuşirile fără seamăn ale domniței Anne şi îi deplângea întoarcerea pe tărâmurile ei de baştină.

— Sunt încântată să o cunosc pe aleasa fratelui meu. Zâmbind călduros, mi-a vorbit în acea engleză ademenitoare cu accente franțuzeşti, care dădeau o notă neobişnuită vorbirii ei. Mi s-a spus că tu eşti una dintre doamnele de onoare ale reginei Caterina. Şi eu tocmai ce am fost numită în serviciul ei, aşa că o vom sluji împreună şi sper că vom avea şi şansa să devenim prietene. Îmi doresc asta foarte tare.

Am simțit un gol în stomac, sau mai degrabă un nod în gât, care nu mă lăsa să vorbesc, ci îmi îngăduia doar să dau din cap şi să mă uit fix la ea, ca o neroadă.

A început apoi să mă întrebe despre pasiunile şi antipatiile mele, despre plăcerile şi desfătările mele.

— Îți place muzica? Cânți la vreun instrument? Eu şi George (s-a uitat zâmbind înspre el) trăim pentru muzică. Cred că ne curg sunetele prin vine, şi cântecele ne impregnează mințile!

— Desigur că îmi place muzica, dar, din păcate, nu am niciun fel de aplecare către ea, le-am mărturisit. Ea mi-a răspuns printr-un semn scurt, compătimitor, din cap. Îmi venea să o lovesc. Cum îndrăznea să mă înjosească astfel, cu hainele ei extravagante şi cu purtarea ei franțuzită!

— Nu contează, a spus ea cu vocea graseiată. Îți place să dansezi sau să cânți?!

M-am îmbujorat toată gândindu-mă la profesorul francez de dans care preferase să se pensioneze cu demnitate mai degrabă decât să mai primească banii tatălui meu, mărturisind cu toată sinceritatea că aveam grația unei bovine. Profesorul italian de canto refuzase şi el să-şi ofere serviciile, căci nu avea nimic a mă învăța, cu glasul meu de cioară.

— Mi-e... mi-e teamă că nu mă pot lăuda cu realizări

ca ale tale, Lady Anne, am bâiguit cu trufie, ținându-mi bărbia ridicată în timp ce fața îmi devenea tot mai aprinsă şi mai îmbujorată.

Ca să spun drept, nu aveam niciun fel de talent.

— O, dar pun chezăşie că ai multe alte talente! a strigat Anne, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Broderiile de pe rochia ta sunt pur şi simplu minunate! a spus ea, arătând spre juponul meu roşiatic, brodat din abundență cu modele aurii în formă de nodul iubirii, pentru a se asorta cu cele de pe marginea corsajului şi a mânecilor rochiei mele din catifea maronie. Tu le-ai făcut? Îți place să-ți croieşti propriile rochii? Şi, în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi netezea fusta cu mâinile, iar eu am ştiut atunci că şi acesta era unul dintre nenumăratele ei talente.

Dar în ceea ce privea rochia pe care o purtam, în afară de alegerea materialelor, nu aveam niciun alt merit decât acela de a fi stat nemişcată pentru croitoreasă, lăsând stilul şi croiala în întregime la alegerea ei. Tatăl meu era un om bogat, şi ea îmi era recunoscătoare că apelam la serviciile ei, aşa că mă puteam încrede că nu avea să mă îmbrace într-un stil caraghios sau demodat. Iar eu mă descurcam decent cu acul, însă fără să mă pot lăuda cu asta.

— Îți place să citeşti sau să compui versuri? continuă Anne. Îți place să călăreşti? Sau să joci cărți sau zaruri? Din câte am înțeles, regina Caterina, în ciuda firii ei evlavioase, este o împătimită a cărților de joc.

— Maiestatea Sa joacă numai pe cele mai modeste mize, iar câştigurile sale sunt împărțite întotdeauna săracilor! i-am răspuns tăios în timp ce clocoteam în sinea mea. Cum îndrăznea să-mi facă asta? Să-mi fluture priceperea sa în față, în timp ce era cât se poate de limpede că nu mă socotea vrednică de a-i fi mireasă fratelui său!

Şi în toată această vreme, George pur şi simplu stătea acolo, uitându-se zâmbind la ea în timp ce îi trecea

pieptănul prin păr, chiar şi atunci când îmi arunca vreo privire întrebătoare ca replică la încercările surorii lui de a mă descoase, aşteptându-mi politicos răspunsul şi prefăcându-se interesat, deşi eu ştiam că nu este. Stăteam acolo în faţa lor precum un deţinut la judecată şi îmi doream din răsputeri să mă înghită pământul de sub mine.

Aşa au început legăturile mele cu familia Boleyn, deşi aveau să treacă încă trei ani până să ajung să fac parte de drept din ea. Atâta le-a trebuit lui Sir Thomas şi tatălui meu să ajungă la o înţelegere, după ce s-au tocmit ca la târg pentru zestrea mea. Între timp, eu m-am întors la curte, unde am fost urmată degrabă de Anne, pentru a face parte din alaiul de însoţitoare al reginei Caterina.

Îmi amintesc ziua când a sosit la palatul Greenwich. Regina se încuiase toată ziua în capela ei privată, postind şi îngenunchind în faţa imaginii Fecioarei înconjurate de lumânări pâlpâitoare, în timp ce noi, doamnele sale de onoare, hoinăream prin jur, plimbând leneş acul prin mărunţişurile pe care ne poruncise să le coasem, pentru a le împărţi apoi săracilor. Priveam visătoare pe fereastră, la râul curgător, oftând cu jind la adierea răcoroasă şi ochind cu ciudă lumea care se plimba pe cheile sale. Din când în când, una dintre noi mai ciupea la întâmplare coarda lăutei, apăsa clapele din fildeş ale clavecinului sau apuca plictisită unul dintre volumele înălţătoare despre vieţile sfinţilor, pe care Maiestatea Sa ne îndemna să le citim, pe rând, cu voce tare.

Brusc, am auzit nişte zgomote de paşi şi râsete venind pe scări şi am revenit la viaţă precum Lazăr din morţi, ciupindu-ne de obraji ca să le dăm culoare, îndreptându-ne în grabă bonetele şi aranjându-ne firele rebele de păr, stropindu-ne cu picături de parfum din sticluţe de cristal şi netezindu-ne fustele şi mânecile veşmintelor. În clipa următoare, uşa s-a deschis larg şi au intrat agale cavalerii regelui, cu George Boleyn în fruntea lor.

Parcă erau un cârd de păsări tropicale, un adevărat curcubeu de culori splendide şi vii în pălăriile lor cu pene, în pieptarele din atlaz şi în pantalonii din mătase, cu broderii migăloase ce mărgineau gulerele şi manşetele cămăşilor lor albe ca neaua, şi în gemele sclipitoare din inele, broşe sau mânerele săbiilor. Erau toți tineri, frumoşi, veseli şi lipsiți de griji, dezinvolți şi agitați, erau minţile iscusite şi poeții curții, nesăbuiți şi iresponsabili, erau filfizonii şi flecarii în a căror prezență viața nu părea niciodată plictisitoare.

George a venit lângă noi râzând din toată inima şi ținând un braț pe după gâtul lui Sir Francis Weston, cel mai bun prieten al său.

— Doamnelor, a spus el scoțându-şi pălăria şi făcând o plecăciune în fața noastră, v-am adus nişte fructe! A arătat spre coşul mare de nuiele din mâinile lui Sir Henry Norris. Apoi a început să ne împartă cu ajutorul prietenilor săi mere, portocale, prune, struguri, cireşe şi pere. În curând, aerul de plictiseală şi tristețe care plutea prin încăpere cu doar câteva clipe în urmă a fost înlocuit de glume, râsete şi cochetării sfioase.

Sir Thomas Wyatt, cu barba sa ca de samur şi cu ochii scânteietori, cunoscut drept cel mai strălucit poet de la curte, s-a aruncat pe o pernă la picioarele lui Lady Eleanor şi a început să cânte la lăută o serenadă despre roadele iubirii. Ochii îi căzeau cu înțeles asupra pieptului acelei doamne, în timp ce cânta, pe când mult îndrăgitul Sir Francis Weston, cu părul său roşiatic ca focul şi cu un ochi lipsă, împreună cu Sir Henry Norris, blond, cu ochi albaştri şi chipul angelic, s-au aşezat lângă Madge Shelton şi au început să se lupte care mai de care să-i atragă atenția. Acesteia îi căzuse o buclă roşiatică de păr de sub bonetă, şi amândoi o rugau stăruitor să-i lase să o taie şi să o păstreze pe vecie într-un medalion aurit, deasupra inimii. Sir William Brereton, înalt şi cu aer regesc, i-a confiscat zâmbind evantaiul lui Lady Margery pentru a-şi face vânt şi s-a aşezat cu capul în poala ei,

lăsând-o pe domnița luată prin surprindere să-i ducă boabe de struguri la gură şi să-i mângâie sfioasă părul negru şi lins.

Singurul care se ținea deoparte era George. Deşi zâmbea şi arunca necontenit replici pline de duh, privea totuşi pierdut înspre fereastră.

— Nu doriți să stați jos, domnul meu? l-am întrebat, dându-mi fustele la o parte pentru a-i face loc lângă mine pe scaunul de la fereastră.

Mi-a mulțumit zâmbind, şi s-a proptit dintr-odată în coate pe pervaz, aplecându-se pe fereastră şi mijind ochii în depărtare, pentru a cerceta strada.

— Aşteptați cumva vreun sol de la tatăl vostru? l-am întrebat.

— Anne, mi-a răspuns, cu vocea plină de căldură şi de dor, Anne soseşte astăzi. S-a aplecat şi mai mult, cu trupul încordat. Will! a făcut el semn nerăbdător către Brereton. Vino-ncoace, ai vederea mai bună decât a mea. Uită-te acolo şi spune-mi, mi se pare mie sau văd praf ridicându-se pe drum?

Apăruse în zare un nor de praf, din miezul căruia se ivise o trăsură însoțită de un mic grup de călăreți. George a luat-o la fugă într-acolo, gonind pe scări şi coborând câte două trepte deodată.

— Este Anne? A venit Anne? au strigat în cor prietenii lui George, însuflețiți. Şi, uitând de toate politețurile, fără să facă nici măcar o plecăciune sau să dea binețe, au sărit şi ei în picioare şi au pornit-o în urma lui, în graba lor îmbulzindu-se şi împiedicându-se unul de celălalt.

— Sir William, evantaiul meu! a strigat Lady Margery mult prea târziu după Brereton, căci deja dispăruseră cu toții, iar noi ne-am întors fiecare la treburile noastre, la vechea şi obişnuita noastră tovărăşie plictisitoare.

Stând pe locul părăsit de George, m-am aplecat pe fereastră şi am privit scena care se desfăşura dedesubt.

George i-a strigat numele şi şi-a fluturat pălăria în aer.

Ea i-a răspuns la salut şi, dând pinteni calului, a

plecat din mijlocul însoțitorilor săi, lăsându-i cu caii lor de povară, cu trăsura şi cu bagajele, tuşind din pricina prafului ridicat în urma ei.

Abia dacă apucase să dea pinteni calului, că George a şi ajuns lângă ea, luând-o pe sus din şa şi învârtind-o într-o îmbrățişare plină de bucurie. Râsetele lor se contopeau devenind unul singur, iar fusta din catifea maronie a costumului ei de călărie se ridica în valuri în urma ei.

— Bine-ai venit, Anne, îi dai o sărutare prietenului tău cel mai vechi şi drag? a întrebat Sir Thomas Wyatt, făcându-şi loc cu coatele printre Weston şi Brereton, grozăvindu-se cu privilegiul de a o fi cunoscut primul. Familia Wyatt din castelul Allington era vecină cu familia Boleyn în Kent, iar Tom şi sora sa, Meg, erau prietenii lor de joacă din copilărie.

— Ba îi voi da negreşit! a răspuns ea şi s-a întors degrabă pentru a trânti o sărutare pe obrazul lui George. Şi încă una şi pentru cel de-al doilea prieten al meu vechi şi drag! a adăugat ea, dându-i lui Wyatt sărutul cerut.

— Şi eu? a întrebat Francis Weston. Deşi nu am avut plăcerea să ne cunoaştem încă, domniță Anne, George mi-a povestit atât de multe despre dumneata, încât simt că vă cunosc de-o viață!

— Chiar aşa, Sir Francis, George mi-a spus atât de multe despre dumneata, încât şi eu simt la fel, şi totuşi… a şovăit cu un zâmbet amăgitor. Socotesc că cinstea mea ar avea de suferit dacă v-aş trata cu asemenea familiaritate!

Prietenii lui au izbucnit în râsete, dându-i palme pe spate şi înghiontindu-l în joacă.

— Vai, domniță Anne, protestez! a strigat acesta, lăsându-se într-un genunchi, cu o mână dusă la inimă. Orice-ar zice lumea despre mine, să ştiți că nu sunt un nemernic! a încheiat făcându-i obraznic cu ochiul.

— Nu contează care este adevărul, a răspuns ea întinzându-i mâna. Sunteți prietenul lui George, aşadar

veți fi şi al meu!

Henry Norris şi William Brereton au început atunci să se împingă şi ei înainte. Iată deci cele mai strălucitoare astre de la curte cum se luptau să-i obțină atenția sau măcar doar un cuvânt, sau o privire, ca nişte cerşetori înfometați care înghit cu nesaț firimiturile ce le sunt aruncate. Ce netoți sunt bărbații!

Vorbeau toți deodată (toți mai puțin George, care doar se uita la ea şi îi zâmbea cu adorație), îmbulzindu-se şi împingându-se unul pe celălalt pentru a o putea însoți până la odaia ei. Apoi, fără să rostească vreun cuvânt, George i-a oferit brațul, iar ea şi-a sprijinit mâna de el. Ceilalți au început să geamă din ce în ce mai tare, ca nişte soldați care-şi dau duhul pe câmpul de luptă. Pentru a-l consola pe Brereton, Anne i-a îngăduit să-i poarte cravaşa, pe care acesta a ținut-o ca şi cum ar fi fost osemintele vreunui sfânt pentru care era gata să-şi dea viața.

— O clipă! a strigat Norris, țâşnind în fața lui Anne şi începând să arunce din coşul pe care îl ținea pe braț cu petale stacojii de trandafiri în calea ei. Ştiam că aveați să sosiți astăzi, aşa că m-am trezit în zori pentru a culege un covor de trandafiri pe care să păşiți!

— Mai bine zis, pajul său a fost cel care s-a trezit în zori ca să meargă să le culeagă! a rostit Weston chicotind.

Ca să nu rămână mai prejos, atât Wyatt, cât şi Weston i-au mărturisit că îi scriseseră nişte sonete de întâmpinare şi, înainte ca Wyatt să invoce iar privilegiul de a fi cunoscut-o primul, Weston a şi început să recite cu voce tare, pentru ca să ajungă de îndată să-şi înghită cuvintele din pricina unui dos de palmă primit peste ureche.

— Arăți ca un pirat, şi asta şi eşti! a spus Wyatt înflăcărat, referindu-se la peticul pe care îl purta Weston pe locul unde fusese ochiul său stâng. Mi-ai furat tot versul doi!

— Aveți mult curaj să-mi imputați o asemenea vină,

domnule, şi va trebui să daţi socoteală pentru asta! Weston a dat să apuce mânerul spadei, înaintând spre Wyatt, cu mărgăritarul ce îi atârna de lobul stâng legănându-i-se violent.

Atunci, Anne a intervenit între cei doi, râzând şi aşezându-şi uşor palmele pe pieptul înfoiat al fiecăruia.

— De bună seamă, asta este cea mai pătimaşă primire de care am avut parte vreodată! Vă rog, domnilor, nu o stricaţi încăierându-vă. Să lăsăm ca aceste petale roşii de trandafir să fie singurele aruncate pe pământ astăzi, nu şi sângele vostru!

Renunţând la orice gânduri războinice, aceştia au urmat-o în palat.

Anne nici nu ajunsese bine la curte şi slujnicele nici nu apucaseră să-i despacheteze toate rochiile, că a şi făcut prima victimă.

Cel care s-a îndrăgostit de ea a fost Harry Percy, fiul şi urmaşul contelui de Northumberland. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că Harry Percy, aşa cum era el, înalt, ciolănos, roşcovan, bâlbâit, sfios şi împiedicat, avea să-i cucerească inima lui Anne Boleyn. Stângăcia lui era proverbială. Odată l-am văzut cum încercase să se urce pe cal şi alunecase pe cealaltă parte, iar la curte umbla vorba că „oricine poate să cadă pe scări în jos, dar numai Harry Percy poate cădea în susul lor!" Arăta ca un ţăran deghizat în prinţ, şi doar cele mai mercantile dintre fetişcane ar fi putut să fie topite după el. Dar, oricât de mult mi-aş dori să o descriu pe Anne ca având apucăturile cele mai rele şi să pretind că aceasta era una dintre ele, aş minţi vorbind astfel. Iubirea pe care o vedeam sclipind în privirea ei şi zâmbetul duios şi îngăduitor care i se ivea pe buze ori de câte ori se uita la Harry Percy mi-ar fi dezminţit vorbele.

Era prima ei zi în slujba reginei Caterina, şi cosea lângă mine când Harry Percy, intrând însoţit de un grup de gentilomi, s-a împiedicat de un scaun şi a căzut de-a

latul la picioarele ei. Noi ne-am prăpădit toate de râs până la lacrimi. Până şi regina Caterina n-a putut să-şi reţină un zâmbet, deşi a încercat să-l ascundă cu mâna. Anne a fost singura care a tăcut. Apoi, cu un zâmbet blând, s-a aplecat şi l-a întrebat cu duioşie:

— V-aţi rănit?

— Eu… eu… a încercat să spună Percy bâlbâindu-se şi uitându-se fix la ea cu ochii lui mari şi căprui, plini de adoraţie. M-am îm-mpiedicat.

Cuvintele lui au stârnit un nou val de râsete.

— Nu-i lua în seamă, l-a sfătuit Anne. Oricine se poate împiedica.

— Şi ce frumos te-ai mai împiedicat, nu-i aşa, Percy? a glumit Francis Weston, râzând cu şi mai mare poftă când a văzut că Percy nu pricepuse gluma.

Dar Anne şi Percy erau orbi la ce se petrecea în jurul lor şi nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Avea totul pe tavă. Îşi găsise iubirea adevărată, dar şi refugiul, ocupând un loc special în inima şi în inimile găştii vesele de mucaliţi a lui George, Wyatt, Weston, Brereton şi Norris, în compania cărora era văzută cel mai adesea. Stăteau toţi împreună, cuibăriţi în firida vreunei ferestre sau afară, sub vreun copac, râzând şi cântând sonete, sau născocind feerii ingenioase pentru a amuza curtea. Ea era lumina care îi atrăgea pe toţi ca muştele. Femeile o priveau cu ciudă, dar se grăbeau totodată să-i imite mânecile inventive, gulerele ca nişte zgărzi şi boneta franţuzească, o semilună din catifea sau atlaz, brodată cu fir de aur, mărgăritare sau pietre preţioase, aşezată pe creştetul capului domniţelor, adesea cu un voal atârnând graţios pe spate, pe care o prefera mult mai împovărătoarei bonete cu vârf, cu marginile ei apretate şi drepte şi cu ţuguiul care îţi încadra faţa precum o fereastră de fronton. Iar acum se pregătea să se mărite cu moştenitorul unui ţinut înstărit şi mai era, pe deasupra, şi o căsătorie din iubire! Până şi zeiţa Fortuna părea să se gudure pe lângă Anne Boleyn!

Dar a început apoi să se întrezărească un prilej de necaz, ca un tunet în depărtare, prevestitor de furtună, iar eu am fost printre primii care l-au băgat de seamă.

CAPITOLUL 2

Noaptea se anunța a fi ca oricare alta la curte. Nu exista niciun prilej deosebit de petrecere, niciun oaspete de seamă de întâmpinat sau vreo zi sfântă de sărbătorit. Am luat cina în Sala Mare şi apoi am dansat. Regele şi regina erau aşezați pe tron, iar în jurul lor, la dispoziția regelui, stăteau cardinalul Wolsey, fiu de măcelar devenit preot, care îi era indispensabil regelui şi care ținea acum frâiele puterii din funcția de lord cancelar, şi Thomas Cromwell, avocatul neînduplecat şi viclean, veşnic îmbrăcat în haine negre, cu privirea la fel de aspră.

Henric al VIII-lea era într-una din toanele lui proaste, posac şi tăcut, cu privirea încruntată de parcă era un balaur malefic. Îşi ținea ochii albaştri întredeschişi şi îşi muşca neatent cu gura sa mică şi rozalie degetele împodobite cu nestemate.

Părea că înăuntru lui se dă o bătălie între două suflete pentru cucerirea trupului. Era un domnitor deschis când îi convenea, zâmbind şi râzând necontenit. În asemenea clipe, putea să vorbească cu o persoană, fie ea de viță nobilă sau un simplu țăran, şi să o facă să se simtă cea mai importantă ființă din lume. Se uita adânc în ochii interlocutorului şi dădea din cap cu înțeles, ca şi cum întreaga lui ființă ar fi atârnat de cuvintele acestuia. Dar când era mânios sau în toane proaste, diavolul parcă punea stăpânire pe el în întregime, trup şi suflet, transformându-l într-un monstru turbat, puhav şi cu fața roşie, un tiran gata să verse sângele oricui i s-ar fi împotrivit, prieten sau vrăjmaş.

Era un bărbat uriaş, robust şi musculos, iar la vremea la care am aşternut aceste rânduri, petrecerile dansante şi activitățile în aer liber îi țineau sub control tendința spre îngrăşare. Avea umerii lați şi drepți, şi gambe bine sculptate, cu care se mândrea mereu peste măsură. Era un bărbat foarte frumos, rumen în obraji, cu părul scurt

şi învăpăiat şi cu barba foarte îngrijită. Iar felul său de a se îmbrăca îl făcea să pară şi mai impozant şi mai strălucitor. Vestoanele sale din catifea, lungi până deasupra genunchilor, pentru a nu-i acoperi gambele sculptate, aveau umerii căptuşiți pentru a-i face să pară mai mari şi mai laţi. Pieptarele erau încărcate cu nestemate, broderii aurite, pliuri sau răscroieli, iar pălăriile sale rotunde şi plate erau împodobite cu panglici aurii, cu nestemate şi cu pene albe dichisite şi răsucite. Pantaloni din mătase îi acopereau picioarele, iar încălțările din catifea cu vârfurile pătrățoase, pe care le prefera tuturor celorlalte, erau brodate cu fire de aur şi cu pietre prețioase. În jurul gâtului purta lanțuri grele din aur, şi diamante, şi alte pietre prețioase, mari cât nucile.

Din când în când, îi arunca priviri iuți şi arțăgoase femeii de lângă el, Caterina de Aragon.

Pe când avea doar cincisprezece ani, fetişcana spaniolă cu plete aurii pe nume Catalina a trebuit să-şi ia rămas-bun de la părinți, Maiestățile Sale Ferdinand şi Isabella, şi-a schimbat numele în Caterina şi a lăsat în urmă tărâmurile de baştină, pentru a înfrunta marea învolburată şi răvăşită de furtună ca să se mărite cu Arthur, prințul de Wales. În clipa în care acea fată speriată, cu inima frântă şi cu dor de casă a pus piciorul pe pământul englezesc, s-a înfăptuit un miracol: poporul englez, mereu bănuitor față de străini, s-a îndrăgostit de ea. Era o dragoste ce avea să dureze o veşnicie şi să o ajute să treacă peste toate necazurile ce urmau să vină. Logodnicul ei era un băietan palid şi bolnăvicios, care a cedat în fața morții înainte ca el, după cum jura Caterina, să-i devină soț de fapt, iar în anii ce au urmat a fost nevoită să se lupte cu sărăcia, să-şi cârpească rochiile jerpelite şi să-şi lase bijuteriile şi vesela din aur zălog pentru a-şi plăti slujitorii şi a-şi ține sufletul şi trupul laolaltă, în timp ce zgârcitul său socru, regele Henric al VII-lea, împreună cu la fel de vicleanul ei tată, regele Ferdinand de Aragon, se ciorovăiau pentru partea ei de

zestre rămasă neplătită.

Însă, după moartea bătrânului rege, i-a urmat la tron, la vârsta de şaptesprezece ani, tânărul prinț Henric, debordând de promisiuni şi de vitalitate. Primul său act oficial de rege a fost să o facă pe Caterina regina lui. Îi plăceau la ea spiritul cutezător şi tenacitatea, bunătatea, zâmbetul ei duios, grația sfioasă şi firea ei blândă. Nu i-a păsat atunci că era cu şase ani mai mare, fiind îndrăgostit. Şi, cel puțin pentru o vreme, totul părea să meargă de minune.

Dar, odată cu trecerea timpului, văpaia iubirii s-a domolit, iar pruncii născuți morți sau lepădați (singura care a izbutit să trăiască şi să înflorească a fost prințesa Mary) şi sărmanii vlăstari care se agățau cu sfială de viață o săptămână sau o lună întreagă înainte să se prăpădească şi-au spus cuvântul, la fel ca anii ce au trecut peste pletele aurii ale fetişcanei spaniole. Trupul ei mărunt, cândva grațios şi rotofei, a devenit planturos după zece sarcini, talia i s-a îngroşat, vremea i-a brăzdat chipul tot mai tare, cu fiecare an şi necaz întâmpinat, pletele aurii i s-au spălăcit, strecurându-se printre ele firicele argintii şi albe. S-a îndreptat tot mai tare înspre credință pentru a-şi găsi alinarea, postind, purtând un ciliciu pe sub rochiile sale bățoase, demodate şi posace, şi petrecându-şi ore întregi îngenuncheată în capelă, rugându-se cu ardoare în fața statuii Fecioarei.

Regele Henric s-a plictisit de ea, ochii au început să-i fugă prin jur şi, ce era şi mai rău, mintea a început să-i fie năpădită de gândul unui urmaş. Anglia avea nevoie de un fiu al său, de un viitor rege. Şi trebuia să fie băiat, şi nu fată; o femeiuşcă slabă şi nesăbuită n-ar fi putut să țină în frâie puterea sau să rămână grea fără să încovoaie însemnătatea coroanei! În acest impas se aflau în noaptea în care mi-a ajuns pentru prima oară la urechi acel huruit îndepărtat, prevestitor de furtună.

Priveliştea era una dintre cele mai caraghioase! Arareori s-a întâmplat ca un dans să pricinuiască

asemenea veselie. Tabloul lui Anne dansând galiarda cu Percy i-a făcut pe unii dintre noi să izbucnească în râsete isterice. Parcă îi văd şi acum: Anne, grația întruchipată, îmbrăcată într-o splendidă rochie brodată în cinci nuanțe de roşu şi asortată cu o bonetă franțuzească şi un guler din mărgele cornaline, şi Percy, la fel de strălucitor în veşminte din atlaz stânjeniu, împleticindu-se şi călcând pe toată lumea pe picioare, încercând să țină ritmul acelui dans vioi, vreme în care şi-a pierdut de două ori pantoful şi a călcat pe propria pălărie căzută de pe cap.

La un moment dat, regele a bătut brusc din palme şi muzica s-a oprit. Dansatorii au înlemnit ca şi cum s-ar fi preschimbat deodată în statui.

— Destul! Destul! a strigat el, şi în timp ce păşea pe ringul de dans, femeile i se aruncau la picioare în semn de reverență, iar bărbații cădeau în genunchi de o parte şi de alta a sa. Henric s-a oprit din mers doar când a ajuns în fața lui Anne şi a lui Percy. Domniță Anne, fiți bună şi lămuriți-mi această curiozitate care mă frământă de ceva vreme. Sunteți proaspăt sosită din Franța, unde mi s-a spus că există o mulțime de bărbați chipeşi şi curtenitori, maeştri ai dansului şi ai cuvântului, dar să ştiți că şi în Anglia avem asemenea bărbați. A arătat înspre un grup de curteni din apropiere, toți oratori şi dansatori desăvârşiți. Şi totuşi, ați ales să-i oferiți iubirea voastră tânărului Percy, care are nişte picioroange dizgrațioase ca de rață şi care se bâlbâie atât de tare, încât de-abia dacă pare că vorbeşte în engleză, darămite să mai poată rosti cuvântări frumoase şi măgulitoare.

— Nu tot ce străluceşte este făcut din aur, Maiestatea Voastră, a răspuns Anne cu subînțeles, oprindu-şi o clipă privirea asupra pieptarului său din catifea stacojie, brodat cu aur, fără să fie impresionată, în vreme ce făcea o plecăciune grațioasă în fața lui, cu fustele învolburându-se în jurul ei ca o baltă întinsă de sânge.

— Chiar aşa? a rostit Henric, arcuindu-şi sprâncenele mirat. Era limpede că nu avea de-a face cu o domniță

sfielnică şi domoală, care să-i zâmbească prosteşte şi să i se arunce tremurând la picioare, cu supunere şi teamă! Percy, du-te de ia loc şi lasă-mă să-ți arăt cum se ține ritmul fără să calci pe toată lumea pe picioare! a adăugat, bătând din palme cu putere. Cântați! le-a poruncit muzicanților. Domniță Anne... a spus apoi întinzându-i mâna cu atâta hotărâre, încât nici chiar Anne nu a cutezat să-l refuze.

După dans, Henric i-a mulțumit şi s-a întors să schimbe două vorbe cu Sir Henric Norris, un prieten drag, dar şi secretarul personal al regelui, cel mai destoinic slujitor al său. Anne l-a alungat iute pe rege din gândurile sale, ca pe oricare alt băiat căruia i-ar fi acordat un dans, şi s-a îndreptat direct înspre locul unde stătea Harry Percy, fără să se uite o clipă în urmă. Dar, în timp ce se țineau amândoi departe de restul lumii, Henric îi urmărea cu ochii săi şireți şi albaştri ca mărgelele, frecându-şi bărbia cu mâna şi aruncând raze multicolore în jur cu nestematele care îi împodobeau degetele. Apoi s-a întors şi i-a făcut semn lui Wolsey să vină la el.

Cardinalul a şi ajuns degrabă lângă el. Deşi vorbeau în şoaptă, chipul lui Henric îi trăda hotărârea, iar cel al cardinalului, uimirea.

— Ocupă-te de asta! a rostit regele tăios, înainte de a se reaşeza pe tron, neluând în seamă zâmbetul blând şi întrebător al Caterinei şi dându-i la o parte mâna pe care aceasta i-o aşezase uşor pe braț.

Lumina aurie a făcliilor se revărsa în grădină, şi acolo, pe un covor verde de iarbă moale, Anne dansa, nestingherită de privirile altora, cu dragul ei Percy. Însă eu am izbutit să-i zăresc de pe terasă. Când a ridicat-o în aer în timpul voltei, Anne şi-a lăsat capul pe spate, râzând cu bucurie. Cred că aceea a fost clipa supremă de fericire pentru Anne. Dar numaidecât Percy s-a şi împiedicat, făcând-o pe Anne să cadă, încă cu zâmbetul pe buze, şi să se rostogolească pe spate în iarbă, domolindu-şi însă căderea cu fustele ei umflate. Percy a

fost imediat cuprins de grijă, dar când a încercat să se aplece deasupra ei, Anne l-a apucat de mâna întinsă şi l-a tras în jos, făcându-l să aterizeze deasupra ei. I-a cuprins gâtul cu braţele şi i-a dat o sărutare lentă şi apăsată. De-abia atunci l-a lăsat să o ajute să se ridice şi să o însoţească înapoi în sală.

Nu m-au observat când au trecut pe lângă mine, ţinându-se de mână, zâmbind şi privind adânc unul în ochii celuilalt. Nu mai văzusem niciodată două persoane atât de îndrăgostite. M-am gândit atunci la mine şi la George, şi cu greu am reuşit să nu mă prăbuşesc la pământ în lacrimi. Dansaserăm împreună de două ori până atunci şi a fost de fiecare dată curtenitor şi amabil cu mine, dar nu izbuteam să întrevăd nicio fărâmă de iubire în ochii lui, doar bună-cuviinţă şi… nepăsare. Şi, în ciuda tuturor încercărilor mele, nu am reuşit să aprind nicio văpaie în sufletul lui, nici măcar o scânteie.

Viaţa şi-a urmat cursul obişnuit în săptămânile ce au urmat. Starea mea de nelinişte dispăruse, şi începusem chiar să cred că m-am înşelat. Dar nu, era doar liniştea de dinaintea furtunii ce se pregătea să izbucnească.

Primul fulger năprasnic s-a ivit în noaptea banchetului fastuos dat în cinstea ambasadorului împăratului roman Carol Quintul, nepotul reginei Caterina.

Urma să fie pusă în scenă o feerie grandioasă la palatul opulent al lui Wolsey, conacul York, iar eu şi Anne ne număram printre puţinele persoane care aveau privilegiul să ia parte la eveniment.

După banchet am mers degrabă în odaia orânduită pentru odihna noastră, ca să ne îmbrăcăm în costume. Eram amândouă îmbujorate şi agitate, arzând de nerăbdare, umblând de colo-colo, şi ciripind, şi cârâind ca nişte păsări în colivie, foindu-ne fustele şi jucându-ne cu acele din păr şi cu mărgăritarele, şi aşezându-ne plasele aurii care ne îngrădeau pletele sub scufiile franţuzeşti din atlaz alb, împodobite pe margini cu aur şi

cristale, răstindu-ne şi plesnind slujnicele care se aplecau prea iute să repare vreun tiv descusut sau vreo mânecă lăsată.

Avea să fie o bătălie măreaţă între Virtuţi şi Vicii. Poate că ar fi trebuit să iau drept un semn prevestitor rolurile care ne fuseseră atribuite. Anne era Sârguinţa, sora ei, Mary, Blândeţea, iar eu, Statornicia.

Aşa că, îmbrăcate în rochii din atlaz de un alb îngeresc, cu betelii petrecute cum se cuvine în jurul sânilor şi brodate cu litere aurii ce compuneau numele virtuţii pe care trebuia să o interpretăm, ne-am ocupat locurile în crenelurile unui castel uriaş, clădit din ghips şi hârtie turnată, pictat în culorile regale ale Tudorilor, alb şi verde, şi care fusese adus pe roţi în Marea Sală. Scena era luminată de nenumărate lumânări, iar băieţii din corul cardinalului şi muzicanţii acestuia ne încântau urechile cu o muzică dumnezeiască.

Intrarea Viciilor a fost vestită brusc printr-un sunet drăcesc, strident, ce a străpuns aerul, aşa încât Cruzimea, Pofta, Disprețul, Răutatea, Pizma şi Desfrâul au început să se perinde pe scenă, fluturând şi lovind cu biciul, îmbrăcate în veşminte negre, sclipitoare precum lignitul, cu broderii ce mimau flăcările iadului în portocaliu, galben şi stacojiu şi care le atârnau de fuste, şi cu corsaje pe care erau scrise cu litere învăpăiate viciile fiecăreia, iar capetele lor cu plete brune fluturând în aer erau ornate cu coarne roşii drăceşti.

Muzica devenea tot mai însufleţită, iar noi ne arătam groaza pe chip, implorând cerul să ne vină în ajutor, în vreme ce aruncam asupra cotropitorilor o ploaie de coacăze, portocale, curmale, smochine şi nuci. Pe muzica trompetelor au sosit apoi şi ajutoarele, în forma a şapte Cavaleri îmbrăcaţi în veşminte din atlaz albastru, culoarea Fecioarei, cu mantiile brodate cu inimi în flăcări şi cu pene vopsite în albastru alunecând graţios din coifurile aurii, fiecare purtând un scut gravat cu titlul său. George era Sir Inimă Loială, iar Francis Weston şi

Harry Percy primiseră rolurile bine nimerite de Tinerețea Îndrăgostită şi Bunătatea. Grupul era condus de figura înaltă şi maiestuoasă a regelui Henric al VIII-lea în persoană, îmbrăcat din cap până în picioare în stacojiu, cu inimi învăpăiate imprimate pe veşmânt. Scutul său şi privirea senzuală şi dârză trădau faptul că Henric întruchipa Dorința Arzătoare.

Cavalerii au condus Viciile, prin dans, la înfrângere, într-o bătălie închipuită, demonii ademenitori prăbuşindu-se la picioarele lor şi cerând îndurare. Cavalerii le-au tras în sus cu vigoare şi le-au trimis de lângă ei, învârtindu-se şi făcându-le cu mâna un hotărât şi poruncitor semn de bun-rămas.

Trâmbițele au început să urle, şi corul să cânte aleluia, în timp ce noi îi acopeream pe salvatorii noştri cu o ploaie de petale albe şi roşii de trandafiri. Aceştia au căzut în genunchi, cu mâinile la inimă, şi ne-au implorat să coborâm din culmile noastre înalte.

După multe gesturi de sfială feciorească, ne-am supus şi am lăsat-o pe Mary, sora regelui, ducesa de Suffolk şi cândva regina Franței, care întruchipa Frumusețea, să ne îndrume. Mary fusese regină cu mai puțin de un an înainte ca regele Ludovic să moară, şi era vestită pentru pletele ei arămii, pielea albă ca neaua şi pentru hotărârea de a renunța la titlul de regină pentru cel de ducesă şi de a se mărita cu iubirea vieții ei, Charles Brandon.

Confuzia şi-a făcut apoi loc pe scenă, amenințând să prefacă coregrafia de măşti în haos. Dorința Arzătoare trebuia să conducă Frumusețea la dans, Sir Inimă Loială, pe Sârguința, şi tot aşa. Nu era nimic lăsat la întâmplare, partenerii noştri de dans fiindu-ne desemnați încă din prima zi de repetiții. S-a întâmplat însă că regele Henric a trecut pe lângă sora sa şi a apucat-o cu îndrăzneală pe Anne de încheietura mâinii.

Cu un rânjet obraznic, Francis Weston a ocolit Onoarea şi a rugat-o cu stăruință pe Madge Shelton să împreuneze Iubirea cu Tinerețea Îndrăgostită. Iar Harry Percy a

alunecat pe o coacăză şi a nimerit în braţele Milei, în loc de cele ale îndurării.

A urmat o clipă de nelinişte pentru aceia dintre noi care rămăseserăm fără pereche, alegându-ne degrabă un însoţitor. Eu una nu am şovăit şi l-am apucat cu îndrăzneală pe George de mână chiar în vreme ce acesta se întindea spre Îndurare, frumoasa soră cu plete aurii a lui Sir Thomas Wyatt, Meg Lee, despre care se zvonea că ar fi fost ibovnica din copilărie a lui George.

Am început apoi să dansăm cu graţie ritmată pe covorul de trufandale şi petale de flori, simţind cojile de nuci şi fructele strivite sub condurii noştri de atlaz, totul culminând cu acordul final, în care Cavalerii au ridicat Virtuţile pe sus şi au ieşit cu ele de pe scenă. Biruiseră Viciile, îşi revendicaseră răsplata, şi aveau să danseze şi să se lupte şi altă dată.

George mergea imediat în urma regelui, aşa că am putut să văd cum Henric a întârziat să o pună jos pe Anne. Părea hotărât să zăbovească acolo cu ea în braţele sale, în ciuda privirii tăioase şi dezaprobatoare a Frumuseţii. Abia când Dăruirea, cumnatul său cu barba castanie, Charles Brandon, l-a bătut vesel cu palma pe spate şi i-a spus: „Frumos aţi mai dansat, Sire!", i-a dat drumul.

— Domniţă Anne, i-a spus în timp ce ea a făcut o plecăciune adâncă în faţa lui, ridicându-i bărbia pentru a se uita la el, Dorinţa Arzătoare şi Sârguinţa dansează bine împreună. Poate că ar trebui să schimbăm rolurile data viitoare. Mi-ar fiice mare plăcere. Spunând acestea, a plecat mai departe.

Anne s-a ridicat din plecăciune şi s-a întors neliniştită către George, cu buzele tremurânde din cauza întrebării pe care nu cuteza să o pună.

— Este doar bravură curtenească, dragă Nan, a liniştit-o George zâmbindu-i şi strângându-i mâna într-a lui.

— Eşti sigur, George? Doar atât şi nimic mai mult? a întrebat ea, apucându-i mâna cu disperare în timp ce

căuta să-i surprindă privirea. Când m-a ținut aproape de pieptul său şi m-a privit în ochi, m-am simțit goală şi rece ca moartea!

Înainte ca George să apuce să-i răspundă, s-a ivit o nouă dramă menită să-i distragă atenția lui Anne. Sărmanul Harry Percy a păşit în timpul dansului pe o nucă, iar coaja acesteia i-a pătruns prin talpa subțire a pantofului de dans, şi acum şchiopăta, lăsând în urma sa o dâră de sânge. La văzul lui, Anne a început de îndată să se agite pe lângă el ca o cloşcă, pierzându-şi purtările de femeie suavă, cu maniere sofisticate franțuzeşti, aşa cum era, de fapt, şi, fiind ajutată de Noblețe, de Plăcere şi de Libertate, cunoscuți şi drept Norris, Wyatt şi Brereton, împreună cu George, care se prăpădea pe jos de râs, în urma lor, au plecat să caute un medic.

Iar eu am fost încă o dată părăsită şi dată uitării.

Am stat în acea seară în biroul tatălui meu din casa noastră londoneză, cu busturile înțeleptei Atena, a neprihănitei Diana, a frumoasei Venus şi a mărinimoasei Iunona privindu-mă de pe polița căminului, în vreme ce îmi odihneam capul pe genunchiul tatălui meu şi îl întrebam cum mergeau negocierile de căsătorie.

— Oh, Janey. A început să-mi mângâie părul, eliberat acum din plasa aurie. Este cert că e o partidă bună, dar îți spun drept că am îndoielile mele. Mă îngrijorează tânărul George şi persoanele cu care se însoțeşte. Mi-au trecut pe la urechi tot felul de poveşti care nu se cuvine a fi auzite de o domnişoară ca tine. S-ar putea să nu însemne nimic, şi vârsta să-i domolească firea dezmățată, dar… A tăcut cu înțeles. Aş vrea ca fata mea, singurul meu copil, să facă o căsătorie bună, dar aş mai vrea şi să fie fericită.

— Aşa voi fi, tată! M-am ridicat în picioare. Aşa voi fi! Voi fi cea mai fericită femeie din lume, cea mai fericită femeie care a trăit vreodată pe lumea asta, de mă voi mărita cu George Boleyn!

— Oh, Janey. M-a mângâiat pe obraz. Ochii tăi sunt orbiți de un chip frumos, iar inima ți-e vrăjită de dorință, iar tu crezi că e iubire! Dar trebuie să ai încredere în mine că ştiu ce-i mai bine pentru tine. Deşi ochii îmi sunt bătrâni, vederea devine tot mai limpede odată cu înțelepciunea dată de experiență şi de vârstă. Şi sunt convins că George Boleyn, deşi e al naibii de chipeş, nu este bărbatul potrivit pentru tine.

Auzind acestea, m-am aruncat la pământ şi am început să plâng cu atâta putere, de parcă s-ar fi pornit o furtună în sufletul meu. Pieptul mi-a fost cuprins de o durere profundă şi chinuitoare, şi tot corpul mi se zdruncina din pricina suspinelor nimicitoare care păreau să-mi sfâşie plămânii ca o mâță prinsă înăuntru, care încerca să scape scrijelind cu ghearele. Iar din gât îmi ieşea un vaiet lung şi pătrunzător, un geamăt de deznădejde adâncă, precum bocetul de înmormântare.

— Janey, Janey! Fără să ia în seamă genunchii săi loviți de gută, tatăl meu a îngenuncheat lângă mine şi m-a mângâiat pe spate. Ştiu că ți-e greu să mă crezi acum, dar timpul va dovedi că am dreptate. Căsătoria cu George Boleyn nu îți va aduce decât suferință!

— Mai degrabă sufăr alături de el decât să aflu bucuria cea mai mare cu alt bărbat! i-am făgăduit.

— Janey, te-am privit astă-noapte când te aflai împreună cu el şi cu cercul lui de prieteni, şi erai mereu lăsată pe dinafară, uitându-te de pe margine, dar fără să faci parte din grup.

— Dar, tată, am încercat să protestez, toate astea se vor schimba odată ce ne vom căsători…

Credeam cu îndârjire lucrul acesta. Odată ce aveam să fim singuri împreună, ca soț şi soție, departe de plăcerile şi de capriciile curții, de „draga de Nan” şi de banda lui de prieteni puşi pe şotii, George avea să ajungă să mă cunoască şi avea să vadă că îl veneram şi că nu-mi doream altceva decât să-i câştig iubirea. Brațele mele aveau să fie mereu deschise pentru el, aveam să-i

dăruiesc urmaşi şi să mă îngrijesc personal de bunăstarea lui. Şi, deşi ar fi putut avea o soție mai frumoasă ca mine, niciodată nu ar fi găsit una mai bună. Poate că îmi lipsea sclipirea de diamant, dar aveam să precumpănesc asta prin dăruirea mea, desăvârşită ca o boabă de mărgăritar. Nimeni nu ar fi putut să-l iubească vreodată la fel de mult ca mine. Aveam o văpaie în suflet care ardea şi tânjea după făptura lui şi care nu ar fi putut să fie umbrită, stinsă sau domolită vreodată.

— Şi dacă nu se va întâmpla asta? m-a întrebat tatăl meu cu blândețe. Dacă va fi mereu precum cercul vrăjit al solomonarului, în care nu vei putea pătrunde pe veci, asemenea duhurilor?

— Nu-i aşa, tată, ai să vezi că va ajunge să mă iubească. Îl voi face să mă iubească!

Vai, cât de tânără şi plină de convingeri eram pe atunci. Nu ştiam că nu era cu putință să faci pe cineva să te iubească, oricât de mult ai fi dorit şi ai fi tânjit după asta.

— Te rog, tată, nu-mi lua lucrul ăsta! Îmi vei frânge inima dacă o faci!

A cedat cu un oftat şovăitor.

— Janey, să ştii că am mari îndoieli când rostesc aceste vorbe, dar voi lăsa lucrurile aşa cum sunt şi nu-mi voi mărturisi reținerile în fața lui Sir Thomas. Negocierile vor continua, şi vom vedea unde se va ajunge.

— Îți mulțumesc! am şoptit cu ardoare. Of, tată, îți mulțumesc! Mi-am aruncat mâinile în jurul gâtului lui şi i-am acoperit obrajii cu sărutări.

În vreme ce primejdia de a-mi pierde obiectul năzuinței mele fusese cu greu înlăturată, Anne nu avea să fie la fel de norocoasă.

Robert, un văr îndepărtat de-al meu, se afla în slujba cardinalului Wolsey, şi am aflat de la el toată povestea.

Wolsey l-a chemat pe Harry Percy în camera sa personală şi l-a ocărât aspru în fața tuturor slujitorilor

săi, schingiuindu-l cu vorbele sale tăioase ca loviturile de bici. Cum de îndrăznea el oare să se prostească cu fata aia, Boleyn? Puțin îi lipsea să mai facă spume la gură, falca îi tremura, ochii îi aruncau săgeți, în vreme ce susținea că era uimit de neobrăzarea pură, de îngâmfarea şi de neruşinarea de care dăduse dovadă Percy când s-a încurcat cu cea mai ordinară dintre fete, şi unde mai pui că era şi nepoată de negustor! Chiar dacă omul izbutise să se ridice la rangul de primar al Londrei şi să strângă o avere suficientă încât să le lase o mie de lire sărmanilor după moartea sa, cocheta aia cu ochii negri şi cu picioarele lungi, care îşi flutura în vânt pletele negre ca de țigancă, nu era de nasul urmaşului contelui de Northumberland. Pe deasupra, purtarea nesăbuită a lui Percy îl jignise fără seamăn pe rege, iar tatăl său avea să sosească în curând pentru a se ocupa personal de el.

Percy, care n-a fost niciodată un bărbat curajos, nici măcar în cele mai favorabile împrejurări, a început să rostească bâlbâindu-se că nu voia să jignească pe nimeni, dar că era un bărbat în toată firea şi că se socotea în stare să-şi aleagă singur soția.

— Eu... eu o iubesc pe Anne! Spunând acestea, s-a aruncat în genunchi la picioarele lui Wolsey, suspinând şi tremurând ca o piftie.

— O iubeşti, zici? Pfah! a spus Wolsey batjocoritor. Crezi cumva că eu şi regele nu ştim cum stă treaba? Crezi că tatăl tău este un neghiob cu cap de bostan ca tine? Nu este treaba ta cu cine te însori, ci este treaba noastră, a regelui, a mea şi a tatălui tău, să îți spunem cu cine şi când să te însori, iar tu trebuie doar să te supui fără să crâcneşti!

Ținându-se strâns de sutana stacojie a cardinalului precum un om care încerca să se salveze de la înec, Percy l-a implorat să-i ia apărarea şi să-l sprijine înaintea regelui, repetând cu stăruință că o iubea din toată inima pe Anne.

Dar Wolsey nici nu voia să audă. A dat poruncă ca

Percy să piară din ochii săi şi să fie încuiat în odaia lui până la sosirea tatălui.

Şi vai, ce spectacol a fost la sosirea acestuia! Cu barba lui lungă şi roşiatică legănându-se şi cu ochii verzi scânteind, a venit degrabă din Nord, unde avea sarcina de a apăra hotarele de jafurile scoţienilor. Fără a mai aştepta să se deschidă uşa odăii în care era ţinut Percy, contele a trântit-o la pământ, şi-a apucat fiul de păr şi l-a plesnit până când acestuia a început să-i curgă sânge pe nas şi să i se clatine doi dinţi în gură. Apoi l-a târât de guler până la barcă, l-a vârât înăuntru şi l-a cărat de acolo, în timp ce acesta scâncea ca un ţânc, ca să se însoare cu Mary Talbot, singura fiică a contelui de Shrewsbury şi o scorpie fără pereche.

Veni apoi rândul lui Anne, iar eu am fost de faţă la eveniment, considerând acel moment potrivit pentru a-i duce viitoarei mele soacre în dar o pereche de mănuşi brodate.

Anne stătea dreaptă şi sfidătoare în timp ce tatăl ei se tot plimba prin faţa căminului, tunând şi fulgerând la ea. Iar eu, aşezată deoparte pe un scaun de la fereastră, aproape neobservată de ceilalţi, nu m-am putut abţine să nu tremur.

Mă bucuram că Sir Thomas Boleyn nu era tatăl meu. Puteam jura că îi curgea gheaţă prin vine în loc de sânge, iar că inima îi era mai dură ca piatra. Tras la faţă şi sever, cu părul presărat cu fire argintii, vorbea apăsat, scurt şi la obiect, şi era generos cu loviturile, pe care le împărţea cu iuţeală şi fără nicio remuşcare.

— Nu ştiai că avem cu totul alte planuri pentru tine? Contele de Ormonde…

Se pusese deja la cale măritişul ei cu vărul din Irlanda, pentru a aplana o dispută mai veche de familie despre nişte drepturi de succesiune.

— James Butler, a declarat Anne, este un neghiob beţiv cu o voce stridentă ca sunetul de cimpoi, care pute ca un grajd, şi refuz să mă mărit cu el!

— Ce-ai zis că faci? a întrebat Thomas Boleyn, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Refuz să mă mărit cu el, a repetat Anne lent fiecare cuvânt, pronunțând limpede, de parcă ar fi vorbit cu un om surd. Eu îl iubesc pe Harry Percy şi intenționez să mă mărit cu el!

Thomas Boleyn şi-a ridicat mâna dreaptă şi i-a împărțit lui Anne prima din cele trei palme răsunătoare.

— Asta este pentru neobrăzare! i-a explicat după prima palmă. Asta este pentru că ai pus în primejdie relația familiei tale cu regele. N-am fi nimic fără bunăvoința lui! a spus după cea de-a doua. Cea de-a treia palmă a fost cea mai grea şi mai usturătoare dintre toate. Şi asta este pentru că ai dat greş! Ți-ai pătat bunul nume, ți-ai pierdut cinstea. Du-te, şi îți interzic să mai pleci de la Hever până când nu binevoieşte regele să te cheme iar. Du-te! Piei din ochii mei; n-am răbdat niciodată netoții!

Anne a părăsit încăperea cu fruntea sus, purtând urma roşie a palmei tatălui pe obrazul ei palid.

M-am dus după ea, însă nu m-a băgat în seamă. Înfățişarea ei a atras multe priviri alarmate şi întrebătoare, şi mulți au început să vorbească în şoaptă în urma ei, dar Anne nu părea să observe nimic din ce se petrecea în jur.

George, leoarcă de sudoare, cu hainele de călărie pline de praf şi cu cămaşa descheiată la guler, a ajuns-o din urmă în grădină.

— Nan, of, Nan, am venit cât de repede am putut…

A condus-o uşor de-a lungul aleii cu pietriş către un umbrar liniştit şi înfrunzit. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Puteam la fel de bine să fiu o nălucă. I-au căzut mănuşile pe jos fără să observe, iar eu i le-am ridicat şi le-am dus la nas, inspirând parfumul lor amestecat de mirodenii, sudoare şi piele.

— Nan! a rostit el cu respirația întretăiată în timp ce îi atingea uşor cu degetele obrazul vinețiu, strângând cu cealaltă mână cravaşa. Dumnezeule, ce mi-ar plăcea să-i

arăt eu lui!

— E numai vina lui Wolsey, a spus Anne amorțită. Wolsey! a şuierat cu tot veninul unui şarpe. Am fost atât de aproape de a trăi raiul pe pământ, iar el mi l-a luat chiar din fața ochilor, pentru că odrasla aia de măcelar nu m-a socotit vrednică. Of, George, jur înaintea ta şi a lui Dumnezeu că, dacă îmi va sta vreodată în putință, îi voi aduce la fel de multă suferință câtă mi-a pricinuit el mie! La rostirea acestor vorbe, i s-a aruncat plângând în brațe, îngropându-şi adânc fața în umărul lui, aşa cum am tânjit şi eu de atâtea ori să fac.

Niciunul din ei nu părea să bage de seamă ceea ce eu ştiusem încă de la început, şi anume faptul că Wolsey nu făcea altceva decât să urmeze nişte ordine.

În dimineața următoare, Anne, îmbrăcată de drum, a îngenuncheat în fața reginei Caterina pentru a-şi lua oficial la revedere de la ea.

— Sper că Maiestatea Voastră va afla pricina celor întâmplate, a rostit uşor, abia izbutind să-şi ascundă amărăciunea şi mânia.

Regina Caterina s-a aplecat înainte în scaun şi a luat cu blândețe în mâini chipul vinețiu şi pătat de lacrimi al lui Anne.

— Regret nespus, domniță Anne. Este un băiat bun, şi ştiu că iubirea pe care v-o purtați era sinceră. Domnul să fie cu tine, a spus, punându-i în palmă o frumoasă cruce filigranată cu aur şi împodobită cu mărgăritare, şi să ştii că te voi pomeni în rugăciunile mele.

— Vă mulțumesc, Maiestate, i-a şoptit Anne, cu vocea tremurândă din pricina lacrimilor pe care se străduia să şi le înghită.

Regina Caterina, mânată de impuls, a strâns-o la piept într-o îmbrățişare afectuoasă.

— Să n-ai teamă să plângi când eşti singură, a sfătuit-o aceasta. Lacrimile curăță sufletul şi îți vor da alinare.

CAPITOLUL 3

Aşa a ajuns, aşadar, Anne să se întoarcă la Hever, să-şi plângă iubirea pierdută, să viseze la răzbunare şi să-şi aline orgoliul rănit.

A trecut un an, au trecut doi şi chiar trei în care Anne a refuzat cu îndârjire să se întoarcă la curte. Ori de câte ori atingea tatăl său subiectul, Anne părea atât de vehementă în hotărârea sa, încât acesta nu îndrăznea să o silească, de teamă ca purtarea ei să nu ştirbească bunăvoinţa regelui şi norocul familiei Boleyn, aşa că a lăsat-o să facă ce vrea. Socotise că behăitul oilor, grija proviziilor din cămară şi pregătirea brânzei şi a lumânărilor aveau să pălească repede în faţa amintirilor legate de strălucirea plăcerilor de la curte, însă încăpăţânarea lui Anne era fără seamăn.

S-a schimbat spectaculos în acei trei ani. Au dispărut din garderoba ei elegantele rochii în stil franţuzesc, pe care le pusese deoparte împreună cu săculeţi de lavandă, şi odată cu ele şi bijuteriile, încuiate fiecare în cutia lor îmbrăcată în catifea. La fel părea să fi pierit şi firea nestatornică şi vioaie care fermecase o curte întreagă. Anne plutea ca o nălucă prin Hever, îmbrăcată cu rochii în nuanţe închise de gri, negru, alb şi maro. Şi părul îi căzuse pradă durerii, refuzând să-l poarte liber şi îngrădindu-l sub o bonetă albă umilă, ca de măicuţă.

Făcea plimbări lungi şi singuratice, şi stătea ore în şir absorbită în vreo carte de rugăciuni. Ceaslovul, cu litere frumos ornate, împodobit cu nestemate şi foiţă de aur, care îi atârna de un lanţ de aur în jurul taliei, era singura podoabă pe care îşi îngăduia să o poarte, pe lângă crucea primită de la regina Caterina.

Era fermecată de „Noua învăţătură” care străbătea Europa, propovăduită de Martin Luther prin cererile sale aprinse de reformă bisericească, de domolire a exceselor lacome ale Bisericii Catolice, de încetare a negoţului cu

indulgențe, ca oamenii să înțeleagă că numai rugăciunile nu erau suficiente pentru mântuire, că Dumnezeu şi omul puteau comunica liberi fără mijlocirea preoților, şi că tuturor ar fi trebuit să li se îngăduie să citească şi să asculte cuvântul lui Dumnezeu propovăduit în propria limbă, şi nu doar în latină. Şi deşi era primejdios şi socotit ca o erezie să deții astfel de texte, Anne avea mai multe, ținând la loc de mare cinste o Scriptură scrisă în franceză, precum şi Noul Testament tradus în engleză de William Tyndale. Pasiunea aceasta a ei era împărtăşită şi de George, iar cei doi apelau la prietenii lor de pe lângă solii regali pentru a face rost de aceste volume interzise, despre care discutau cu ardoare, fie şi cu glasul înăbuşit, şi pe care le țineau ascunse cu mare grijă. Amândoi sperau să vadă cândva Biblia tradusă în întregime în engleză şi aprobată de lege, căci cum altfel ar fi putut ajunge cuvântul lui Dumnezeu la oameni, când mulți dintre ei nu înțelegeau nicio iotă din latină, care era limba preoților, a avocaților şi a cărturarilor, dar nu a omului de rând.

Anne ducea o viață foarte singuratică la Hever, întrucât Mary şi părinții ei erau mai mereu la curte. Însă George nu uitase de ea, venind degrabă la Hever ori de câte ori izbutea să se elibereze de îndatoririle sale la curte. Dacă ea dorea să se plimbe, asta şi făceau, dacă dorea să stea în linişte, el nu rostea niciun cuvânt şi îi oferea, în schimb, alinarea prezenței sale. El era singurul care izbutea să o scoată din carapacea ei şi să o facă să zâmbească. În timp ce dezbăteau preceptele luteranismului, noile învățături expuse în cărțile lor interzise, sau compuneau muzică împreună, carapacea se crăpa pentru a lăsa să se țească strălucirea vechii firi a lui Anne. Spiritul ei nu murise, era doar adormit.

Sir Thomas Wyatt era un alt musafir obişnuit. Trăind într-o căsnicie nefericită cu o femeie care îi punea coarne cu neruşinare, acesta prefera să zăbovească îndelung la Hever în compania lui Anne, asediind-o cu sonete.

— Stăruința este singura mea virtute, l-am auzit spunând odată în vreme ce stătea tolănit pe iarbă la picioarele ei, şi sper din tot sufletul că îmi va fi răsplătită.

— Poftim? a întrebat Anne cu îndoială. Păi atunci lealitatea, prietenia şi blândețea sunt doar o mască pe care o foloseşti ca să mă curtezi?

— Nu, dragă Anne, dar nu vreau să îmi revendic prea multe drepturi, căci bunul meu renume ar avea de suferit dacă aş încerca să par prea virtuos. Este mai interesant să fii un păcătos decât un sfânt!

Şi eu o vizitam uneori, crezând că-i fac pe plac lui George dacă mă port ca o soră cu Anne. În felul acesta, am putut să o iscodesc şi, deşi Anne îşi însuşise veşmintele ponosite şi umile de măicuță, am aflat că era departe de a se simți astfel.

Era într-o după-amiază mohorâtă de toamnă când m-am prefăcut că mă doare capul şi am cerut permisiunea să mă retrag în odaia mea. Însă în loc să fac asta, am urmărit-o pe furiş pe Anne în pădure.

Acordurile vioaie ale lăutei lui Wyatt erau cele care mă încredințau că sunt pe drumul cel bun. Anne a păşit într-un luminiş, în timp ce eu am rămas mai în spate, ascunsă după trunchiul unui copac bătrân, felicitându-mă pentru ținuta nimerită pe care o alesesem – o rochie maronie, care îmi permitea să mă pierd în peisaj.

Wyatt i-a ieşit în întâmpinare cu zâmbetul pe buze şi zdrăngănind încă din lăută. A arătat în jos şi am văzut că îi pregătise un covor de frunze uscate şi festive în tonuri de maro, portocaliu, galben şi roşu. A scos dintr-un coş vin şi trufandale, şi apoi a dat să se apropie de ea.

I-a luat cu blândețe boneta albă de pe cap şi i-a scos agrafele din plete până când acestea s-au aşternut ca o pelerină de abanos peste umerii ei, apoi a tras-o lângă el pentru a-i da o sărutare apăsată, după care s-au privit unul pe celălalt în tăcere vreme îndelungată. Anne a fost prima care şi-a coborât privirea, dând din cap într-o manieră care aducea mai mult a resemnare decât a orice

altceva.

S-a lăsat apoi încet pe spate, pe covorul de frunze.

El a început să o acopere cu sărutări, coborând încet pe gât şi pe sâni, în timp ce îi apuca cu mâna fusta cenuşie şi jupele de dedesubt.

În toată această vreme, Anne stătea supusă, cu braţele grele pe spatele lui. În timp ce el gemea şi suspina, ea stătea nemişcată şi tăcută. Doar o dată a scos un ţipăt, când el s-a apăsat cu tot corpul asupra ei şi i-a străpuns cu lancea trupească scutul fecioriei.

Apoi el s-a retras brusc înapoi, sărind în genunchi, pentru a-şi lăsa sămânţa să se reverse pe frunze.

Anne stătea pur şi simplu întinsă, ţeapănă, privind fix la cer prin pânza de ramuri dezgolite şi de frunze moarte, în vreme ce el îşi aranja hainele.

Cu un zâmbet tandru, Wyatt i-a întins braţul şi a tras-o în sus lângă el pentru a-i da o altă sărutare. Şi-au spus uşor câteva vorbe, prea încet ca să le pot auzi, şi apoi el s-a retras la castelul Allington, la soţia sa.

Anne a rămas aşa mult timp, îmbrăţişându-şi genunchii, pe acel covor de frunze. Apoi şi-a scos din corsaj un lanţ subţire de aur, un medalion. A desfăcut jumătăţile strălucitoare ale acelui oval auriu şi s-a uitat la ele cu atâta amărăciune, încât am putut simţi lacrimile cum mi se adunau în gât.

— Mi-aş fi dorit ca tu să fii acela! a strigat cu durere, şi am ştiut că imaginea la care se uita era cea a lui Harry Percy.

Şi-a aruncat apoi faţa în frunziş cu un suspin şi a plâns până la lăsarea serii.

După ce luasem parte la acest tablou al deznădejdii, aproape că mi-a părut rău că i-am spus ce s-a întâmplat cu sărmanul Percy, de la cununia sa fără noroc.

A fost ură la prima vedere, neagră şi deasă ca melasa, între Harry Percy şi Mary Talbot. Cununia lor nu s-a consumat niciodată, şi consoarta lui s-a întors după nuntă acasă la iubitul ei tată, Percy rămânând singur în

castelul său gol şi cavernos. Aici a încercat să-şi înece amarul secând fiecare urcior şi pocal care îi venea în cale, în speranța de a găsi alinarea. Durerile de stomac au devenit năpasta făpturii lui şi, cu toate că mai era încă tânăr la douăzeci şi cinci de ani, părea să aibă de două ori pe atât. Cădea adesea pradă lacrimilor şi văicărelilor, ocărându-se pentru că nu fusese altceva decât un laş fără şira spinării, strigând în fiecare seară, când cădea lat de beție, cu fața pe masă, numele ei: „Anne!”

În cel de-al treilea an de exil al lui Anne, eu şi George ne-am cununat în capela din Greenwich. Am purtat o rochie din damasc alb şi catifea verde-închis, cu perlele răposatei mele mame şi cu o broşă deosebită de la tatăl meu prinsă de corsaj. Era o mărturie neobişnuită de măiestrie desăvârşită, o podoabă din aur garnisit cu o piatră mare din agat verde acoperit cu un profil ce înfățişa o zeiță antică, poate Persefona, cu pletele lungi şi line presărate cu flori smălțuite. O cunună din rozmarin poleit cu panglici din mătase verde şi albă îmi încadra părul despletit. Era ultima dată când aveam să mai apar în lume cu părul despletit De atunci înainte, pletele mele aveau să fie acoperite cu o bonetă şi aveau să fie hărăzite numai pentru ochii soțului meu, în intimitatea camerei noastre de noapte. În timp ce stăteam îngenuncheată împreună cu el în fața altarului, mi-am adus aminte de felul în care el îi pieptăna pletele lui Anne şi am zâmbit la gândul că în curând avea să facă la fel şi cu pletele mele. Poate urma să-şi facă din asta chiar un obicei, în fiecare noapte, un gest făcut înainte să ne retragem la culcare.

Străluceam de încântare şi mă dureau obrajii de la atâta zâmbit. Am făgăduit, în timp ce îi strângeam mâna lui George, că nu aveam să-i mai dau drumul niciodată. Era al meu acum, numai al meu; eram uniți prin taina creştină şi prin verighetele din aur!

Toată vremea cât a ținut banchetul nu am avut linişte, ardeam de nerăbdare să sosească clipa în care să

rămânem singuri în spatele draperiilor din catifea ale patului nostru conjugal. Şi când, în sfârşit a venit acea clipă, am învățat o lecție foarte prețioasă, şi anume că atunci când îți faci speranțe prea mari dezamăgirea poate fi foarte dureroasă.

A fost blând, foarte blând, însă îngrozitor de rece. Se uita nepăsător la mine cu ochii lui căprui şi luminoşi, îmbătați de vin. Cum era oare cu putință să fie atât de aproape de mine, şi totuşi atât de departe? Parcă eram doi oameni care se uitau unul la celălalt de pe cele două margini ale unei prăpăstii, iar podul care le unea cândva se prăbuşise. Dar eu eram singura care îşi dorea să ajungă pe partea cealaltă. George se mulțumea să rămână pe partea lui.

M-a sărutat, iar eu l-am apucat strâns în brațe, cu înverşunare, ca o femeie ce încearcă să se salveze de la înec, dornică să trăiască. Am chicotit, m-am zvârcolit şi am oftat la atingerile noi şi încântătoare ale degetelor lui care îmi alunecau pe sâni, ajungând până la zonele cele mai intime. Mi-am strigat dragostea în gura mare în vreme ce el a intrat în mine, nepăsător la durerea mea, şi i-am înfipt unghiile în spate până la sânge. Am crezut pentru o clipă că zăresc în ochii săi ceva ce semăna cu enervarea, după care a redevenit nepăsător în fața pasiunii mele. Şi-a vărsat sămânța în mine, şi apoi totul s-a sfârşit. S-a dat la o parte, mi-a urat noapte bună şi s-a întors cu fața la perete. Eu mi-am înfăşurat brațele în jurul lui, m-am cuibărit în spatele lui şi am început să-i mângâi zgârieturile pe care i le făcusem cu unghiile, sărutându-le şi lingându-i-le ca o mâță, fără să primesc vreun răspuns de la el; stătea pur şi simplu întins lângă mine, tăcut şi nemişcat ca o statuie de marmură pe mormânt.

Oare în câte feluri poate un soț să-i spună consoartei că nu înseamnă nimic pentru el, fără să rostească, de fapt, vreun cuvânt?

Ne petreceam timpul între vizitele la curte şi cele la conacul Grimston, în Norfolk, pe care îl primisem ca dar de nuntă de la rege şi care era o clădire sinistră din piatră cenuşie, rece şi dură precum inima lui George față de mine.

După noaptea nunții n-a mai petrecut niciodată o noapte întreagă alături de mine. În rarele împrejurări când venea în patul meu, după ce îşi vărsa sămânța, îmi îndepărta brațele încleştate de pe trupul lui şi îmi respingea politicos rugile. „Vă rog să vă dați la o parte, doamnă, mi-am făcut datoria, cel puțin pentru astă-seară!", se răstea arțăgos în timp ce se îndrepta înspre uşă, chiar şi atunci când stăteam agățată de el şi îl imploram să-şi petreacă noaptea alături de mine. Se refugia întotdeauna în odaia lui de noapte, aflată lângă a mea, împingând şi blocând uşa cu umărul în timp ce eu mă sprijineam pe ea. Rămâneam prăbuşită lângă uşă, deznădăjduită şi plânsă, în vreme ce sămânța lui şerpuia pe picioarele mele goale. Şi plângeam tot mai tare la fiecare zgomot care străbătea lemnul gros. Stropii de apă îmi vesteau că se spăla, că-şi curăța toate urmele lăsate de mine, mărturia împerecherii noastre. Sunetul ce urma era, fără tăgadă, cel al vinului care curgea în pocal, repetat de cel puțin două sau trei ori, şi uneori chiar mai mult. Erau clipe când se auzeau scrijeliturile unui condei pe pergament sau acordurile tăioase ale lăutei, dar, cel mai adesea, distingeam foşnetul hainelor, al dulapului deschis şi izbit la loc în timp ce se îmbrăca. După aceea deschidea uşa care ducea afară, şi îi auzeam paşii pe podea îndreptându-se spre scări.

Ştiam unde merge. De câteva ori l-am şi urmărit. Am auzit, am văzut tot acel chefuit, băut, jucat, curvăsărit, toate acele îndatoritoare doamne de curte şi târfe de cârciumă care îşi ridicau fustele şi îşi deschideau brațele şi picioarele în fața lui. Umblau zvonuri că s-ar fi prostit uneori chiar şi cu bărbați, desfătându-se cu păcatele interzise ale Sodomei, chiar dacă risca groaznica moarte

pe rug, de-ar fi fost prins. Cred că socotea lucrul acesta ca fiind cutezanța supremă.

Cel mai adesea se însoțea cu Francis Weston, un ştrengar iute la mânie, cu un păr sălbatic, vâlvoi, de un roşu-aprins cum nu am mai văzut vreodată. Ochiul său drept era de un căprui cu sclipiri aurii precum chihlimbarul. Născocise o mie de istorisiri diferite despre felul în care îşi pierduse ochiul stâng, una mai amuzantă ca cealaltă, cum că s-ar fi oferit să lase un prieten să țintească un măr aşezat în creştetul capului, în timpul unui exercițiu de tras cu arcul care se sfârşise prost, sau în urma unei certi într-o cârciumă pe ultimul cârnat din taler. „Învățătura trasă de aici este să nu te certi în timpul meselor şi să fii atent la furculițe, care pot fi o armă periculoasă în mâna cui nu trebuie!" Alte dăți îşi prevenea ascultătorii să nu se scobească între dinți în timp ce călătoreau cu lectica, sau să încerce să-şi înfigă o broşă în borul de la pălărie când călăreau, sau să ațâțe maimuța de companie ori papagalul ibovnicii. „Şi să nu-i spuneți niciodată, dar chiar niciodată, unui croitor țâfnos că sunteți rău-platnic în timp ce ține în mână o pereche de foarfece ascuțite!" Însă, oricare ar fi fost adevărul, cert este că nu părea să se lase deloc descurajat de pierderea sa.

CAPITOLUL 4

Furtuna care se prefigurase şi care mai apoi se potolise s-a dezlănțuit, în sfârşit, în vara anului 1526.

Mă aflam la Hever, în camera lui Anne, brodând şi vorbind vrute şi nevrute cu ea şi cu mama ei, când am auzit sunetele îndepărtate ale cornurilor de vânătoare.

Ropotul de copite a ajuns iute pe podul de lemn, iar Sir Thomas Boleyn s-a aruncat din şa şi s-a grăbit înăuntru ca şi cum îl muşcau de călcâie capetele lui Cerber. A ajuns numaidecât în fața noastră, gâfâind şi plin de sudoare. Fără să ne bage în seamă, s-a îndreptat direct spre dulapul de haine şi a început să arunce pe podea rochii şi fuste, corsaje şi mânecuțe, până când s-a îngropat într-un morman de atlaz, mătase, catifea, damasc şi brocart. S-a oprit apoi brusc, ținând încleştată în mâini o rochie minunată din mătase verde-smarald brodată cu trandafiri albi şi sclipiri argintii, ce străluceau printre țesăturile sidefate.

— Culorile Tudorilor… verde cu alb… rozele… stema regală… l-am auzit murmurând cu fervoare pe când cerceta rochia cu atenție. Este perfectă! Poftim! Ia-o pe tine! a rostit aruncând-o în poala lui Anne.

Am recunoscut materialul numaidecât. George îl adusese cu el dintr-o scurtă călătorie de plăcere în Franța. Pusesem ochii pe el de îndată ce l-am văzut, dar oricât de mult m-am minunat de frumusețea lui şi am pomenit de apropiata mea zi de naştere, George nici nu m-a luat în seamă şi i l-a dat lui Anne.

— Să nu te mai văd cu rochiile astea ponosite! a continuat. Dacă vrei să te îmbraci ca o maică, am să te trimit la mănăstire! Doar asta este soarta fetelor bătrâne care nu izbutesc să se mărite cum se cuvine. Mai e nevoie să-ți amintesc, Anne, că ai douăzeci şi trei de ani şi că tinerețea femeiască este vremelnică? S-a aplecat şi i-a smuls de pe cap boneta plisată, din pânză albă.

Despleteşte-ți părul! Ai jumătate de oră să te găteşti şi, când ai terminat, aşteaptă în grădina de trandafiri. Ia-ți lăuta şi cântă la ea sau plimbă-te prin jur şi admiră florile, fă ce vrei atâta vreme cât poți oferi o imagine ademenitoare privirii bărbaților!

Şi apoi a părăsit încăperea, trântind uşa după el.

Ştiam că era pe cale să se petreacă ceva important. În vreme ce Anne cobora posacă cele trei trepte din piatră spre grădina de trandafiri, cu lăuta ținută strâns în mână şi îmbrăcată în rochia verde-smarald, eu m-am grăbit să mă ascund după tufărişul verde şi des care o înconjura.

Şi-a întins lăuta pe o bancă şi a început să cutreiere cărarea cu prundiş, îngândurată, zdrobind petalele roşii, roz, galbene şi albe căzute sub condorii ei satinați, în timp ce peste tot în jurul ei, trandafirii îmbobociți şi înmiresmați se legănau uşor pe lujerii spinoşi.

Şi apoi a apărut regele Henric al VIII-lea în persoană, în toată splendoarea şi gloria sa maiestuoasă. Înflăcărarea îl făcuse să călărească înaintea grupului de vânători, aşa că sosirea sa nu fusese vestită de nicio cavalcadă de copite tropăitoare şi de trâmbițe răsunătoare. Stătea pur şi simplu acolo, un uriaş roşcovan, cu mâinile în şolduri, plin de sudoare şi îmbujorat de la căldură şi efort, cu picioarele depărtate ca şi cum ar fi fost pe cale să încalece lumea şi să se proclame stăpânul ei.

Zgomotul cizmelor sale pe pietriş au speriat-o, făcând-o să se întoarcă brusc, însă la vederea regelui, Anne a făcut iute o plecăciune în fața lui. Orice femeie cu mai puțină grație şi agilitate în mişcări şi-ar fi pierdut echilibrul şi ar fi căzut din picioare.

— Sus! Sus! i-a spus degrabă, făcându-i semn să se ridice. Fără ceremonii, domniță Anne. După cum bine vezi, mă înfățişez înaintea ta nu ca Henric, rege al Angliei… La aceste cuvinte, Anne şi-a arcuit sprâncenele în semn de îndoială. Dorința Arzătoare a venit după Sârguință. Te ții sârguincioasă departe de curte în timp ce eu te doresc cu ardoare!

— Vai, Sire, am renunțat la toate acestea! a răspuns ea. Plăcerile curții şi-au pierdut farmecul, iar inima mea este prea îndurerată pentru a se putea bucura…

— Trei ani sunt suficienți pentru a alina o inimă frântă! Ai petrecut prea multă vreme jelind, domniță Anne, şi îți poruncesc să încetezi!

— Cu toată stima pe care v-o port, Sire, a replicat Anne, inima mea nu vă aparține, pentru ca să asculte de poruncile Voastre.

Fără să fie descurajat de vorbele ei, regele i-a răspuns:

— Dar îmi va aparține.

— Cutez să spun că totul este cu putință, a rostit Anne ridicând din umeri.

— Într-adevăr, aşa e, Anne, aşa e! i-a făgăduit, dând energic din cap. În ceea ce ne priveşte, totul este cu putință!

— Cum spuneți, a replicat, ridicând nepăsătoare din umeri.

— Vino, ia-mă de braț şi arată-mi grădina.

— Cum doriți.

— Ba nu, dragă Anne, s-a întors Henric înspre ea, mângâindu-i uşor obrazul, încă nu mi s-a îndeplinit dorința.

— Atunci, dacă Maiestatea Voastră mă va urma pe această cărare, vă voi arăta bucuroasă grădina, i-a răspuns Anne cu răceală, respingându-i mângâierea.

— Pentru tine, domniță Anne, aş fi gata să merg chiar şi pe cărarea osândirii veşnice! a declarat în timp ce înaintau pe cărarea presărată cu petale de trandafiri. Vai, dar ce roze frumoase sunt aici, la Hever! a adăugat, mângâind cu degetele sale cărnoase un boboc rubiniu în timp ce o devora pe Anne din priviri.

— Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră. Îi voi aduce la cunoştință grădinarului complimentele Voastre, i-a spus Anne, cu o voce rece şi aspră ca iarna.

— Nu eşti ca sora ta, a rostit el.

— Nu, Maiestatea Voastră, nu sunt.

— Ce floare rară eşti, domniță Anne! O roză care a înfruntat vijeliile straşnice ale curții franceze şi care s-a întors la noi proaspătă şi neatinsă! Din câte mi s-a spus, regele Franței este un grădinar împătimit, care se îndeletniceşte cu culesul buchetelor minunate destinate iatacului său. Oare cum de a scăpat această roză englezească atenției sale?

— Poți atrage atenția cuiva fără a oferi atenție la rândul tău, Sire, şi, aşa cum spuneați mai devreme, nu sunt ca sora mea. Eu nu m-aş vinde niciodată atât de ieftin.

— Ieftin? a repetat el cu neîncredere. Multă lume ar socoti drept mare cinste faptul de a fi metresa regelui!

— Aşa cum a spus foarte bine şi Maiestatea Voastră, eu sunt o raritate, excepția de la regulă. Nu mi-aş sacrifica niciodată cinstea pentru aprecierea scurtă şi trecătoare de care m-aş putea bucura în aşternuturile regale.

— Eşti o femeie mândră, domniță Anne.

— Prea mândră pentru a fi culeasă de un rege şi apoi dată la o parte. O roză nu mai trăieşte mult după ce a fost ruptă, iar eu nu voi consimți să fiu preschimbată, precum petalele uscate şi veştejite dintr-un ghiveci, într-un pachet oferit în dar vreunui curtean îndatoritor, aşa cum s-a petrecut cu sora mea şi cu William Carey!

Regele Henric se uita fix la ea, cu inima bătându-i cu putere. Şi-a încleştat degetele cu un pocnet ascuțit în jurul lujerului unei roze rubinii.

— Rozele sunt făcute pentru a fi culese, nu pentru a se ofili pe propriii lujeri, cu petalele împrăştiate de ploi şi de vânturi şi călcate în picioare!

— Acest lucru depinde, Sire, de persoana care le culege. Socotesc că nu se cuvine să se strecoare cineva într-o grădină şi să ia tot ce pofteşte, precum un hoț în negura nopții. Este mai nimerit ca acest lucru să se petreacă după lege, de cel care este îndreptățit!

— Nu rozele sunt cele care hotărăsc cine să le culeagă! Te aştept cu nerăbdare la curte, domniță Anne.

— Vă mulțumesc pentru cinstea pe care mi-o faceți cu această invitație…

— Nu este o invitație.

— Este o poruncă?

— Ne înțelegem de minune. Ziua bună, domniță Anne.

I-a oferit trandafirul pe care îl ținea în mână şi şi-a luat rămas-bun de la ea printr-un semn scurt din cap.

Anne a smuls petalele trandafirului cu mâna stângă şi le-a aruncat cu violență, apoi s-a rotit într-un vârtej de fuste şi a fugit din grădină pentru a se pierde în labirintul unde nu îndrăzneam să o urmez.

Anne a rămas în odaia ei în noaptea aceea, neluând în seamă chemările repetate ale tatălui său de a coborî la cină.

„Regele a cerut să i te înfățişezi", spunea primul mesaj. Un altul a sosit la scurt timp, spunând: „Adu-ți lăuta cu tine, regele doreşte să cânți pentru el".

Anne a trimis lăuta jos cu răspunsul: „Cântă-i tu dacă pofteşti. Mă doare capul şi vreau să merg la culcare".

Sir Thomas Boleyn nu a îndrăznit să trimită iar după ea şi s-a scuzat în numele ei în fața suveranului vădit enervat.

În dimineața ce a urmat, ne-am strâns cu toții în curte pentru a ne lua la revedere de la rege. Singura care lipsea, spre enervarea fără seamăn a tatălui ei, era Anne.

Regele Henric şi-a făcut gura pungă şi un nor de mânie părea că pluteşte deasupra penelor albe de struț din pălăria sa rotundă, de catifea.

— Sperăm că domnița Anne îşi va recăpăta sănătatea şi ne va încânta din nou cu prezența sa la curte, a mormăit acesta cu voce aspră.

— Chiar aşa va fi, Maiestatea Voastră, sunt încredințat de asta! a încercat Sir Thomas să îi făgăduiască. Sunt încredințat de asta! a repetat el în timp ce îngenunchea pe pavajul ars de soare şi prăfuit, ca să țină scara aurită

pentru piciorul regal.

Şi atunci, în timp ce încerca să se aşeze în şa, regele Henric a ridicat privirea în sus.

Anne stătea la fereastra ei mărginită de iederă precum portretul unui artist iscusit, încă îmbrăcată în cămaşa albă de noapte, strânsă pe corp, pieptănându-şi alene pletele sale lungi ca abanosul cu un pieptene din fildeş. Privirea îi era ațintită drept în față, în depărtare, fără a lua în seamă ceea ce se petrecea jos, în curte. Apoi s-a întors brusc şi a dispărut de la fereastră, tocmai când regele Henric scotea un oftat lung şi se cutremura de dorință.

— Spuneți-i fiicei voastre că Iubirea este doctorul care vindecă toate suferințele, a poruncit el. Apoi a sărit în şa şi a dat pinteni calului, pornind din nou la drum, cu alaiul în urma sa.

CAPITOLUL 5

Acesta a fost începutul vânătorii care avea să dureze mai bine de şapte ani, zdrobind şi distrugând vieți, şi cutremurând şi sfâşiind lumea precum un şobolan între fălcile unui câine de vânătoare. Nimic nu avea să mai fie ca înainte, şi asta numai din pricina Dorinței Arzătoare şi a Sârguinței.

La porunca lui Sir Thomas Boleyn, au năvălit la Hever o armată de croitorese care au umplut curând camera de cusut cu foşnitul materialelor scumpe, cu tăieturile foarfecilor, cu ruptul firelor şi cu trăncăneala femeilor. Nenumărați negustori de dantelărie, de blănuri, de haine, de parfumuri, de bijuterii, de pantofi, de corsaje au sosit de la Londra ca întăriri chemate în ajutor de tatăl său neliniştit, pentru a o pregăti pe Anne pentru bătălie, chiar dacă ea nu făcea decât să stea mândră şi îndărătnică în mijlocul lor, fără niciun gând de luptă.

— Când regele Angliei doreşte o femeie, nu există alt răspuns decât „Da", a sfătuit-o Sir Thomas, dându-i târcoale în jurul taburetului pe care stătea în picioare astfel încât croitoreasa să potrivească tivul noii sale rochii portocalii ca apusul soarelui.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-l învăț un nou cuvânt: „Nu!", a rostit Anne, făcându-l pe George, care stătea tolănit într-un scaun, îngropat în mătăsuri şi dantele, să izbucnească cu mare poftă în râs, câştigându-şi astfel un dos iute de palmă din partea tatălui său.

— Dar el este regele! a protestat Elisabeth Boleyn, împreunându-şi mâinile a deznădejde. Te rog, Anne, nu-l mânia! Pui în primejdie toată avuția noastră refuzându-l, tot ceea ce a realizat tatăl tău muncind din greu, în toți aceşti ani!

— Vai, ce viață grea duc linguşitorii la curte! i-a răspuns Anne răstit. Ce muncă istovitoare! Aproape că mi-e ciudă pe zidari!

George râdea pe înfundate în scaun, în ciuda privirii amenințătoare a tatălui său.

— Destul! a strigat Sir Thomas Boleyn. Eşti o fată isteață, Anne, şi ştiu că vei înțelege ceea ce urmează a-ți spune: Şansele tale de măritiş sunt nule. Chiar dacă bărbații cochetează cu tine, nu văd niciun pretendent la uşa ta, să-ți ceară mâna. Aşa că trebuie să alegi între o viață de voioşie la curte, unde vei face tot ce îți stă în putință ca s-o mulțumeşti pe Maiestatea Sa, ori o viață sumbră trăită în tăcere, meditație şi rugăciune, închisă într-o mănăstire. Tu alegi. Ar trebui să fii bucuroasă că regele ți-a aruncat chiar şi o privire! Crede-mă pe cuvânt când îți spun că nu eşti cine ştie ce frumusețe. Eşti o fetişcană înaltă, slăbănoagă, cu o claie de păr negru şi lung în creştetul capului. Ai pielea pământie, pieptul mic, ochii prea mari şi gâtul prea lung. Şi mai ai şi negul ăla urât pe el, şi ciotul acela de deget pe care îl ascunzi cu atâta pricepere sub mânecile tale bine croite. Şi totuşi... dintr-o pricină greu de înțeles, i-ai picat cu tronc regelui. Te vrea pe tine, şi Henric primeşte tot ceea ce vrea! Sunt tatăl tău şi îți poruncesc să profiți cât mai mult de această şansă. Primeşte-o şi preschimb-o în aur!

— Ai fi în stare să mă oferi lui pe tavă, dacă asta ar însemna să îți umpli cuierele şi să te ridici în rang, a spus Anne cu amărăciune.

— Chiar aşa aş face! Îți plac jocurile de noroc, Anne, aşa că joacă-l pe degete şi ia-i şi pielea de pe el lui Henric Tudor! Doar ai grijă să nu dai greş, cum ai făcut-o cu Percy. Cred că pot spune cu încredere că nu vei mai primi o altă şansă. Te las acum să cântăreşti vorbele mele, deşi sunt convins că ai luat deja o hotărâre.

Spunând acestea, a părăsit încăperea, cu nevasta în urma lui, care o povățuia pe Anne să asculte de tatăl ei, căci era un bărbat înțelept şi ştia ce-i mai bine pentru ea.

— Am fost jertfită pe altarul ambiției părinteşti! a rostit Anne cu un oftat adânc. Fie în aşternuturile regelui, fie în chilia mănăstirească!

— Nan, ascultă-mă ce-ți zic, i-a spus George, mergând lângă ea şi ajutând-o să coboare de pe taburetul croitoresei. Zăbovi cu mâinile pe talia ei în vreme ce ea îşi odihnea mâinile pe umerii lui, apropiindu-se unul de celălalt într-o îmbrățişare. Am stat destulă vreme la curte ca să ştiu că cel mai mult îi place vânătoarea, aşa că fă-l să se țină după tine, Nan, şi fă asta multă vreme, până când va obosi, îşi va pierde interesul şi îşi va arunca privirea asupra unei alte prăzi, mult mai uşoare. Nu e cel mai răbdător dintre bărbați, şi întâlneşte mereu o grămadă de femei gata să i se arunce la picioare.

— Da, dragul meu frate, n-ai nicio teamă. S-a întins să-i sărute obrazul. Sârguința va întrece Dorința Arzătoare. Henric Tudor va alerga după mine cum nu a făcut-o niciodată în viața lui!

— Ştiu că aşa va fi, Nan, a spus el zâmbind. Nimeni nu te poate întrece, Nan, nimeni!

Imaginea aceea, cu ei doi stând împreună atât de apropiați, atât de absorbiți unul de celălalt, m-a făcut să-mi clocotească sângele în vene. Ajunsesem deja să fiu obişnuită cu aceste manifestări de tandrețe şi de apropiere. Îi pândeam mereu cu vigilența unui uliu. Felul în care se plimbau împreună, vorbeau, dansau, stăteau cu capetele împreunate şoptindu-şi taine numai de ei ştiute, compunând cântece şi sonete, felul în care îşi atingeau mâinile, în care stăteau îmbrățişați şi se sărutau, felul în care mâinile lui George zăboveau pe talia lui Anne când o ajuta să coboare din şa, şi felul în care stăteau împreună lângă vatră, în serile ploioase, el cu capul în poala ei, şi ea aplecată deasupra lui, formând o cortină de abanos cu părul în jurul lui… Păreau nişte îndrăgostiți. Parcă erau făcuți unul pentru celălalt şi, chiar dacă pare o blasfemie, Domnul greşise când îi făcuse frate şi soră, irosind iubirea desăvârşită şi pătimaşă dintre ei. N-am mai văzut vreodată până atunci, şi nici de atunci încolo, o dăruire atât de profundă între două făpturi. Părea că sunt uniți unul de celălalt într-un

întreg legat printr-un lanț ce nu putea fi rupt. Nimic nu-i putea despărți. Împreună se simțeau întregiți şi împliniți, iar când erau despărțiți, le lipsea ceva esențial. Oare toți ceilalți erau orbi? De ce numai eu puteam vedea asta?

— Dacă nu v-aş cunoaşte, aş putea jura că sunteți ibovnici! le-am strigat. Dar chiar şi când rosteam aceste vorbe, mă întrebam dacă îi cunoşteam cu adevărat. Apoi am fugit în odaia mea, trântind uşa cu toată puterea.

George a venit după mine şi m-a apucat de braț.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat.

— Pari mult prea dornic să nesocoteşti vrerea tatălui tău, George. Îți repugnă gândul de a o şti pe Anne în patul regelui! l-am atacat eu, săgetându-l cu privirea.

— Nu-şi va găsi fericirea acolo, mi-a răspuns.

— Şi fericirea ei este foarte importantă pentru tine, am spus cu subînțeles. Sau mai bine spus, înseamnă totul pentru tine. N-am dreptate, George?

Mi-a aruncat o privire încruntată.

— Nu vorbi în calambururi cu mine, Jane. Ştii prea bine că fericirea lui Anne este de o însemnătate absolută pentru mine. Mă gândesc adesea că suntem singuri împotriva lumii, şi chiar dacă eu am pierdut bătălia mea, voi face tot ce îmi stă în putință ca Anne să o câştige pe a ei. Eu am fost un pion al ambiției tatălui meu, şi vezi prea bine unde m-a adus aceasta, şi pe tine odată cu mine, legați în această farsă care e căsnicia noastră.

M-am clătinat ca şi cum mi-ar fi dat o palmă. Am rămas fără glas şi nu puteam să fac nimic decât să-l privesc cu uimire în timp ce lacrimi fierbinți şi pline de mânie îmi şiroiau pe obraji.

— Ştiu, Jane, mi-a spus duios, luându-mi mâna într-a lui şi ținând-o cu tandrețe. Tânjeşti după ceva ce eu nu îți voi putea da niciodată. Spui că mă iubeşti, din motive pe care nu le voi pricepe nicicând, deşi îmi găseşti metehne la orice pas pe care îl fac, disprețuind şi fiind geloasă pe oricine şi orice îmi aduce bucurie. Mă cicăleşti şi mă necăjeşti, plângi şi țipi, spui răutăți şi te ții scai după

mine până ce nu-mi mai rămâne decât să te lovesc, şi nu îmi place câtuşi de puţin să fiu nevoit să mă cobor la gesturi atât de urâte!

— Ce m-aş bucura dacă eu aş putea fi singura care îţi aduce bucurie! i-am răspuns printre suspine, trăgându-mi mâna dintr-a lui. Ce bine ar fi dacă m-ai pune înaintea surorii tale, a prietenilor tăi dezmăţaţi şi sclivisiţi şi a îndeletnicirilor tale prosteşti şi scârboase, a jocurilor de noroc, a vinului şi a târfelor, a muzicii şi poeziei cu care îţi iroseşti atât de multă vreme! Nu ai voinţă, George, iar eu aş putea să ţi-o ofer. Renunţă la ei toţi, George! Nu ai nevoie de niciunul, doar de mine!

— Vai, dar chiar am nevoie, a stăruit el. Am nevoie de ei toţi. Şi nu îmi doresc să fiu totul pentru tine, Jane. Ca să-ţi spun drept, socotesc iubirea ta sufocantă şi apăsătoare ca un mormânt. Când sunt cu tine, mă simt ca şi cum aş fi întemniţat într-un sicriu. Este păcat că nu ne potrivim deloc şi că nu împărtăşim nici măcar o preocupare. Tu te-ai căsătorit din iubire, sau, dacă tot vrei să foloseşti calambururi, te-ai căsătorit cu iubirea închipuită, în timp ce eu m-am căsătorit la porunca tatălui meu. Hai să fim prieteni, Jane, dar hai totodată să lăsăm la o parte făţărnicia şi să ne urmăm fiecare calea, şi poate că, până la urmă, ne vom găsi fericirea. Îţi doresc tot binele, Jane, şi sper că şi tu mie.

— Nu mă îndoiesc că îţi vei urma calea, aşa cum ai făcut-o dintotdeauna! am spus eu ţipând, şi i-aş fi tras şi o palmă, dacă el nu mi-ar fi ghicit intenţiile şi nu mi-ar fi oprit mâna în aer. Ce bine era dacă puteam fi ca Anne; poate că atunci m-ai fi iubit! Am fugit înapoi în camera mea, împleticindu-mă, cu ochii înecaţi de lacrimi, şi m-am aruncat plângând pe pat. Vai, de-aş fi fost ca Anne! Cât de schimbată ar fi fost viaţa mea, şi cât de mult m-ar fi iubit George!

Anne s-a întors la curte, împreună cu noua sa garderobă fastuoasă, reluându-şi îndatoririle pe lângă regina Caterina, deşi regele era cel care apela cel mai des

la serviciile ei.

O chema în cameră ca să-i cânte la lăută, să-i citească atunci când avea ochii obosiți sau să converseze cu el în plimbările de pe malul râului ori din grădină. Vâna şi dansa cu supunere împreună cu el. Arunca zarurile şi risca averi întregi la jocul de cărți alături de el, şi îi aplauda reuşitele pe terenul de tenis, pe cel de popice, pe arena de turnir sau la tirul cu arcul. Şi totuşi, rămânea indiferentă la toate, jucându-se cu el precum o pisică cu un şoarece mort. Părea mai degrabă o statuie din ceară alături de Henric, decât o femeie în carne şi oase.

Doar atunci când era cu George şi cu banda lui veselă de prieteni se însufleţea. Când se afla în compania lor, îi revenea vioiciunea şi râsul ca un clopoţel. Şi Henric luase seamă de asta, şi cred că acesta a fost momentul în care a început să devină neînduplecat faţă de aceşti bărbați care fuseseră atâta vreme servitorii şi prietenii lui credincioşi, curteni care pătrunseseră în camera lui privată şi care îl îngrijeau în cele mai intime împrejurări, ocupându-se de băile şi de scaunele sale, de îmbrăcat şi dezbrăcat, şi care făceau cu rândul pentru a dormi pe o rogojină la picioarele patului său măreț ori de câte ori se retrăgea singur la somn. Aici, cred, poate fi găsit răspunsul pentru care, ani mai târziu, a fost atât de lesne pentru el să-i condamne pe George, Weston, Brereton şi Norris, căci ei au putut să o posede pe Anne într-un mod în care el nu a fost niciodată în stare.

Însă Anne continua să-şi îndepărteze buzele de ale lui şi să se ferească de orice îmbrățişare de-a sa. Refuza cu îndârjire să-i devină metresă, în pofida jurămintelor lui Henric, cum că „Nu tânjesc numai după trupul tău, Anne, ci după toată fiinţa ta! După vioiciunea şi spiritul tău cutezător şi neîmblânzit! Cu tine pot vorbi despre cărți şi idei, pentru că nu eşti o muiere linguşitoare, supusă şi nătângă, ci ai o minte proprie şi nu ți-e teamă să spui ce gândeşti, şi vreau să te posed şi să ştiu totul despre tine. Vreau să îți zdruncin spiritul la fel de tare ca

trupul şi ca sufletul tău!”

— Nu-ți pot fi nevastă, aşa că n-am să-ți fiu nici metresă. Acestea erau vorbele ei, reci şi la obiect, ca un pumnal în inimă.

— Dar dacă n-aş fi legat de Caterina… stăruia el.

— Şi totuşi eşti, continua Anne, ridicând din umeri şi urmându-şi drumul de-a lungul cărării mărginite de roze, zăbovind pentru a mirosi parfumul vreunei flori.

Se aflau din nou în grădina de trandafiri de la Hever, iar eu stăteam ascunsă după tufăriş, întocmai ca pe vremuri.

Anne plecase brusc de la curte fără ştirea regelui şi, rugându-l pe George să o însoțească, se întorsese la Hever, lăsându-l pe Henric să alerge după ea imediat ce ar fi început să-i simtă lipsa.

— Dar dacă aş fi…

— Dar nu eşti şi nici nu poți fi, l-a întrerupt brusc Anne, rupând lujerul rozei şi ținându-l lângă rochia ei din atlaz trandafiriu. Maiestatea Sa îmi pare a fi o femeie cu sănătate straşnică, şi nici n-am auzit-o vreodată exprimându-şi dorința de a renunța la lucrurile lumeşti şi de a se retrage într-o mănăstire.

— Te întreb pentru a treia şi ultima dată, a rostit Henric apucând-o de braț şi întorcând-o cu fața la el. Dacă n-aş fi legat de Caterina, te-ai căsători cu mine şi mi-ai dărui urmaşi?

— Să vă spun drept, Sire, nu ştiu, i-a răspuns Anne, rotind alene trandafirul. Ar trebui să mai cuget la asta.

Şi-a tras brațul din mâna lui, mergând înainte, fredonând uşor un cântecel numai pentru ea şi răsucind roza trandafirie.

Aceasta a fost scânteia care a stârnit ceea ce avea să fie numită la început „Chestiunea secretă a regelui”, şi apoi „Chestiunea măreață a regelui”, după ce a devenit cunoscută tuturor.

Henric i-a mărturisit lui Anne că îl chinuia conştiința

de ceva vreme. Se temea că mariajul său fusese blestemat de Dumnezeu, aceasta fiind pricina pentru care nu avusese parte de un fiu sănătos, de urmaşul care era atât de preţios pentru a-i garanta succesiunea.

Totul a început cu un verset din Levitic, pe care Henric l-a interpretat după bunul plac: „De va lua cineva pe femeia fratelui său – urâciune este că a descoperit goliciunea fratelui său –, fără copii să moară". Acestea erau vorbele care îi tulburau gândurile, la fel cum râvna după Anne îi tulbura vintrele. Pentru Henric, faptul de a nu avea un fiu era totuna cu a nu avea copii.

Caterina fusese căsătorită pentru scurtă vreme cu fratele mai mare al lui, Arthur, şi regele se convinsese singur că făcuse un gest păcătos şi incestuos fără ştirea lui când o luase de nevastă, aşa că Dumnezeu îşi arătase nemulţumirea, luându-i dreptul de a avea un moştenitor băiat, toţii fiii săi născându-se morţi sau murind la scurtă vreme după naştere, drept pedeapsă cerească. În plus, socotea că papa care le dăduse dispensa de a se căsători comisese o greşeală foarte gravă, ce trebuia îndreptată cât mai repede cu putinţă. Papa trebuia să-i îngăduie divorţul de Caterina pentru a se putea recăsători după voia legii, zămislind fii cât încă mai era vreme. Hotărâse, aşadar, ca Anne să fie mama acelor fii. Îi vedea deja cu ochii minţii – nişte băieţei vioi şi zdraveni, cu părul roşu şi negru, aidoma lui, robuşti, cu umerii laţi şi cu fire hotărâtă. Totul i se părea lui Henric foarte simplu.

CAPITOLUL 6

Mişcându-se de colo-colo fără astâmpăr, Anne, într-o toană de moment, a părăsit curtea, întorcându-se la Hever. De fiecare dată când făcea acest lucru, Henric pornea numaidecât pe urmele ei sau trimitea un sol care-i aducea daruri generoase şi scrisori de dragoste înflăcărate.

În schimb, Anne îi râdea în față solului şi îl concedia cu un gest mândru al mâinii şi cu vorbele: „Niciun răspuns”.

Cel mai adesea, nu le acorda acestor manifestări ale inimii chinuite a lui Henric mai mult decât o privire trecătoare, lăsându-le nepăsătoare să zacă în locuri unde oricine putea să dea peste ele.

Îmi amintesc cum stătea, într-o zi liniştită, lângă şemineul din Sala Mare, ținând în mână ultima scrisoare de la Henric, în timp ce la picioare pusese darul împreună cu care o primise.

— Pentru că nu pot să fiu întotdeauna în preajma ta, citea Anne cu glas tare, mimând vocea lui Henric, lucru la care era foarte pricepută, primeşte, te rog, în schimb, portretul meu, încadrat de această brățară, dorindu-mi să fiu eu în locul ei. Semnat, Slujitorul şi prietenul tău, Henric Rex.

Anne a lăsat scrisoarea să-i cadă pe podea, pufnind şi ridicând nepăsătoare şi plictisită din umeri, fără a băga de seamă nemulțumirea de pe chipul tatălui ei, îngrijorarea de pe cel al mamei şi privirea întrebătoare a lui Mary în timp ce ea rostea iar cu îngâmfare cuvintele „Niciun răspuns”, concediind solul trimis de rege.

— Anne! a strigat Elisabeth Boleyn, împreunându-şi mâinile în semn de rugă, cu ochii aproape în lacrimi. Este o cruzime să-l ții astfel pe jar pe sărmanul rege, fără a-i trimite măcar un răspuns!

— Dar, mamă, nu am susținut niciodată opusul.

— Anne, a intervenit Sir Thomas Boleyn, apropiindu-se de ea cu o sclipire şireată în privire şi frecându-şi palmele. Mama ta are dreptate. Nu este frumos…

— Cred că purtarea aceasta nu-ți este deloc străină, tată, ba chiar din contră! i-a întors-o Anne cu obrăznicie, în timp ce se juca alene cu mânecuțele ei din catifea de culoarea safirului.

— Anne, a rostit acesta, oprindu-se în mijlocul frazei pentru a-şi muşca buza şi a se strădui să nu se piardă cu firea, ți-ai dori să-i compun eu un răspuns pentru Maiestatea Sa? Astfel, tot ce ar trebui să faci tu ar fi să-l copiezi şi să-l semnezi cu scrisul tău prețios.

Auzind o asemenea propunere, Anne şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs violent.

— Să ştii că nu-i de glumit cu aşa ceva, fato! s-a răstit el. Uită-te şi tu la diamantele acelea! a spus el înşfăcând de jos darul pe care Anne îl primise cu atâta nepăsare şi ridicându-l înaintea ochilor ei. Uită-te numai la claritatea şi strălucirea lor; este limpede că astea sunt diamante de prim-rang!

Mary, mama ei şi cu mine ne-am adunat îndatoritoare în jurul lui şi am început să scoatem sunete de admirație în fața chipului roşu şi zdravăn al regelui, mărginit de diamante sclipitoare.

— Vai, tată, a spus Anne oftând, după care s-a ridicat în picioare şi s-a întins plictisită. Ce păcat că bunul nostru rege Henric nu are gusturile lui Eduard al II-lea, de vreme ce tu prețuieşti mai mult decât mine atențiile sale! Şi, spunând acestea, şi-a făcut ieşirea grandioasă din încăpere, lăsându-şi tatăl fără cuvinte şi clocotind de furie şi pe mamă frământându-şi mâinile şi repetând necontenit:

„Vai, Doamne!” Eu încercam să păstrez un aer de tăcere demnă, în vreme ce soțul meu, mi-e ruşine s-o spun, se tăvălea de râs, iar Mary se întreba uimită ce voise să spună Anne cu privire la gusturile regelui Eduard al II-lea.

Dar familia Boleyn se îngrijorase degeaba, căci Anne ştia mult prea bine cum să-şi folosească atuurile. Aşa că, în prima zi a anului 1527, a hotărât că venise vremea să-i răspundă tuturor scrisorilor regelui, iar pentru asta nu a avut nevoie de condei ca să-i scrie, ci de o vizită la giuvaiergiu, pentru a-i făuri răspunsul. Acesta a venit sub forma unei broşe, însă nu orice fel de broşă, ci una realizată cu măiestrie din aur strălucitor, înfăţişând o domniţă albă cu plete smălţuite, lungi şi negre, îmbrăcată într-o rochie stacojie cu mărgăritare şi sclipiri de diamant, aşezată într-o barcă botezată *Iubire,* în timp ce se legăna pe o mare de safir furtunoasă, cu mâinile împreunate şi ridicate spre cer, părând să implore: „Fie-ţi milă de mine!”

Ca să nu apară nicio îndoială legată de înţelesul ei, Anne, în momentul în care a îngenuncheat la picioarele regelui pentru a-i oferi darul ei, doar în prezenţa familiei sale, purta o rochie stacojie împodobită cu mărgăritare şi diamante, iar părul negru îi curgea despletit pe umeri.

La această privelişte, un zâmbet de încântare pură a apărut pe chipul regelui Henric în timp ce îşi plimba privirea de la Anne la broşa pe care o ţinea pe o pernuţă de catifea neagră cu ciucurei în colţuri, pentru a o întoarce apoi iar la Anne. Dar, când s-a întins spre broşă, Anne a făcut iute un pas înapoi.

— Dacă mă faceţi regină a Angliei, voi înfrunta furtuna ce este iubirea Voastră şi vă voi oferi în dar urmaşi băieţi! a declarat ea şi, după o plecăciune foarte scurtă, i-a întors spatele, nesocotind regulile de conduită în faţa familiei regale, şi a ieşit din sala de primire.

CAPITOLUL 7

Anne s-a reîntors de îndată la vechile ei obiceiuri, plimbându-se între curte şi Hever, fără a lua în seamă scrisorile de dragoste tot mai înflăcărate ale regelui şi concediind solul cu vorbele: „Niciun răspuns”.

Anne îşi folosise atuurile. Acum era timpul ca Henric să facă următoarea mişcare.

S-a întrunit o curte secretă de judecată, îndrumată de cardinalul Wolsey, cu un complet de episcopi meniți să cântărească dovezile şi să formuleze o hotărâre.

Henric s-a înfățişat înaintea lor posac, cu umerii căzuți, ca un bărbat a cărui conştiință era profund tulburată de gândul sâcâitor că, prin faptul de a o fi luat de nevastă pe consoarta răposatului său frate, comisese fără să ştie un păcat împotriva lui Dumnezeu. El jura cu solemnitate că regina Caterina era o femeie de ispravă şi că nu-şi dorea altceva decât să audă că era totul în regulă şi că putea rămâne soția lui pe vecie, însă neliniştile care îi întunecau conştiința erau mult prea mari pentru a le putea nesocoti. Făcea, aşadar, apel la ei, cardinalii şi episcopii Angliei, să-l scape de această suferință. Reprezentația lui era una fără cusur. Numai cei din cercul apropiat al lui Anne ştiau că ea era, de fapt, pricina acestor tertipuri teologice şi legale încâlcite şi alambicate, ce aveau să capete în curând proporții uriaşe. Nici măcar Wolsey nu bănuia că cea pe care plănuia să o ia de soție Henric era Anne Boleyn, ci credea că cea pe care o râvnea cu atâta ardoare era o prințesă franceză, cu care să poată avea moştenitori băieți legitimi şi să creeze o alianță dinastică dintr-o singură lovitură. Nici regina Caterina nu era la curent cu acest fapt până ce nu i-a fost şoptit la ureche cu viclenie de către ambasadorul spaniol, însă atunci era deja prea târziu, întrucât Henric pierduse bătălia.

După trei zile de discuții aprinse, curtea hotărâse că

nu era nimic în neregulă cu căsătoria lor, căci primiseră o dispensă papală înainte, regele putând să stea liniştit, astfel. Însă Henric a refuzat să accepte hotărârea, şi cel care a trebuit să îndure toată nemulțumirea regelui a fost Wolsey (acel fiu parvenit de măcelar din Ipswich, care a folosit Biserica drept rampă de lansare spre putere şi căruia îi păsa mai mult de bunurile lumeşti decât de cuvântul lui Dumnezeu), care îi făgăduise lui Henric că va obține hotărârea dorită. Făgăduință pe care nu a reuşit, totuşi, să o ducă la bun sfârşit. Şi, pentru a înrăutăți şi mai mult lucrurile, acum fusese băgată în joc şi regina Caterina, care avea o carte puternică în mânecă. Nepotul ei, Carol Quintul, împăratul roman de la Apus, nu ar fi îngăduit niciodată ca mătuşa sa să fie umilită şi dată la o parte.

Convingerile Caterinei erau de nestrămutat. Era soția de drept a lui Henric şi regina acestui regat, şi avea să rămână astfel până în ceasul morții. În plus, nu intenționa să-i facă pe plac lui Henric retrăgându-se într-o mănăstire. Deşi era o femeie foarte credincioasă şi devotată Bisericii, nu simțea nicio chemare spre viața mănăstirească, aşa că nu plănuia să se folosească, aşa cum o făcuseră unii înaintea ei, de Biserică drept mijloc pentru a-şi atinge scopurile. Îşi iubea nespus de mult soțul şi îi părea rău să-i stârnească neplăcere neascultând de el, însă Dumnezeu şi conştiința ei aveau întotdeauna întâietate.

Situația la Roma era precară la acea vreme. Oraşul Sfânt fusese jefuit, soldații mercenari ai împăratului o luaseră razna, violând şi prăduind, umplând străzile cu sângele celor măcelăriți, cu fum, muşte şi strigătele muribunzilor. Însuşi papa Clement era luat ostatic, şi nu avea de gând să stârnească şi mai mult mânia împăratului, trecând de partea lui Henric.

Lucrurile trebuiau să ia sfârşit aici, însă Henric nu avea să renunțe la a-şi îndeplini dorința: Anne Boleyn avea să fie a sa cu orice preț.

Cam în acelaşi timp, Tom Wyatt, care îşi făcea veacul cu Anne şi prietenii lor comuni prin grădinile palatului, i-a smuls acesteia în joacă tăbliţa neprețuită pe care Anne o purta atârnată de un lanț delicat din aur în jurul taliei. Wyatt i-a zis că venise vremea să-i ofere, în sfârşit, un simbol al iubirii sale, şi şi-a dus plăcuța la buze, după care a ridicat-o râzând deasupra capului în timp ce ea sărea şi încerca să şi-o recupereze. În toată această învălmăşeală, Wyatt a cutezat chiar să-şi mişte iute capul şi să-i fure un sărut.

— N-ai decât să-l păstrezi, a rostit Anne ridicând din umeri. Este doar un fleac fără însemnătate şi, de nu reuşesc să ajung până la el, am alte bijuterii mult mai prețioase la îndemână, a adăugat, arătând cu mândrie spre smaraldul uriaş pe care îl purta la mâna ei dreaptă. Maiestatea Sa susține că această piatră reprezintă stăruința şi este deci un simbol cât se poate de nimerit al iubirii sale pentru mine.

Ce nu i-a mai spus însă este că regele Henric i-a luat cu forța de pe deget, în schimbul acestei bijuterii mari şi țipătoare, un inel cu un rubin delicat în formă de inimioară, încastrat în filigran dantelat din aur.

— Voi ține pentru mine această inimă până când mi-o vei încredința pe a ta, i-a făgăduit el, în timp ce încerca să-şi îndese inelul pe degetul mic, singurul pe care de altfel putea să încapă.

Câteva zile mai târziu, regele a adunat pe teren câțiva dintre cavalerii săi pentru un meci de popice, în vreme ce Anne îi privea şi îi aplauda de pe margine cu un grup de domnițe.

Atât regele, cât şi Tom Wyatt erau nişte jucători foarte pricepuți, aşa că, la un moment dat, nu s-a mai putut hotărî care din ei trimisese bila cel mai aproape de jalon. Scorul era atât de strâns, încât chestiunea nu putea fi decisă doar privind cu ochiul liber.

— Wyatt, îți zic că e bila mea! a tunat vocea lui Henric

în timp ce arăta înspre mica bilă din lemn care zăcea în iarbă, la doar o palmă depărtare de jalon, folosindu-şi degetul mic, ca să se încredințeze că Wyatt vede inimioara din rubin a lui Anne.

Cu un zâmbet fudul pe chip, Wyatt a scos atunci din interiorul pieptarului tăbliță-bijuterie a lui Anne.

— Dacă îmi permiteți, a spus el, întinzând lanțul de aur de care atârna aceasta, am să măsor cu asta, şi sper ca victoria să fie de partea mea. A sărutat apoi cu trufie plăcuța împodobită cu nestemate.

Henric, care era deja îmbujorat din pricina veşmintelor groase din brocart şi mătase şi a jocului înverşunat pe o vreme atât de călduroasă, s-a înroşit şi mai tare la față. Ochii i s-au micşorat, iar acea guriță necruțătoare a lui a devenit şi mai înspăimântătoare.

— Da, poate că m-am înşelat! Şi, spunând acestea, s-a întors cu spatele la Wyatt şi a plecat mânios de pe terenul de popice. S-a oprit apoi brusc, s-a întors din drum şi a mers să îi ceară socoteală lui Anne.

— Doamnă, vă poruncesc să îmi spuneți cum de a ajuns în mâna lui Wyatt acea podoabă, şi de ce o poartă la inimă?

— Prin hoție, a răspuns Anne liniştită. În acelaşi fel prin care şi Maiestatea Voastră a pus mâna pe inelul meu.

Preț de câteva clipe, toată lumea a încremenit de uimire, căci Anne tocmai ce-l făcuse hoț pe regele Angliei!

— Şi cred că îl poartă la inimă, a continuat ea, pentru că de l-ar purta în jurul taliei, aşa cum ar fi nimerit să o facă, lumea ar râde de el, căci bijuteria şi-ar pierde din farmec dacă nu ar fi purtată peste fuste.

Henric şi-a dat atunci capul pe spate şi a izbucnit în hohote de râs.

— Pe cinstea mea, Anne, ce femeie eşti! apoi i-a întins brațul şi s-au întors împreună la palat, plini de zâmbete şi voioşie.

Privindu-i cum se îndepărtează, George a dat din cap

zâmbind şi spunând cu mândrie:

— Nu mai e nimeni alta ca Anne!

Cu greu m-am stăpânit să nu înşfac unul din popicele de lemn şi să-i trântesc una în cap cu el. Mă vedeam deja făcând asta, şi mi se părea totul atât de viu şi de scârbos, încât îmi venea să mor de ruşine. Mă vedeam cu ochii minții ridicând popicul şi lovindu-l cu toată forța pe care o puteam aduna pentru a auzi apoi cum îi crapă țeasta şi cum strigă de durere cu voce tânguitoare, în timp ce îi țâşneşte sângele din ea, după care ridicam iar popicul şi îl loveam la nesfârşit, nădăjduind în adâncul sufletului să izbutesc a-i alunga din minte toate gândurile despre Anne.

Toată curtea aflase deja că regele îşi dorea ca Anne să fie femeia lui, şi deja începuse să se pună rămăşag despre cât avea să i se mai împotrivească până să-i devină metresă. Dar planurile lui Anne erau învăluite în mister, sugerându-i odată surorii sale:

— Tu ai fost prima, însă eu am de gând să merg mai departe de-atât.

Chiar şi regina Caterina ştia adevărul. Până atunci îndurase de fiecare dată cu stoicism nestatornicia conjugală a soțului său, susținând că nu auzise şi nu văzuse nimic, dar de data aceasta lucrurile stăteau altfel; Anne era altfel.

Într-o după-amiază însă, Maiestatea Sa, regina, ne-a poruncit să ne adunăm la un joc de cărți. Ne-am aşezat toate supuse în jurul mesei şi am împărțit cărțile, la cererea ei. Totul s-a desfăşurat în linişte, până când Anne a trântit triumfător o carte pe masă.

— Domniță Anne, a rostit regina Caterina, privind-o eu tristețe, aveți norocul să vă opriți la un rege, dar bănuiesc că sunteți diferită de celelalte, tânjiți să aveți totul…

— …sau nimic, au încheiat amândouă în cor.

Privirile li s-au întretăiat, în ochii Caterinei putându-se citi încordarea şi uimirea, în vreme ce ai lui Anne sclipeau

de ambiție.

Într-un sfârşit, Caterina a scos un oftat şi a început să clatine din cap, iar ochii ei cenuşii s-au înnegurat de mâhnire, şi de ceea ce, pentru o clipă, mi s-a părut a fi milă; însă în clipa următoare nu mai puteam fi sigură de ceea ce întrezărisem.

— Asta e tot, a spus ea cu voce joasă. Lăsați-mă acum, sunt istovită, a şoptit ea, ducându-şi o mână la frunte şi frecând-o cu degetele ca şi cum ar fi dorit să şteargă ridurile pe care timpul şi grijile le brăzdaseră acolo, în vreme ce cealaltă mână şi-a dus-o la talie, unde se afla veşnicul şirag de mărgele al rozariului.

Anne ne-a spus, în timp ce ne îndreptam spre ieşire:

— Este la fel de încăpățânată ca unul dintre catârii ei spanioli! Până şi un nătărău chior ar putea să vadă că regele nu o mai iubeşte. De ce nu poate să accepte, pur şi simplu, şi să plece cu fruntea sus? Henric este dispus să-i ofere tot ce-şi doreşte; îi va îngădui să poarte titlul de regină-văduvă şi o va iubi ca pe o soră, ceea ce şi este – sora lui prin alianță. De ce nu vrea să cedeze? Chiar nu pot să pricep!

Şi nici nu avea să priceapă până când nu îi va veni şi ei vremea să se găsească în locul în care se afla acum regina Caterina.

Următoarea mişcare a lui Henric a fost să-l trimită pe Wolsey în Franța ca să înceapă negocierile pentru o mireasă franceză, în vreme ce un alt sol a fost trimis la Roma, fără ştirea marelui şi puternicului cardinal Wolsey, pentru a înainta o cerere papei.

Henric hotărâse să nu-l încunoştiințeze pe Wolsey cu privire la intențiile sale, pentru că se temea că acesta nu ar fi putut să încerce cu acelaşi zel să-i obțină divorțul, dacă ar fi ştiut că cea pe care plănuia să o ia de nevastă era chiar Anne Boleyn.

Aflând acestea, Anne i-a spus zeflemitor:

— Mai lipseşte doar să îngenunchezi în fața lui Wolsey!

Cine e regele Angliei? Tu sau băiatul ăla de măcelar? Credeam că sarcinile cancelarului sunt să îndeplinească poruncile regelui, şi nu invers!

Cu aceste vorbe, l-a atras pe rege de partea ei, iar steaua lui Wolsey a început să apună.

CAPITOLUL 8

În timp ce Anne țintea spre rege, inima avea să-i fie frântă din nou când Tom Wyatt a ales să se retragă cu demnitate de pe câmpul de luptă pe care se întrecuse de zor cu Henric pentru iubirea ei. Şi, fără a-şi dezminți firea de poet, a anunțat acest lucru prin nişte strofe pline de simțire:

Hai la vânat! Ştiu unde-i căprioara!
Căci, vai, la ea-n zadar mă uit cu jind;
Cu toată truda, nu pot să o prind;
Din toți, a mea-i din urmă sfoara.

Gândul nu vrea să fugă de la mine
Ea-mi zboară înainte, în urmă eu rămân.
O, cât aş vrea să fiu al ei stăpân
Iubirea-i s-o câştig cu-a mele rime.

Hai la vânat, dar sigur poți păți ca mine
Căci timpul în zadar îl pierd
Ea-mi spune nu când vreau să o dezmierd
Şi fuge, luându-mi inima cu sine.

Eu eram de față când acesta s-a ridicat şi a recitat poemul înaintea curții, şi am putut să-i văd mâhnirea profundă şi netăgăduită din ochii lui căprui.

Privirile li s-au încrucişat dincolo de masa unde Anne stătea aşezată în dreapta regelui, care îşi odihnea într-un gest posesiv mâna cărnoasă şi încărcată de podoabe pe genunchiul ei. Cei doi şi-au aruncat îndelung o privire ce trăda amărăciunea pentru ceea ce nu avea să se petreacă în veci.

Deşi Wyatt nu izbutise să-l înlocuiască pe Percy în inima lui Anne, ea îl iubea fără tăgadă în felul ei, şi, de ar fi fost liber, sunt convinsă că ar fi ajuns să se

căsătorească.

La rostirea ultimelor versuri, Anne şi-a dus mâna la gât pentru a-şi atinge gulerul din diamante cu care era încins, ivindu-i-se o grimasă îndurerată pe chip, ce a şi dispărut o clipă mai târziu, când a întors capul pentru a-l privi pe Henric, care dădea din cap în semn de consimțire la cuvintele: „Şi fuge, luându-mi inima cu sine”.

După ce şi-a încheiat cuvântarea, Wyatt a făcut o plecăciune în fața suveranului, iar Henric a sărit în picioare, aplaudând zgomotos. Curtea, mereu grăbită să repete gesturile regelui, a făcut imediat acelaşi lucru.

Anne a fost singura care a rămas aşezată şi tăcută, pentru a se ridica într-un sfârşit cu încetineală. Eu eram aşezată doar cu două locuri mai jos, şi am izbutit să o aud cum a invocat o durere de cap pentru a se putea retrage de îndată în odaia sa.

În timp ce trecea pe lângă el, Henric a apucat-o de mână şi i-a spus cu o voce care m-a făcut să mă cutremur:

— Arareori îmi scapă prada când mă pornesc la vânătoare, oricât de iute la fugă sau iscusită în a se ascunde ar fi aceasta. Fii fără grijă, domniță Anne, căci te voi prinde şi vei fi a mea!

Anne a făcut iute o plecăciune şi a părăsit degrabă încăperea.

Tom Wyatt o urmărea cu privirea, întrucât trupul său nu cuteza să facă asta. Şi-a dus pentru o clipă mâna la inimă ca pentru a-şi alina suferința, şi apoi s-a străduit să zâmbească în fața laudelor primite de la prietenii săi.

Era miezul nopții când Anne s-a înfățişat la uşa lui George, în capotul ei din atlaz şi tremurând din cale afară.

Fără să rostească niciun cuvânt, George şi-a aruncat brațele în jurul său.

Ea a început să-i povestească degrabă ce se petrecuse. Avusese un coşmar: se visase gonind fără țintă prin

pădure într-o rochie cafenie din atlaz şi auzind în urma ei lătrăturile câinilor, zgomotul copitelor şi al cornurilor de vânătoare. Era încolțită, țintuită cu spatele la un copac, iar regele stătea acolo în fața ei, apropiindu-se cu hotărâre, imobilizând-o şi ridicându-i fustele. Apoi a deschis ochii, țipând.

George a ajutat-o să se aşeze lângă foc, şoptindu-i întruna vorbe de alinare. După aceea a luat nişte vin dintr-o butelcuță şi i-a turnat puțin într-un pocal pe care i l-a pus în mână.

Niciunul nu băgase de seamă că eram la uşă.

— Vreau să mă opresc, George, a spus ea printre suspine.

— Atunci, opreşte-te, i-a răspuns el, îngenunchind în fața ei şi prinzându-i mâinile într-ale sale după ce i-a luat pocalul din mână şi l-a pus deoparte.

— Nu mai pot! S-a ajuns prea departe! Credeam că atunci când curtea nu i-a oferit verdictul dorit avea să se sfârşească totul acolo, iar eu aş fi putut să-mi iau rămas-bun de la el şi să îmi fac ieşirea cu grație, dar el e dispus să-şi asume orice risc pentru a mă avea! M-am încâlcit în propriul năvod! Iar tata şi unchiul Norfolk nu contenesc să mă înghiontească de la spate. Îmi tot spun că ceea ce contează este să câştig, că nu contează cum îmi joc cărțile, ci doar să câştig! „Să nu dai greş, Anne!” mă atenționează ei cu atâta asprime în priviri, încât am nevoie de toată tăria din lume pentru a nu-i lăsa să mă vadă cum mă podidesc lacrimile. Mă atacă din toate direcțiile, îmboldindu-mă şi zicându-mi: „Supune-te, Anne, supune-te! Este o mare cinste să fii metresă de rege!”, până când de-abia dacă mai pot rezista să nu încep să bat din picioare, țipând şi smulgându-mi părul din cap! Dacă nu ar fi rege, i-aş spune eu ce cred, de fapt, despre el! De fiecare dată când îl văd trebuie să-mi muşc limba ca să nu-mi țâşnească vorbele pe gură, căci altfel m-ar trimite în Turn şi ar pune să mi se taie capul. Şi totuşi n-am cum să nu mă gândesc că măcar atunci aş

muri cu adevărul pe buze, iar asta ar fi mai bine decât să trăiesc în minciună!

— Vrei să spui că nu mai doreşti să fii regină? am întrebat-o eu.

Anne a început să suspine cu putere şi şi-a îngropat faţa în palme.

— De îmi va fi la îndemână acest premiu, atunci îl voi primi. Ar fi prostesc să-l refuz, şi n-ar mai fi loc de iertare şi de uitare dacă n-aş face-o, însă nu mă întreba dacă şi merită osteneala, pentru că deja nu mai ştiu ce să cred! Sunt atât de obosită, George, atât de obosită, şi bătălia asta nu mai conteneşte, iar eu trebuie să continui lupta!

— Atunci ai nevoie de odihnă, dragă Nan. S-a ridicat în picioare, a luat-o tandru în braţe şi a dus-o în patul lui. Dormi acum, i-a spus în timp ce o întindea în pat şi o acoperea cu pătura, iar eu voi sta aici, a spus el trăgând un scaun lângă pat, şi voi avea grijă ca nimeni să nu-ţi tulbure somnul.

Şi asta a şi făcut, mângâindu-i pletele, până când somnul a pus stăpânire pe ea.

— Blestemaţi fie toţi pentru ceea ce îţi fac, surioara mea dragă, l-am auzit eu şoptindu-i, în vreme ce încă mai stăteam la pândă în pragul uşii.

— Acum ai ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna, i-am continuat eu gândurile. O ai pe sora ta la tine în pat! Te rog, nu lăsa ca prezenţa mea să te împiedice a te aşeza lângă ea!

— Muşca-ţi-ai limba de viperă! a rostit el printre dinţi şi şi-a azvârlit papucii înspre mine.

Eu m-am întors cu spatele şi m-am îndreptat către patul meu, dar nici bine n-am trecut de pragul uşii că i-am şi simţit degetele adâncindu-se în braţul meu. A închis apoi uşa pentru ca draga şi scumpa lui Anne să nu fie deranjată de conversaţia noastră.

— De ce trebuie să faci mereu aşa? m-a întrebat el. De ce trebuie să spui toate acele lucruri îngrozitoare? Ce ţi-a făcut ţie Anne vreodată, de o disprețuieşti aşa de tare?

— Mi-a furat ceea ce era al meu de drept! i-am replicat eu tăios. Mi-a furat bărbatul!

George a izbucnit într-un hohot de râs forțat şi şi-a ridicat mâinile în aer.

Auzindu-l cum râde de mine, cum mă batjocoreşte, îmi venea să mă năpustesc asupra lui şi să-i înfig unghiile adânc în chipul acela chipeş al lui. M-am văzut cu ochii minții făcând asta şi m-a cuprins scârba față de mine însămi. Cum era oare cu putință să am asemenea gânduri violente şi sângeroase cum ar fi rănirea persoanei pe care o iubeam cel mai tare? Anne era cea care merita suferință şi osândă, nu iubitul meu George.

— Eşti o smintită! a declarat el. Nu spui decât prostii. Anne este sora mea. Vorbeşti de ea ca şi cum ar fi metresa mea!

— Dar chiar asta este! am strigat eu. Este metresa ta! Metresa inimii tale! Niciun frate nu-şi iubeşte sora aşa cum o faci tu, nu este firesc, George, nu este firesc! Nu ar trebui să mă bat cu cumnata mea pentru atenția sau afecțiunea soțului meu, însă asta sunt nevoită să fac. Anne se bagă mereu între noi în fiecare zi a vieții mele. Ştiu că te culci cu alte femei, dar nu îmi fac niciodată griji din cauza lor, deoarece îmi dau seama că nu există nimeni alta pentru tine decât Anne şi că nicio altă femeie nu poate să se ridice la înălțimea ei! Tu nu îți doreşti o nevastă sau o metresă, George; singura femeie pe care o doreşti este Anne! Şi te urăsc pentru asta!

George stătea acolo fixându-mă cu privirea, după care a început să clatine din cap şi să râdă de mine.

— Eşti țăcănită, mi-a spus, şi apoi a părăsit încăperea. El s-a întors la Anne, iar eu m-am aruncat plângând în pat până ce m-a luat somnul.

Dar Anne nu avea să aibă parte de odihnă. Henric o sâcâia întruna să-i acorde cinstea supremă, şi toată familia ei, cu excepția lui George, îi lua partea.

Aşa s-a întâmplat că i-am iscodit într-o noapte la

lumina lunii, în grădinile din Greenwich. Anne stătea neclintită într-o rochie strălucitoare din pânză argintie, cu stele din diamant sclipindu-i în păr, în timp ce regele se ţâra la picioarele ei ca un flăcău îndrăgostit.

Anne a părut brusc să se simtă rău şi şi-a dus o mână la frunte. Arăta foarte palidă în lumina lunii. Henric a văzut în asta o şansă, şi a şi profitat de ea. A strâns-o lângă trupul său, apăsând-o şi frecându-şi vintrele de ea pentru ca să-i simtă membrul tare prin fuste. I-a căutat buzele cu ale lui, apoi a coborât pe sâni, înălţaţi deasupra corsajului brodat cu diamante. I-a coborât rochia de pe umeri până când i-a dezgolit sânii în întregime, cu sfârcurile întărite de aerul rece al serii. Ea a încercat să se retragă, dar el o ţinea cu fermitate, în timp ce cu guriţa lui neînduplecată îi apuca fiecare părticică rozalie de carne, lăsându-şi balele lipicioase pe ea. Dar când a început să-i umble cu mâinile pe la fuste, ea a găsit cumva curajul să-l împingă de lângă ea.

— Anne, fie-ţi milă de mine! Am trăit ca un călugăr vreme de trei ani de zile, numai din iubire pentru tine! Nu fi atât de nemiloasă cu cineva care a fost mereu bun cu tine. Dăruieşte-mi-te în noaptea aceasta, Anne!

Anne şi-a ridicat rochia peste pieptul dezgolit, aranjându-şi corsajul şi încrucişându-şi mâinile deasupra sânilor ca pentru a-i ocroti.

— Asta pentru ca mâine să-mi arăţi ce dansator iscusit eşti, ferindu-te în paşi de dans de a mă mai face regină, aşa cum mi-ai făgăduit?

— Dar deja eşti regina inimii mele! a protestat el.

— Dar nu şi a Angliei! De mă vei face regină a Angliei, voi împărţi patul cu tine şi îţi voi zămisli urmaşi. Aşa ne-am învoit, iar eu îmi voi ţine partea de tocmeală doar dacă şi tu ţi-o vei ţine pe a ta!

— În timp, Anne, voi fi al tău. În timp! Dar acum… Spunând acestea, s-a întins din nou să o apuce, însă Anne i-a respins mâna cu o palmă. Nu e destul că îţi făgăduiesc iubirea veşnică?

— Te-ai încumeta ca fiul tău să se nască un bastard? l-a întrebat Anne cu asprime.

— Nu, nu, a rostit Henric oftând, coborându-şi biruit umerii căptuşiți ai hainei. Nu mă încumet să fac asta. Trebuie să-mi domolesc patima trupească pentru binele fiului meu încă nenăscut, deşi sunt un om liber în ochii Domnului...

— Dar nu şi în cei ai oamenilor, i-a reamintit Anne. Şi până când nu va sosi acea zi, mă voi duce singură în pat. A rostit aceste vorbe şi l-a părăsit apoi, făcând cea mai scurtă plecăciune.

Iar eu mi-am ridicat fustele şi am gonit bucuroasă înăuntru, arzând de nerăbdare să-l necăjesc pe George povestindu-i ceea ce tocmai văzusem. Dar George nu era acolo, iar pajul său nu putea, sau nu voia, să-mi spună unde plecase.

Pajul aranja nişte rufărie proaspăt spălată când am intrat eu, şi de fiecare dată când îl întrebam unde se afla stăpânul lui, îşi pleca sârguincios privirea şi rostea în şoaptă: „Nu ştiu, domniță". Însă de data aceasta, pe când se apleca deasupra cufărului, mi-am tras piciorul înapoi şi i-am trântit una cu toată forța în şezutul lui durduliu. Apoi, clocotind de furie, am năvălit în propria odaie şi am trântit uşa în urma mea.

Drept urmare, m-am purtat foarte aspru cu slujnica mea în timp ce mă dezbrăca. Joan era o fată timidă de la țară, pe care o adusesem cu mine de la Great Hallingbury. Înainte fusese lăptăreasă şi nu era obişnuită să fie în serviciul doamnelor. Îi tremurau adesea degetele şi avea obiceiul să scape lucruri din mână. Tata m-a învățat că trebuie să am răbdare cu cei sub rangul nostru, dar în noaptea aceea nu aveam chef să îmi aduc aminte de învățăturile copilăriei şi, înțepându-se în broşa mea în formă de floare şi împodobită cu rubine, mărgăritare şi smarald, a scăpat-o din mână, făcând să-i sară una din pietre. Văzând aceasta, m-am întors brusc şi am plesnit-o peste față.

Am văzut cum începe să i se prelingă un fir de sânge din nas în timp ce se îndepărta înfricoşată de lângă mine. Ar fi trebuit să îmi potolesc furia şi să încerc să o liniştesc, dar atunci eram atât de necăjită de lipsa lui George, încât mi-a fost cu neputință să mă stăpânesc, aşa că i-am spus că are două mâini stângi, iar ea mi-a replicat că sunt la fel de proastă ca vacile pe care le mulgea la țară. Am apucat peria grea din argint de pe masa de toaletă şi am azvârlit-o înspre ea, poruncindu-i să dispară din ochii mei.

— Întoarce-te la vacile tale, până ai să înveți cum se slujeşte o doamnă! am țipat eu la ea în vreme ce a ieşit gonind pe uşă cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Am ajuns să mă dezbrac de una singură, dar în furie şi în grabă mi-am încâlcit şireturile care îmi legau mânecuțele de corsaj până le-am rupt. Le-am aruncat pe jos de mânie şi le-am dat un şut cu piciorul până în colțul odăii. Erau mânecuțele mele bune şi scumpe, din catifea roşie cu beteală aurie şi broderii întortocheate din aur, dar tot ce conta în acea clipă era că George se afla în altă parte, veselindu-se, negreşit, cu prietenii săi dezmățați.

Apoi am mers în odaia soțului meu, în cămaşă de noapte şi capot, şi i-am poruncit pajului să pună multe lemne pe foc şi să dispară, aşezându-mă apoi în aşteptare pe un scaun.

Au trecut ceasuri întregi, şi într-un final am ațipit. Se crăpa de ziuă când am auzit în sfârşit voci în afara odăii. M-am ridicat în picioare, îndreptându-mi gâtul înțepenit, şi am privit cu mânie crescândă uşa deschizându-se, ca să le facă loc lui Francis Weston şi lui Will Brereton, care îl duceau pe George pe umeri, cu capul atârnat şi picioarele târşâite, mult prea beat ca să meargă de unul singur.

Brereton se tot văicărea că-şi pierduse nişte cizme bune din piele spaniolă, pe care le pusese zălog când rămăsese fără bani.

— Bucură-te, Will, l-a sfădit Weston, căci toate

lucrurile de obârşie spaniolă sunt pe ducă, sau aşa vor fi, dacă se va face vrerea regelui. Tu doar ai prevestit spiritul vremii!

— Aşa-i, a încuviinţat Brereton. Vrea să se descotorosească de regina Caterina ca de-o cizmă veche!

Abia atunci au băgat de seamă că mă aflam şi eu în încăpere.

— Vai, Lady Rochford! a spus Sir Francis cu voce ridicată, folosind noul meu titlu. Regele îi dăduse lui George titlul de viconte de Rochford pentru a-i face lui Anne pe plac. Bună dimineaţa!

Nu aveam niciun chef să schimb amabilităţi cu ei.

— Puneţi-mi soţul pe pat şi ieşiţi afară! le-am poruncit eu tăios.

Să creadă ce-or vrea! Că sunt o zgripţuroaică, o scorpie, o cotoroanţă sau o muiere arţăgoasă şi gâlcevitoare. Ştiam doar că aşa vorbeau ei despre mine, şi chiar mai rău, compătimindu-l pe George că era legat de o asemenea femeie. Dar cum îndrăzneau ei oare să-mi ţină soţul pe drumuri, chefuind şi petrecând toată noaptea, ca să mi-l aducă apoi acasă mort de beat? Ce fel de nevastă n-ar fi supărată în locul meu? Ce drept aveau să dea ochii peste cap văzându-mi reacţia, când era limpede că vina pentru starea jalnică în care se afla George le aparţinea? Chiar se aşteptau să-i primesc cu bucurie şi să-i poftesc să se aşeze lângă şemineu în timp ce mi-aş fi trimis slujnica după vin şi prăjituri?

— Cum poftiţi, Lady Rochford! a spus Weston ridicând din umeri. Vino, Will, hai să o mulţumim pe doamnă.

— Chiar aşa, să nu se spună vreodată că nu am izbutit să mulţumim vreo doamnă! a rostit Brereton chicotind, în timp ce-l aşezau pe George pe pat.

— Sau vreun domn! a adăugat Weston cu neruşinare.

— Vorbeşte în numele tău, Francis, i-a spus Brereton bătându-l pe umăr în drum spre uşă. Noi doi nu avem aceleaşi plăceri.

În toată vremea asta, eu stăteam lângă uşa deschisă

bătând din picior a nerăbdare.

— Pe cinstea mea, Lady Rochford, n-am mai văzut vreodată o vicontesă aşa de viperină, cu o limbă mai ascuțită şi cu nişte ochi mai plini de venin! Apoi, chicotind la propriile vorbe de duh, Brereton şi-a luat rămas-bun ducând mâna la pălărie şi a părăsit liniştit odaia, fluierând un cântecel vesel.

Eu m-am îndreptat cu nerăbdare înspre pat, întrebându-mă de ce Weston încă mai zăbovea. Şi apoi am înțeles de ce: George începuse să mişte, apucându-l pe Weston de mână şi încercând să-l tragă deasupra lui.

— Nu, George, i-a spus acesta uşor, trăgându-se înapoi, eşti beat şi n-aş vrea să profit de tine în starea asta.

— De ce nu? a îngăimat el, încă ținându-l pe Weston de mână. Doar *vreau* să faci asta.

— Ei bine, atunci e cu totul altceva! Dar, nu, George, te rog, nu mă ispiti! Nu te vreau ca ibovnic, căci te prefer ca prieten. Prieteniile sunt mai trainice. Acum dă-mi drumul. Şi-a eliberat mâna cu blândețe. Nevasta ta vrea să mă vadă plecat de îndată.

— Iar eu vreau s-o văd pe ea plecată de îndată! a țipat George cu o sălbăticie neobişnuită.

— Şi unde ai vrea să plec, George? l-am întrebat, apropiindu-mă de el ca să-i scot cizmele înnoroite din picioare.

— La dracu! a țipat el, smulgându-şi piciorul din mâna mea şi lovind cu el înspre mine.

Eu am sărit înapoi, abia reuşind să-mi feresc mâna dreaptă de un toc de cizmă bine țintit.

— Pleacă, acum, Sir Francis! i-am poruncit, arătând spre uşă cu fermitate.

— Cum porunciți, doamnă! a spus el, scoțându-şi politicos pălăria de pe cap. Nu se cuvine să asist la asemenea scene de fericire conjugală.

— Sunt încredințată că eşti prea obişnuit cu asemenea scene în rarele dăți când binevoieşti să-ți vizitezi nevasta!

am țipat.

— Nu e aşa, doamnă, a spus el, clătinând obraznic din cap. Sunt bun ca pâinea caldă în tovărăşia nevestei mele. Vă spun cinstit că mă crede un sfânt şi sărută pământul pe care calc. Mi s-ar rupe inima să o dezamăgesc, de aceea ea rămâne la țară câtă vreme poposesc eu pe la curte.

— Ei bine, n-ai să poposeşti şi aici! am țipat, aruncând cu cizma lui George înspre el, făcând-o să se izbească de uşa tocmai trasă de Weston în urma lui.

— George… l-am strigat întorcându-mă spre el şi scuturându-l de umăr, însă singurul său răspuns a fost de a-mi da mâna cu sălbăticie la o parte şi a-mi spune răstit:

— Încetează odată!

Fără a mă lăsa descurajată, mi-am dat jos capotul şi m-am urcat lângă el în pat, înfăşurându-mi brațele în jurul lui.

S-a ridicat cu mare greutate din pat, țipând şi bolborosind că pleacă să-şi caute alt pat, dar când a dat să facă un pas înainte, s-a împiedicat, a căzut pe podea şi a început să vomite.

— Of, George! George! am spus începând să-l ocărăsc în timp ce dădeam cu pumnii în pat. De ce le laşi pe creaturile alea scârboase să-ți facă asta?

Văzându-mi soțul zăcând ghemuit pe podea, vărsând vinul şi mâncarea pe care Weston şi prietenii lui îl siliseră să le înghită, am început să mă înduioşez. Am simțit nevoia necontenită de a-l alina şi de a-l ocroti, cloncănind la fărădelegile lui ca o cloşcă care îşi creşte puii dojenindu-i. Am îngenuncheat lângă el pe podea, mângâindu-i părul, umerii şi spatele, până când n-a mai tresărit. M-am căznit apoi să-l duc din nou în pat, unde s-a aşezat gemând şi văicărindu-se de durere, îndurând cu stoicism mângâierile şi sărutările mele de alinare cu care îi umpleam fruntea.

— Nu te mişca, iubitul meu, şi lasă-mă să am grijă de

tine!

Asta a şi făcut, lăsându-mă să-l spăl pe faţă. L-am silit apoi să se ridice ca să-i dau pieptarul jos şi să scot cămaşa împuţită de pe el. Apoi, s-a trântit iar gemând pe pernă, fără a se împotrivi în timp ce îi dădeam jos nădragii şi ciorapii şi mă opream ca să-l sărut şi să-mi plimb mâna peste pielea lui. Nu mă puteam stăpâni; i-am sărutat şi mângâiat fiecare părticică din corp, iar el nu s-a tras înapoi. Bărbăţia i-a revenit la viaţă în mâinile mele şi, strigând de bucurie şi de încântare, mi-am lepădat cămaşa de pe mine şi am început să-l încalec.

— Dăruieşte-mi un copil, George! l-am implorat. Dacă tu nu mă poţi iubi, măcar dăruieşte-mi un copil care o va face!

Îmi doream atât de tare să am un copil, un fiu, o mică făptură, o imagine vie a bărbatului iubit, însă cu o deosebire neîndoielnică: fiul meu chiar şi-ar fi dorit şi ar fi avut nevoie de iubirea mea şi nu m-ar fi dat la o parte. El mi-ar fi umplut golul din suflet şi orele pustii şi nesfârşite în care tânjeam după George când se ţinea departe de mine, din pricina îndatoririlor sale la curte sau a tovărăşiei mult mai plăcute a altora, căci adevărul drept şi limpede era că nu dorea să stea cu mine, nu mă iubea şi nici măcar nu mă îndrăgea.

I-am luat mâinile şi i le-am pus pe sâni, silindu-l să mi-i frământe cu degetele lui puternice, şi i le-am îndreptat în jos, ca să se joace şi să-mi pătrundă în zonele intime. Apoi, nu ştiu dacă de poftă sau din instinct, George m-a răsturnat brusc pe spate, trecând deasupra mea, şi m-a străpuns cu forţă. Am ţipat de bucurie, strângându-mi braţele şi picioarele în jurul lui, hotărâtă să nu-i mai dau niciodată drumul şi împingându-mi şoldurile ca să-i vin în întâmpinare.

A adormit apoi cu capul pe pieptul meu, iar eu, desfătându-mă cu greutatea şi căldura trupului lui şi încă mai având lacrimi de bucurie pe chip, i-am primit somnul cu un zâmbet larg pe buze, rugându-mă la

Domnul ca George să-şi sădească sămânța în pântecul meu, pentru ca să înflorească într-un prunc ce va fi mântuitorul sufletului şi al vieții mele. Aveam nevoie cu disperare de o făptură pe care să o iubesc şi care să mă iubească şi ea, la rându-i!

Însă lumina aspră a dimineții a adus cu ea adevăruri nepoftite. M-am trezit din somn ca să-l găsesc pe George spălându-se cu apă rece pe față şi blestemându-şi „capul prost".

— Vino înapoi în pat, dragostea mea, l-am rugat eu, lăsând cearceaful să cadă şi să-mi dezvăluie goliciunea în timp ce băteam cu palma în pat.

George a tresărit şi s-a aplecat ca să-mi ia capotul de pe jos şi să-l arunce înspre mine.

— Trebuie să merg să mă ocup de rege. Fie te acoperi, Jane, fie pleci, căci pajul meu va fi aici numaidecât.

— Trimite vorbă că nu te simți bine! Nu ar fi tocmai o minciună. Rămâi cu mine. Te vreau aici, lângă mine! am spus eu torcând îmbufnată şi străduindu-mă să-l ademenesc. M-am ridicat apoi din pat, fără să-mi pese că eram goală, şi m-am dus în spatele lui, frământându-i umerii cu mâinile. Culcă-te iar cu mine şi ia-mă din nou!

— Din nou? a întrebat el încruntat, frecându-şi ochii împăienjeniți şi gemând de durere. Dumnezeule, Jane, tu ai fost?

Am tresărit ca şi cum mi-ar fi tras o palmă.

Cred că mi se putea citi suferința pe chip, căci s-a întors spre mine şi a încercat să mă lămurească, răbdător.

— Jane, eram beat şi, ca să-ți spun drept, abia dacă îmi amintesc ce-am făcut şi cu cine am făcut. Nu am în minte decât o ceață luminoasă, presărată cu clipe de negură. Îmi aduc aminte când au asmuțit câinii asupra ursului. Mi s-a părut atât de crud şi de neplăcut, încât am început să beau până când m-a învăluit un nor auriu de ceață. Abia atunci am putut să râd, să joc la noroc şi să mă veselesc cu ceilalți. Îmi amintesc apoi că eram într-

un bordel plin de femei ademenitoare, şi după aia într-o cârciumă, şi încă într-alta, sau poate în douăzeci. Ştiu doar că au trecut multe ceasuri şi că am golit multe pahare. Erau râsete, cântece, bucate felurite, o încăierare din pricina unui joc de zaruri, o acuză de trişat, mese şi scaune aruncate şi un alt corp cald, iar apoi... numai negură.

Mi-am amintit din nou cum l-am dădăcit şi l-am îngrijit iubitoare, şi apoi... acea clipă minunată când s-a întors la mine. Ştiam că e beat, dar trăgeam totuşi nădejdea... Numai că acum ştiu... Puteam fi oricine altcineva, orice târfă sau uşuratică, oricine, bărbat sau femeie, ar fi putut să-i aţâţe poftele.

Mi-am tras iute capotul pe mine şi am fugit din încăpere cu ochii întunecaţi de lacrimi. Şi toată vremea m-a bântuit gândul că nici măcar nu s-a căznit să-şi ceară iertare. Atât era de nesimţitor la fărădelegile sale, încât nici măcar nu a încercat să îndulcească sau să tăgăduiască adevărul. Şi totuşi ştiam, în sufletul meu, că nu el era de vină. Fără bărbaţi ca Weston şi Brereton, care îşi neglijau cu neobrăzare soţiile şi se gândeau numai la propriile plăceri, George ar fi fost un soţ mai bun. El nu făcea decât să le imite bufoneriile ca o maimuţă dresată, pentru că atâta îl ducea mintea. Mi-am dorit din tot sufletul să se coboare o năpastă asupra lor şi să-i curețe pe toţi aceşti bărbaţi, cu Anne cu tot, de pe faţa pământului. Doar atunci George ar fi putut fi al meu şi numai al meu.

CAPITOLUL 9

Se prea poate ca năzuința hrănită cu ură să aibă o putere neînchipuită, pentru că în acea vară din 1528 a coborât o năpastă din ceruri, mult temuta „sudoare englezească", care i-a cuprins doar pe cei tineri şi zdraveni, şi i-a cruțat pe cei bătrâni şi neputincioşi. Începea cu o durere de cap şi o slăbiciune a membrelor, apoi apărea şi febra, aducând cu ea o senzație de fierbințeală înăbuşitoare şi de sete greu de potolit, şi apoi tot trupul începea să tremure, zvâcnind şi cutremurându-se sălbatic, în timp ce o sudoare împuțită şi scârboasă se revărsa din vintre şi subsuori.

Regele se purtase ca un adevărat laş în fața bolii, fugind din calea „sudorii", gonind din loc în loc şi petrecându-şi ba o noapte într-un conac de la țară, ba într-o cabană de vânătoare în seara următoare, în speranța de a fi mai iute ca boala.

Anne se afla la Hever pe vremea aceea, aşa că regele i-a trimis o scrisoare amănunțită cu îndrumări: mănâncă şi bea cu măsură, ține mereu mangaluri cu jar aprins în toate încăperile, pune slujitorii să spele pereții şi podelele cu oțet şi, mai presus de toate, ocoleşte mulțimile. Dar era deja prea târziu, căci, la momentul când a primit scrisoarea, Anne se lupta deja pentru viața ei, la fel ca tatăl ei şi ca George.

În clipa în care am auzit că George este bolnav, am gonit degrabă la căpătâiul lui. Dar el nu mă voia acolo. Chiar şi în starea lui de delir, parcă putea să simtă cine eram, respingându-mi fiecare atingere şi împiedicându-mă să-l îmbăiez sau să-l hrănesc. Ori de câte ori încercam să fac asta, sfârşeam prin a mă opări cu supa fierbinte care mi se vărsa din castron pe degete sau în poală, ca să se strecoare apoi prin fuste direct pe piele. Mi-aş fi dorit, în toată vremea în care i-am schimbat şi i-am aranjat cearceafurile puturoase îmbibate în sudoare,

să-mi fi rostit numele măcar o dată. Însă singurul nume care îi răsărea pe buze era „Anne”!

Mă rugam cu înflăcărare zi şi noapte: „Dă Doamne să moară Anne şi să fie iar ordine şi pace în lume! Cruță-l pe George, dar ia-o pe Anne!” Dar, chiar de mi-a auzit Domnul rugile, a ales să nu plece urechea la ele.

Toți membrii bolnavi ai familiei Boleyn şi-au revenit curând, însă nu toată lumea a fost la fel de norocoasă.

Soțul lui Mary, William Carey, a murit la trei ceasuri după ce a fost lovit de boală, lăsând-o săracă şi cu doi copii mici în grijă. A venit aşadar cerşind la Hever, zdrențuită şi roasă de griji, o nălucă a lui „Mary cea cu pletele de aur” de odinioară, aşa cum îi spunea cândva Henric. Cu doi copii mici de îngrijit şi o slujnică leneşă, bețivă şi şleampătă, care îi aducea mai multe necazuri decât ajutor, Mary nu mai avea vreme de stat la soare cu pletele îmbibate în zeamă de lămâie, iar cosițele ei se întunecaseră până se preschimbaseră într-un castaniu tern. Se înşela amarnic dacă îşi închipuia că ar fi găsit milostivire la Hever. Sir Thomas Boleyn a trimis-o în lume fără niciun sfanț sau ajutor, să-şi facă rostul, spunându-i drept în față că nu-i păsa ce avea să se aleagă de ea şi amintindu-i că avusese nu doar una, ci chiar două şanse de a scăpa de grijile băneşti, alegând să le nesocotească pe amândouă.

— Până şi curvele de pe străzile Londrei au minte mai bună decât a ta! i-a spus el răstit.

Anne a fost cea care, ştiind că Henric nu-i putea refuza nicio dorință, a luat condeiul, până la urmă, şi a făcut rost de o mică pensie pentru sora ei.

Eu şi Mary am petrecut multe ceasuri stând la umbra mult iubitului ei lămâi, privindu-i copiii cum se joacă.

— Ai crede că regele ar fi făcut mai multe lucruri pentru tine, ținând cont... am îndrăznit să-i spun, aruncând cu înțeles o privire asupra micuței Caterina, cea cu pletele roşiatice, şi asupra frățiorului ei, Harry, un îngeraş voinic cu obrajii îmbujorați şi cu un smoc de

bucle arămii în vârful capului.

Mary mi-a răspuns cu un zâmbet şters:

— Tot ce mi-am dorit vreodată de la el a fost iubirea lui, şi când n-a mai putut să-mi ofere asta, n-am îndrăznit să-i cer bani.

— Dar i-ai născut doi copii! am protestat.

— Într-adevăr, Caterina este a lui, însă nu ştiu cine-i tatăl lui Harry. Vezi tu, mi-am iubit soțul, a spus ea, răsucindu-şi cercul simplu din aur în jurul degetului. Am observat atunci că frumoasele ei mâini albe deveniseră roşii şi aspre acum când nu-şi mai putea permite ajutorul unei spălătorese. Deşi nu ne-am luat din iubire, spre bucuria noastră nespusă, am găsit-o totuşi după ce ne-am pus pirostriile. Will a fost un bărbat atât de drăgăstos şi de blând, mereu zâmbitor şi niciodată arțăgos. Cred că de-asta nu a izbutit să se propăşească la curte – îi lipsea asprimea necesară. Singura lui năzuință era aceea de a fi fericit, şi aşa a şi fost. Mi-a mărturisit de multe ori: „Mary, mai degrabă aş trăi în sărăcie cu tine decât să fiu cel mai avut om din ținut!", aşa că îmi place să cred că Harry este al lui, că mi-a mai rămas ceva de la el, pe lângă amintirea lui.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am început să simt o apăsare ca de plumb în piept. Nimic nu m-ar fi oprit şi aş fi făcut orice sacrificiu, mi-aş fi dat şi sufletul pentru ca eu şi George să avem o căsnicie precum cea a lui Mary cu mult iubitul ei Will.

Intențiile mele nu au fost egoiste pe de-a întregul când m-am aşezat lângă Mary. Rochia ei fusese vopsită stângaci şi pe fugă în negru, fiind acoperită de pete şi dâre care scoteau la iveală urmele de carmin de dedesubt. Fiind atât de aproape de ea, am mai băgat de seamă şi că marginea brodată de pe corsajul ei căzut şi pătrățos fusese descusută, cel mai probabil pentru că pietrele prețioase prinse de ea, la fel ca alte obiecte de valoare ale ei, fuseseră lăsate zălog la cămătar.

— Să nu fii tristă pentru mine, Jane, mi-a spus cu un

zâmbet silit în timp ce şi-a aşezat mâna pe a mea. O să mă descurc eu. Anne mi-a făgăduit un loc printre doamnele ei de onoare, când va fi regină, şi că va avea grijă ca iubiții mei copii să primească educația cuvenită. Între timp, am să caut o cameră cu simbrie la Londra, şi nădăjduiesc că îmi va surâde şi mie norocul cândva.

Nu m-am putut stăpâni să nu o întreb:

— Nu-i porți pică lui Anne că ți-a luat locul pe lângă rege?

— Nu! Vai, nu! a spus ea râzând şi clătinând din cap. Draga mea Jane, am avut clipa mea de glorie. Acum este rândul lui Anne, şi aşa şi trebuie să meargă lucrurile. Regele este un bărbat grozav, însă nimeni nu poate spera că va rămâne prea mult în sufletul lui, căci este ca un armăsar neîmblânzit care nu poate fi ținut în frâu, aşa că cel mai bine este să te bucuri de drum atât cât durează. Anne a trăit multă vreme în umbra mea. Eu am fost mereu sora cea frumoasă, şi familia îşi pierduse nădejdea în viitorul ei. Părinții noştri credeau că nimeni nu avea să o dorească vreodată, în vreme ce mie mi-au prezis un viitor strălucit. Este ciudat, nu-i aşa, cât de diferit s-au petrecut lucrurile, până la urmă? Şi totuşi, în adâncul sufletului, mi-e teamă. Anne crede că a reuşit să-l îmblânzească, iar sentimentul de izbândă şi de putere pe care socoteşte că le are asupra lui i s-au urcat la cap precum vinul tare, lucru care sunt încredințată că nu va dura pentru multă vreme.

Mary avea dreptate. Fata familiei Boleyn, pe care toată lumea o socotea drept o neghioabă, se dovedea a fi cea mai înțeleaptă dintre toți.

Cardinalul Campeggio, nunțiul papal, a sosit la Londra în luna octombrie, pentru a cerceta situația. Fiind istovit după lunga călătorie şi îndurând chinuri îngrozitoare din pricina gutei, a mers direct la culcare şi nu s-a mai trezit două săptămâni la rând, lăsându-l pe rege să fiarbă de nerăbdare.

Wolsey a încercat să potolească firea năvalnică a lui Henric, amintindu-i că el, Wolsey, avea să aibă puteri egale cu Campeggio, la adunarea curții. Campeggio era un biet bătrân bolnăvicios, aşa că, de avea să se împotrivească în vreun fel, nu ar fi făcut-o cu prea mare vlagă. Totul urma să se încheie în numai câteva săptămâni, i-a promis Wolsey, după care Henric va fi liber.

— Aveți răbdare, Sire. Veți primi aprobarea dorită. Sunt cel mai credincios slujitor al Maiestății Voastre!

— Vorbe în vânt, a mormăit Henric morocănos. A sosit timpul să o şi dovedeşti!

Wolsey ştia acum că viața lui depindea de această hotărâre, însă ceea ce nu ştia era că, înainte de plecarea lui Campeggio de la Roma, papa Clement i-a poruncit acestuia din urmă să nu ia nicio decizie. Această judecată nu era altceva decât o manifestare măreață a artei şoväielii. Cuvântul de ordine era amânarea. Cu cât se întârzia mai mult hotărârea, cu atât erau mai mari şansele ca Henric să se sature de Anne şi să uite de întreaga tărăşenie.

Cardinalul Campeggio a priceput încâlceala situației, aşa că au trecut opt luni pline doar până la începerea judecării. În tot acest timp, i-a ținut nenumărate cuvântări lungi şi îngăduitoare lui Henric, în care îi lăuda cunoştințele de teologie şi lege bisericească, şi chiar i-a oferit o alinare pentru conştiința lui tulburată, spunându-i că papa Clement i-ar fi dat bucuros o altă dispensă, prin care să declare uniunea lui cu regina Caterina valabilă pe de-a întregul, atât în ochii lui Dumnezeu, cât şi ai oamenilor. Ăsta era cel din urmă lucru pe care şi-l dorea Henric şi, deşi s-a arătat recunoscător în fața cardinalului, i-a mărturisit că nesiguranța şi teama îi apăsau mult prea tare sufletul. Nu îşi va putea găsi odihna până când curtea nu avea să cerceteze şi să discute toate aspectele. Doar atunci, nădăjduia el, conştiința avea să i se liniştească.

Eu stăteam la pândă pe coridor când cardinalul a ieşit şchiopătând din cameră, sprijinindu-se cu putere în baston, şi l-am auzit spunându-i secretarului său:

— Maiestatea Sa a cercetat pricina cu atâta zel, încât cred că ştie chiar mai multe decât un teolog sau un avocat. Mi-a mărturisit că nu-şi doreşte decât să se hotărască dacă actuala căsătorie este valabilă sau nu, el însuşi socotind că nu este aşa. Şi cred că niciun înger coborât din ceruri nu ar putea să-l încredinţeze că lucrurile stau altfel.

Cardinalului nu i-a mers mai bine nici cu regina Caterina. La fel ca mulţi alţii înaintea lui, a încercat să o convingă de cinstea şi slava de a îmbrăca veşmintele mănăstireşti şi de a se dărui Domnului. Dar Caterina nu a făcut decât să repete părerea ei despre cei care se dedicau vieţii religioase deşi le lipsea chemarea adevărată. Iar în ceea ce privea chestiunea delicată despre fecioria ei în momentul în care a ajuns pentru prima oară în patul lui Henric, regina s-a ridicat în picioare, şi-a pus o mână pe Biblie şi cealaltă la inimă, şi a făgăduit:

— De-ar fi să fiu sfâşiată în mii de bucăţi pentru că mă socotesc soţia de drept a regelui, tot acelaşi lucru l-aş spune, căci acesta este adevărul!

Apoi, Caterina a arătat că şi ea stăpânea arta şovăielii, dezvăluind că şiretul ei tată, regele Ferdinand, se temuse încă de la început că această pricină ar putea deveni cândva un punct spinos, aşa că după ce şi-a rostit îngrijorarea în faţa papei Iulius, acesta i-a emis o a doua dispensă, prin care enunţa că uniunea celor doi putea avea loc fără să se ţină seamă dacă prima căsătorie fusese sau nu consumată.

La aflarea acestei veşti, s-a dezlănţuit furtuna. Henric clocotea de mânie, îndoindu-se de existenţa dispensei şi cerând să o vadă cu ochii lui. Trimisul spaniol l-a încunoştinţat însă că dispensa era păstrată în Spania.

— Să o trimiteţi degrabă cu cel mai iute vas! a poruncit Henric.

Însă împăratul Carol a refuzat să îngăduie ca documentul să-i scape din mâini, deşi l-a înştiinţat că i-ar fi trimis bucuros o copie autentificată. Aşa s-a întâmplat deci ca amânările să continue.

CAPITOLUL 10

Crăciunul a prins Anglia cu două regine, una cu numele, şi alta cu fapta, fiecare domnind asupra curții ei. În vreme ce Caterina, aşezată regeşte pe tronul din dreapta lui Henric, se îndeletnicea cu pregătirile la curte pentru Yuletide[1], întâmpina trimişii străini şi oaspeții şi dădea de pomană săracilor, Anne se instalase cu mare pompă la York Place.

Ducea o viață veritabilă de regină, mai puțin cu numele, având doamne de onoare care îi îndeplineau toate dorințele (eu eram una dintre ele), şi chiar şi propriul ei stolnic şi paharnic, un paj care să-i țină trena, un măscărici şi o femeie pitică şi veselă care făcea giumbuşlucuri, îmbrăcată în fustițe din petice colorate, brodate pe margini cu clopoței aurii, având un sceptru fals, ornat cu un ghemotoc de clopoței, şi o coroană aurie din tinichea pe capul ei chel. Dar Sala Mare era aproape goală în fiecare seară, în pofida menestrelilor care cântau cu voioşie în strană şi a meselor încărcate cu bucate alese. Singurii care se adunau în jurul lui Anne erau prietenii apropiați şi susținătorii ei credincioşi.

Sir Thomas Boleyn şi cumnatul său la fel de chibzuit şi de îndârjit ca el, ducele de Norfolk, aveau grijă să se înfățişeze supuşi la curte pentru a pleca capul în fața Caterinei, în cazul în care împrejurările ar fi rămas în favoarea ei.

Anne şi-a ieşit din minți la aflarea unei asemenea jigniri, susținând cu hotărâre că ea era cea care trebuia să-i stea alături regelui, şi nu Caterina. Vorbea cu înflăcărare, spunând că o ura pe regină şi că mai degrabă ar fi văzut-o spânzurată decât să îi recunoască întâietatea.

În ziua de Crăciun, Henric i-a trimis o pungă grea cu aur, pe care Anne a aruncat-o de perete, pentru ca mai apoi să se răzgândească şi să râdă cu poftă văzând cum

Weston, Norris şi Brereton mergeau de-a buşilea ca să adune monedele, rânjind neastâmpărați în timp ce mai furişau câte una în buzunar.

În acea seară, Henric a plecat pe ascuns de la festivitățile oficiale de la curte pentru a merge să-i facă o vizită. A găsit-o veselindu-se cu prietenii ei şi bând cidru cu mirodenii din cupe aburinde.

Doar eu mă țineam deoparte. George stătea, ca întotdeauna, lângă Anne, iar asta făcea ca ura pe care i-o purtam deja acesteia să crească şi mai tare în sufletul meu. L-am privit mai devreme cum îi prindea cu gingăşie de gât un colier sidefiu de mărgăritare, cu un pandantiv auriu cu litera *B* din care atârnau trei mărgăritare ca lacrima, în timp ce eu, soția lui, trebuia să mă mulțumesc cu o brățară ordinară din carmeol, pe care o luase, neîndoios, de la vreun negustor oarecare, la preț mai mic, din pricina unui cusur vădit pe piatră şi a culorii sale urâte şi bălțate.

Regele Henric a îngenuncheat la picioarele ei în fața tuturor şi i-a spus:

— Îți făgăduiesc că acesta este ultimul Crăciun pe care îl vei mai petrece vreodată departe de mine. De acum înainte, această soartă îi va fi hărăzită Caterinei!

În vreme ce regele le dădea indicații muzicanților, Anne şi-a dat ochii peste cap şi a rostit în şoaptă:

— Ce soartă cruntă e aceea de a petrece Crăciunul departe de Henric!

George şi Brereton cu greu au putut să-şi stăpânească râsul, Norris s-a înecat cu vin, iar Weston s-a rostogolit pe podea în culmea veseliei, fapt ce a trezit curiozitatea regelui.

— Râde de mine, Maiestate, căci sunt o femeie mult prea simțitoare, i-a explicat Anne cu viclenie.

— Chiar aşa, draga mea? a întrebat Henric, luând-o în brațe şi plimbându-şi degetele rotofeie şi rozalii pe spatele rochiei ei stacojii cu margini din blană de samur, tânjind să-i desfacă şireturile. Şi ce i-ai spus?

— Că aproape mi-e milă de Caterina, căci faptul de a fi lipsită de dragostea ta, mai ales de Crăciun, este o soartă mult prea cruntă.

— Aşa este, iubirea mea, dar este o soartă pe care tu nu vei fi niciodată nevoită să o înduri! i-a făgăduit Henric. Dragostea mea pentru tine va fi veşnică şi pururi vie. Şi ca să ți-o dovedesc, am scris aceste versuri pentru tine.

Ne-a poruncit tuturor să ne aşezăm. Apoi, stând în picioare în mijlocul încăperii, cu diamantele şi smaraldele de pe pieptarul lui din catifea verde cu fire argintii strălucindu-i în lumina lumânărilor, a făcut semn muzicanților şi s-a pornit să cânte cu un glas frumos de tenor:

Verde stejarul creşte
Şi tot mai sus, puternic
Al iernii vânt nu îl loveşte
Verde stejarul creşte.

Şi ca stejarul verde
Iubirea-mi nu se-nclină
Puterea nu şi-o pierde
Verde stejarul creşte.

În fața ta mă-nclin,
Şi inima ți-o dau
Ca verdele stejar
Ce creşte iar şi iar.

Ochii nu i s-au dezlipit o clipă de pe chipul lui Anne toată vremea cât a cântat.

Anne stătea nemişcată, părând absorbită de gânduri, întrucât era deja mult prea obişnuită cu versurile şi cântecele înălțătoare. Thomas Wyatt o făcuse deja vestită cu strofele lui. George stătea lângă ea, privindu-i chipul cu atenție şi mângâindu-i manşeta lată de samur a mânecii.

După ce regele a terminat de cântat şi toată lumea a aplaudat supusă, Francis Weston s-a făcut că suspină şi că-şi şterge o lacrimă din colțul ochiului.

— Aproape că te face să crezi în iubirea veşnică! a glumit el.

— Totul este vremelnic, Francis, i-a răspuns Anne, ridicându-se apoi şi, îndreptându-se spre Henric, i-a luat mâinile într-ale ei şi i-a mărturisit că nu avea să uite nicicând noaptea în care i-a dăruit acel cântec minunat, ce avea să dăinuie pe veci în amintirea şi în sufletul ei.

— Şi în al meu, iubirea mea, i-a făgăduit Henric îmbrățişând-o din nou.

Apoi a poruncit să i se aducă vin, ca să bea în cinstea „iubirii veşnice”.

CAPITOLUL 11

Judecata a început în cele din urmă în luna iunie, la opt luni după ce Campeggio păşise cu picioarele sale bolnave de gută pe pământul englezesc. Cauza avea să se judece la Londra, în sala Blackfriars din mănăstirea călugărilor dominicani.

Curteni, oameni de rând, feţe bisericeşti, studenţi, cărturari şi străini curioşi s-au adunat cu toţii în incinta încăpătoare, frecându-şi unii de alţii hainele din brocart, postav, mătase sau pânză în timp ce îşi căutau un loc unde să stea.

Regele a sosit cel dintâi, dar Caterina întârziase deja atât de mult, încât se punea rămăşag că nu avea să mai apară. Dintr-odată au început să se audă urale asurzitoare de afară, din stradă. Uşile s-au deschis larg şi ea a apărut în prag, cu tot poporul englez în spate, strigând vestea cea bună. Purta o rochie spaniolă sobră şi înaltă pe gât, din catifea neagră, acoperită cu o mantie lungă din brocart purpuriu. Pieptul îi era împodobit cu un crucifix mare din argint încrustat cu ametist. Chipul ei palid şi tras era încadrat de o bonetă cu vârf, neagră, cu margini sidefii, iar în mâini ţinea încleştat un rozariu de mărgăritar.

A început apoi să înainteze mândră, cu capul sus şi cu spatele drept. S-a lăsat liniştea când s-a apropiat de estrada pe care stătea regele, singurul sunet care se putea auzi fiind foşnetul rochiei sale.

Neluând în seamă tronul care fusese aranjat pentru ea în dreapta regelui, Caterina s-a aşezat în genunchi la picioarele lui Henric şi, cu un glas ce vădea tulburarea şi cu un accent spaniol nealterat, a început să rostească:

— Dumnezeu şi toată lumea îmi sunt martori că ţi-am fost mereu o soţie credincioasă şi supusă. Am încercat să-ţi fac toate plăcerile, atât cât mi-a fost cu putinţă. I-am îndrăgit pe toţi cei pe care îi îndrăgeai tu, de dragul tău,

fie de-mi erau prieteni sau vrăjmaşi. Ți-am fost o soție credincioasă şi ți-am dăruit mulți copii, deşi voia Domnului a fost să-i cheme la El. Am fost o fecioară care nu a cunoscut niciodată atingerea altui bărbat şi, de e adevărat sau nu, te las pe tine să hotărăşti. Îmi pun soarta în mâinile Domnului!

În sală domnea tăcerea, încordată ca arcul de tir, în vreme ce Caterina stătea îngenuncheată la picioarele lui Henric, ca şi când s-ar fi rugat. Dar Henric nu scotea niciun cuvânt, nici măcar unul. Îşi ținea ochii mijiți, reci şi duri ca două bucăți de gheață albastră, cu pete roşii ce-i trădau mânia pe chip, stând aplecat înainte şi strângând brațele tronului cu mâini tremurânde, în strădania neînchipuită de a nu-i sări la gât.

Apoi, Caterina s-a ridicat în sfârşit, a făcut o plecăciune adâncă în fața lui şi a părăsit sala de judecată. Crainicul a încercat să o cheme înapoi în trei rânduri: „Caterina, regină a Angliei, înfățişați-vă înaintea curții!”, dar ea nu l-a luat în seamă. Spusese ce avea de spus, aşa că la ce bun să mai zăbovească în această curte unde omul papei era slab de înger şi toți judecătorii englezi erau marionetele lui Henric? La deschiderea celor două uşi mărețe şi la înfățişarea ei înaintea poporului, acesta a început să strige într-un glas urale asurzitoare. „Trăiască regina Caterina!” strigau ei iar şi iar, astfel încât Henric a putut să vorbească abia după închiderea uşilor şi încetarea uralelor.

Ținându-şi supus pălăria în mână, a declarat că zeița Fortuna l-a binecuvântat dăruindu-i o soție de ispravă precum era Caterina. A lăudat-o pentru firea ei credincioasă şi supusă şi a jurat cu mâna pe inimă că pricina acestor măsuri nu era vreun cusur prilejuit de persoana sau de vârsta ei, la fel cum nu erau nici plăcerile carnale, ci doar îndoielile şi temerile mistuitoare de succesiune care îi copleşeau fără răgaz conştiința zi şi noapte. Altfel, s-ar fi mulțumit să rămână căsătorit cu ea până în ceasul morții.

Nimeni din sală nu-l credea însă. Vorbele lui păreau false. Toată lumea ştia deja că Anne Boleyn, „Cioara Nopții", cum o numeau unii, îi era mereu alături, şi adesea chiar i se cocoța în poală. Şi, cu toate că îşi iubea regele, poporul englez credea în dreptate şi în regina Caterina. „N-o vrem pe Nan Bullen{2}"! răcneau ei, scuipând şi agitându-şi pumnii în aer ori de câte o vedeau pe Anne. Dacă s-ar fi înfățişat la Blackfriars în acea zi (şi ce păcat că nu a făcut-o!), sunt convinsă că ar fi ajuns să fie sfâşiată în bucăți.

Henric nu a primit însă verdictul la care nădăjduia, în fapt, nu a primit niciun fel de verdict. După aproape două luni de discuții aprinse, Campeggio a decis că era nevoie să se facă o pauză pe timpul verii, pentru a se reîntoarce la Roma, pe lângă papă. Aşadar, toate eforturile fuseseră încă o dată în zadar.

Întreaga nemulțumire a regelui s-a revărsat asupra lui Wolsey, care îi făgăduise un verdict favorabil şi, în schimb, dăduse greş. Cardinalul a încercat vicleneşte să mai câştige nişte timp, renunțând la toate bunurile sale lumeşti, inclusiv la palatele Hampton Court şi York Place, amândouă mult mai fastuoase decât oricare dintre palatele regale, pentru a i le oferi lui Henric, cu tot cu mobilierul dinăuntru şi cu o adevărată comoară de tacâmuri şi veselă din aur şi argint, tapiserii şi opere de artă. Ştia însă că era doar o chestiune de timp până când avea să-şi afle osânda cea din urmă, de nu ar fi izbutit să o înlăture pe Anne.

Eu am încercat să îl ajut, şi nu pentru că îmi era drag Wolsey, ci doar din pricina dorinței de a o nimici pe Anne Boleyn, dorință care îmi măcina sufletul.

L-am iscodit într-o după-amiază pe secretarul cardinalului, Thomas Cromwell, un broscoi scârbos, îndesat şi soios, care umbla întotdeauna îmbrăcat în negru, în timp ce se plimba prin grădinile palatului şi citea, cu ochii lui negri de târâtoare, un teanc de hârtii.

— Cardinalul ar face bine să cerceteze lecturile cu care se îndeletniceşte domnița Anne, i-am spus eu cu glas scăzut, dar limpede, în timp ce treceam pe lângă el.

Şi, până la încheierea săptămânii, sfatul meu a fost pus în practică, şi o anumită carte interzisă a fost găsită.

Se întâmplase ca un anumit lucru să-i distragă atenția lui Anne, făcând-o să-şi lase cu nesăbuință cartea *(Ascultarea unui creştin,* a lui William Tyndale) pe scaunul de la fereastră, pentru ca mai apoi aceasta să-şi găsească iute drumul spre Wolsey, ca şi cum i-ar fi crescut aripi. Era tocmai arma de care avea nevoie acesta, căci Henric, în pofida încercărilor pe care le trăia la acea vreme cu Biserica, era un om care punea mare preț pe credință, ba chiar şi scrisese un volum prin care apăra sfintele taine împotriva doctrinelor agresive ale lui Martin Luther, motiv pentru care papa l-a numit „Apărătorul credinței". Aceasta era, aşadar, o chestiune foarte delicată, în care nici măcar Anne nu cuteza să se amestece!

Doar că Henry Norris – blestemat să fie! – a văzut întâmplarea şi s-a grăbit să o pună în gardă pe Anne. L-am zărit cum a apucat-o de braț şi a tras-o deoparte, şoptindu-i îngrijorat ceva la ureche.

Foşnindu-şi fustele, Anne a şi plecat numaidecât de acolo. L-a întâmpinat pe rege pe terasă, în timp ce se îndrepta spre scări, la baza cărora îl aştepta Wolsey cu mâna încleştată pe acea lucrare eretică.

Într-un moment de isterie nebunească, Anne s-a aruncat la picioarele lui Henric şi a rostit:

— Sire, am făcut ceva nesăbuit şi mi-e teamă! Vă rog, aveți milă de mine şi ajutați-mă!

Henric s-a aplecat şi a ridicat-o cu blândețe în picioare.

— Vino, vino, dulceață, nu poate fi ceva chiar atât de rău!

Anne i-a explicat printre suspine cum fusese măcinată de curiozitate să citească lucrarea lui Tyndale, în speranța că ar putea găsi acolo ceva care să vină în ajutorul luptei lor. Dar acum nu mai găsea cartea şi îi era

teamă să nu fi căzut în mâinile nepricepute ale vreunui tânăr necopt la minte şi să fie citită din motive greşite.

Apoi, înainte ca Henric să apuce a răspunde, Anne s-a întors brusc ca să-l privească pe Wolsey în ochi în timp ce acesta înainta hotărât pe scări.

— Cartea! A fost găsită! Vai, vă mulțumesc, Eminența Voastră! Vă mulțumesc! Acum pot să am conştiința împăcată că nu s-a petrecut nimic rău! a spus ea, repezindu-se să-i smulgă cartea din mână în vreme ce cardinalul era pur şi simplu înmărmurit, căci cutezanța ei îl lovise ca un trăsnet.

Anne s-a întors sfioasă către rege şi a îngenuncheat înaintea lui, întinzându-i cartea şi spunându-i:

— Ar fi mai în siguranță dacă ar păstra-o Maiestatea Voastră. V-o cedez acum şi vă cer cu smerenie iertare.

— Draga mea, i-a răspuns el aplecându-se ca să o mângâie pe față, ridică-te şi nu te mai ploconi în fața mea, căci nu am nimic să-ți iert! a adăugat, sărutându-i obrazul umezit de lacrimi şi buzele tremurânde. Vino, ia-mă de braț şi hai să mergem.

În timp ce se îndepărtau, Henric a început să răsfoiască liniştit cartea, întorcându-i paginile până când a dat de o panglică stacojie dosită printre ele.

— S-a nimerit să dau peste un fragment deosebit de curios, i-a explicat Anne. Tyndale socoteşte că regele reprezintă puterea supremă peste ținutul său şi este răspunzător pentru toate chestiunile ce privesc bunăstarea supuşilor săi, atât cea lumească, cât şi cea spirituală.

— Ce gândire curioasă; foarte curioasă, a rostit Henric pe gânduri, țuguindu-şi buzele. S-ar putea ca acest volum să ne fie, până la urmă, de folos, a spus el adăpostindu-l sub braț. Am să-l pun bine şi am să-l răsfoiesc în tihnă. Îți mulțumesc, Anne, că mi l-ai adus la cunoştință.

Henry Norris, care stătea în spatele meu, a scos un oftat de uşurare şi a spus:

— Slavă Domnului că Anne are mintea ageră!

Auzind acestea, m-am întors iute la el şi, scoţând un ţipăt de revoltă, l-am plesnit cu toată puterea peste faţă.

De ce trebuia oare ca sorţii să fie mereu de partea lui Anne? Dacă eram eu cea prinsă cu o asemenea carte, cu siguranţă că aş fi fost mazilită şi întemniţată, şi poate chiar arsă pe rug! Dar Anne... Anne n-ar fi putut să greşească cu nimic!

George a fost foarte repezit cu mine în noaptea aceea, luându-mă la rost pentru că i-am dorit răul surorii lui şi i-am agresat prietenul.

— Umblă vorba despre tine că te-a lovit nebunia, Jane. De mai stărui să te porţi aşa, să nu te aştepţi ca eu să le fiu împotrivă.

— Chiar aşa, bărbate, nu m-aş aştepta să-mi iei apărarea! Doar nu sunt sora ta!

— Şi ce păcat că nu eşti, a oftat el îndreptându-se spre uşă şi părăsindu-mă ca întotdeauna. Ar fi mult mai simplu să nu te bag în seamă dacă ai fi. Dar ce păcat că nevasta cere mult mai multe de la bărbatul său decât sora acestuia.

— Asta să i-o spui şi lui Anne! am strigat, înşfăcând un sfeşnic şi azvârlindu-l după el. Eu cred că, de fapt, ne-ai încurcat, şi o socoteşti pe ea nevasta ta!

George mi-a aruncat o privire de gheaţă şi a călcat domol peste mica limbă de foc, zdrobind lumânarea cu cizma.

— Ai grijă să nu dai foc palatului regal cu mânia ta, Jane.

Fără să mai scoată niciun alt cuvânt, a părăsit încăperea, închizând uşa după el. De ce este el oare mereu aşa de rece, rece ca gheaţa? Şi de ce mă las eu pradă furiei, dezlănţuindu-mă şi aruncând vorbe care ştiu că doar înrăutăţesc lucrurile şi îl fac şi mai dornic să plece de lângă mine? De ce îl întărât? De ce mi-am lăsat limba ascuţită să mă dea de gol? Ştiam doar că vorba dulce mult aduce – până şi cel mai nătâng dintre oameni

ştie asta –, şi totuşi parcă uitam mereu de lucrul acesta când mă cuprindea mânia. În clipele acelea mă simțeam ca şi cum sufletul îmi părăsise trupul şi plutea deasupra, privind în jos la făptura mea isterică, răzbunătoare şi urâcioasă, privindu-mă neputincios în vreme ce rosteam acele vorbe ce nu făceau decât să-mi îndepărteze şi mai tare soțul, când tot ce îmi doream era să-l trag şi mai aproape de mine, să-i simt brațele în jurul meu, buzele lipite de ale mele, şi să-i aud glasul dulce şi duios cum mă linişteşte spunându-mi că mă iubeşte şi că nu are să mă părăsească vreodată. Asta era ceea ce îmi doream, de fapt, şi totuşi luptam împotriva propriei mele ființe şi năruiam totul cu fiecare cuvânt rostit.

Dar eu nu eram singura a cărei furie era gata să se aprindă. Trecuse multă vreme de când Henric tot cântărea împreună cu sfetnicii săi ce să facă mai departe. Aşa s-a nimerit, deci, ca un anume Thomas Cranmer, un teolog cu înclinații protestante puternice, deşi foarte sfios şi blând în vorbire, să-i stârnească curiozitatea regelui când a afirmat că cel mai înțelept ar fi să se ceară părerea universităților în privința legalității căsătoriei sale.

Între timp, Anne devenea tot mai nerăbdătoare, sătulă de atâtea discuții şi amânări, oboseala începând să-şi facă simțită prezența.

Eram împreună în ziua când Anne, îndreptându-se spre grajduri într-un splendid costum de călărie din catifea roşiatică cu smaragdin, a dat peste o slujnică care ducea în brațe un morman de cămăşi de-ale lui Henric. Anne a recunoscut veşmintele numaidecât, căci niciun alt bărbat nu mai avea cămăşi atât de fine, din pânză albă ca neaua şi cu asemenea broderii minunate pe guler şi pe manşete, aşa că a oprit-o cu cravaşa şi a cerut să ştie unde ducea cămăşile regelui.

— Păi, la regină, domniță! i-a răspuns fata. Maiestatea Sa este cea care cârpeşte întotdeauna cămăşile regelui!

Anne s-a întunecat la față de mânie, şi mi-am dat

seama că era pe cale să-şi iasă din fire. Şi-a aruncat cravaşa deoparte, izbind-o zgomotos de perete.

— Dă-mi-le mie! i-a poruncit şi, cu mine şi Meg Lee ţinându-ne în urma ei, a pornit degrabă spre camera privată a regelui, unde acesta se sfădea cu Sir Thomas Boleyn, cu ducii de Norfolk şi de Suffolk şi cu Thomas Cranmer. Fără altă introducere, a azvârlit mormanul de cămăşi direct în faţa uluită a lui Henric.

— Am aşteptat destul, şi aş fi putut chiar să mă mărit şi să fac copii între timp, lucru care mi-ar fi adus cea mai mare alinare din lume, dar, vai!, a rostit ea ridicând mâinile înspre tavan, s-a dus pe apa sâmbetei vremea şi tinereţea mea, irosite fără niciun folos!

Pe când dădea să plece, Henric a făcut un salt şi a prins-o de braţ.

— Nan, Nan, ce înseamnă toate astea? a întrebat-o rugător. Ce anume te-a necăjit?

Anne şi-a smucit mâna dintr-a lui şi i-a spus:

— Ia zi-mi, cârpirea cămăşilor unui bărbat nu ţi se pare că este o îndatorire a nevestei?

— Aşa este, Nan, aşa este, a consimţit Henric.

— Ei bine, atunci, a spus Anne dând grav din cap, se vede că nu faci decât să te joci cu mine! Dacă cea căreia îi este încredinţată cârpirea cămăşilor tale încă mai este Caterina, atunci înseamnă că ea îţi este nevastă, în mintea ta. Îţi urez, aşadar, rămas-bun, şi îngăduie-mi să plec.

— Anne! Anne! a strigat Henric fugind după ea. Nu pleca de lângă mine, Anne! Pe cinstea mea, jur că voi fi al tău în cele din urmă. Trebuie doar să mai ai puţină răbdare!

— Mereu trebuie să mai am puţină răbdare, i-a replicat Anne fără să se oprească sau să se întoarcă spre el.

— Va fi trimisă de la curte! a strigat Henric, iar de data aceasta Anne s-a oprit din drum. La întoarcerea din vacanţa de vară, îţi făgăduiesc că va fi plecată!

Furia lui Anne s-a potolit de îndată şi, cu un mic

zâmbet de izbândă pe chip, i-a îngăduit regelui să o îmbrățişeze.

Câteva zile mai târziu, Anne s-a întâlnit cu regina Caterina pentru cea din urmă oară, după cum aveau să decurgă evenimentele.

Eu mă aflam din nou în tovărăşia lui Meg Lee, coborând pe scări în urma lui Anne, care era îmbrăcată într-o rochie din catifea carmin, în timp ce regina, înveşmântată într-o rochie neagră şi sumbră, urca încet, treaptă cu treaptă, cu un rozariu din mărgele negre înfăşurat pe mână şi o mantilă din dantelă neagră, care îi acoperea părul presărat cu fire argintii.

S-au oprit amândouă pe palier pentru a se privi una pe cealaltă în ochi.

Caterina de Aragon a cercetat cu mare atenție chipul lui Anne, cu ochii săi cenuşii şi plini de mâhnire, având pielea din jurul lor umflată şi roşie de la lacrimi şi nesomn.

Anne s-a îndreptat de spate, izbutind totuşi să susțină privirea reginei.

Apoi, Caterina a spus ceva ce m-a uimit, căci, dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut rosti această femeie nedreptățită, nu m-aş fi aşteptat niciodată la asemenea vorbe.

— Mi-e milă de tine. I-ai oferit, cu toate cărțile tale nepermise, cheia cu care să scape de cătuşele unei căsătorii care îl plictiseşte, îl oboseşte sau îl supără în vreun fel. Nimeni şi nimic, nici chiar Sfânta Biserică, nu îl mai pot ține în frâu acum. Şi va veni ziua când va căuta să se elibereze şi de tine. Să ai grijă, domniță Anne, căci izbânda ta poartă în ea germenii propriei tale pieiri.

Anne a tresărit ca şi cum regina i-ar fi aruncat apă rece în față.

— Fiul pe care i-l port îmi va ține pavăză.

— Mă rog la Domnul să fie aşa, domniță Anne. Te voi pomeni în rugăciunile mele, i-a spus ea ridicându-şi

fustele şi urcând mai departe pe scări, căci va veni ziua când vei avea nevoie de ele.

Anne nu a mai zăbovit, şi-a ridicat trena lungă ce se întindea în spatele costumului ei de călărie şi şi-a continuat în goană drumul pe scări, grăbindu-se să ajungă în curtea însorită, unde Henric o aştepta, înalt şi falnic în şa, cu un curcubeu de nestemate la pălărie şi cu pieptarul ce-i strălucea în lumina soarelui văratic. Un grăjdar în livrea verde cu alb, culorile Tudorilor, a îngenuncheat pentru a-i oferi sprijin piciorului încălțat în cizme roşii din piele a lui Anne şi a ajutat-o să se ridice în şaua aurie cu franjuri cârmâzii.

Henric i-a întins mâna cu zâmbetul larg pe buze, spunându-i:

— Hai să mergem, draga mea. Vreau ca toată Anglia să vadă ce bărbat norocos sunt că te am alături!

În timp ce îi dădeam pinteni calului să înainteze, m-am uitat în urmă şi am văzut-o pe regina Caterina stând la fereastră şi privind melancolică afară, în curte, după soțul său, regele, care se îndepărta în zare. A dus apoi o mână la buze şi i-a trimis o sărutare de rămas-bun.

Henric însă, simțindu-se înmiit mai puternic în fruntea acelei cavalcade mărețe care îl însoțea în vacanța de vară, nu s-a uitat nici măcar o dată în urmă. Caterina reprezenta o parte din viața lui pe care hotărâse să o lase în urmă; era trecutul, iar Anne Boleyn era viitorul.

La întoarcerea din vacanță, Caterina părăsise deja curtea, având să-şi petreacă restul vieții mutându-se dintr-un castel dărăpănat într-altul, degerând de frig iarna sau fiind înconjurată de mlaştini vătămătoare şi puturoase vara, cu sănătatea tot mai precară în fiecare an ce trecea peste ea. Henric nu avea să-i arate niciun fel de milă, trimişii lui aveau să o hăituiască şi să o necăjească necontenit, în încercarea zadarnică de a o face să renunțe la jurămintele cununiei. Au cutezat chiar, drept osândă, să o țină departe de mult îndrăgita ei fată,

prințesa Mary, nădăjduind că, astfel, aveau să-i şubrezească îndârjirea, şi chiar le-au interzis celor două să-şi trimită epistole de alinare. I-au promis o viață liniştită dusă în tihnă, şi readucerea ei în grațiile regelui. Ar fi putut să ia numele de regină văduvă de Wales, iar Henric s-ar fi gândit mereu la ea, cu afecțiune, ca la văduva răposatului său frate.

Dar Caterina era de neclintit. Refuza să răspundă, până la ultima suflare, la alt titlu decât cel de regină a Angliei, şi dacă era nevoie să poarte zdrențe şi să stea în mijlocul unei mlaştini împuțite, atunci îşi accepta soarta. Întâmplă-se ce s-o întâmpla, ea avea să-i rămână credincioasă Domnului şi propriei conştiințe.

Nu după mult timp, Wolsey a însoțit-o pe Caterina în exil, pentru a-şi duce restul zilelor lipsit de lumina sclipitoare a bunăvoinței lui Henric.

Când a sosit la Grafton pentru a se alătura curții, a aflat că nu mai era nici un loc, nici o odaie, nici un pat pentru bărbatul care fusese mai bine de douăzeci de ani mâna dreaptă a regelui.

Stătea singur în curte, rănit şi uluit, plimbându-se fără astâmpăr pe caldarâm, năduşind în veşmintele sale stacojii grele, în timp ce curtenii se țineau deoparte, şoptind şi zâmbind compătimitor. Un singur om s-a milostivit de el. Bunul Henry Norris s-a dezlipit de prietenii săi şi a traversat curtea pentru a-i oferi odaia sa lui Wolsey. Aşa s-a întâmplat ca, la sfârşitul carierei sale strălucite, marele cardinal Wolsey să fie silit să plece capul, supus, şi să primească pomană de la unul dintre cei mai înflăcărați susținători ai lui Anne Boleyn.

Blândul cărturar Thomas More i-a luat locul de cancelar, iar Wolsey s-a retras în eparhia lui din York, rămasă de multă vreme neîngrijită, pentru a se ascunde de mânia regelui şi a regreta tot ceea ce pierduse.

CAPITOLUL 12

În timpul acelei veri lungi şi serbede în care noi toţi, la fel ca Anne, eram sătui de atâta aşteptare şi îndoială, Anne s-a hotărât dintr-odată să îi facă o vizită bunicii sale, ducesa văduvă de Norfolk. Ne-am îngrămădit, aşadar, într-o barjă şi am mers până la Lambeth, unde Agnes Tilney, acea cochetă bătrână şi ofilită, îşi ducea veacul dichisindu-se şi moţându-se, visând la strălucirea apusă şi la cea ce avea să vină, meditând la rochiile pe care avea să le poarte la încoronarea lui Anne şi la botezul prinţului pe care urma, neîndoielnic, să-l zămislească Anne, şi trecând cu vederea faptul că odăile slujitorilor săi erau un cuib al depravării. Camera slujitoarelor, acea încăpere lungă de la ultimul etaj al casei unde dormeau doamnele sale de onoare, devenise un adevărat bordel, doar că cei care o locuiau îşi ofereau serviciile fără plată sau pentru nişte daruri meschine precum fructe, flori sau panglici de pus în păr.

Ducesa văduvă a înjghebat un picnic la repezeală pe pajiştea întinsă din faţa castelului, desfătându-ne cu ultimele bârfe în timp ce noi stăteam tolănite pe perne pufoase din mătase, şi ne ospătam cu frişcă şi căpşune, prăjituri cu miere şi vin. Deşi era de mult trecută de cea de-a şaizecea primăvară, cocheta ca o fetişcană, o fetişcană foarte dezmăţată, şi îl tot tachina pe Norris pentru că fusese mult prea multă vreme văduv şi, de nu avea să-şi găsească curând o altă soţie, l-ar fi dus chiar ea la altar.

— Blond, brunet şi roşcat, a oftat ea gânditoare, ciufulindu-le pletele lui Norris, Brereton şi Weston, care stăteau aşezaţi grămadă la picioarele ei. Nu mă pot decide pe care dintre voi îl îndrăgesc mai tare! De-aş fi fost cu doar zece ani mai tânără, aş fi cedat ispitei şi aş fi aflat!

— Eu cred că nu toată lumea e la fel de nehotărâtă, a rostit Anne cu şiretenie, arătând spre o copilă care-l

privea fermecată pe Francis Weston. Gâgâlicea cu părul castaniu s-a aplecat vrăjită înainte şi a întins o mână şovăitoare pentru a atinge unul dintre picioarele bine legate şi învelite în ciorapi verde-deschis, prinşi cu jartiere împodobite cu rubine deasupra genunchilor.

— Katherine Howard!

La auzul numelui său rostit pe un ton atât de ascuțit, copila a tresărit şi şi-a retras repede mâna, ca mai apoi, copleşită de un sentiment de vinovăție, să se împiedice în propriile fuste şi să cadă lată pe spate, la picioarele lui Weston.

— Vai! a spus văduva ducându-şi mâinile la cap. Ridică-te, fătucă împiedicată, ridică-te! Ai deja cinci ani, şi e vremea să înveți să mergi mai cu grație! Du-te şi fă o plecăciune, ca s-o saluți pe verişoara ta, Anne!

— Să fie oare micuța mea verişoară Katherine? a întrebat Anne.

— Aşa e, una din droaia de odrasle ale acelui pierde-vară de Edmund, a răspuns văduva, posacă. N-avea cu ce să-i țină şi să-i încalțe, şi mi-a trimis-o mie pe asta! Aşa că, din mărinimie, sunt nevoită să o cresc astfel încât să devină o doamnă, şi să am grijă să facă o căsătorie cum se cuvine. Doar face parte din familia Howard, chiar dacă dintr-o ramură mai slabă, iar cei din familia Howard scot femei frumoase, la fel ca mama ta, Anne. Elisabeth Howard era de o frumusețe nemaiîntâlnită; mare noroc a avut tatăl tău că a reuşit să pună mâna pe ea!

Dar Anne nu era atentă la poveste, ci stătea culcată pe spate pe o grămadă de perne, într-o rochie din mătase albă şi o jachetă din brocart negru, fluturându-şi leneşă evantaiul din pene albe de struț şi lăsându-l pe George să-i ducă căpşuni la gură. O privea însă curioasă pe acea copiliță timidă, în rochița ei peticită de un verde ofilit, cum făcea o plecăciune repezită înaintea ei.

Era atât de mică, încât cu greu ai fi putut crede că împlinise cinci ani; eu la rându-mi crezusem că nu avea mai mult de trei.

— Vino aici, micuță Kat, i-a făcut semn Anne, trăgând-o pe Katherine să stea lângă ea. Nu băga prea tare în seamă ce spune bunica; mai mult latră decât muşcă, i-a spus ea în timp ce se juca blând cu buclele lungi şi castanii, răsucindu-le în mici ineluşe netede. Ia aminte la învățăturile primite, micuță Kat, şi fii atentă la cum trebuie să te porți, iar când vei fi mai mare am să trimit după tine ca să fii una dintre doamnele mele de companie.

— C-chiar aşa? a spus copila, având pe chip cel mai luminos şi mai plin de speranță zâmbet.

Anne a dat din cap şi a zâmbit în timp ce Katherine şi-a aruncat degrabă brațele pe după gâtul ei, neluând în seamă strigătele îngrozite ale văduvei, care îi spunea că nu aşa trebuia să se poarte, că o fată bine-crescută nu trebuie să fie atât de darnică cu îmbrățişările.

— Vei fi o mare frumusețe, cândva, Katherine Howard, i-a prezis Anne. Norocul meu că voi fi deja bătrână când vei ajunge la curte, căci altfel te-aş fi privit ca pe o rivală. Vezi tu, a continuat întorcându-şi capul spre grupul de bărbați care îl tachinau pe Francis Weston pentru ultima sa cucerire, pe bărbați deja i-ai pus pe jar, nu le mai tace gura vorbind despre tine, pe când eu, a spus ea gânditoare, oftând afectat, am fost dată uitării!

— Niciodată! au strigat bărbații în timp ce se grăbeau să se aşeze în juru-i şi să-i amintească că devotamentul față de ea era la fel de adânc ca marea, şi la fel de înalt precum cerul.

— Aşa e, obrăznicătura asta are deja ochi bun la bărbați, a consimțit văduva, ursuză, ţuguindu-şi buzele rujate, în semn de nemulțumire.

— Să nu o învinuieşti că este atrasă de Francis, a încercat Anne să o convingă, zâmbitoare. Doar e mândru ca un păun, şi când merge țanțoş de colo-colo aşa gătit, puțini sunt ochii care izbutesc să nu fie orbiți.

— Într-adevăr, a consimțit George, când Francis se plimbă prin grădinile palatului, păunii se îmbufnează şi

îşi ascund capetele sub aripi, căci nu pot face faţă măreţiei acestuia.

— Mai tăceţi odată! a strigat Weston, aranjându-şi şi înfoindu-şi manşetele stacojii din atlaz care îi ieşeau pe sub mânecile verzi, tăiate, ale pieptarului. Veţi face copila să creadă că sunt fudul!

— Vai, ba chiar deloc! a rostit George zeflemitor, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs.

Eu eram singura care mă ţineam tăcută deoparte. Nu mă băgau niciodată în glumele lor decât dacă eu eram cea care le prilejuia. În ochii lor eram la fel ca iarba pe care o călcau în picioare. Ştiam mult prea bine că fusesem poftită să-i însoţesc pentru că nu se cădea ca Anne să umble hai-hui doar în tovărăşia bărbaţilor.

— Aici, Jane! m-a strigat soţul meu ca pe un câine. Erau gata de plecare. Aici, Jane! a repetat el în timp ce-i oferea braţul lui Anne, lăsându-mă să mă ridic singură în picioare şi să-mi găsesc calea spre barjă.

— Sărmanul de tine, George! am auzit-o tânguindu-se pe acea prună uscată şi sfrijită, cu obrajii ei sulemeniţi şi cu rochia ei roşie de prost gust. Ce faţă acră are soţia ta, ai crede că ţine o lămâie în gură!

Aşa că am devenit încă o dată batjocura lor. „Acritura de Jane!”, îmi spuneau ei.

Necăjită şi plină de furie, am scăpat evantaiul din mână, iar micuţa Kat Howard s-a aplecat ca să-l culeagă de pe jos cu un zâmbet sfios şi, când şi-a ridicat capul spre mine, am zărit o blândeţe atât de vădită şi de sinceră pe feţişoara ei şi în acei minunaţi ochi verzi, încât am simţit că parcă inima îmi fusese cufundată într-o mare de căldură.

Nu am întrezărit niciun fel de batjocură în privirea ei, şi nici milă, îngâmfare sau dispreţ în acel chip de înger.

Katherine Howard, care fusese dezlipită de lângă tatăl şi cei nouă fraţi ai ei, cu mama moartă din pricina multelor sarcini şi suferinţe, ajungând să fie luată în gazdă de bunica ei cu limba ascuţită, şi îngrijită de

slujnicele ei dezmățate şi desfrânate, nu-şi dorea altceva decât pe cineva care să o iubească.

— Îți mulțumesc, Katherine, i-am şoptit eu cu patimă, întorcându-mă apoi în timp ce mi se îngrămădeau lacrimile în colțurile ochilor şi fugind până la barjă, căci George şi ceilalți începuseră să-şi piardă răbdarea.

— Nu mai pierde vremea, Jane! Hai odată, Jane!

Aveau să treacă zece ani până să o reîntâlnesc pe Katherine Howard şi să aflu ce ar face un înger pentru iubire.

CAPITOLUL 13

Hotărârea universităților a început să se întrevadă puțin câte puțin înspre sfârşitul anului.

Colegiile englezeşti Oxford şi Cambridge erau, aşa cum se aştepta toată lumea, de partea regelui, Spania se opunea cu fermitate, în timp ce Italia era nehotărâtă. Luteranii din Germania erau dornici să dea o puternică lovitură catolicismului şi să-i ofere sprijinul lui Henric, deşi, în esență, nu erau deloc de acord cu decizia lui Henric, iar francezii le dăduseră sprijinul doar pentru că regele lor le explicase nevoia de a avea pe Anglia drept aliat.

A fost redactată o petiție, semnată de toți cei care susțineau divorțul, şi trimisă apoi papei. Papa Clement şovăia însă, ținându-se departe de a lua o hotărâre categorică.

Curând, a ieşit la iveală o nouă trădare. Se pare că Wolsey avusese nişte discuții tainice cu papa, îndemnându-l să emită un ultimatum prin care să-l amenințe pe rege cu excomunicarea dacă nu avea să o părăsească pe Anne Boleyn. Făcând aceasta, Wolsey şi-a pecetluit soarta şi şi-a semnat propria osândire la moarte.

Într-o zi rece de noiembrie, la castelul Cawood, lângă dioceza sa din York, Wolsey stătea la masa de seară, când şambelanul său a vestit sosirea unui oaspete deloc aşteptat. Harry Percy, devenit acum conte de Northumberland cu drepturi depline, venise să-l aresteze pe cardinal.

Mi s-a spus că sărmanul Percy tremura ca varga şi vorbea atât de încet, încât Wolsey a trebuit să se aplece spre el, făcându-şi mâna pâlnie şi rugându-l să repete de trei ori vorbele bâlbâite: „În n-n-numele r-r-regelui, t-t-te ar-r-restez p-pentru î-înaltă tr-tr-trădare”.

Percy era atât de copleşit de însemnătatea sarcinii ce îi

fusese încredințată, încât aproape că a leşinat, fiind nevoit să apuce pocalul de vin al lui Wolsey de pe masă şi să-l dea pe gât degrabă.

Au plecat la drum a doua zi dimineața devreme, tremurând din pricina burniței pătrunzătoare şi a rafalelor de vânt înghețat, în timp ce copitele cailor alunecau periculos pe gheață şi pe mocirlă. Şi, pe lângă toate acestea, Wolsey a fost silit să îndure umilința supremă de a-i fi legate picioarele sub cal, aşa cum se proceda cu pungaşii de rând.

S-au oprit să ia masa la Sheffield Park, casa socrului lui Percy, unde, după ce au împărțit o mâncare de pere coapte, Wolsey a fost cuprins de nişte atacuri violente de colici şi diaree. A fost chemat un spițer, iar până în zorii zilei următoare, Wolsey se întremase destul cât să-şi continue călătoria. A izbutit să ajungă până la abația Leicester, unde s-a prăbuşit în brațele abatelui şi şi-a dat ultima suflare rostind cuvintele:

— De l-aş fi slujit pe Domnul măcar pe jumătate cât l-am slujit pe rege, nu m-ar fi părăsit la vremea bătrâneții!

Felul în care sfârşise a trezit numeroase bănuieli. Mulți credeau că fusese otrăvit, însă Percy avusese mare grijă ca toate mesele cardinalului să fie gustate înainte. Până şi spițerul a fost silit să aştepte pentru ca doctoria lui să fie încercată înainte ca măcar vreo picătură să atingă buzele lui Wolsey. Unii credeau că însuşi Wolsey, vrând să fie mai şiret decât Anne şi să scape de sabia călăului, ar fi purtat cu el câteva boabe dintr-o otravă foarte puternică, tăinuite în golul unui inel sau în tivul veşmintelor sale stacojii. Adevărul însă mi-e teamă că nu-l vom afla niciodată.

Anne şi anturajul ei i-au sărbătorit sfârşitul la curte printr-o feerie deosebită numită „Cardinalul Wolsey merge în iad". Îmbrăcați fiind în costume țipătoare ornate cu coarne şi cozi drăceşti, şi-au pictat pielea cu roşu şi l-au însoțit dănțuind pe cardinal până în groapa înflăcărată a iadului, în timp ce acesta se smiorcăia de frică şi cerea

îndurare Domnului. Francis Weston s-a înveselit nespus jucându-l pe Wolsey, fluturându-şi amplele veşminte stacojii cu fiecare prilej, ca să-şi arate picioarele frumoase învelite în ciorapi stacojii şi rubinele strălucitoare de pe jartiere. Eu, personal, deşi nu îmi era deosebit de plăcut răposatul cardinal, am găsit tot acel spectacol de foarte prost gust.

Anne ocupa acum camerele reginei şi trăia ca şi cum ar fi fost deja încoronată. Îi fusese oferită întâietate înaintea oricărei alte doamne de la curte, chiar şi înaintea surorii regelui.

Ducesa de Suffolk a părăsit curtea în semn de revoltă, iar soțul ei a declarat în gura mare ca să fie auzit de rege că, deşi i se putea spune în multe feluri lui Anne, „Cioara nopții", „Desfrânata cu ochii bulbucați" şi „Metresa", ca să numesc doar câteva porecle, fără tăgadă, „Virgo Intacta" nu era unul dintre ele. Toată lumea ştia că îi cunoscuse deja trupeşte atât pe poetul Wyatt, cât şi pe Harry Percy.

Regele era roşu de mânie, căci fusese încredințat multă vreme că Anne era fecioară, fiind hotărâtă să-şi păstreze curățenia trupului până în noaptea nunții.

Vai, ce bucuroasă am mai fost! Eram toată numai un zâmbet şi îmi venea să cânt şi să zburd de veselie prin cameră. În sfârşit „draga de Nan" a lui George avea să-şi primească pedeapsa binemeritată! Nu se cuvenea să înşeli regele cu privire la propria feciorie! Iar eu ştiam mult prea bine că nu era fecioară, căci văzusem cu ochii mei clipa când a renunțat la virginitate.

De data aceasta, Weston a fost cel care s-a grăbit să o înştiințeze. Poate că nu erau doar vorbe în vânt când i-a spus:

— Doamnă, aş înota printr-o mare de foc ca să vă salvez!

Şi iar, răspunsul lui Anne a venit fără şovăială. A dat năvală în anticamera regelui, cu capul ridicat, obraznică

şi mândră, şi s-a oprit înaintea regelui.

— Puteți foarte bine să chemați o moaşă să mă cerceteze şi să dovedească că sunt la fel de fecioară ca oricare femeie de la această curte, a vestit ea, dar, de veți face asta, atunci aflați că vă veți pierde în ochii mei toată cinstea pe care v-o port. N-aş putea niciodată să iubesc un bărbat care se îndoieşte de mine!

Acestea fiind spuse, a plecat la fel cum venise.

Era o încercare îndrăzneață şi o minciună neobrăzată, deşi virtutea pură era un bun rar la orice curte regală, în ciuda protestelor feciorelnice. Anne a riscat totul pe nădejdea că Henric nu avea să trimită după o moaşă ca să-i dovedească înşelătoria, şi a avut încă o dată sorți de izbândă.

Îmi venea să mă năpustesc asupra lui Francis Weston precum o scorpie isterică şi să-i scot afară şi ochiul pe care îl mai avea, atât de mult îl uram, căci, chiar mai mult decât îmi doream să o răn esc pe Anne, tânjeam să o văd la pământ şi suferind la fel de mult cât mă făcuse ea pe mine să sufăr. Îmi furase ceea ce era al meu de drept, iubirea lui George, şi, cândva, jurasem înaintea Domnului şi a tuturor sfinților, dar şi a diavolului şi a tuturor dracilor săi, că aveam să o fac să plătească pentru asta.

Dimineața răcoroasă a zilei de 1 septembrie 1532 m-a prins purtând o rochie nouă din damasc roşu şi stând în picioare în spatele lui Anne ca să-i mângâi pletele ce-i atârnau ca o mantie neagră şi lucioasă, în timp ce toți nobilii din regat se adunaseră jos în Sala Mare din castelul Windsor pentru a lua parte la o ceremonie fără seamăn.

Anne primea titlul de marchiză de Pembroke de sine stătătoare, fără ca acesta să-i revină prin mariajul cu vreun bărbat. Avea să poarte un titlu de bărbat şi să aibă întâietate în fața tuturor nobililor din regat. Şi, mai presus de toate, acest titlu avea să fie transmis oricărui copil băiat zămislit de ea, fie el chiar şi din flori.

Această din urmă clauză a pornit zvonul cum că Anne ar fi rămas grea, în vreme ce alții bănuiau că îi fusese oferită această cinste ca răsplată pentru toți anii pe care îi irosise aşteptând.

— Nu-i aşa, Jane, mi-a explicat ea în timp ce îi treceam peria prin păr, doresc să-mi apăr viitorul. Cred că ai văzut, desigur, că regele este un bărbat masiv şi hotărât, înzestrat cu o fire pătimaşă şi cu un trup puternic. De-ar fi să încerce să mă siluiască, titlul său mă împiedică să mă apăr aşa cum aş face-o împotriva oricărui bărbat care ar îndrăzni să facă la fel. Mă joc cu focul, tot aţâţându-l, şi nu se cade să te joci cu focul fără să rişti să te arzi, aşa că, fie ce-o fi, vreau să fiu pregătită. Trebuie să mă pot apăra.

Îmbrăcată regeşte într-o rochie din catifea purpurie cu marginile de hermină, Anne a îngenuncheat înaintea regelui ca o doamnă de rând şi s-a ridicat marchiză.

Lucrurile erau în schimbare. Cu toate că Henric încă mai stăruia să-şi declare iubirea nemuritoare şi să o copleşească cu daruri, căpăta tot mai tare aerul unui bărbat sătul de aşteptare şi care începea să se întrebe dacă fusese totul cu vreun folos…

CAPITOLUL 14

Dulceața lui Anne pentru rege a început iute să se acrească. Firea ei devenea tot mai aspră şi mai gălăgioasă, începuse să-l cicălească, să-l ocărască şi să urle la el, până când au ajuns să-şi împartă injurii mai mult decât îşi împărțeau sărutări, aşa că la curte se punea deja rămăşag că sfârşitul nu era prea departe.

Henric urma să facă o vizită la Calais pentru a-l întâlni pe regele Franței, iar Anne avea să-l însoțească, bănuindu-se că, deşi avea să treacă peste Canal ca o regină, la întoarcere nu avea să fie altceva decât o metresă părăsită.

Anne stătea întinsă pe o canapea, răsfoind la vedere una dintre cărțile ei interzise, când tatăl ei a intrat în încăpere.

Thomas Boleyn era un bărbat care spunea lucrurilor pe nume.

— Începe să îți alunece printre degete.

— Aşa crezi? l-a întrebat Anne arcuindu-şi sprâncenele, întinzându-şi brațele deasupra capului şi căscând cu o nepăsare prefăcută.

— Oricât de mult ai disprețui-o pe vaca aia spaniolă, ar trebui să iei nişte învățături de la ea, de ai suficientă minte ca să înveți de la vrăjmaşi. Caterina l-a dădăcit ca o mamă, cocoloşindu-l şi mângâindu-l ca pe un copil mic, dar tu, tu te răsteşti la el cu limba aia a ta ca un bici, şi urli, şi țipi ca o zgripțuroaică cu părul negru! Deja nu-i mai zâmbeşti, ci rânjeşti disprețuitoare! Câte nopți la rând nu a renunțat în ultima vreme la tovărăşia ta? Henric Tudor nu este vestit pentru răbdarea de care dă dovadă, iar tu l-ai făcut să aştepte mai mult ca oricine altcineva, dar nu o să aştepte pentru totdeauna. Îndulceşte-ți firea până nu e prea târziu, vorbeşte-i mai mieros şi zâmbeşte-i, de nu, soarta ți-e pecetluită! Dădăceşte-l puțin dacă îți stă în putință, deşi cred că şi o

pisică sălbatică e o mamă mai bună decât ai putea tu să fii vreodată.

— Te înşeli! a strigat Anne, fluturându-şi mândră pletele.

— Nu cred până nu văd, i-a răspuns Thomas Boleyn. În ceea ce mă priveşte, deja eşti trecută la catastif drept încă o cauză pierdută, întocmai ca sora ta, Mary! Şi cu aceste cuvinte a părăsit încăperea trântind uşa după el.

Anne a început să meargă de colo-colo ca un animal neliniştit după ce a fost prins în cuşcă. Doamnele ei de onoare se țineau departe de ea, privind-o îngrijorate, fără ca vreuna să îndrăznească să se apropie de ea sau să-i vorbească. Foşnitul fustelor ei se auzea ca trăsnetul în odaia liniştită. Îşi muşca pumnii tremurânzi şi îşi smulgea părul din cap, tot mergând încoace şi încolo prin cameră. A trecut un ceas, au trecut două. Şi apoi s-a oprit.

— Chemați-mi croitoreasa! Şi aduceți-mi nişte foi, cerneală şi condei! Acum!

Până să sosească croitoreasa, Anne desenase deja nişte cămăşi de noapte dintre cele mai ademenitoare, din atlaz negru, împodobite cu trene lungi de-o poştă. Corsajul avea să fie întărit cu vatir şi închis vicleneşte cu un rând de fundițe din catifea neagră pe toată partea din față. Cămăşile erau mult prea incomode şi încărcate pentru a putea dormi în ele, însă, oricum, nu aceasta era întrebuințarea pe care le-o hărăzise Anne. Mai scrisese şi o comandă pentru un set de aşternuturi din atlaz negru, cearceafuri, cuverturi, fețe de pernă, draperii şi baldachin, tot ce era trebuincios pentru a-i acoperi patul în negru. Şi toate trebuiau să fie gata pentru a le putea lua cu ea la Calais.

Aşa că am şi plecat la Calais, cu Anne încercând să-şi potolească firea năvalnică, fiindcă se pare că nicio doamnă franceză de seamă nu putea fi găsită să o primească în vizită, şi atât regina, cât şi sora regelui îşi

exprimaseră părerile de rău în această privință. Ca să mai domolească din disprețul arătat față de Anne şi să salveze aparențele, Henric a anunțat că ar prefera să se stabilească o întâlnire ca între regi înfrățiți, în familie, fără alai şi ceremonii grandioase. Astfel că, pe lângă doamnele lor de onoare, eu, sora lui, Mary, Meg Lee şi Madge Shelton aveam să fim singurele femei din cortegiul englez, căci Anne avea nevoie să fie însoțită cum se cuvine.

Calais era un oraş foarte mohorât, fiind ultimul avanpost serios al Angliei de peste Canal. Am prins o vreme cumplită şi am fost găzduiți într-o fortăreață întunecoasă şi măturată de vânturi, care ar fi putut la fel de bine să fie clădită din bucăți de gheață la câtă căldură binevoia să ne ofere. Dar Anne era hotărâtă să facă figură bună, căci scopul de căpetenie al acestei vizite era de a dobândi sprijinul regelui Francisc, întrucât, dacă împăratul s-ar fi decis să pornească o campanie de cotropire pentru a-şi răzbuna mătuşa, pe Caterina, Anglia avea nevoie de un aliat puternic.

Şi ce privelişte aveam să mai vedem! Cei mai mari regi ai creştinătății se întâlniseră, amândoi înalți, bărboşi, cu umerii lați, cu toate degetele încărcate de inele şi cu lanțuri grele în jurul gâtului, purtând pieptare fastuoase ce străluceau din pricina miriadei de nestemate neprețuite. Stăteau amândoi, Francisc cu părul său negru, voluptuos şi blazat, şi Henric, cu părul arămiu şi rumen în obraji şi cu o purtare veselă şi francă, râzând şi bătându-se pe spate în timp ce luau masa de seară din platouri aurii. Se prefăceau că sunt cei mai buni prieteni, şi nicidecum conducătorii şireți şi calculați care erau de fapt, fiecare încercând să cântărească felul în care ar fi putut să tragă cele mai multe foloase de pe urma celuilalt.

După ce s-a încheiat ospățul şi s-au aşezat mai bine în scaune, zâmbitori şi cu pântecele pline, Anne ne-a dat

semnalul, şi am intrat toate, cu ea în frunte, mascate şi îmbrăcate în nişte rochii minunate din catifea aurie cu purpuriu, cu pletele ascunse în plase aurii şi bonete franţuzeşti din catifea purpurie cu margini de mărgăritare şi rubine, având gulere din catifea roşie cu auriu în jurul gâtului. Una câte una, ne-am înfăţişat cu îndrăzneală înaintea cavalerilor din sală şi am început să ne alegem partenerii de dans, Anne îndreptându-se ţintă înspre regele Francisc.

Regele francez a rămas fermecat. A refuzat să danseze cu oricine altcineva în acea noapte. L-a lovit pe Henric pe spate cu un zâmbet larg şi lacom, îndemnându-l să nu mai aştepte nici măcar un ceas pentru consimţământul papei şi să o ia de nevastă pe acea făptură seducătoare, cât încă mai avea vreme. În timp ce spunea acestea, Francisc şi-a întins mâna ca să o mângâie pe Anne pe gât cu atingerea pricepută a unui bărbat voluptuos din naştere, mângâierea unui cunoscător, la care Anne a răspuns închizând ochii, arcuindu-şi gâtul şi înflorându-se de plăcere.

Henric nu a spus nimic, ci a rămas pur şi simplu cu privirea aţintită asupra lor. Totul a durat numai o clipă, o clipă încordată şi sumbră, pentru ca mai apoi să zâmbească, oarecum silit, după părerea mea.

Uitându-se la el, Anne a înţeles pentru prima oară că tatăl său avea dreptate; chiar începea să-i alunece printre degete. Cum se întâmplase asta oare? Părea să meargă totul bine, însă, fără nicio înştiinţare, s-a instaurat plictiseala. I-am zărit panica în ochi pentru o clipă, repede înlocuită de privirea ageră a unui jucător încercat, obişnuit să-şi cântărească miza.

O oră mai târziu, revenită în odaia ei de noapte, Anne şi-a aruncat pletele neastâmpărate pe spate şi a rostit:

— Jocul nu e gata până nu zic eu că-i gata!

Din cada aşezată lângă focul învăpăiat, învăluită de aburi care se ridicau şi se prelingeau pe capul ei umed înfăşurat într-un prosop, Anne privea cum slujnicele îi

desfăceau patul pentru a înlocui aşternuturile albe cu cele din atlaz negru, clătinându-se primejdios pe scaune în încercarea de a aranja noile draperii şi baldachinul. Nan cea şireată era mult prea isteață să îngăduie ca regele să o posede pe aşternuturi albe care ar fi putut să dezvăluie apoi lipsa izbitoare a urmei roşii, semn al fecioriei.

A ieşit apoi îmbujorată din cadă şi a început să se ungă cu ulei de trandafir pe pielea înroşită.

Mă minunam de câtă stăpânire de sine dădea dovadă, căci chiar şi cu toate blănurile, rochiile din catifea, ciorapii din lână şi straturile de jupoane, eu înghețam de frig în vreme ce ea stătea aşa, despuiată, şi părea să nu ia seama la frig.

După ce s-a asigurat că tot trupul îi este înmiresmat şi catifelat, a mers să stea în fața oglinzii mari şi a rămas aşa multă vreme, tăcută, cercetându-şi atentă trupul gol. Apoi, fără să îşi ia ochii de la imaginea din oglindă, a spus cu o voce calmă şi fermă:

— Adu-mi cămaşa de noapte, Jane.

Şi-a concediat celelalte doamne de onoare, dar nu înțelegeam de ce voia să fiu eu cea care să rămână pe lângă ea. Poate ştia că, spre deosebire de celelalte, nu îmi plăcea să stau prea mult la taclale. I-am ridicat splendidul veşmânt deasupra capului şi am ajutat-o să se îmbrace, legându-i acele funde în timp ce stătea tăcută şi nemişcată înaintea mea, pierdută în propriile gânduri. I-am pieptănat apoi pletele, luptându-mă cu mine însămi să nu i le înfăşor în jurul gâtului ei suplu de lebădă şi să o ştrangulez cu ele. Cât de vesele şi de simple ar fi fost viețile noastre şi cum s-ar fi întors iar pacea în Anglia dacă Anne Boleyn ar fi murit atunci.

S-a îndreptat către delicata ei măsuță de scris, cu incrustații din sidef şi abanos, şi a luat o foaie de pergament şi condeiul.

— Trimite după vin cu mirodenii şi vafe dulci, Jane, mi-a spus ea, fără să se sinchisească măcar să-şi ridice

privirea de pe pergament.

La întoarcere, mi-a întins un mesaj şi mi-a poruncit să i-l duc de îndată Maiestății Sale, concediindu-mă apoi pentru restul serii.

N-am îndrăznit să rup pecetea, şi nici nu era nevoie, căci ştiam precis care îi erau planurile. În noaptea aceea avea să-şi joace cartea cea din urmă şi să i se ofere regelui. Ce n-aş fi dat să fiu o muscă pe zidul odăii ei de noapte, căci miza avea să fie totul sau nimic. Mă întrebam dacă ar fi izbutit să pară suficient de convingătoare în clipele de patimă, căci ştiam că nu-l iubea. Oare avea să ghicească Henric adevărul? Tânjeam să fiu martoră la scena ce avea să vină, dar ştiam că nu este cu putință aici, la Calais: să bântui pe coridoare şi să trag cu ochiul prin gaura cheii sau să mă ascund în camera lui Anne fără ca ea s-o ştie. Aşa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: i-am dus mesajul regelui şi m-am retras în patul meu pustiu şi stingher.

Nu puteam să dorm. Curiozitatea nebunească şi lacomă mă ținea trează, făcându-mă să mă zbat precum o corabie pe ape învolburate. Cred că mi-aş fi dat şi ochiul drept pentru a mă putea ascunde în camera lui Anne.

Au trecut orele şi, la un moment dat, am auzit un zgomot, o ciocănitură în uşa lui George. Am sărit din pat şi m-am furişat ca o pisică, străbătând camera de zi care ne despărțea odăile de noapte şi lipindu-mi urechea de uşa lui. Am întors cu îndrăzneală mânerul, crăpând uşor uşa cât să pot arunca o privire înăuntru. Nu-mi păsa că aş fi putut fi prinsă, căci merita tot riscul.

George bâjbâia adormit după halat.

— Vino! a rostit el frecându-şi ochii împăienjeniți de somn şi aşezându-se pe marginea patului. Contactul cu podeaua rece ca gheața a făcut să îi tresară vârfurile degetelor.

Ea stătea acolo în cămaşa ei neagră, cu o lumânare în mână şi cu lacrimi licărindu-i pe obraji ca nişte diamante

curgătoare.

— Gata, a spus ea, ridicându-şi mâna pentru a atinge vânătăile şi urmele pasiunii lăsate de sărutările regelui pe gâtul ei subțire.

— Nan! Vai, Nan! i-a spus el, strângând-o în brațe.

— Ştiu că nu o va spune niciodată, George, e prea mândru pentru asta, dar am văzut în ochii lui astă-seară întrebarea: „Asta e tot? Pentru asta am riscat atât de multe şi am aşteptat toți aceşti ani?” Şi după ce a încheiat, nu mi-a spus niciun cuvânt, nici măcar unul, George! Ci doar s-a întins după vin. Vai, George! Patima l-a măcinat toți aceşti ani, tânjind după mine, visând să mă posede, încât nicio femeie n-ar fi putut nădăjdui vreodată să se ridice la asemenea aşteptări, la asemenea închipuiri! Mă rog doar ca pântecele să mi se umple iute, a rostit ea, apăsându-se cu mâna pe abdomenul plat, altfel totul va fi fost în zadar, căci el se va codi să-şi țină promisiunea, iar eu voi urma calea surorii noastre. Singura deosebire este că mă voi retrage ca marchiză, având venituri proprii de o mie de lire sterline pe an.

Era mult mai isteață decât îmi imaginasem. Credeam că era oarbă în fața adevărului, plină de o încredere, vanitate şi mândrie trufaşe, dar ştia şi ea ce ştiam eu, şi anume că acesta era începutul sfârşitului. Henric începuse să îşi piardă interesul pentru ea. Acum că primise ceea ce îşi dorise, deja nu-şi mai dorea lucrul acela. Vânătorul biruise, prinzând încă o căprioară în lațul său. Singurul lucru care avea să-i mai țină împreună, acum că focul pasiunii se stinsese, era teama lui de umilință şi nevoia disperată de a dobândi un moştenitor legitim.

CAPITOLUL 15

Întorşi în Anglia, Anne şi Henric şi-au continuat prefăcătoria. Erau amândoi mult prea mândri ca să recunoască adevărul, aşa încât s-au făcut că totul era în regulă. Erau mereu împreună, sărutându-se şi ţinându-se de mână, mărturisindu-şi iubirea în public ca şi cum, dacă ar fi izbutit să ne convingă pe noi, ceilalţi, s-ar fi convins şi pe ei înşişi. Pe deasupra, se mai şi retrăgeau în fiecare noapte în patul lui Anne. Apoi lucrurile au început să se schimbe, nopţile petrecute împreună să se rărească până la două sau trei ori pe săptămână, iar regele Henric să arate neliniştit şi plictisit, mâncând şi bând tot mai mult.

Susţinătorii lui Anne, în frunte cu tatăl ei şi cu unchiul Norfolk, au început să se facă încet, încet nevăzuţi, ţinându-se departe de ea, fără să îndrăznească a se retrage de tot, dar rămânând în aşteptare pentru a vedea cum aveau să se sfârşească lucrurile. Puţini au fost cei care i-au rămas credincioşi; îi puteam număra pe degete: George, Weston, Brereton, Norris şi Wyatt, şi am văzut că această schimbare o tulbura nespus. În clipele de linişte, când credea că nu o vede nimeni, umerii ei mândri se aplecau fără vlagă, ca să se îndrepte din nou cu trufie o clipă mai târziu, după ce îşi plimba privirea în jur pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, şi deja începuse să i se furişeze o urmă de isterie stridentă în râset şi în glas. Se răstea la cei din jur, spunându-le vorbe de care se căia mai apoi. Ea nu mai reprezenta fructul interzis al dorinţei. Amorul îi răpise aerul fermecător, transformând-o într-o femeie ca oricare alta. Anne Boleyn nu mai avea nimic special. Am privit din afară toate acestea şi am sărit în sus de bucurie în sinea mea, ca o matroană romană care privea cum sunt aruncaţi creştinii la lei.

Nu s-a mai vorbit deloc despre divorţ. Se ajunsese într-un punct mort şi toată chestiunea părea de nestrămutat

până în ziua de Anul Nou a lui 1533, când Anne a apărut toată zâmbitoare şi aiurită, dansând în Sala Mare şi învârtindu-se cu veselie, făcând vârtejuri în aer cu fustele sale roşiatice cu argintiu.

— Tom! a strigat ea cu răsuflarea întretăiată către Wyatt. Ai cumva un măr? Am o poftă nebună de mere! Maiestatea Sa spune că e un semn că aş fi rămas grea, dar eu îi tot spun că nu, nu are cum să fie aşa! a rostit ea clătinând din cap şi râzând obraznic, dănțuind din nou cu privirea şireată şi sfioasă a unei femei ce are o taină ascunsă în suflet, şi făcându-ne pe toți să şuşotim şi să ne minunăm.

Eu mi-am atins propriul pântec, încă plat şi sterp după toți aceşti ani de căsnicie, şi m-am întrebat de ce nu eram eu în locul ei?

Mersesem pe furiş să cer părerea unui tămăduitor mai priceput şi, cu obrajii îmbujorați de umilință, mi-am dezgolit trupul în fața lui ca să-l poată cerceta. Mi-a spus că era vina mea, că aveam pântecele prea jilav ca să poată purta sămânța bărbatului meu şi, fie că îmi plăcea, fie că nu, trebuia să mă împac cu gândul că eram stearpă. Am zăcut apoi în pat şi am plâns ore în şir, dar de fiecare dată când George venea la mine ca să-şi facă datoria de bărbat, chiar de erau tot mai rare acele clipe, nu mă puteam stăpâni să nu nădăjduiesc şi să mă rog la Domnul să fie milostiv cu mine. Acum, când George îmi părăsea patul, deja nu mai alergam după el să-l rog a rămâne, ci îmi lipeam genunchii unul de celălalt strângându-i în brațe şi căutam să țin în mine fiecare picătură din sămânța sa prețioasă, rugându-mă să îşi găsească, în sfârşit, calea înspre miezul pântecului meu.

De ce făceam asta oare? De ce Anne reuşea să primească totul pe tavă? De ce ieşea mereu triumfătoare? Chiar şi atunci când totul părea pierdut şi gata să se preschimbe în scrum, se ridica mereu ca pasărea Phoenix din propria-i cenuşă.

Am fost trezită pe 5 ianuarie, chiar înainte de răsăritul soarelui, de nişte zgomote venind dinspre camera soțului meu. Am auzit nişte foşnete înăbuşite şi o sudalmă şoptită a unui bărbat care căuta să se îmbrace iute şi în tăcere. N-am şovăit nicio clipă când am auzit uşa de la camera lui deschizându-se, ci mi-am aruncat mantia peste cămaşa de noapte, neluând în seamă răceala înțepătoare a podelei din piatră sub tălpile mele goale. L-am urmărit pe coridoarele adormite, având mare grijă să mă țin în umbră şi să păstrez o distanță oarecare în spatele lui. Mergea la Anne.

Înainte să apuce chiar a ciocăni la uşa ei, ea a ieşit afară, cu mantie şi văl pe cap, şi şi-au continuat împreună drumul până au ajuns la piciorul unei scări abrupte în spirală ce ducea sus într-un turnuleț. El i-a luat mâna ca să o călăuzească în sus pe scări, iar ea şi-a strâns fustele ca să nu se împiedice în ele, şi am văzut că sub mantia grea din catifea cenuşie şi sub vălul alb şi diafan purta o rochie din atlaz de un roşu-sângeriu foarte țipător.

N-am îndrăznit să-i urmez, aşa că am aşteptat tremurând în umbră şi dorindu-mi să nu-mi fi lăsat papucii în cameră.

A trecut jumătate de ceas înainte să aud din nou paşi pe scări şi să-i văd pe amândoi coborând şi ținându-se de mână.

— Adio, draga mea soră, i-a pus George cu gingăşie în timp ce se îmbrățişau.

Simțeam cum îmi clocoteşte sângele la vederea umbrelor lor mărite pe perete, împreunându-se într-un sărut. George nu m-a sărutat niciodată atât de tandru şi de galeş. De le-aş fi văzut umbrele pe perete şi n-aş fi ştiut ale cui erau, aş fi putut jura că erau ale unor ibovnici care îşi iau rămas-bun după o întâlnire tainică de amor.

— Mergi cu bine, dragul meu frate, şi Domnul să te aibă în pază! i-a spus Anne, ținându-i mâna strâns într-a

sa înainte de despărțire.

Nu am mai rămas să aştept, ci am luat-o la fugă, gonind înapoi în camera mea pe un alt drum decât cel pe care venisem, după care am dat buzna gâfâind în camera lui George, abia apucând să mă arunc pe scaunul de lângă cămin când a păşit şi el în cameră.

— Jane, mi-a spus el dând scurt din cap şi îndreptându-se spre sacul din piele de pe pat. Orice ai vrea, te rog să-mi spui degrabă, căci peste un ceas voi naviga spre Franța.

— De ce? l-am întrebat eu zeflemitoare. Nu sunt destule târfe şi neisprăviți în Anglia care să-ți sature poftele?

— Merg cu treabă pentru rege, mi-a răspuns, neluând în seamă vorbele mele.

— Şi ce vrea să însemne asta? l-am întrebat eu.

— Vrea să însemne că treburile regelui nu te privesc pe tine, a replicat el.

— Îndrăznesc să spun că vei încerca să îmbini plăcerile personale cu treburile regelui, căci doar nu-mi închipui cum ai putea să te împotriveşti prea multă vreme chemărilor de sirenă ale târfelor franțuzoaice sau țăcănitului zarurilor!

— Nu uita, te rog, de buchetul amețitor al vinurilor franțuzeşti, Jane, care ți se urcă drept la cap şi te îmbată numaidecât!

— Şi unde ai fost până acum, mă rog? l-am întrebat, schimbând brusc subiectul. Îndrăznesc să spun că ai fost cu cineva a cărei tovărăşie o găseşti mai plăcută decât a mea!

George s-a îndreptat de spate şi şi-a pus sacul pe umăr, spunându-mi:

— Într-adevăr, sunt puțini aceia a căror tovărăşie nu o găsesc mai plăcută decât a ta, Jane.

— Ah, cred că vorbeşti de Francis Weston! Sau poate de Meg Lee? Am auzit că a fost ibovnica ta în copilărie, prima ta iubire. Sau mai bine zis, a doua, de vreme ce mi-

e greu să cred că a luat-o cineva vreodată înaintea lui Anne. Se spune că ai sărutat-o pe Meg şi că v-aţi cioplit numele pe trunchiul unui copac, făgăduindu-vă iubire veşnică înainte să fii trimis de acasă la şcoală, şi că apoi ai uitat de ea în clipa când ai ajuns la Oxford. Sau să fi fost oare cu Anne în noaptea asta? Normal că ai fost cu ea! Mereu eşti cu Anne! Nimeni şi nimic nu e mai de preţ pentru tine ca Anne. Cred că până şi urina ei este parfum pentru nările tale.

— Dacă mai scoţi o vorbă despre Anne, am să te plesnesc, m-a prevenit el.

Mi-am dat seama atunci că o parte din mine chiar îşi dorea ca el să mă lovească. Cel puţin aşa m-ar fi atins, aş fi putut să simt usturimea palmei lui şi să privesc apoi cum urma lăsată îşi schimbă culoarea, pentru a dispărea într-un sfârşit, precum un boboc presat între paginile unei cărţi groase, păstrat şi preţuit până când petalele sale s-ar fi uscat în cele din urmă şi s-ar fi preschimbat în pulbere. Îmi doream doar să-i simt mâinile pe trupul meu, chiar şi din mânie, îmi doream să mă atingă, îmi doream să mă iubească!

— Iar în ceea ce o priveşte pe Meg, a continuat el, asta s-a întâmplat acum multă vreme, Jane. A trecut o viaţă de atunci, şi îi este mult mai bine măritată cu Anthony Lee decât cu un crai blazat ca mine.

— Niciodată nu ţi-ar trece prin minte să stai acasă şi să te bucuri de tovărăşia mea! am ţipat eu.

— Să mă bucur de tovărăşia ta, zici? m-a întrebat el arcuindu-şi sprâncenele ca să-şi arate neîncrederea. N-ai face decât să mă bagi în groapă cu toate cicălelile tale. Ar trebui să-ţi pun căpăstru ca să nu înnebunesc!

— Rămâi! l-am implorat eu. Nu te duce în Franţa, George. Rămâi aici cu mine şi hai să facem un copil…

— Nu acum, Jane! a răspuns el arţăgos, oftând şi dându-şi ochii peste cap. Nu pot, nu am timpul…

— Sau dorinţa! l-am întărâtat eu.

— Nu mă împotrivesc gândului de a avea un copil,

Jane. Toți bărbații au nevoie de un urmaş, şi dacă asta te-ar face să mă laşi în pace…

Am sărit cu îndrăzneală în calea lui când a dat să se îndrepte spre uşă.

— Nu-mi dai o sărutare de rămas-bun, George?

I-a scăpat un chicotit şi i-am putut citi batjocura în privire, dar nu-mi păsa. Aşa, cel puțin, se uita la mine.

— A existat oare vreodată o căsnicie mai lipsită de demnitate ca a noastră? a spus el clătinând din cap de uimire. Prea bine, doamnă, dacă asta îmi va grăbi plecarea spre târfele şi ticăloşii Parisului, atunci îți voi da bucuros o sărutare. Şi-a pus mâinile pe umerii mei, mi-a lipit un sărut în fugă pe frunte, şi apoi m-a dat uşor la o parte. La revedere, Jane, mi-a spus el fără să se uite o clipă în urmă.

M-am proptit de uşă, privindu-l cum se îndepărtează, şi mi-a trecut din nou prin minte despărțirea duioasă la care luasem parte pe furiş. Am închis ochii şi am văzut din nou cum Anne i-a luat fața în mâini şi l-a sărutat. Oare ce făcuseră în acel turn? Aveam capul plin de închipuiri cumplite, îi vedeam cum se împreunau pe mantia lui Anne întinsă pe podeaua prăfuită din pod, cu lumina palidă a zorilor făcându-şi loc prin menourile întunecate ale ferestrelor, ca să le sărute pieile reci. Mi-am muşcat pumnul în vreme ce au început să-mi şiroiască lacrimi pe obraji, încercând zadarnic să trag o cortină neagră peste aceste imagini chinuitoare şi dezgustătoare care îmi tulburau gândurile.

Abia mai târziu aveam să aflu că, de aş mai fi zăbovit o clipă, i-aş fi văzut pe Sir Thomas şi pe Lady Elisabeth Boleyn furişându-se pe acea scară îngustă, urmați la scurtă vreme de Francis Weston, Henry Norris, Will Brereton, de dr. Rowland Lee, capelanul regelui şi, într-un final, de rege în persoană.

În acea dimineață friguroasă de ianuarie, regele Henric al VIII-lea şi Anne Boleyn au fost cununați în taină şi în bigamie. Nu ştiam ce se punea la cale. Thomas Cranmer

avea să devină arhiepiscop de Canterbury, aşteptând doar ca papa să-i confirme numirea. Odată ce s-ar fi petrecut acestea, Cranmer avea să declare nulă căsătoria lui Henric cu Caterina. Astfel, în Duminica Mare, Anne a fost proclamată oficial regină şi peste tot în parohiile din Anglia enoriaşii au ieşit grămadă afară din biserici când li s-a cerut să se roage pentru „regina Anne”.

CAPITOLUL 16

Ca să se revanşeze faţă de Anne pentru nunta clandestină de care avusese parte, Henric a pus la cale o încoronare de o splendoare nemaiîntâlnită.

Măreţul şi fastuosul spectacol a început pe 9 mai, când Anne, însărcinată în luna a şasea şi îmbrăcată din cap până în picioare într-o pânză aurie, a fost adusă de la Greenwich în Turnul Londrei, unde avea să ocupe noile apartamente regale până la ceremonia de încoronare de la Westminster Abbey.

Barja ei, proaspăt aurită ca să strălucească la fel de puternic ca soarele, era aşezată în mijlocul unei flote uriaşe, conduse de o luntre pe care era instalat un dragon mecanic colorat în roşu, auriu şi verde, care scotea văpăi portocalii pe nări. În urma lui Anne, într-o barjă de sine stătătoare, stătea cocoţată o efigie uriaşă cu blazonul ei, un şoim alb cu ochi obraznici din sticlă neagră, cu o coroană de aur pe capul său mândru şi cu un sceptru strâns lacom între gheare, deasupra unei coroane de trandafiri albi şi roşii. Pe un steag mare şi alb stătea scris cu litere de-o şchioapă mottoul pe care şi-l alesese Anne pentru ea: „Cea mai fericită”. Dar aşa să fi fost oare? Era ea oare cea mai fericită? Trăgeam nădejde că nu.

Cel puţin o sută de barje o înconjurau pe a ei, printre care cea a primarului Londrei, cu însemnul lui greu din aur şi uniforma din catifea purpurie, fiecare breaslă având propria barjă. Lângă acestea se aflau cele ale prefecţilor şi ale nobililor, urmate de o mulţime de muzicanţi. Într-una din barje ţopăia o ceată de bărbaţi costumaţi ca nişte dansatori sălbatici, iar în alta se afla un grup de fecioare în veşminte albe, cu pletele în vânt, care cântau cu glasuri suave. Apele puturoase şi pline de mâl ale Tamisei erau presărate cu petale albe şi roşii, iar steagurile şi fanioanele din mătase fâlfâiau trufaşe în aer.

Anne stătea în mijlocul tuturor, zâmbind triumfătoare

de pe tronul ei auriu, cu o mână pe pântecul plin, însoțită de câteva doamne de companie în rochii argintii, printre care mă aflam şi eu, aşezate la picioarele ei.

Locuitorii Londrei priveau cu fețe întunecate toată această procesiune. Nu se auzeau urale şi niciun bărbat nu a fost văzut scoțându-şi pălăria la trecerea ei. O urau fără măsură pe cea care uzurpase tronul reginei de drept, pe această „Târfă cu ochii bulbucați" care îşi scotea la vedere burta în care ținea bastardul regelui, pe această „Metresă", pe această „Cioară a nopții" care îşi folosise farmecele şi descântecele ca să-l înrobească pe preaiubitul lor rege şi să-l îndepărteze de Sfânta Biserică şi de scumpa lor regină Caterina. Nu erau vorbe destule pe lumea asta care să descrie ura ce i-o purtau. De ar fi putut să ajungă până la ea, n-ar mai fi rămas nimic de îngropat din trupul ei, căci ar fi rupt-o în mii de fâşii însângerate de carne şi i-ar fi preschimbat oasele în praf şi pulbere.

Când a ajuns la zăgazul Turnului, o sută de tunuri au huruit laolaltă într-un salut asurzitor de întâmpinare, iar regele Henric, înveşmântat în catifea purpurie cu fire aurii, i-a ieşit înainte ca să o ajute să coboare din barjă, pentru ca apoi să o strângă într-o îmbrățişare. Dar cea pe care o îmbrățişa nu era, de fapt, ea, Anne, femeia care avea să fie încoronată în scurt timp drept regina sa, ci femeia cea care îi purta copilul în pântece.

Două zile mai târziu, în drum spre Westminster Abbey, Anne şi-a făcut ieşirea lentă şi falnică pe străzile înguste ale Londrei, pentru a se înfățişa înaintea poporului în toată splendoarea şi gloria ei. Era plimbată într-un tron aurit, aşezat pe o lectică cărată de patru buiestraşi albi, împodobiți cu cergi din catifea albă cu modele aurii, iar George, Weston, Norris şi Brereton, favoriții ei, mergeau pe lângă ea, în veşminte fastuoase şi cu zâmbete largi pe buze, desfătându-se cu gândul izbânzii ei şi ținându-i un baldachin auriu deasupra capului.

Anne purta o rochie de o strălucire uluitoare, din pânză

albă cu filigrane aurii, care încântau privirile prin curcubeul lor schimbător de culori ce dansau ori de câte ori intra în bătaia soarelui. Îşi ţinea părul despletit ca o fecioară, nesocotind cutumele şi fălindu-se cu el în văzul tuturor. Nu-i păsa câtuşi de puţin că nu se cădea ca o femeie măritată să apară în public cu părul despletit, trebuind să păstreze această privelişte numai pentru ochii soţului.

Zâmbetul nu i-a părăsit nicio clipă chipul, nestingherit de oamenii tăcuţi, neprimitori şi reci care mărgineau străzile şi care se aplecau de la fiecare fereastră, îngrămădindu-se la fiecare balcon, prag de uşă sau acoperiş pentru a o vedea cum trece, fără să trădeze vreo clipă greaţa pe care i-o provoca legănatul lecticii. Era ziua pe care Anne o aşteptase ani la rând, încununarea tuturor visurilor şi planurilor sale, aşa că refuza cu îndârjire să se lase necăjită de răul sarcinii sau de feţele aspre şi posace din mulţime.

Doamnele ei de onoare şi alte câteva pe care Anne le socotise a fi vrednice de o asemenea cinste mergeau în trăsuri aurii, două câte două, în veşminte din catifea purpurie şi blană de hermină. Eu am stat cu bunica lui Anne, ducesa văduvă de Norfolk, iar Agnes Tilney, zăpăcită ca o fetişcană pentru că fusese aleasă să-i ţină trena lui Anne la ceremonia ce urma, trăncănea şi jubila întruna, încât cu greu m-am putut stăpâni să nu ţip sau s-o plesnesc. În spatele nostru, fie în şa sau pe jos, după rang şi cinste, mergeau curtenii, clerul şi dregătorii. Mai erau, desigur, şi crainicii care-i vesteau trecerea cu surle şi trâmbiţe, scoţând un zgomot asurzitor ce avea să ne răsune în urechi multe ceasuri după aceea, împreună cu o armată întreagă de străjeri care să o apere pe regina Anne de mulţimea cu gânduri de linşaj.

Însă pentru mine, clipa de bucurie supremă a fost când un ţărănoi din mulţime a arătat înspre iniţialele încolăcite ale lui Henric şi Anne, HA, înscrise pe toate steagurile, şi le-a rostit cu voce tare: „HA! HA!” Mulţimea şi-a însuşit

iute acest strigăt batjocoritor, strigând zeflemitor înspre Anne: „HA! HA!” când trecea prin fața lor, privind drept înainte, cu nasul pe sus.

Ajunşi la Westminster Abbey, i-am desfăcut mantia albă şi strălucitoare şi am înlocuit-o cu una din catifea grea în culoarea purpurie a regalității, mărginită cu blană de hermină. Apoi, după un scurt răgaz în care s-a odihnit puțin, bând recunoscătoare dintr-o cupă cu vin înmiresmat şi folosind oala de noapte, Anne a păşit încet şi falnic înspre altar, cu bunica ei senilă în urmă, ținându-i trena, şi cu acritura de duce de Suffolk înaintea ei, purtând coroana grea cu nestemate pe o pernuță din catifea purpurie cu ciucurei aurii.

Thomas Cranmer, noul arhiepiscop de Canterbury, o aştepta înveşmântat cu toate însemnele bisericeşti, radiind de mândrie şi felicitându-se, fără îndoială, pentru că înlesnise înfăptuirea acelei zile de sărbătoare.

Regele Henric privea toată ceremonia de sus din strană, de după o cortină din dantelă, căci era ziua lui Anne şi nu dorea să-i ia din strălucire.

Cred că aceasta asuda ca un cal de poştă sub toată acea catifea, şi sunt încredințată că abia a izbutit să nu cadă dărâmată de trena lungă şi grea, deşi nu a lăsat nicio clipă să i se citească strădania pe chip, îngenunchind cu grație regească la picioarele lui Cranmer pentru a fi unsă cu sfântul mir şi a primi coroana. După o pauză solemnă, arhiepiscopul a ridicat-o în picioare şi a îndrumat-o spre tron, şi, în vreme ce ducesa văduvă se încurca în toată acea trenă încâlcită, Cranmer i-a înmânat lui Anne sceptrul şi globul crucifer şi i-a aşezat coroana pe cap, ungând-o regină a Angliei.

Aplauzele au fost mai mult decât lipsite de vlagă. Anne îşi făcuse prea mulți duşmani, şi nu puțini erau cei care ar fi smuls-o bucuroşi de pe tron şi i-ar fi dansat pe mormânt. George şi prietenii săi au fost nevoiți să se întreacă pe sine în aplauze, aruncându-şi chiar şi pălăriile în aer, iar broşa somptuoasă cu diamante care

împodobea pălăria din catifea a lui Francis Weston aproape că i-a spart, în cădere, nasul unuia dintre cei de față. Eu le-am aruncat cea mai nimicitoare privire cu putință, dar Weston s-a sinchisit doar să scoată limba la mine, în vreme ce George şi ceilalți pur şi simplu nu m-au luat în seamă. George avea, desigur, ochi numai pentru Anne. Îi curgeau lacrimi de mândrie pe obraji şi cred că îl dureau fălcile de la atâta zâmbit. Aş fi putut la fel de bine să-mi ridic fustele în cap şi să încep să țopăi în fața tuturor celor prezenți, că el tot nu s-ar fi uitat la mine nici măcar pentru o clipă.

CAPITOLUL 17

Nu ne mai rămânea nimic de făcut decât să aşteptăm. Henric îşi ținuse partea lui din învoială, iar acum era rândul lui Anne să şi-o țină pe a ei şi să-i dăruiască moştenitorul mult promis.

Pântecul ei devenise centrul universului pentru Henric. Nu-şi dezlipea privirea aproape niciodată de la el, odihnindu-şi mâinile pe el şi mângâindu-l necontenit. Adeseori îi şi vorbea cu glas drăgăstos şi dulce pruncului care sălăşluia în el. Anne, femeia ispititoare care aproape că-l dusese spre pierzanie, poate că îşi pierduse farmecul, dar sarcina o preschimbase acum într-un receptacul sfânt ce purta în el urmaşul lui Henric.

Aşa cum acea burtă măreață părea să se umfle de mândrie, tot aşa îi sugea toată vigoarea şi vioiciunea din ea, lăsând-o fără urmă de vlagă. În vreme ce pântecul ei creştea şi înflorea, tot restul trupului părea din ce în ce mai slăbit şi mai ofilit, mai puțin sânii săi plini de lapte şi gleznele umflate. Brațele, picioarele şi gâtul îi deveniseră subțiri ca nişte bețe, pe când ochii i se adânciseră în cercuri întunecate ce păreau şi mai mari pe fața ei vlăguită şi pământie. Iar pletele, acele plete lucioase şi negre ca abanosul, însemnul mândriei ei, îi atârnau lipsite de viață şi de strălucire. Trebuia să-şi golească vezica atât de des, încât nu îndrăznea să se îndepărteze prea mult de oala de noapte, astfel că jilțul măreț pe care stătuse aşezată la ospățul de după încoronare fusese pregătit anume pentru a ascunde o oală de noapte, ca să se poată uşura în taină, fără a fi nevoită să se ridice de la masă.

Regele s-a înconjurat de profeți şi astrologi care vorbeau toți laolaltă, întrecându-se ca să-i arate prezicerile şi socotelile lor, toate prevestind naşterea netăgăduită a unui „Tudor care va străluci ca un astru şi va duce mai departe amintirea Maiestății Voastre”. La o

asemenea veste, Henric radia de fericire şi îi îngropa în aur.

— În sfârşit s-a destrămat blestemul! a strigat el însufleţit. Slavă Domnului că am scăpat de fiii morţi şi de fiicele fără rost!

A renunţat chiar şi la vacanţa lui obişnuită de vară, de vreme ce Anne nu trebuia să călătorească, iar el nu îndrăznea să plece de lângă ea. Se mulţumea, în schimb, cu vânătoarea prin codri şi prin grădinile din împrejurimile castelului.

Sănătatea lui Anne era destul de precară în această perioadă, după spusele doctorului Butts. Trebuia să stea departe de orice i-ar fi pricinuit neplăceri, mânie, spaimă sau agitaţie şi îi era interzis să danseze, să călărească sau să aibă orice fel de îndeletnicire obositoare, căci, a înştiinţat-o acesta, firea ei năvalnică era cel mai mare duşman al său.

Apoi, şi-a făcut intrarea, ca un vestitor al Domnului, tânărul jupân Smeaton, a cărui muzică era ca un dar de la Dumnezeu, trimis pentru a-i oferi alinare şi a-i domoli firea năbădăioasă. Smeaton nu avea decât şaisprezece ani şi era un tânăr palid, cu vocea blândă şi sfioasă, cu faţa ca de spiriduş, uşor prea efeminat, şi cu bucle castanii dese şi vaporoase şi ochi de un albastru ceresc, fermecaţi şi nelumeşti ca nişte vârtejuri care te ademenesc în mijlocul lor. De-aş fi avut o fire superstiţioasă, aş fi putut crede că a ieşit din negura basmelor. Avea un glas îngeresc şi mânuia flautul şi notele cu atâta măiestrie, încât izbutea să mă lase chiar şi pe mine fără suflare. Femeile de la curte îl adorau, îl mângâiau ca pe un căţeluş de casă, acoperindu-l cu laude, mici daruri, bani şi fleacuri, îi cumpărau haine, îi dădeau să mănânce trufandale şi se adunau în nişele ferestrelor, în ungherele înghesuite sau prin alcovuri, şuşotind, deplângându-i trecutul nefericit şi ponegrindu-i tatăl, dulgherul cu inima de gheaţă care îşi alungase singurul fiu de lângă el când acesta a pus viaţa de muzicant înaintea celei de trudă cu

sudoarea frunții. Dar, cu toate trucurile şi momelile lor, niciuna dintre ele nu a reuşit să-i fure inima lui Mark Smeaton, căci aceasta îi aparținea lui Anne.

Zi după zi, oricât de urâcioasă şi umflată devenea, el nu făcea decât să stea la picioarele ei, cântând la flaut şi nedezlipindu-şi privirea de la ea, cu toată ardoarea şi căința pe care o arăta regina Caterina când îngenunchea înaintea statuii Fecioarei. Îi compunea balade înduioşătoare despre iubirea neîmpărtăşită, care, pe toată durata interpretării, ne făceau pe toate să disprețuim barierele care existau între cei de obârşie nobilă şi cei umili, care îl țineau pe veci la depărtare pe acel băietan simplu de doamna pe care o iubea. George, Weston, Norris şi Brereton o tachinau mereu pe Anne, aruncându-se la picioarele ei, cu mâinile la inimă şi zvârcolindu-se ca soldații pe câmpul de luptă care piereau în mare agonie din pricina unei răni la piept, recitându-i versurile de iubire ale lui Smeaton cu gâfâieli şi gemete, până când Anne mai avea puțin şi leşina de râs.

Anne îl îndrăgea destul de mult pe Smeaton pentru talentul şi pentru devoțiunea sa deplină, însă n-a fost niciodată nimic mai mult pentru ea decât o slugă, un muzicant plătit, care era sortit, la fel ca şi mine, să rămână pe veci în afara cercului ei fermecat. Anne era pentru Mark Smeaton ceea ce însemna George pentru mine: un astru de neatins.

În zilele năduşitoare ale lui Cuptor, când toate făpturile pământului se topeau şi se chinuiau din pricina căldurii, Anne s-a retras oficial din lumea bărbaților. Obiceiul de la curte dicta ca ea să-şi petreacă ultima lună de sarcină în sihăstrie, îngrijită fiind doar de doamnele sale, fără să vadă niciun alt bărbat decât pe doctorul său, până după naşterea pruncului.

Era o căldură infernală în Camera Fecioarelor, cum era numită odaia pe care şi-o alesese Anne pentru naştere şi lăuzie, din pricina tapiseriilor de pe pereți care înfățişau

pilda celor cinci fecioare înțelepte şi a celor cinci fără minte. Deşi era luna august, toate ferestrele erau închise şi acoperite pentru a ține la depărtare până şi cea mai mică rază de soare, şi chiar dacă lumânările erau îndestulătoare, ele nu izbuteau să răzbească pe lângă culorile sumbre şi tâmplăria întunecată. Mangalurile ardeau necontenit, umplând încăperea cu un iz puternic şi vârtejos ce-ți făceau ochii să lăcrimeze, îți provocau o tuse fără scăpare, şi uneori chiar amețeli, însă doctorul şi moaşele socoteau că această măsură era trebuincioasă pentru a omorî orice urmă de boală ce s-ar fi putut furişa în aer.

Ne simțeam toate ca nişte prizoniere în acea odaie înăbuşitoare, dar, slavă Domnului că numai Anne era cea întemnițată cu adevărat. Doamnele ei făceau cu rândul pentru a o îngriji şi erau libere să vină şi să plece după bunul plac, însă Anne trebuia să rămână întotdeauna neclintită, brodând cu nepăsare sau zăcând în patul ei uriaş din catifea purpurie cu modele aurii, cu mâinile împreunate pe pântec, cu privirea încruntată şi cu nimic altceva de făcut decât să aştepte, aruncând priviri fulgerătoare spre masa îndepărtată de la perete, pe care stăteau aranjate ligheanele, grămezile de pânze şi trusa moaşei, ca nişte unelte de Tortură.

— Va fi mare durerea? am auzit-o eu întrebând-o temătoare pe sora ei.

— Da, dragă Nan, a recunoscut Mary cu blândețe, va fi mare, dar îți făgăduiesc că în clipa când îți vei ține pruncul în brațe, vei fi dat deja totul uitării!

Uneori, pe când stătea aşa pe pat, îşi arunca privirea spre pătuțul argintiu, cu păturicile din hermină date deja la o parte pentru a primi pruncul în sânul lor, şi vedeam cum îi trece un zâmbet uşor pe buze, atât era de încredințată de izbânda ei.

Eu am avut nenorocul să o îngrijesc în toată această vreme, împreună cu sora şi cu mama ei, cu vechea ei dădacă, doamna Orchard, cu mătuşile ei, Lady Shelton şi

Ducesa de Norfolk, cu draga ei prietenă din copilărie, Meg Lee, şi cu cea mai bătrână doamnă de onoare de la curte, Lady Bridget Wingfield, o babă surdă şi senilă de şaptezeci şi cinci de ani. Dar cea mai nenorocită dintre toate era Lady Mary, fosta prinţesă, ce fusese cândva fiica favorită a regelui Henric şi singura moştenitoare la tronul Angliei.

La cei şaptesprezece ani ai ei, Mary Tudor era o fetişcană palidă, cu obrajii scobiţi şi încăpăţânată ca un catâr, cu o voinţă de fier, la fel ca mama ei, şi cu un glas jos şi aspru ca de bărbat. Toată existenţa ei era măcinată de dureri de dinţi, de cap şi de stomac, iar grijile îi puseseră mulţi ani în cârcă peste cei pe care îi avea deja, căci părul ei arămiu începuse deja să-şi piardă strălucirea şi să se subţieze. Anne o ura de moarte pe Mary şi, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că încăpăţânarea lui Mary nu-i era de niciun ajutor. Uitase, la fel ca Anne, sau nu aflase niciodată, că vorba dulce mult aduce.

Anne a chemat-o pe fiica regelui de la conacul ei din Beaulieu şi i-a poruncit să o îngrijească asemenea unei simple slujnice. A trimis după ea o lectică mică şi înghesuită, cu draperii din piele tare, mucegăită şi plină de crăpături, silind-o să călătorească aşa ascunsă în ea, ca nu care cumva poporul să o vadă pe fata mult iubitei lor regine Caterina şi să se veselească.

A fost trimisă poruncă ca Lady Mary să se înfăţişeze înaintea lui Anne numaidecât după sosire.

Anne şi-a întâmpinat fata vitregă cu un aer insolent şi trufaş, îmbrăcată în haine din brocart auriu, cu mâneci mărginite cu blană de samur, în pofida zăpuşelii, şi ţinând mândră o mână pe burta ei umflată, şi pe cealaltă sprijinită de o masă aurită.

— În genunchi! Eu sunt regina şi îţi poruncesc să îngenunchezi înaintea mea! Aşază-ţi mâna aici! a rostit ea, strângând-o tare de mână şi trăgându-i-o mai aproape, ca să simtă făptura care tresărea pe sub

brocartul auriu. Mama ta a făcut o greşeală când te-a zămislit, Lady Mary, s-a răstit ea, amintindu-i astfel că nu mai avea dreptul la titlul de prinţesă. Dar aici, în pântecul meu, zace leacul. Când se va naşte fiul meu, tu îi vei fi slujnică. Te vei îngriji de toate nevoile lui, şi vei sta lângă el să-i cureţi mizeria!

Chipul lui Mary a rămas neclintit, şi niciun tremur nu s-a auzit în vocea ei când a întrebat:

— Şi de veţi naşte o fată, doamnă?

Anne i-a aruncat mâna la o parte şi a ţipat:

— Un fiu! Voi avea un fiu, îţi zic!

A înşfăcat primul lucru care i-a sărit în cale, o carte legată în piele roşie cu colţuri din aur, şi l-a azvârlit cu putere spre Mary, nimerind-o cu unul dintre colţuri drept în frunte, de unde a şi început să ţâşnească sânge.

— Du-te, acum! Eu sunt regina şi îţi poruncesc, să piei din faţa mea! a ţipat ea, dându-le la o parte pe sora ei şi pe Meg Lee, care încercau să o liniştească şoptindu-i vorbe dulci la ureche şi implorând-o să se gândească la pruncul din pântec.

Palidă şi tremurândă, cu sânge şiroindu-i pe faţă, Mary s-a îndreptat clătinându-se înspre uşă.

— Stai! a strigat Anne. Să nu-i întorci spatele reginei! N-ai să părăseşti această încăpere până nu o faci cum se cuvine!

Mary, cu sângele care începuse deja să-i pătrundă printre haine, s-a întors, a făcut o plecăciune scurtă şi a ieşit împleticindu-se pe uşă.

Odată ajunsă în odaia ei, avea să afle că era printre cele mai mici şi urâte încăperi, în podul palatului, unde abia dacă putea să facă trei paşi legaţi în vreo direcţie, iar tavanul era atât de jos încât era mereu în primejdie de a se lovi la cap ori de câte ori stătea dreaptă în picioare. Cadrul patului său îngust o lovea prin salteaua subţire ca frunza, iar aşternuturile erau roase de vreme şi pline de pete vechi. Lumânările erau din seu, şi nu din ceară de albine, abia izbutind să arunce o lumină meschină şi

plină de fum în încăpere. Şi nu avea niciun cămin sau mangal care să-i țină de cald, aşa că trebuia să se cuibărească printre pliurile propriei mantii, tremurând de frig şi suferință în vreme ce şobolanii şi gândacii mişunau pe lângă pereți.

Anne s-a arătat neînduplecată față de ea, dându-i cele mai înjositoare dintre sarcini. Ori de câte ori avea nevoie de oala de noapte, Lady Mary era cea care trebuia să se îngrijească de asta, ştergându-i părțile intime cu o batistă din pânză şi aruncându-i apoi lăturile, timp în care Anne nu făcea decât să o batjocorească şi să o suduie, numind-o „greşeala" sau „stârpitura Caterinei", prințesă regală doar dacă era „prințesa oalei cu pişat". Nu voi pricepe niciodată cum a izbutit Mary să îndure toate acestea.

Într-un final, a sosit şi cea de-a şaptea dimineață din luna septembrie a anului 1533, când, înainte ca soarele să îşi întindă degetele aurii pe cer pentru a da la o parte întunecimea, Anne a intrat în durerile facerii, despre care nu a putut să spună altceva decât că erau infernale. Leoarcă de sudoare, a dat la o parte aşternuturile cu picioarele şi şi-a sfâşiat cămaşa de pe ea, rămânând cu trupul dezgolit şi chircit în vreme ce gemea şi țipa din toți rărunchii din pricina durerii sfâşietoare.

Eu o priveam încremenită în timp ce îi țâşneau şiroaie de sânge dintre coapse, dorindu-mi să curgă la nesfârşit până i-ar fi secat şi ultima picătură din trup. Femeile înfruntau în fiecare zi moartea pe câmpul de luptă al naşterii, zbătându-se să aducă o nouă viață pe lume şi să-şi ducă mai departe seminția, multe, sute şi poate chiar mii, fiind sortite pieirii, aşa că de ce nu putea să aibă şi Anne aceeaşi soartă?

Moaşa clătina din cap şi îşi țuguia buzele, nemulțumită din pricina coapselor strâmte ale lui Anne, iar doctorul Butts a fost nevoit să-i dea dreptate în vreme ce îşi ştergea sudoarea de pe frunte.

— E limpede că nu a fost făcută să zămislească copii, a

rostit moaşa.

Dar chiar şi în aceste clipe de durere nimicitoare, Anne a fost de neclintit în chinurile pe care i le pricinuia prinţesei Mary, poruncindu-i să stea la piciorul patului şi să privească, fără să se mişte sau să-şi acopere ochii.

— Vreau să-mi vezi fiul cum îşi face intrarea în această lume! a strigat ea în timp ce trupul i se zvârcolea de durere.

Mary a privit tăcută şi palidă cum s-a strecurat trupul slinos şi plin de sânge al pruncului dintre coapsele lui Anne. Apoi, încet, a început să-i apară un zâmbet larg şi triumfător pe buze. Nimeni nu cuteza să se mişte sau să scoată o vorbă, şi cu atât mai mult să o privească pe Anne în ochi.

— Ce e? a rostit ea ridicându-se în capul oaselor. De ce nu zice nimeni nimic? Şi tu, s-a răstit ea la prinţesa Mary, de ce zâmbeşti aşa, nemernico? Ei bine? Ce e? Să-mi spună cineva ce s-a întâmplat! Are ceva fiul meu? a întrebat ea cu răsuflarea întretăiată şi cu panică în privire. E...?

Moaşa s-a uitat la doctor şi apoi s-a întors către mama şi către sora reginei. Era limpede că nimeni nu voia să-i spună adevărul.

Elisabeth Boleyn şi-a întors brusc chipul palid şi nobil spre tapiseriile de pe pereţi, privindu-le absorbită.

Cea care a luat într-un final pruncul în braţele sale, înfăşurat acum într-o păturică, şi s-a apropiat cu el de pat a fost Mary Boleyn.

— Ai născut o fată, Nan, i-a spus ea cu blândeţe, aplecându-se ca să-i arate pruncul, o fată minunată!

— Dumnezeu să mă aibă în pază! Am dat greş! a strigat Anne cu deznădejde, întorcându-se cu spatele la pruncul ei nou-născut.

Eu şi prinţesa Mary am schimbat un zâmbet de peste pat, căci toată lăudăroşenia şi îngâmfarea lui Anne fuseseră în zadar. Înfrângerea ei era mai spectaculoasă decât toate izbânzile sale ţipătoare la un loc!

Mary Boleyn însă era milostivirea întruchipată. S-a aşezat pe pat, cu pruncul care scâncea la sân, şi s-a aplecat, punând o mână pe umărul lui Anne.

— Nan, dragă, ridică-te şi priveşte-o. Priveşte-ți fiica, Nan! Ia-o în brațe şi îți făgăduiesc că vei cunoaşte o asemenea bucurie cum n-ai mai întâlnit vreodată până acum!

A trecut o clipă, după care Anne s-a ridicat încet, şi-a dat la o parte părul încâlcit şi plin de sudoare şi a întins brațele pentru a-şi întâmpina pruncul.

Proaspăta prințesă şi-a întins pumnul murdar de sânge ca să apuce o cosiță de păr negru. Anne a ridicat o mână ca să se elibereze cu blândețe din prinsoare, însă mititica i-a apucat apoi degetul. Chipul ei, pe care şi-l ținea de obicei neclintit ca o adevărată jucătoare de cărți ce era, devenise acum deschis ca o carte, şi am văzut cum se minuna la degețelele alea mici şi încântătoare şi la smocul de păr roşiatic care îi acoperea căpşorul.

— Părul lui Henric, a îngăimat ea. Are părul lui Henric! Draga mea Elizabeth! a rostit ea cu mândrie numele fiicei ei pentru prima oară. Eşti o adevărată roză a Tudorilor! a rostit ea, dându-i o sărutare pe fruntea mică şi rozalie.

Când a fost primit, în sfârşit, şi regele, croindu-şi drum cu greu printr-o mare de curteni şi de doamne şi ciugulind agitat nişte vafe dulci cu zahăr între două înghițituri de vin înmiresmat, patul fusese proaspăt aranjat cu aşternuturi noi. Anne, îmbăiată şi parfumată, îmbrăcată într-o cămaşă nouă şi cu părul pieptănat pe spate, şi-a primit soțul cu toată măreția unei femei născute şi crescute a fi regină, sprijinindu-se pe o grămadă de perne pufoase şi ținându-şi fetița în brațe.

Henric nu a avut răbdare să audă veştile, şi nimeni nu îndrăznise să-i spună adevărul înainte de a intra în cameră, aşa că s-a plecat cu fața toată numai un zâmbet şi a înşfăcat copilul speriat din brațele lui Anne.

— Vai, auzi-l cum țipă! a spus el cu mândrie ascultând urletele ascuțite şi îndărătnice ale pruncului. Aceasta

este, doamnelor şi domnilor, vocea unui rege! Vai, Eduard, Eduard, dragul meu băiat! În sfârşit, în sfârşit am un fiu! a strigat el ducând la piept ghemotocul înfăşurat în catifea purpurie şi blană de hermină.

— Maiestate, s-a ridicat vocea lui Anne ca o sabie gata să dea lovitura nimicitoare, v-am zămislit o fată.

Smulgându-şi mâna dintr-a mea, George a traversat camera şi s-a aşezat lângă patul lui Anne. Rând pe rând l-au urmat şi Weston, Brereton şi Norris, adunându-se în jurul ei în semn de solidaritate.

Am crezut, pentru o clipă, că regele avea să scape copilul, şi atât Mary Boleyn, cât şi moaşa au făcut un pas înainte cu braţele întinse, gata să-l prindă în cădere. Henric stătea pur şi simplu clătinându-se şi palid, încleştându-şi şi descleştându-şi fălcile. Apoi, ca şi cum nu-i venea a crede urechilor, a pus copilul pe cea mai apropiată masă şi i-a desfăcut straturile de hermină, catifea şi pânză dantelată în care era înfăşurat, până când trupuşorul a rămas gol în faţa lui, despuiat şi rozaliu, zvârcolindu-se şi ţipând revoltat.

— Am numit-o Elizabeth, l-a înştiinţat Anne, după mamele noastre!

Din spatele regelui, Elizabeth Boleyn s-a făcut mică în încercarea de a se îndepărta de această onoare nedorită ce îi fusese adusă, iar Thomas Boleyn i-a aruncat o privire mânioasă lui Anne.

Henric a lăsat copilul acolo unde îl pusese şi s-a apropiat încet de pat. Avea fălcile atât de încleştate încât i-am auzit dinţii scrâşnind când a trecut pe lângă mine. Faţa îi era plină de pete roşii de furie, iar mâna i-a trecut uşor pe lângă mânerul pumnalului pe care îl ţinea la brâu, ca şi cum i-ar fi venit în minte să-l scoată şi să o împungă cu el pe Anne până ar fi lăsat-o fără suflare. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să încerce cu atâta tărie să-şi astâmpere furia.

— Mi-ai făgăduit un fiu, a rostit el atât de încet încât nu l-au putut auzi decât cei aşezaţi foarte aproape de pat.

Prezicătorii mi-au făgăduit un fiu, un Tudor care va străluci ca un astru şi va duce mai departe amintirea mea, aşa mi-au spus!

— Profeția nu este greşită, Sire, ci doar că nu a sosit la timpul potrivit. Acum v-am dăruit o fiică, iar data viitoare vă voi dărui un fiu, i-a răspuns Anne, rostind doar vorbe goale, căci îi citeam frica din privire.

Stând lângă pat, Henric răsufla cu greutate, şi priveam cu toții îngroziți spre pieptul lui uriaş cum se ridica şi cobora.

— Cum spui tu, a oftat Henric lung şi apăsat, dând resemnat din cap. O fiică acum, un fiu data viitoare, a rostit el şi a mers apoi să-i dea o scurtă sărutare lui Anne pe obraz. Trebuie să te descurci mai bine data viitoare, draga mea, a sfătuit-o el, țintuind-o cu privirea ca să vadă dacă a priceput că nu avea să mai fie atât de răbdător după un alt eşec.

— Data viitoare, a încuviințat Anne, zâmbind cu o încredere pe care ştia că nu o are, înainte să se arunce pe pernele moi, încă slăbită şi istovită după chinurile naşterii, ducându-şi o mână la frunte şi acoperindu-şi ochii ca şi cum nu mai putea să-i privească pe cei care asistaseră la eşecul ei.

— Data viitoare… a repetat Henric înainte de a-i întoarce spatele şi de a ieşi iute din cameră, cu mai toți curtenii în urma lui.

Aflați lângă masa unde încă mai zăcea prințesa Elizabeth, vegheată de Mary Boleyn şi de moaşa ei, Thomas Boleyn şi cumnatul său, Norfolk, stăteau nemişcați.

— Ce păcat! a mormăit Norfolk, strâmbându-se scârbit. O copilă isterică născută din altă isterică!

— Aşa e, a încuviințat Thomas Boleyn, aruncând mai întâi o privire către nepoata sa şi apoi alta către Anne, ce păcat!

Spunând acestea, au ieşit amândoi degrabă după rege ca să-l consoleze şi să-şi ceară slugarnic iertare pentru

eşecul lui Anne, deşi ei nu purtau nicio parte din vină.

În timp ce regele, curtea şi toată țara sărbătoreau fără însuflețire naşterea noii prințese, Anne a rămas țintuită la pat, cu picioarele pline de cheaguri de sânge, aşa cum li se întâmplă adesea femeilor care tocmai au născut, făcându-le picioarele să li se umfle aşa de tare încât ai putea crede că o să li se despice pielea. A stat la pat aproape o lună întreagă, aşteptând nemişcată fie să se vindece, fie să moară, după cum le este hărăzit femeilor, şi plângând pentru că Henric refuza să o lase să-şi alăpteze propriul copil.

Eu stăteam cu ea lângă pat, aşteptând să-i fie legați sânii şi văzând cum Henric o privea ferm şi neînduplecat în vreme ce ei îi şiroiau lacrimile pe obraji când moaşa îi lega fâşii strânse de pânză în jurul sânilor ei plini.

— Doamnă, sunteți regină, aşa cum vă place să le amintiți tuturor, nu vreo țărancă ce se ghemuieşte pe câmp ca să-i dea să sugă copilului! Am tocmit cea mai bună doică din Anglia care să aibă grijă de fiul nostru, dar de vreme ce nu avem niciun fiu… a făcut o pauză şi i-a aruncat o privire cu înțeles lui Anne, lăsând-o să cugete asupra vorbelor sale, amintindu-i încă o dată că a ei era toată vina. Pentru fiica noastră, ea va fi de ajuns.

Anne părea cu adevărat fericită doar atunci când o ținea pe Elizabeth în brațe. Am intrat odată în camera ei de noapte împreună cu venerabila Lady Wingfield şi mi-am găsit soțul stând pe patul ei, cu brațele pe umerii lui Anne, uitându-se în jos şi zâmbind la pruncul cu păr roşcat care gângurea la ea în poală.

Anne se minuna încă o dată de acele mânuțe mici ale ei.

— Cinci degețele! a murmurat ea cu uşurare, numărându-le pentru a mia oară, ca şi cum ar fi simțit nevoia necontenită să se liniştească că fata ei nu-i moştenise sluțenia. Cinci degețele, George! a rostit ea luminându-se la față. Doar cinci!

— Da, a încuviințat George cu blândețe, are cinci degete acum, atâtea câte avea şi când le-ai numărat ultima oară, numai cu o clipă în urmă, dragă Nan. Uite, are mâinile ca ale noastre! a spus el, întinzându-şi mâna grațioasă cu degete lungi şi punând-o lângă cea a lui Anne şi a lui Elizabeth. Mâini de muzicant, cu degete lungi şi suple, ca ale noastre. Aşa e, Nan, micuța asta este una de-a noastră!

— Ai dreptate. Când va fi mai mare, cred că îl voi numi pe Smeaton să-i fie profesor de muzică.

— Ce idee bună! a recunoscut George.

— Are părul lui Henric, a spus Anne, jucându-se cu smocurile ei de păr roşcat, în încercarea zadarnică de a i le preschimba în bucle.

— Dar are chipul şi ochii tăi, a rostit George chicotind când Elizabeth a scos un țipăt zdravăn şi a început să-şi arunce pumnii în aer, până la venirea în goană a doicii. Cred că a moştenit şi firea năvalnică a părinților ei!

— Şi eu cred asta. Vai de ea şi de cel care va îndrăzni să-i stea în cale! a spus ea râzând în timp ce îşi lăsa pruncul cu tristețe să sugă de la sânul altei femei.

În toată această vreme, simțeam că fierb în sinea mea şi că îmi vine să urlu de furie. Cât de tare o uram! Şi cât de tare îmi uram soțul în acele clipe! Va veni oare cândva ziua în care George va sta aşa pe patul meu, privindu-mă cu ochii încărcați de iubire şi cu un zâmbet drăgăstos pe chip, cu pruncul nostru care să-i apuce degetul cu pumnul lui mititel? Dar noi nu aveam niciun copil, şi nici nu nădăjduiam să avem vreunul. Eram norocoasă dacă venea în patul meu şi o dată pe lună, căci oricât de tare m-aş fi străduit, nu izbuteam să-l fac să şadă lângă mine mai mult de atât. Nu-i spusesem lui George ceea ce aflasem de la doctor. Ştiam că, dacă i-aş fi spus, n-ar mai fi trecut deloc pe la mine, iar atunci când se nimerea să vină, nici măcar nu se sinchisea să-şi ascundă plictiseala şi scârba de pe chip. Părea că preferă mai degrabă să-şi scoată un dinte decât să-şi cunoască soția trupeşte. Iar

privirile mele afectuoase nu făceau decât să înrăutățească lucrurile. Fețele noastre aveau expresii atât de diferite şi atât de neplăcute pentru amândoi, încât mă bucuram când îşi pierdea, în sfârşit, răbdarea şi mă întorcea brusc cu fața de la el, mă apuca de şolduri şi mă făcea să îngenunchez în patru labe pe pat, ca să ne împerechem apoi ca nişte câini. Şi când termina, înainte ca să apuc măcar a mă întoarce spre el, era deja plecat, trântind în urma lui uşa dintre camerele noastre şi încuind-o cu cheia.

— Vai, Lady Wingfield, am spus eu cu voce tare, aşa cum eram cu toții nevoiți să-i vorbim, căci biata femeie era surdă şi proastă ca noaptea, nu-ți displace să te amesteci într-un asemenea tablou de fericire casnică?

— Atunci, nu te mai amesteca, mi-a spus Anne limpede. Pleacă.

— Da, Jane, aşa să faci, a repetat George răspicat. Pleacă.

— Vino, Lady Wingfield! i-am strigat eu în ureche. Regina doreşte să rămână singură cu soțul meu! Aşa că am apucat-o pe babă de braț şi am condus-o spre ieşire, încercând în acelaşi timp să-mi astâmpăr lacrimile fierbinți de mânie, căci nu voiam ca ei să mă vadă plângând, spunându-mi asta în sinea mea la nesfârşit. Dar nădăjduiesc că va veni ziua când îi voi face eu pe ei să plângă.

Şi când va veni acea zi, *eu* voi fi cea care va râde de ei!

Toată curtea era uluită de dăruirea cu care îşi îngrijea Anne fetița. Parcă nu erau destule ceasuri în zi ca să o poată ține cât îşi dorea în brațe şi să o prețuiască. Anne voia să aibă copilul cu ea tot timpul, voia să-l îmbrace şi să îi schimbe scutecele murdare, în loc să încredințeze asemenea sarcini unei slujnice. Câtă vreme dormea Elizabeth, ea îşi ocupa timpul cercetând materialele pe care le trimiteau negustorii de la Londra, alegând culorile vii de verde, portocaliu, galben, roşu, violet şi auriu

pentru a i se croi din ele rochițe şi pălăriuțe nemaipomenite, pe care i le broda chiar ea cu mare dragoste.

Când Elizabeth a fost trimisă în decembrie, la porunca lui Henric, la Hatfield House, pentru a se aşeza în propria ei locuință, cum i se cuvenea unei prințese regale, Anne a vărsat o mare de lacrimi.

— Nu se poate să mai rămână măcar până după Anul Nou? l-a întrebat ea rugătoare.

— Nu! i-a răspuns Henric hotărât şi neînduplecat.

— Atunci măcar până după Crăciun? l-a implorat ea.

Răspunsul a fost iarăşi un „Nu!" aspru şi răstit, iar Anne a fost sfătuită să renunțe la a se mai gândi atât de mult la fiica ei şi să plănuiască, în schimb, zămislirea unui fiu.

— Eu mi-am ținut partea de învoială, i-a amintit Henric sumbru. Te-am luat de nevastă şi te-am făcut regină, dar tu nu ai reuşit să ți-o ții pe a ta! Mi-ai făgăduit un fiu!

Până la urmă, Anne a ieşit în curte într-o zi friguroasă de iarnă, cu veşmintele purpurii şi pletele lungi şi negre fluturate de vântul violent, ca să-şi privească fetița cum este dusă de lângă ea pe o lectică, până când aceasta a dispărut de tot din bătaia ochilor.

Eu am privit toată scena de sus, de la fereastră, şi l-am văzut pe George mergând lângă ea şi acoperindu-i umerii cu o mantie din catifea cu margini îmblănite şi aplecându-şi apoi capul pentru a-şi lipi obrazul de al ei.

Când din lectica ce o purta pe Elizabeth nu a mai rămas decât un punctişor în zare, Anne s-a întors, şi-a aruncat brațele pe după gâtul lui George şi a izbucnit în lacrimi.

Şi eu am plâns, însă nu pentru ea sau pentru Elizabeth, ci pentru mine însămi, căci nu aveam pe nimeni să mă compătimească şi pentru că ştiam că nimic din ce aş fi făcut nu ar fi stârnit o asemenea duioşie şi iubire în inima soțului meu, bărbatul pe care îl iubeam din tot adâncul sufletului. Mă gândeam uneori că sunt

nebună că iubesc atât de tare un bărbat care nu făcea decât să fie aspru şi nepăsător cu mine, dar nu mă puteam stăpâni să nu-l iubesc pe George Boleyn, aşa cum nu mă puteam împiedica să respir.

CAPITOLUL 18

Părea tot mai limpede tuturor celor de la curte că doamna din barca numită *Iubire,* zdruncinată de furtună, începea să se înece. La fel ca domnița din broşa pe care i-o oferise regelui în dar de Anul Nou pentru a-şi pecetlui învoiala, şi Anne se afla în mare primejdie, şi începuse să se pună prinsoare dacă avea să se scufunde sau să se ridice la suprafață. Henric nu îi mai dedica tot timpul său, mângâierile şi vizitele printre aşternuturile sale devenind tot mai rare, iar ochii şi gândurile îi rătăceau adesea pe câmpul preferat de vânătoare al unui rege, către doamnele de onoare ale reginei.

Şi totuşi norocul a fost de partea ei, căci în ziua de Crăciun, Anne a anunțat iar că a rămas grea. Henric nu şi-a mai încăput în piele de fericire şi a ridicat-o în brațe la aflarea veştii, învârtind-o în aer cu bucurie.

— Ştiam că n-ai să mă dezamăgeşti, Anne! a strigat el, acoperindu-i fața cu sărutări, pentru ca mai apoi să se coboare în genunchi şi să-i împartă şi mai multe sărutări pe pântec.

Anne avea să-l dezamăgească totuşi, căci două săptămâni mai târziu, s-a trezit zăcând în propriul sânge. Poate că era prea devreme de la naşterea lui Elizabeth sau poate că disperarea şi-a spus cuvântul; cert este că Anne nu era gravidă. O îngrozea gândul de a-l înştiința pe rege, şi pe bună dreptate. Mă ascunsesem după o tapiserie când a sosit clipa de a-i vesti adevărul, şi am văzut cum fălcile lui s-au încleştat şi au zvâcnit, în vreme ce ochii i s-au îngustat ca două linii. Anne a încercat disperată să-i explice şi să-şi justifice greşeala:

— Îmi doream atât de tare să fie adevărat. Poate că m-am mințit singură, căci n-am vrut niciodată să te mint pe tine!

— Dar asta ai şi făcut, Anne, asta ai şi făcut! i-a spus el trăgând-o lângă el şi înfigându-şi adânc degetele în

carnea moale a braţelor ei, străpungându-i în acelaşi timp ochii cu privirea sa dură ca marmura şi rece ca gheaţa, neînduplecată şi fără nicio urmă de înduioşare sau de milostivire în ea. De-acum înainte, să fii mult mai grijulie cu socotelile tale, draga mea, i-a spus el cu un rânjet voios care să mai ascundă din aerul acela ameninţător şi sărutând-o apoi pe obraz şi dându-i drumul.

Odată ce scurgerile din acea lună au încetat, Henric şi-a reluat obiceiul de a veni din nou în patul ei, mai degrabă din datorie decât din dorinţă, aşa că pântecul lui Anne a început să i se împlinească.

Anne se străduia să se gândească numai la copil, închizând ochii la aventurile lui Henric, şi, din fericire pentru ea, aveau să apară alte lucruri care să-i ocupe gândurile.

În acea primăvară au fost aprobate două legi în Parlament: Legea de succesiune şi cea de supremaţie. Prima recunoştea toţi copiii zămisliţi de Henric şi Anne ca fiind singurii moştenitori legitimi la tronul ţării, iar cea de-a doua îl declara pe Henric conducătorul suprem al Bisericii Anglicane şi îi interzicea oficial papei să se amestece în chestiunile Angliei. Toate dările şi zeciuielile pe care trebuia să le plătească poporul Bisericii Catolice aveau să fie vărsate de acum în vistieria statului, şi toată lumea trebuia să se supună acestei legi, de nu, avea să-şi piardă capul sub sabia călăului.

Anglia a fost aruncată într-o stare de nelinişte profundă, în vreme ce oamenii s-au trezit într-o luptă necontenită cu propriile conştiinţe. Recunoaşterea odraslei lui Henric cu Anne ca moştenitor de drept însemna preschimbarea prinţesei Mary, fiica mult iubitei lor regine Caterina, într-o bastardă. Iar acceptarea lui Henric drept conducător al Bisericii Anglicane însemna să îi întoarcă spatele papei şi să-şi pună sufletele în primejdie. Multe ore şi-au petrecut englezii de rând îngenuncheaţi în rugăciune spre aflarea răspunsului, căci Domnul era singurul care putea să le dea curajul să lupte

pentru propria credință, chiar dacă asta ar fi însemnat să îndure tortura şi moartea.

Între timp, Cromwell i-a luat încet, dar sigur, locul lui Wolsey şi a pus la cale un plan pentru desființarea mănăstirilor, astfel încât averile acestora să intre direct în cuferele statului. Drept urmare, le-au fost poprite averile, moaştele au fost socotite un mijloc de înşelăciune şi aruncate la gunoi, iar călugării şi călugăriţele care mai înainte le ofereau alinare bolnavilor, celor fără cămine şi muribunzilor, s-au trezit a fi, la rândul lor, cerşetori, în vreme ce mănăstirile şi pământurile acestora le-au fost împărțite favoriților lui Henric sau au fost scoase la mezat.

Acesta a reprezentat începutul vărsării de sânge în Anglia, toată țara blestemând ziua când s-a născut Anne Boleyn. În luna mai, un întreg ordin de călugări a fost târât prin toată Londra, îmbrăcați încă în veşmintele lor umile, până la Tyborn, ca să fie târâți, spintecați şi tăiați în patru, doar pentru că refuzaseră să se lepede de papă şi să tăgăduiască validitatea primei căsătorii a regelui.

La aflarea acestor veşti, Sir Thomas More a coborât din scaunul său de cancelar şi s-a retras din viața publică, dând vina pe sănătatea sa şubredă, pentru a trăi în tihnă alături de familie în Chelsea. Toată lumea cunoştea însă adevărul: „cel mai cinstit om din Anglia" nu voia să-şi încarce conştiința. Şi Henric ştia asta, însă mânia sa îl orbise într-atât încât toți anii de prietenie care îi uneau şi toate orele plăcute petrecute împreună discutând pe subiecte de astronomie, geometrie şi filozofie s-au spulberat, iar Thomas More a fost trimis în Turn pentru a-şi schimba părerea.

O lună mai târziu, acel cărturar cu ochii blânzi care îşi dăruise viața religiei catolice şi familiei, s-a urcat pe eşafod declarând:

— Mor ca un bun slujitor al regelui, însă înainte de toate sunt un slujitor al Domnului!

Vestea pieirii lui Thomas More ne-a surprins la un joc

de cărți.

— Sângele Domnului! a tunat Henric, aruncându-şi cărțile şi ridicându-se atât de brusc din scaun, încât l-a trântit de podea, trimițând săgeți fulgerătoare şi mânioase către Anne. Cel mai cinstit om din regatul meu a murit din pricina ta! Dumnezeu mi-e martor că de-ar trebui să fac totul din nou, n-aş mai face-o! a rostit el, răsturnând masa de joc şi aruncând în aer cărți, monede şi pocaluri de vin.

Anne stătea nemişcată, înfruntându-i liniştită privirea învăpăiată şi plină de reproş, în vreme ce vinul din pocalul său răsturnat îi curgea în poală, în crăpătura dintre coapse, înainte de a-şi croi drum prin fusta cenuşie din atlaz. Odihnindu-şi ocrotitoare mâna împodobită cu diamante pe pântecul ce purta copilul lui Henric, s-a ridicat încet în picioare şi, sprijinindu-se de mânerele scaunului, i-a spus:

— Decât să mă învinuiți pentru cele ce se întâmplă, mai bine mi-ați mulțumi pentru tot ce am făcut pentru voi. Eu am fost cea care v-a scos din păcat şi v-a făcut cel mai înstărit prinț pe care l-a avut vreodată Anglia. Fără mine, nu ați fi reformat niciodată Biserica şi nu ați fi desființat mănăstirile, spre marele vostru folos şi al fiecărui suflet de creştin din țară!

Pieptul lui Henric s-a umflat de mânie şi a dat să o apuce cu mâna de gât. Cât de simplu se strângeau acele degete rozalii, puternice şi grase ca nişte cârnăciori în jurul gâtului subțire de lebădă al lui Anne, care avea oscioarele la fel de firave precum cele ale unei păsări, sub pielea ei pământie. Nu-i trebuia prea multă forță regelui ca să-l frângă ca pe o vergea.

Din partea în care stăteau domnii prieteni ai lui Anne s-a auzit un icnet de uimire, şi toți au făcut un pas înainte, ca şi cum ar fi cutezat să-i ia apărarea în fața regelui şi a stăpânului lor. Ca să vă spun drept, mi-ar fi plăcut să-i văd cum încearcă, ticăloşii îngâmfați şi nesăbuiți care erau! Dar trebuie să recunosc că mi-a

tresărit inima când l-am zărit pe George ducându-şi mâna la mânerul împodobit al sabiei.

Anne nu s-a speriat, însă, ci a susținut privirea ucigătoare a lui Henric ca şi cum l-ar fi sfidat să o facă, ba chiar s-a apropiat cu un pas de el şi, frecându-şi pântecul de al lui, i-a amintit de pruncul care se afla înăuntru. Atunci, Henric i-a dat numaidecât drumul şi s-a tras înapoi.

— Nu mai spun nimic, doamnă, spre binele fiului meu încă nenăscut, şi nici tu nu ar trebui să o faci, a rostit el atingându-i iute burta cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi atins o amuletă magică, înainte de a-i întoarce spatele şi a părăsi brusc încăperea.

Câteva zile mai târziu, Anne s-a trezit în toiul nopții scoțând țipete sfâşietoare, de parcă îi era stomacul străpuns de mii de cuțite.

Moaşa şi doctorul Butts au venit degrabă, însă fără folos.

Anne se ridicase în capul oaselor, legănându-se, gemând, scrâşnind din dinți şi ducându-şi genunchii la piept, luptând din răsputeri să țină înăuntru pruncul de doar opt luni de zile.

— E prea devreme! țipa ea, cu fața schimonosită de durere. E prea devreme! Doamne, ai milă de mine! striga ea fără rost, căci Domnul nu avea să aibă milă de ea. În celălalt colț al încăperii, leagănul aurit strălucea zeflemitor în lumina lumânărilor, în vreme ce Anne, scoțând un ultim țipăt de durere, avea să piardă bătălia şi să se arunce frântă înapoi pe perne, în timp ce pântecul îşi vărsa afară miezul însângerat pe aşternuturile imaculate.

Moaşa a înfăşat încet pruncul lepădat şi l-a scos din încăpere. Eu am fost cea care i-a deschis uşa şi, la vederea ei, regele Henric şi-a încetat umbletul agitat şi s-a dus înspre ea.

Moaşa tremura din toate încheieturile şi nu îndrăznea

să-i întâlnească privirea.

— E băiat? a întrebat-o.

Moaşa, înmărmurită de frică, a rămas fără glas.

— Era băiat? a repetat el şi, când aceasta a continuat să tacă, a înşfăcat ghemotocul din mâna ei şi l-a desfăcut ca să scoată la iveală trupul însângerat şi vineţiu al unui băieţel pe deplin dezvoltat.

Henric i-a aruncat peste umărul moaşei o privire lui Anne, care plângea şi se legăna necontenit în patul ei, însă nu i-a adresat niciun cuvânt, fie el de mânie sau de alinare, ci s-a întors cu spatele şi a părăsit încăperea.

Anne şi-a recăpătat puterile încetul cu încetul, însă a căzut într-o stare adâncă de melancolie. Henric se îndepărta tot mai tare de ea, iar ea nu izbutea să-l recucerească. George era singurul în faţa căruia îşi mai deschidea sufletul.

— Ţi se întâmplă vreodată să te uiţi înapoi, George, în încercarea de a găsi clipa când s-a năruit totul, chiar dacă ştii că nu mai poţi schimba nimic?

— Nu privi înapoi, draga mea, căci nu vei reuşi decât să-ţi macini sufletul, a sfădit-o George, venind lângă ea ca să o îmbrăţişeze, în vreme ce Anne se uita pierdută pe fereastră.

— Calais, a continuat ea, ca şi cum n-ar fi auzit vorbele lui George. Odată ce femeia se supune bărbatului, chiar dacă el asta îşi doreşte, el îşi pierde numaidecât respectul faţă de ea. Doar că unii bărbaţi sunt mai buni la a tăinui acest adevăr, iar alţii nici măcar nu se sinchisesc să o facă.

— Nan, i-a rostit el numele cu duioşie, în timp ce îi frământa umerii cu mâinile. Ia zi-mi! a continuat el cu voce liniştitoare, întorcându-i chipul spre al său, unde-i spiritul acela cutezător şi luptător al tău, pe care îl iubesc cu atâta ardoare? Ştiu că suferinţa e mare, dar va trece cu timpul. Ţine-ţi capul sus, pune-ţi cele mai frumoase podoabe şi rochii şi lasă ca lumea să te vadă aşa cum eşti

cu adevărat, curajoasa şi temerara mea Nan, şi mergi de-l cucereşte iar! Ştii doar că poți, căci eşti atât de isteață! Iar următorul copil va fi băiat, un băiat sănătos şi înfloritor!

Anne a dat vlăguită din cap, răspunzându-i:

— N-are niciun rost, George, căci el nu e bun de nimic.

Fruntea lui George s-a încruntat întrebătoare:

— Draga mea, s-a oprit el şovăitor, ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că e nevoie de doi ca să faci un copil, George, iar când vine în patul meu, de cele mai multe ori nici măcar nu e în stare să-şi facă treaba.

— Nan! Ascultă-mă, draga mea. Dacă ții la viața ta, să nu mărturiseşti niciodată asta altcuiva! M-ai auzit, Anne? Nimănui altcuiva! a insistat el, îngropându-şi degetele în umerii ei. Vai de cel care ar îndrăzni măcar să insinueze…

— Ştiu asta, George, a spus ea oftând. Mereu femeia e cea de vină, şi niciodată bărbatul.

— Ce curios, am sărit eu din ungherul în care am stat atâta vreme tăcută şi uitată, singură cu ghergheful meu şi urzind gânduri de răzbunare, că Maiestatea Sa nu pare să aibă niciun neajuns printre aşternuturile lui Madge Shelton.

— Madge? a spus Anne palidă la față, dându-se un pas înapoi şi lăsându-se să cadă în scaunul de lângă fereastră. Madge Shelton? Propria mea verişoară mă trădează cu regele? Nu, asta chiar că nu pot s-o cred!

George mi-a aruncat o privire amenințătoare, dar am preferat să nu iau seamă la ea, căci acum chiar eram hotărâtă să vorbesc!

— Crezi ce vrei, i-am răspuns eu dând din umeri şi aplecându-mă iar asupra ghergheafului. Dar sunt convinsă, totuşi, că în aceste clipe regele se plimbă împreună cu ea pe Aleea Lămâilor.

— Prea bine, atunci! Hai să vedem! a spus Anne, ieşind degrabă din încăpere, urmată fiind numaidecât de George, care o ruga să se liniştească şi să nu se lase pradă furiei.

— Nan, aşteaptă! striga el. Linişteşte-te înainte de a merge să-i ceri socoteală!

Dar nu te mai puteai înțelege cu ea acum, căci rătăcea într-un nor des de mânie.

Zâmbind mulțumită, mi-am aruncat deoparte ghergheful şi am plecat după ei. Trebuia neapărat să văd scena!

— Bârfitoare cu minte spurcată ce eşti! mi-a rostit George printre dinți. Pun prinsoare că sunt toate închipuiri de-ale tale!

— Nu-i aşa, bărbate! i-am răspuns cu vocea plină de însuflețire, clătinând cu atâta putere din cap încât puțin mai lipsea să nu-mi cadă boneta. Am văzut totul prin gaura cheii şi le-am auzit suspinele şi țipetele pătimaşe! L-am văzut cum i-a despărțit coapsele şi l-am auzit gemând de plăcere în timp ce-i țâşnea sămânța afară din el.

— Jane! a strigat George, îngrozit fiind de franchețea mea. Stăpâneşte-te!

— Opreşte-te! a spus Anne, ridicând mâinile în aer. Nu mai vreau să aud nimic! Nu te cred. Nu pot să te cred. Nu cred că tocmai Madge a făcut asta!

— Dacă vrei să ştii, au mai fost şi altele, am continuat. Nu ştiai că un întreg harem de fete tinere şi frumoase sunt ținute la castelul Farnham pentru plăcerile regelui? Aghiotanții lui străbat Londra şi tot continentul în lung şi-n lat căutând frumuseți de pus la colecția lui. Şi n-ai auzit de plângerile lui William Webbe? Trebuie să fi auzit de ele, doar toată lumea le cunoaşte. Se face că, într-o sâmbătă, pe când era la călărit pe lângă palatul Eltham, cu drăguța lui stând pe şa înaintea lui şi cuibărindu-i-se iubitoare la piept, cine crezi că i-a fost dat să-i apară în cale? Nimeni altul decât regele! Şi fără ca să-i ceară măcar vreo permisiune, şi-a urnit calul pe lângă al său şi, când s-a aplecat ca să cerceteze terenul, a sărutat-o pe față chiar acolo, în fața logodnicului ei, pentru ca mai apoi, plăcându-i atât de tare, să o treacă din şaua

jupânului Webber într-a lui şi să gonească înspre castel ca s-o siluiască după propria-i poftă! Abia după câteva ceasuri bune a binevoit s-o trimită înapoi, în timp ce ea se clătina din toate încheieturile, având părțile intime umflate şi suferinde, şi o pată de sânge pe jupon!

Odată ce m-am pornit, n-am mai putut să mă astâmpăr, aşa că am mers în urma lui Anne, care se îndrepta spre grădină, tachinând-o şi sâcâind-o întruna cu povestirile mele.

— Şi ori de câte ori îl apucă poftele, se îmbracă în haine de rândaş şi merge pe ascuns pe străzile Londrei, ca să-şi facă felul cu vreo boarfă din cine ştie ce cârciumă sau cu vreo târfa de pe stradă. Roagă-te să nu ia vreo boală şi să ți-o dea şi ție, Anne, sau copiii tăi se vor naşte chiori ori sluți la minte!

— Ajunge! mi-a spus George răstit, apucându-mă de braț şi trăgându-mă înapoi cu atâta forță încât mi-a rupt şireturile care îmi țineau mâneca de corsaj. Încă un cuvânt, Jane, m-a avertizat el, ducându-şi mâna la mânerul pumnalului, şi am să-ți tai limba aia rea, ca să taci pe veci din gură!

Tocmai intram pe alee, când l-am văzut la jumătatea ei pe rege, stând la umbra frunzelor de lămâi alături de Madge Shelton, uniți într-o îmbrățişare plină de patimă.

Anne s-a năpustit asupra lor ca o smintită, smulgând-o pe Madge din brațele regelui, lovind-o cu palmele şi cu pumnii şi înfigându-şi ghearele în ea ca o tigroaică, aruncându-i boneta de pe cap şi încleştându-şi degetele printre pletele bogate ale verişoarei ei, ca să i le smulgă din rădăcini.

Henric era atât de uimit de acest atac feroce şi neaşteptat încât nu făcea decât să privească cu gura căscată, în vreme ce Madge Shelton a izbucnit în lacrimi şi s-a prăbuşit în genunchi ca să-i ceară iertare lui Anne, ridicându-şi brațele în aer în încercarea zadarnică de a se apăra de ploaia de lovituri ce se revărsau asupra ei.

— Nan! Las-o-n pace, Nan, las-o-n pace! i-a spus

George, apucând-o de talie şi trăgând-o deoparte, în vreme ce ea încă îi mai împărțea picioare lui Madge până ce a ajuns să lovească în gol.

— Ține-ți ghearele la locul lor, mâță sălbatică ce eşti! a rostit Henric, făcând un pas înainte şi apucând-o de mâini, încercând, în acelaşi timp, să se țină departe de unghiile ei, care erau deja mânjite cu sângele lui Madge, şi scoțând o înjurătură când ea i-a tras una în fluierul piciorului.

— Verişoară, îți jur că n-am vrut să-ți fac rău! se tânguia Madge Shelton. M-am gândit că e mai bine să mă ia pe mine decât pe vreo vrăjmaşă care să te vorbească de rău. Iartă-mă, te rog. N-am vrut să-ți fac rău!

— Nan, i-a spus George, apucând-o mai zdravăn de talie şi scuturând-o blând ca să o facă atentă. Nan, nu vorbeşte tocmai prostii.

— Dă-mi drumul! i-a răspuns ea, smucindu-şi mâinile din ale lui Henric. Acum ştiu totul despre tine. Ştiu ce jocuri faci! Jane mi-a spus totul!

Când mi-a auzit numele, Henric mi-a aruncat o privire mânioasă ce m-a făcut să mă dau un pas înapoi şi să mă uit vinovată în pământ, dorindu-mi să se deschidă şi să mă înghită în vintrele lui.

— Chiar aşa, a adăugat Anne, dând din cap cu putere, ştiu totul despre târfele tale de la castelul Farnham, despre călătoriile tale la Londra în veşminte ordinare şi despre cum obişnuieşti să smulgi femeile din brațele logodnicilor lor ori de câte ori ai chef şi poftă, ca să le trimiți mai apoi acasă ca pe nişte bunuri stricate, care nu mai sunt în stare măcar să se țină pe picioare! Şi ca să aflu acum că te-ai încurcat cu verişoara mea! Cum îndrăzneşti, pui de târfă mincinos ce eşti, cum îndrăzneşti?

Am rămas înmărmurită. Deja întrecuse orice limită când a îndrăznit să-l numească drept în față „pui de târfă mincinos” pe regele Angliei.

— Ai să închizi ochii şi ai să rabzi, aşa cum au făcut-o

şi altele mult mai vrednice înaintea ta! i-a spus Henric răstit. Eu te-am ridicat şi tot eu pot să te culc la pământ! Ghinionul tău că nu te mai iubesc, dar n-ai ce-i face!

Anne a scos un râset zeflemitor, ridicându-şi brusc bărbia în sus, mândră şi sfidătoare.

— Ghinionul meu, zici? E ghinionul meu că nu mă mai iubeşti? Ca să ştii şi tu, Sire, nu te-am iubit niciodată! Deşi ți-am spus-o atât de des încât mi-a fost teamă c-o s-ajung s-o cred şi eu. Eşti o bestie vulgară, şi te urăsc şi te disprețuiesc din tot sufletul, şi am să te urăsc şi să te disprețuiesc până la moarte! A spus toate acestea eliberându-se din strânsoarea lui George, căci nu se mai putea stăpâni, acum că i se dezlegase limba, nu-i mai putea pune căluş, vărsându-şi tot năduful strâns atâția ani la rând: Poate că aş fi fost fericită, de nu erai tu, cu aghiotantul tău de Wolsey. Am cunoscut cândva iubirea unui bărbat bun, credincios, cinstit şi sincer, care era atât de blând, încât n-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte. Şi fii sigur că aş fi preferat oricând să fiu contesa lui Harry Percy decât regina lui Henric Tudor! Dar nu, a trebuit tu să mă vrei în patul tău, iar voința lui Henric Tudor e literă de lege, aşa că tatăl meu m-a silit să ajung în brațele tale. Mi-a spus că fie te alegeam pe tine, fie sfârşeam la mănăstire. Aşa că te-am ales pe tine. De-aş fi fost o nătângă fără minte, aş fi avut aceeaşi soartă ca sora mea, Mary, ajungând ca o jucărie pentru copii, azi interesantă, şi mâine dată la o parte şi uitată. Dar eu m-am ținut tare, n-am cedat în fața ta, ci tu ai cedat în fața mea. Şi chiar de mă mai iubeşti sau nu, eu sunt regina Angliei, şi nu o târfă aruncată la gunoi!

— Ce vorbe primejdioase, a mormăit Henric făcând un pas spre ea. Ce vorbe primejdioase rosteşti, doamnă...!

— Nu spun decât adevărul! a strigat Anne.

— Îți închipui că ți-e atât de fixă coroana pe cap, încât nu mai poate fi dată jos? Îți închipui că fundul îți stă atât de bine pe tron, că nu poate fi împins de acolo? Lăsând iubirea şi ura la o parte, doamnă, am avut o învoială! Eu

mi-am ținut partea, te-am luat de nevastă şi te-am făcut regină, dar tu nu ai izbutit să o ții pe a ta! Mi-ai făgăduit un fiu, şi totuşi n-ai făcut decât să-mi dai încă o fiică fără valoare!

— Vai, nu, a spus ea clătinând fioroasă din cap. Elizabeth nu e fără valoare, şi timpul îmi va da dreptate, căci nu are un fir de sfială şi de supunere în tot trupşorul ei! Şi dacă tot îți doreşti atâta un fiu legitim, atunci ai face bine să treci prin patul meu şi să nu te mai prosteşti cu toate târfele, riscând să iei vreo boală şi risipindu-ți sămânța prețioasă în pântecul cine ştie cărei târâturi, a spus ea arătând spre Madge, când toată lumea ştie că s-a culcat cu jumătate dintre bărbații de la curte. Cred că vrei să faci un copil cu ea doar ca să arăți că poți. Dar cu ce folos, când ție îți trebuie un urmaş legitim, nu încă un copil din flori? Îți place sau nu, Henric, află că ai nevoie de mine!

— Aşa e, i-a răspuns el încruntat în timp ce trecea pe lângă ea, şi asta nu îmi place deloc!

Eu m-am dat iute la o parte şi am făcut o plecăciune înaintea lui, coborându-mi capul în umbra lui uriaşă şi tremurând sub privirea lui apăsătoare, fără să cutez a-mi ridica privirea până ce nu i-am auzit paşii îndepărtându-se pe prundişul aleii.

La întoarcerea la palat, trei străjeri stăteau în poartă, aşteptând să mă ducă în Turnul Londrei. Eu m-am împotrivit, am cerut să fiu dusă înaintea reginei, cumnata mea, aşa cum am avut grijă să le reamintesc, dar ei nu m-au luat în seamă, ci m-au apucat hotărât de brațe. N-au cedat nici în fața cererilor mele de a-mi îngădui măcar să-mi iau mantia cu mine, căci ştiam că Turnul era un loc întunecos şi rece, nesocotindu-mi până şi această cerere foarte îndreptățită.

Am dârdâit şapte zile şi şapte nopți pe podeaua temniței, ghemuită cu genunchii la piept, în timp ce frigul îmi mişuna prin oase, silindu-mă să nu mă sprijin de peretele din piatră ca să nu-mi treacă răcoarea lui

înghețată prin rochie. Muştele mă ciupeau, făcându-mă să mă scarpin nebuneşte, iar păduchii îmi cotropiseră părul şi îmi viermuiau pe pielea capului. Am primit numai pâine tare şi apă călâie de două ori pe zi, aşa că m-am obişnuit mult prea bine cu sunetul mațelor care îmi chiorăiau de foame, cerşind după mâncare. Toate plângerile şi împotrivirile mele prin care le aminteam că sunt cumnata reginei şi vicontesă, că sunt Lady Rochford, au sunat în gol. Doar fuseseră întemnițați de-a lungul anilor atâția oameni de seamă ai țării, încât eu nu eram decât o biată femeie neînsemnată pe lângă ei. Aşa că am stat acolo singură, în mica mea temniță rece şi întunecoasă, ascultând gândacii negri şi şobolanii curioşi cum se foiau prin jur, mocnind visuri de răzbunare, scoțând bucățele de paie din rogojina subțire pe care dormeam şi frângându-le printre degete, tânjind să fac la fel cu gâtul lui Anne. Iar George... George m-a lăsat acolo singură, fără nicio vorbă de alinare, vreo pătură călduroasă sau vreo mantie care să-mi mai aline din suferință, aşa că gândurile mele se legănau ca o pendulă între dragoste şi ură, în vreme ce frângeam acele paie printre degete.

Am făgăduit atunci că aveam să-l fac să se căiască pentru toate faptele sale!

CAPITOLUL 19

În anul acela, regele şi regina au plecat ca de obicei în vacanța de vară. Încordarea dintre Henric şi Anne creştea pe zi ce trece şi toți priveau şi aşteptau cu răsuflarea întretăiată deznodământul netăgăduit.

În septembrie, cavalcada regală a ajuns galopând în curtea de la Wolf Hall, conacul umil al lui John Seymour, din Wiltshire. Casa în sine era mult prea mică ca să poată găzdui tot alaiul regal, aşa că slujitorii au ridicat numaidecât nişte corturi răsfirate pe pajiştea din preajma ei, dând la o parte mioarele albe şi lânoase, pentru ca toți curtenii să poată lâncezi în voie, fluturându-şi evantaiele, ştergându-şi frunțile, sorbind vin rece, mestecând biscuiți cu zahăr şi plângându-se de aerul rustic pe care trebuiau să îl îndure vreme de şase zile la rând.

Sir John Seymour, un nobil de țară trupeş, cu părul încărunțit şi chel în creştetul capului, cu pântecul burduhos şi cu o purtare curtenitoare, dar plină de voioşie, alături de soția sa, Lady Margery, care încă îşi mai păstra din farmecele tinereții, au ieşit în curte ca să-i întâmpine pe rege şi pe regină. În urma lor veneau trei dintre cei cinci copii ai lor, fiii lor Edward şi Thomas, care nu trecuseră cu mult de treizeci de ani, unul cu buzele încordate, iar celălalt zâmbitor pe deasupra bărbii lui castanii, şi fata lor cea mare, Jane.

Jane. Jane Seymour. Vai, vai, vai! m-am gândit eu în sinea mea, am trăit să o mai văd încă o dată pe acea Jane mai ştearsă chiar ca mine. O întâlnisem pentru scurtă vreme pe când era şi ea una dintre doamnele de onoare ale reginei Caterina, însă odată cu plecarea în exil a reginei spaniole, şi Jane Seymour a fost trimisă de la curte, înapoi la Wolf Hall, să se ocupe de cămară şi de alte treburi casnice. Jane era o creatură searbădă şi plictisitoare care, la cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, încă mai era nemăritată, şi, cel mai probabil, aşa avea să

rămână. Era o neroadă care abia putea să îngaime vreun „aha” sau vreun „nț” ori de câte ori i se punea vreo întrebare. Regele Henric abia dacă i-a aruncat în treacăt vreo privire când aceasta a făcut o plecăciune înaintea sa, coborându-şi supusă capul acoperit cu boneta ei cu vârf şi înfigându-şi nasul încovoiat direct în pământ. Era atât de sfioasă, încât nici măcar nu a cutezat să-şi ridice ochii mici şi şterşi până când Henric nu plecase deja din dreptul ei. Privirea pe care i-a aruncat-o Anne la început s-a preschimbat apoi în milă şi dispreț când a poposit asupra bonetei învechite şi asupra gulerului încrețit şi ridicat pe gât, din batist alb, ce îi acoperea cu modestie corsajul pătrățos al rochiei ei cenuşii şi banale. Era o femeiuşcă neîngrijită, care avea să trăiască şi să moară fată bătrână, demnă doar de milă şi dispreț, aceasta era părerea tuturor despre domnița Seymour. Aveam să aflăm în dimineața următoare însă că aparențele pot fi înşelătoare.

Curtea se pornise încă o dată la o partidă de vânătoare. Bărbații goneau pe caii lor prin pădure după lătrăturile câinilor, cu doamnele după ei, dornice să-şi mulțumească soții şi iubiții şi, mai înainte de toate, pe rege. Doamnele erau preocupate mai mult să dezbată cine avea cel mai frumos costum de călărie, tresărind la auzul sunetului ascuțit al cornului de vânătoare şi sperând să se termine totul mai repede. Toate, mai puțin Jane Seymour, care s-a arătat a fi o adevărată Diană, zeiță a vânătorii, în şa, făcând față fără probleme chiar şi celor mai curajoşi şi mai iscusiți dintre bărbați, gonind înainte dârză şi neînfricată în cursa după pradă, luând fiecare salt fără greață şi nelăsându-se descurajată de scaieții, crengile şi noroiul care le descumpăneau pe celelalte femei, mult mai sclifosite decât ea.

Pe când ne întorceam apoi pentru a face o mică pauză şi a ne bucura de picnicul îndestulător ce ne fusese pregătit, s-a petrecut ceva care i-a speriat calul domniței Seymour. Să fi fost un şarpe sau vreun animal mai mic

care i-a trecut prin cale, oricum, aerul s-a umplut de nechezături înspăimântate în vreme ce acel animal măreț de vânătoare s-a ridicat în două picioare şi a început să-şi azvârle copitele în gol. Jane Seymour şi-a aruncat cravaşa pe jos şi a început să se țină strâns de cal, disperată să nu cadă. Aflându-se sub un copac, boneta ei cu vârf s-a prins într-o creangă şi a rămas înfiptă în ea, iar părul care până atunci fusese ținut împletit şi strâns bine la spate, a început să i se desprindă, acele din păr i-au căzut pe pământ, unde au fost călcate în picioare de calul nărăvaş, iar cosița ei lungă s-a desfăcut şi i-a rămas încâlcită în crengile mai joase.

Cel care i-a sărit în ajutor a fost însuşi regele Henric, potolind cu măiestrie calul speriat şi descurcând pletele întortocheate ale domniței Seymour.

Şi ce plete mai avea! Cu toții am rămas uimiți să vedem ce minunăție ascundea Jane Seymour sub acea bonetă – o mantie bogată de păr strălucitor şi ondulat, de un blond-deschis pe care arareori îl mai întâlneşti până şi la copiii foarte mici. Era un păr care strălucea ca argintul în lumina lunii, iar soarele îl făcea să sclipească ca şi cum ar fi avut viață proprie, fiind de un alburiu atins de cea mai palidă urmă de gălbui. Dar vai, ce păcat, căci asemenea plete se cuveneau unei femei ispititoare, unei regine a zăpezilor, şi nu unei fete bătrâne, ordinare şi sclivisite, precum era Jane Seymour.

Regele a tras-o de pe şaua ei pe a sa pe amărâta de domniță Seymour, cu costumul său înnoroit şi zdrențuit din finet maroniu. Barba i s-a sprijinit pentru o clipă pe acele cosițe minunate, răvăşite şi încâlcite, iar regele i-a dat o sărutare atât de uşoară în creştetul capului, încât nici Jane nu a simțit-o. Fusese o atingere fugară, pe care doar unii dintre noi au apucat să o vadă, şi chiar şi atunci, multora nu le-a venit a crede ochilor, socotind că se înşelaseră.

— Arată bine pe cal, a observat Anne cu acreală de pe propriul cal, impecabilă în costumul ei din catifea neagră

cu o urmă de panaş negru cu alb legănându-i-se din pălărie. Păcat pentru ea că nu există cai în dormitorul regelui.

— Poate că-l va călări pe rege aşa cum face şi cu calul, i-am sugerat eu.

— Taci din gură, Jane! au sărit dintr-odată la mine George şi Anne, plesnindu-mă cu cravaşele.

— Se va culca cu ea şi îi va da vreo podoabă fără însemnătate sau vreun conac, după care o va mărita cu vreun netot linguşitor, când se va sătura de ea, a prevestit Anne.

Şi chiar şi eu am crezut acelaşi lucru la vremea aceea.

În noaptea aceea s-a ținut o mare chermeză în Marele Hambar, o clădire uriaşă cu acoperiş din paie, atât de mare, încât casa însăşi aproape că părea mică pe lângă ea, acesta fiind locul unde familia Seymour îşi ținea mai toate petrecerile de seamă, nunțile, ospețele şi praznicele religioase.

Tare s-au mai amuzat Anne şi prietenii săi la aflarea acestor veşti. Francis Weston a glumit chiar, spunând că ar trebui să participe la dans îmbrăcați ca nişte țărănoi, desculți, în veşminte simple, zdrențuite, murdare şi deşirate.

S-au amuzat toți – Anne, George, Weston, Brereton şi Norris –, atât de tare, sărind şi învârtindu-se, bătând din palme, țipând, lovind cu picioarele în pământ şi imitându-i pe țăranii veseli care țopăie la dansurile populare, încât a venit până şi regele să vadă ce era cu toată acea zarvă, dojenindu-i aspru pentru obrăznicia lor, căci îndrăzniseră să facă glume pe seama gazdelor.

Ca să fiu sinceră totuşi, familia Seymour se descurcase de minune în a preschimba acel hambar în sală de petreceri. Agățaseră tapiserii fine pe pereți şi ghirlande de levănțică, rozmarin şi alte ierburi înmiresmate, luminând în acelaşi timp încăperea cu felinare mari, care atârnau de grinzile din tavan. Fusese aşezată pe pământ, anume

pentru acest prilej, o pardoseală nouă din lemn, zdravănă, întinsă şi lustruită până la luciu, iar afară, pentru a face față mulțimii de dansatori, se formase un cerc din făclii aprinse care înconjurau toată curtea, curățată de orice pietricică şi cu toate găurile astupate ca să fie netedă şi tocmai bună pentru a-i primi pe dansatori.

O masă mare şi lungă fusese împinsă în peretele cel mai îndepărtat şi acoperită cu multe vase din argint, amestecate cu altele din cositor, căci familia Seymour, deşi era una care număra multe generații în spate, nu era prea înstărită, însă bucatele erau cât se poate de îndestulătoare şi felurite. Tăvile erau pline cu raci, berbecuț, vânat, pui, vită, peşte, cârnați şi plăcinte cu carne, frigănele, tarte cu cremă şi mai multe soiuri de fructe, nuci şi mirodenii, roți mari de caşcaval, bucăți de pâine, vase din lut umplute cu unt proaspăt bătut, miere şi mai multe tipuri de gemuri, iar în mijlocul tuturor trona un tort uriaş cu mirodenii, făcut cu nuci şi coacăze şi ornat cu o cremă albă şi spumoasă aranjată frumos în valuri. De băut aveau butoaie pline de bere, cidru, mied, vin roşu, sec şi dulce, şi cidru de pere, băutura vestită a familiei Seymour, pe care o făceau cu fructe culese din propria livadă. Nu aveau bucate somptuoase precum păun fript sau lebădă gătită şi aşezată la loc în propriile pene, sau cap de mistreț cu colții poleiți, la fel cum nu aveau nici finețuri sculptate cu dibăcie din zahăr sau marțipan. Sir John Seymour le-a explicat însă că „ne-am gândit că Maiestatea Voastră ar putea să se bucure din când în când de un ospăț simplu de la țară în schimbul bucatelor mult mai fastuoase cu care sunteți obişnuit la curte”, vorbe pentru care Henric l-a răsplătit cu un zâmbet larg şi cu o palmă zdravănă pe umăr.

După ce Sir John l-a înştiințat că toate acele bucate, mierea, untul, brânza şi gemurile, tot ce avea a face cu pregătirea cămării, erau rezultatul muncii fiicei sale, Jane, Henric i-a poruncit acesteia să se aşeze lângă el şi a

început să-i pună o ploaie de întrebări, aplecându-se fermecat spre ea şi lăudându-i cu prisosinţă dibăcia în treburile casei, numind-o o castelană desăvârşită, un model de virtute gospodărească.

În toată această vreme, Jane Seymour nu a făcut decât să roşească şi să-ţi ţină privirea în jos, spre mâinile unite cuviincios în poală, răspunzându-i la întrebări cu cât mai puţine cuvinte şi cu un glas atât de blând, încât Henric trebuia să-şi aplece urechea ca să o poată auzi.

Vădit necăjită de lipsa de atenţie pe care i-o acorda soţul său, Anne râdea mult prea zgomotos, cocheta obraznic cu cine-i ieşea în cale şi dansa fiecare dans, fără ca privirea lui Henric să se îndrepte măcar o dată spre ea.

La întoarcerea la curte, Jane Seymour ne-a însoţit în chip de cea mai nouă doamnă de onoare a lui Anne, numită din porunca regelui, drept răsplată pentru ospitalitatea desăvârşită de care dăduse dovadă familia Seymour.

CAPITOLUL 20

Anne a întâmpinat Crăciunul încercând cu disperare să-i reamintească lui Henric de patima pe care o trezise cândva în el. Îmbrăcată în catifea verde, cu smaralde uriaşe în jurul gâtului, pe marginea bonetei ei franţuzeşti şi a corsajului decupat, şi însoţită de Mark Smeaton – mândru de pieptarul lui cel nou din verde-lariță, pe care tocmai ce i-l dăruise regina, stând la picioarele ei ca un cățel de companie şi ținându-i isonul la flaut – Anne a început să cânte cu glas tânguitor, cu bărbia tremurându-i din cauza orgoliului rănit, de reproş, de disperare şi de lacrimi nevărsate, vechea odă a lui Henric, dedicată iubirii veşnice: *Stejarul.*

Verde stejarul creşte
Şi tot mai sus, puternic
Al iernii vânt nu îl loveşte
Verde stejarul creşte.

Şi ca stejarul verde
Iubirea-mi nu se-nclină
Puterea nu şi-o pierde
Verde stejarul creşte.

În faţa ta mă-nclin,
Şi inima ți-o dau
Ca verdele stejar
Ce creşte iar şi iar.

În încheiere, a aruncat o privire, cu sprânceana arcuită, către Henric, exprimând dintr-un foc atât o întrebare, cât şi o provocare, mult mai încărcate de sens decât ar fi putut spune vreodată în cuvinte.

Curtenii nu îndrăzneau să facă nicio mişcare, aşteptând mai întâi să vadă reacția lui Henric, înainte de

a începe să aplaude.

Henric, îmbrăcat într-un pieptar din brocart roşu-închis cu auriu şi împodobit cu rubine ce aruncau raze roşiatice la lumina lumânărilor, n-a făcut decât să-i întoarcă spatele lui Anne.

La doar câțiva paşi mai încolo stătea Jane Seymour, cu ochii privind sfioşi în jos, la mâinile sale împreunate. Era îmbrăcată într-o rochie minunată din atlaz azuriu, împodobită cu trandafiraşi din panglici, ce stăteau cuibăriți în frunzişul din împletituri argintii. Corsajul jos şi pătrățos se continua pe gât cu un guler alb din batist, împodobit pe margini cu broderii albastre şi argintii. Pe cap purta o bonetă cu vârf cu o plasă din atlaz azuriu, care îi ținea pletele la un loc, şi o margine de mărgăritare care să-i încadreze chipul. Culoarea veşmintelor sale o sporeau uluitor de mult pe cea a ochilor, făcându-i să se preschimbe din acel albastru şters de până atunci într-unul asemenea gheții strălucitoare şi pure. Domnița Seymour părea că înfloreşte în fața ochilor noştri ca o floare rară şi târzie.

Henric s-a îndreptat spre ea şi, fără să rostească vreun cuvânt, i-a întins mâna. Jane Seymour s-a uitat sfios în sus ca să întâlnească privirea învăpăiată a regelui şi, după un scurt moment de şovăială înfiorată, şi-a pus mâna într-a lui. Mâna lui Henric s-a încleştat în jurul acelor degete tremurătoare prinzându-le ca într-o capcană.

— E un aer foarte greu aici, a rostit el. Domniță Seymour, binevoiți a mă însoți în grădină, în aerul pur şi înviorător al iernii?

Jane Seymour a încuviințat şi i-a răspuns blând şi ceremonios:

— Vă voi urma oriunde mă vor purta paşii Maiestății Voastre, căci, asemenea Tatălui nostru Ceresc, sunteți păstorul meu.

Mulțimea s-a frânt în două, domnii îngenunchind cuviincios, iar doamnele făcând plecăciuni adânci

înaintea lor şi întinzându-şi grațios fustele împodobite pentru a-i face loc regelui să treacă alături de noua sa cucerire. Anne a fost singura care a rămas dreaptă, uimită şi fără cuvinte după umilința suferită. George stătea ca întotdeauna lângă ea şi, după ce Henric şi-a anunțat fățiş preferințele, Weston, Norris şi Brereton au început să strângă cercul în jurul ei.

— „Dragostea mea pentru tine va fi veşnică şi pururi verde", a rostit Anne încet, repetând cu amărăciune vorbele pe care i le spusese Henric în noaptea în care i-a dedicat acest cântec ei. Ce mincinoşi mai sunt bărbații! a grăit ea tăios, clătinându-şi capul cu dispreț.

— Nu toți bărbații, draga mea Nan, i-a răspuns George, punându-i cu duioşie mâinile pe umeri şi aplecându-se înainte ca să-i atingă fruntea cu a sa. Au rămas amândoi aşa, cu frunțile unite, sprijinindu-se unul de celălalt ca două boabe de mazăre într-o singură păstaie, preț de câteva clipe.

— Nici eu, dragă doamnă! a exclamat Francis Weston, plin de revoltă prefăcută.

— Nici eu! a urmat Henric Norris mândru.

— Nici eu, a şoptit Mark Smeaton de la picioarele ei cu o voce mult prea slabă pentru ca Anne să-l audă, dar eu am apucat să-i citesc dăruirea în mişcarea buzelor. Dar nu am fost singura care i-a băgat de seamă vorbele, ci au mai fost şi alții, printre care se număra şi Cromwell.

Simțindu-mi privirea ațintită asupra lui, Cromwell s-a întors către mine şi m-a fixat cu ochii aceia negri şi duri ai săi până ce un fior rece a început să mi se prelingă pe şira spinării la semnele de încuviințare pe care mi le făcea cu capul, arătându-mi că văzuse ce am văzut şi eu şi că împărtăşeam aceeaşi taină.

„Cunoaşterea înseamnă putere!" Aproape că l-am auzit rostind aceste vorbe, care puteau să fie la fel de bine vorbele după care îşi ducea traiul, atât de des îi ieşeau din gură.

Părăsind aerul încins de sărbătoare din Sala Mare,

unde Anne râdea deja acum în mijlocul atenţiilor cu care o învăluiau cei pe care tocmai îi numise „domnii mei pururi verzi” şi poruncind să i se aducă un pocal cu vin pentru a bea în cinstea „mitului iubirii veşnice”, am păşit afară în grădină şi am tras adânc în piept aerul tăios şi rece al iernii.

Pământul era acoperit de nea groasă şi albă ca blana de hermină. Ţurţurii străluceau ca nişte pumnale ascuţite în lumina lunii, atârnând de streşinile palatului, iar gheaţa sclipea pe crengile dezgolite ale copacilor ca pulberea de diamant pe pânza dantelată. Şi acolo, în mijlocul acelui peisaj mirific, stătea regele alături de Jane Seymour.

Jane şi-a coborât sfios privirea când Henric i-a luat mâinile într-ale sale şi s-a aplecat duios înainte, ca să-i dea o sărutare nevinovată pe buze. Apoi, cu o mişcare bruscă, i-a smuls boneta de pe cap şi i-a despletit părul, ca să-l lase să se unduiască agale pe lângă şoldurile ei, admirând razele argintii pe care le arunca lumina lunii.

— De ce ţii tăinuită asemenea minunăţie? a întrebat-o el, apucându-i buclele mătăsoase în mână şi ducându-le la buze.

— Pentru că, deşi sunt încă fecioară, nu mai sunt o copilă, Maiestatea Voastră, şi la vârsta mea nu se cuvine ca vreun bărbat, altul decât soţul meu, să-şi aştearnă privirea asupra pletelor mele, i-a explicat supusă domniţa Seymour, plecându-şi din nou ochii în vreme ce buzele regeşti continuau să-i răvăşească părul cu sărutări lacome.

— Jane! Cu câtă râvnă pătimaşă îi grăia numele. Jane, blânda şi umila mea Jane! îi rostea el numele cu aţâţa închinare de parcă ar fi fost o rugăciune.

I-a lăsat pletele să-i cadă pe lângă corp şi şi-a întins braţele ca să o tragă lângă el într-o îmbrăţişare.

— Dragostea mea, i-a spus el tânguitor, îngăduie-mi să te ţin la piept aşa cum te ţin şi-n suflet!

Înfiorată, Jane Seymour a făcut un pas înapoi şi, după

o scurtă plecăciune stângace, şi-a luat fustele în mâini şi a gonit de lângă el înapoi în palat precum un iepure speriat.

— Jane! i-a rostit Henric Tudor încă o dată numele oftând, cu capul pe spate şi cu ochii închişi, simțindu-i gustul îmbietor pe buze. Dragostea ta mă va mântui! a rostit el ducându-şi mâinile spre cer şi începând apoi să dănțuiască vioi, răzând şi învârtindu-se cu veselie pe zăpadă, în lumina lunii.

CAPITOLUL 21

Curtea zumzăia ca un mare stup de albine, oamenii flecărind de zor despre duelul dintre „Cioara nopții" şi „Porumbița", începând deja să se pună rămăşaguri peste rămăşaguri despre cine avea să iasă triumfătoare. Eu eram aşa de încredințată că „Porumbița" avea să biruiască, încât mi-am pus zălog perlele moştenite de la mama mea, şi toți banii pe care izbutisem să-i mai strâng, pentru Jane Seymour. Dacă ar fi fost ale mele, aş fi pus rămăşag chiar şi conacele Grimston, Beaulieu şi Rochford Hall, dar, din păcate, erau toate trecute pe numele lui George.

Jane Seymour şi regele erau văzuți pretutindeni împreună, călărind de plăcere sau vânând vreo pradă înfricoşată, aruncând firimituri lebedelor de pe iaz, plimbându-se în grădina cu plante de leac, discutând despre proprietățile lor tămăduitoare, descoperind toate unghiurile şi cotiturile labirintului, rugându-se unul lângă celălalt în capelă, cercetând bucătăriile palatului, vizitând vreo serie nouă de câini de vânătoare, vreun mânz proaspăt fătat în grajdurile palatului sau şoimii în adăposturile lor şi luând masa la umbra copacilor, odată cu sosirea primăverii. Când Jane îşi vedea de brodat, el stătea mereu acolo, la picioarele ei, cântându-i balade de amor la flaut, citindu-i din clasici pentru hrana sufletului sau înmânându-i mătăsurile de brodat. Şi când se mai nimerea să aibă vreuna dintre durerile lui înspăimântătoare de cap, „migrene" le numeau doctorii, el stătea întins cu capul în poala ei, ca un copil mic, şi închidea ochii, lăsând-o să-i apese fruntea şi tâmplele cu leacuri liniştitoare din muşețel.

Când s-a întâmplat, totuşi, ca Henric să-i trimită o pungă de galbeni, ea i-a refuzat, îngenunchind înaintea mesagerului şi rugându-l smerită să-i transmită cele mai adânci mulțumiri Maiestății Sale, însă nu putea să-i

primească darul, căci cinstea ei nu avea preț. Când i-a trimis o broşa cu imaginea sa alcătuită din diamante, şi pe aceasta i-a trimis-o înapoi, implorându-l să nu-i mai trimită bijuterii, ci doar chipul său, fără nicio podoabă împrejuru-i, pe care l-ar fi prețuit mai presus decât diamantele din toată creştinătatea.

Regele a rămas vrăjit pe deplin de „blânda lui Jane" şi i-a trimis, aşadar, un medalion oval făurit din cel mai pur aur, simplu şi fără urmă de podoabă, aşa cum îi ceruse, în care era ascuns chipul lui. La primirea acestui dar, Jane l-a dus la buze şi a făgăduit să-l poarte veşnic la piept, fiind văzută de nenumărate ori deschizându-l şi învăluindu-l cu privirea plină de iubire.

Să-l fi iubit ea oare cu adevărat sau să fi fost doar un plan viclean de a-l ademeni, uneltit de frații ei? Să fi fost ea oare o simplă marionetă în mâinile lor sau stăpâna propriilor sale gânduri? Să-l fi jucat ea pe degete aşa cum o făcuse şi Anne Boleyn, la rândul ei? Nu aveam răspuns pentru aceste întrebări, căci se ținea mereu departe de lume, aşa că din ziua în care a început să fie curtată de rege până în cea în care a intrat în pământ, Jane Seymour a rămas un mister de nepătruns pentru mine.

În vreme ce domnița Seymour şi regele se bucurau de cele mai simple dintre plăceri, cochetând precum lăptăreasa cu ciobănaşul ei, Anne încerca din răsputeri să arate lumii că nu-i păsa, şi, poate, făcând asta, avea să se convingă şi pe ea însăşi.

„Jocurile din apartamentele reginei" aveau să devină repede vestite pentru vioiciunea lor dezlânată, care dura adesea până în zorii zilei. Camerele lui Anne erau pline de dansuri, muzică, cântece, flirturi, jocuri de noroc pe sume nesăbuite, băutură, ospețe, ghicitori fără perdea, poezii, jocuri de-a sărutatul, tachinări obscene, glume obraznice şi chiar mai rău, după cum spuneau unii.

Anne trăia pe muchie de cuțit şi disperarea o făcuse să devină nesăbuită, iar banda ei de „domni pururi verzi" îi

urma întotdeauna paşii.

În semn de sfidare față de Jane Seymour, cea cu rochiile învechite, cu gulerele înalte pe gât în culori şterse – cenuşiu, rozaliu-deschis, albastru-pal, galben ca untul sau verde-mentă –, Anne i-a aruncat mănuşa şi a poruncit să-i fie aduse o sumedenie de rochii uluitoare, minunat brodate şi împodobite cu pietre prețioase, în culori tari precum negru, roşu-sângeriu, verde-smaragdin, portocaliu-aprins, roşu-cafeniu, roşu-cireşiu, albastru ca safirul, purpuriu regal, argintiu şi auriu, cu toate mânecile pentru care era vestită mărginite de blănuri scumpe, adăugând la acestea bonete franțuzeşti şi conduri asortați. Corsajele erau adânc decupate pentru a-i scoate la iveală umflăturile ferme ale sânilor împinşi în sus, căci ea nu avea să poarte vreun guler înalt şi smerit! Gâtul şi-l împodobea cu şiraguri de mărgăritare mari şi strălucitoare de culoarea laptelui, de care atârna, de obicei, pandantivul ei preferat, cel pe care i-l dăruise George – un *B* aurit de care se legănau trei mărgăritare ca lacrima, ce i se cuibărea în golul gâtului. „*B* de la Boleyn sau de la boarfă?" era gluma de pe buzele tuturor.

Anne avea deja treizeci şi trei de ani, aşa că toată această frică şi nesiguranță neliniştitoare au început să i se vadă pe chipul sfrijit şi supt, făcându-i ochii încercănați să pară chiar şi mai mari, şi meritându-şi astfel numele de „Târfa cu ochii bulbucați". Buzele şi le ținea țuguiate, iar obrajii îi erau traşi şi, deşi fusese întotdeauna suplă, începuse să scadă în greutate cu o repeziciune înfricoşătoare, fiind nevoită pentru prima dată în viață să-şi umple şoldurile cu pernuțe umflate aşezate sub fuste. „Ce femeie sfrijită şi bătrână", spunea despre ea plin de dispreț ambasadorul spaniol. Sânii nu mai erau nici ei la fel de plini şi de fermi, şi nici pântecele la fel de neted cum fusese înainte de a deveni mamă, însă se ajuta de nişte benzi din piele argăsită pentru a a-şi împinge în sus sânii şi a-şi turti abdomenul.

Ca să lupte împotriva ravagiilor anilor, îşi întindea

creme din albuş de ou pe chip pentru netezirea pielii şi se spăla pe față în fiecare dimineață şi seară cu apă de trandafiri. De două ori pe lună făcea băi într-un amestec de lapte covăsit şi vin roşu, însă se ținea departe de „Focul morții”, argintul viu sau mercurul, leacul nemaipomenit de dureros pe care îl recomanda cu tărie bunica sa, ducesa văduvă. Într-adevăr, mercurul ardea toate ridurile şi liniile lăsate de vreme, dar cu ce preț! Înnegrea dinții şi îi făcea să iasă din gingii, la fel ca ai unui măgar, îți strica respirația şi lăsa pielea arsă, roşie şi tare, şi uneori chiar de culoarea gălbinării sau verzuie ca fierea, încât era nevoie să o freci zilnic cu untură pentru a o ostoi şi să o acoperi cu fainã albă de porumb ca să ascunzi culoarea urâcioasă. Anne a socotit că prețul era prea mare, aşa că a recurs, în schimb, la mijloace mult mai blânde.

Sprâncenele şi le smulgea până când se preschimbau în nişte arcuri subțiri şi firave, conturându-le, precum ochii, cu tăciune, buzele şi le colora cu roşu-sângeriu, şi obrajii şi-i acoperea cu cârmâz, iar trupul şi părul şi le înmiresma cu parfumuri rare, aduse la mare preț din Orient.

Însă toate vopselurile, parfumurile exotice sau rochiile din lume nu-i mai puteau veni în ajutor acum. Singurul lucru care o mai putea salva era un fiu, iar pentru asta avea nevoie de Henric.

CAPITOLUL 22

Şi, în ciuda tuturor piedicilor, izbânda a fost de partea ei. Chiar şi numai pentru o noapte ce nu avea nimic a face cu iubirea, sau măcar cu stima, a reuşit. Henric a fost din nou al ei, chiar dacă pentru cea din urmă noapte. Nimeni nu ştia însă cui ar fi trebuit să-i mulţumească pentru asta, Domnului sau dracului?

Şi cum credeţi că a reuşit? Nici mai mult, nici mai puţin decât printr-un dans, un dans al disperării.

La porunca lui Anne, a fost construită o scenă mare şi rotundă cu un rând de trepte, în faţa Sălii Mari, învăluită amăgitor cu nişte draperii subţiri de un albastru-închis presărat cu steluţe aurii şi argintii, stârnindu-ne aşadar curiozitatea pe când luam masa de seară şi făcându-ne să ne avântăm în presupuneri despre ceea ce urma să vedem.

Aerul s-a umplut de un miros curios şi ameţitor de tămâie, care ne zăpăcea şi ne buimăcea minţile într-un mod plăcut. S-a mai auzit, pe deasupra, şi o muzică neobişnuită, pe care nu o mai auzisem până atunci, lentă, unduitoare, tremurătoare şi ispititoare, încât unii dintre noi nu s-au mai putut stăpâni şi au început să se legene încet în scaune. Muzica era cântată de nişte muzicanţi mauri, sau oricare le-ar fi fost obârşia, cu pielea neagră ca tăciunele, cu capetele înfăşurate în turbane şi cu trupurile acoperite cu tunici şi pantaloni bufanţi şi largi din mătăsuri de culori aprinse şi sclipitoare, purtând în picioare nişte pantofi aurii cu vârfurile ascuţite şi întoarse.

Draperiile s-au tras la o parte, iar noi ne-am ridicat toţi în picioare cu răsuflarea întretăiată. E drept, curtea Tudorilor era destul de deşănţată, însă asta... ne-a lăsat fără suflare. Eram fermecaţi şi îngroziţi în acelaşi timp, dar niciunul dintre noi, oricât de revoltat ar fi fost, nu-şi putea dezlipi privirea sau părăsi încăperea.

În stânga scenei, Francis Weston stătea tolănit pe un tron auriu, îmbrăcat într-o mantie purpurie şi purtând pe cap o cunună poleită din frunze de laur. Ținea în mână un pocal pe care îl ducea adeseori la buze, iar de fiecare dată când îl cobora de la gură, o tânără fată, aproape goală, de nu ar fi avut nişte fâşii de pânză înfăşurate în jurul sânilor şi al şoldurilor, îl umplea la loc, turnând dintr-o carafă mare din aur. La picioarele sale stătea îngenuncheat, cu părul şi trupul pictat tot în aur şi gol, mai puțin în jurul taliei, unde era încins cu o sfoară din mărgăritare ce ținea prins o cochilie aurie care să-i ascundă părțile intime, Mark Smeaton cu flautul său.

Francis Weston îl întruchipa pe regele Irod, aşa cum ne-a anunțat, speriindu-ne, vocea lui Tom Wyatt, căci nimeni nu-l observase până în acea clipă pe iscusitul poet, care juca, se pare, rolul povestitorului, stând întins pe trepte şi purtând o tunică albă cu margini aurite şi sandale în picioare, iar în brațe ținând o mică harpă poleită.

Alături de regele Irod şedea cocoțată trufaş pe un tron puțin mai mic Madge Shelton, în rolul reginei Irodiada, îmbrăcată în veşminte purpurii şi purtând pe cap o coroniță împodobită cu nestemate, în vreme ce robul său, Henry Norris, în haine aurii şi foarte sumare, îi făcea vânt cu nişte pene de păun.

În dreapta scenei, într-o tunică foarte scurtă şi cu cizme înalte din piele neagră şi lucioasă; având pe jumătate din față o mască neagră, stătea Will Brereton, care ținea în mâna dreaptă un topor cu coada lungă, iar în cealaltă un lanț întins din argint. Lanțul era prins de o zgardă, care, la rândul ei, încingea gâtul unui prizonier căzut în genunchi la picioarele sale, Ioan Botezătorul, sau mai bine zis, George!

Sângele a început să-mi clocotească în vine când l-am văzut acolo îngenuncheat, abia acoperit cu o pânză albastră în jurul vintrelor, fără să aibă pielea poleită, dar fiind uns cu un ulei sclipicios cu doar o fărâmă de

pulbere aurie în el.

S-au auzit nişte mişcări în spatele scenei, şi apoi şi-a făcut încet apariția, urcând pe nişte trepte asemenea celor din față, o figură învăluită într-o pânză argintie. Se vedea limpede după forma ei că era vorba despre o femeie, dar era strânsă atât de aprig în acel giulgiu argintiu ce o acoperea din cap până în picioare, încât abia dacă putea să înainteze, făcând cei mai mici paşi cu putință. Chipul îi era acoperit în totalitate de umbrele aruncate de materialul pe care îl ținea pe cap, ce forma un fel de scufie falsă.

Când a ajuns în mijlocul scenei, a început să iasă încet ca un fluture din gogoaşă. Mai întâi a apărut o mână cu degete lungi şi unghii poleite, fiecare dintre ele fiind împodobită cu diamante şi mărgăritare; apoi un braț dezgolit, cu brățări din aur în jurul încheieturii suple. Şi-a întors atunci spatele la noi şi a desfăcut ambele jumătăți de cearceaf argintiu, dându-le drumul pe podea, ca să scoată la iveală un alt giulgiu, din pânză aurie de această dată.

Henry Norris s-a târât în patru labe pe podea până la cearşaful argintiu, şi mai multe dintre doamne au oftat topite la vederea acelor fese musculoase descoperite pe sub pânza aurită din jurul taliei. Când a dat să apuce cearceaful, femeia s-a întors iute înspre el şi şi-a arătat un picioruş gingaş dezgolit, cu unghiile poleite cu aur şi cu glezna încercuită de clopoței aurii zăngănitori. Picioruşul a călcat pe mâna lui Norris, ca să i-o țintuiască în loc, însă fără să apese prea tare, făcându-l să se prăbuşească la pământ, să se ploconească pe burtă şi să pornească a săruta cu înfocare piciorul. Femeia s-a smucit atunci şi, făcând aceasta, a apucat giulgiul auriu şi l-a smuls de pe ea. Apoi, Norris, din nou în patru labe, târând ambele giulgiuri după el, s-a întors degrabă la locul său, ca să îngenuncheze lângă regina Irodiada.

Acum puteam să-i vedem tot trupul femeii, acoperit din cap până în picioare de un voal negru mărginit cu

clopoței de aur. Şi-a ridicat apoi mâinile în sus şi am putut să zărim, în timp ce se învârtea, pe sub tivul ridicat în valuri, mai multe straturi de voaluri colorate.

Salomeea a început să dănțuiască, însă nu era vorba despre vreun dans cunoscut, nu era nici pavana, nici galiarda şi nici volta, ci îşi răsucea şi îşi unduia trupul mlădios ca un şarpe ce ne vrăjea cu fiecare mişcare a sa, aruncându-şi de pe ea, unul câte unul, voalurile negre, purpurii, safirii, smaragdine, stacojii şi galbene.

La căderea ultimului voal, am făcut ochii atât de mari şi am căscat gurile atât de mult că ni se putea vedea până la ultimul dinte. Slujitorul care turna vin în pocalul ducelui de Norfolk a continuat să toarne până când lichidul a început să dea pe din afară şi să-i curgă în poală ducelui, însă nici măcar Norfolk nu a băgat de seamă, căci, la fel ca toți ceilalți, nu-şi putea dezlipi privirea de la spectacolul ce se înfățişa înaintea noastră.

Stătea în fața noastră, cu brațele ridicate şi cu părul negru legănându-se şi atârnând până la genunchi o zeiță aurie care aştepta să fie idolatrizată, o Circe în negru şi auriu, purtând o rochie ce se revărsa asupra trupului ei ca aurul topit şi un corsaj fără mâneci decupat adânc în V, cu vârful ajungându-i aproape până la talie. Fusta avea două crăpături înalte în față şi în spate, dar şi în părți, ca să-i scoată la iveală picioarele dezgolite.

S-a auzit un scârțâit de scaun ce se târşâia pe podea, şi apoi regele Henric traversat încăperea şi a urcat scările scenei ca să ajungă înaintea lui Anne.

Au stat amândoi aşa, față în față, cu privirile ațintite unul asupra celuilalt preț de mai multe clipe încordate în care niciunul din ei nu a îndrăznit să clipească sau să respire măcar.

El s-a oprit apoi brusc, a apucat-o şi a aruncat-o grosolan peste umărul său.

— Dacă îndrăzneşti să țopăi ca o târfa înaintea curții mele, atunci, pe cinstea mea, am să te tratez ca atare! a tunat el părăsind scena. Anne nu a încercat să i se

împotrivească, ci s-a lăsat moale şi i-a permis să o scoată aşa din încăpere.

Eu nu am avut nicio clipă de şovăială şi, anunțând o durere bruscă de stomac, m-am ridicat şi am luat-o la fugă, cu fustele trase mult deasupra genunchilor, până în camera lui Anne, sărind într-unul din dulapurile ei cu uşi dantelate, ca să mă pot uita prin ele drept înspre pat.

O clipă mai târziu, Henric a intrat în încăpere lovind uşa cu piciorul şi aproape dărâmând-o din balamale. A aruncat-o apoi pe Anne pe pat, i-a apucat rochia şi i-a rupt-o de la umeri până la talie, scoțându-i la iveală sfârcurile, şi ele poleite cu aur.

— Trucuri de boarfă! a strigat el, ciupindu-le şi răsucindu-i-le cu sălbăticie. Anne a scheunat de durere, iar Henric i-a tras o palmă ca să o potolească. Apoi i-a rupt iute şi ce mai rămăsese din rochia ei din pânză, şi a azvârlit-o pe podea în zdrențe.

— Întocmai ca o târfă! a spus el răstit. Fără un fir de îmbrăcăminte dedesubt!

— Te rog, domnul meu, nu aşa! a strigat Anne.

— Să te iau ca pe cățeaua care eşti? Ți-ar plăcea asta? a întrebat-o Henric, apucând-o de şolduri şi întorcând-o cu spatele la el, în patru labe. Eşti în călduri, cățeao? a tunat el înfigându-i degetele cărnoase între picioare şi, fără să ia seama la țipetele lui Anne, a tras-o înapoi înspre el şi şi-a împins vintrele cu putere în fundul ei. Căci spectacolul pe care l-ai dat astă-seară spune multe despre tine! Aşa că am să-ți îndeplinesc vrerea şi am să te încalec ca pe un animal! Şi-a smuls cochilia bufantă şi împodobită cu nestemate care îi acoperea părțile intime, rupându-i cusăturile şi azvârlind-o pe podea. Apoi, apucând-o cu putere de şolduri, a pătruns-o cu toată forța.

Anne a scos un țipăt ascuțit de parcă ar fi fost ruptă în două, iar el i-a acoperit iute gura cu mâna ca să-i înăbuşe strigătele şi a continuat să o pătrundă adânc şi tare, neluând seama la lacrimile care se revărsau pe degetele

lui grase şi rozalii.

— Ştii ce spun oamenii despre tine, doamnă? a continuat el printre gemete şi împunsături. Te numesc Regina-Vrăjitoare! Şi eu socotesc că au dreptate, căci trebuie să-mi fi făcut vrăji, altfel cum aş fi putut să fiu aşa de orb atâta vreme, când nu ai nimic în tine demn de râvnă sau de iubire? Cred că mi-ai făcut farmece şi m-ai făcut să te râvnesc şi să întorc lumea cu susul în jos ca să te am, să vărs sânge şi să-mi pun în primejdie sufletul nemuritor şi regatul, şi toate astea numai de dragul tău! S-a împins apoi cu sălbăticie în ea, făcând-o să încerce a se elibera din prinsoare. Nu te mai mişca, fir-ar să fie! i-a strigat el, înfigându-şi degetele adânc în coapsele ei dezgolite. Trebuie să am un moştenitor, fie că se naşte din iubire, râvnă, nepăsare sau ură! Tu, cu limba ta de viperă şi cu corpul tău slăbănog! Eşti mai mult oase decât carne, şi cum îți mai atârnă carnea pe tine! i-a spus el, răsucindu-i sălbatic mai întâi un sân şi apoi pe celălalt, şi ducându-şi pe urmă mâna la burta ei. Chipul lui Anne s-a schimonosit de durere, şi a început să verse şi mai multe lacrimi printre pleoapele strâns închise, în vreme ce corpul îi tresălta printre suspinele tăcute.

— Ia spune-mi, Nan, ai făcut vreun pact cu diavolul ca să pui mâna pe mine? A meritat osteneala?

Brusc, fața lui îmbujorată şi plină de sudoare i s-a strâmbat, sucindu-se până a ajuns să semene cu masca unui drac cu fața stâlcită, şi i-a scăpat un oftat lung şi hârâit când şi-a dat drumul, vărsându-şi sămânța adânc în pântecul ei. A rămas nemişcat pentru o clipă, apoi s-a retras, îndepărtând-o de lângă el cu dispreț, lăsând-o să cadă cu fața în jos pe pat, plângând.

El stătea acolo înalt deasupra ei, cu membrul fleşcăit atârnând ca un vierme de cârlig, în mijlocul aților descusute ale nădragilor. N-am mai văzut niciodată o ură atât de profundă pe chipul cuiva. Apoi, fără să rostească vreun cuvânt, a apucat părul ei lung şi şi-a şters mădularul cu el, şi-a aşezat la loc cochilia împodobită şi

şi-a acoperit vintrele cu pliurile din catifea roşie ale hainei.

A făcut o pauză, odată ajuns la uşă, şi şi-a scos de la gât unul dintre medalioanele din aur care îi împodobeau pieptarul, aruncându-l înspre ea:

— Ține! i-a strigat el cu dispreț. Eu îmi plătesc întotdeauna târfele!

Şi apoi a părăsit încăperea, lăsând uşa care abia se mai ținea în balamale larg deschisă în urma lui, pentru ca toți curioşii să vadă ceea ce a lăsat în urmă.

Câteva clipe mai târziu, Anne, cu fața roşie şi umflată şi cu buzele însângerate din pricina muşcăturilor de durere, s-a ridicat încet din pat. Stătea acolo lângă el, legănându-se, cu sămânța lui Henric şerpuindu-i pe picioare şi cu sângele care îi mânjea coapsele. Apoi, schimonosindu-se de durere la fiecare pas pe care îl făcea, a trecut în celălalt colț al camerei până la băncuța de rugăciune şi s-a prăbuşit în genunchi pe ea.

Cu palmele strânse a deznădejde, şi-a înălțat chipul pătat de lacrimi către crucifix şi către imaginea plină de bunăvoință şi mâhnire a Fecioarei, învăluită în mantia ei de un albastru ceresc.

— Doamne, te rog, ajută-mă! maica Domnului, te rog, ajută-mă! Te rog! Noi lacrimi au început să-i curgă pe față, în vreme ce buzele îi tremurau fără oprire. Fă ca pântecul meu să se împlinească şi să zămislească un fiu! Ajută-mă, te rog! Soarta mea este în mâinile tale.

Cred că rugile i-au fost ascultate, căci a şi primit răspunsul aşteptat.

CAPITOLUL 23

Pe 7 ianuarie 1536, Caterina de Aragon şi-a dat cea din urmă suflare, însă, înainte să treacă în lumea celor drepți, a găsit destulă putere să-i mai scrie încă o dată bărbatului pe care l-a iubit fără încetare.

„În ceasul cel din urmă, îți făgăduiesc că ai mei ochi te doresc mai presus de orice", i-a scris ea, mişcând condeiul doar cu ajutorul unei mari voințe, în vreme ce inima îi era asaltată de împunsături chinuitoare. Scrisoarea a semnat-o: „Caterina, regina Angliei".

Când îmbălsămătorii i-au tăiat pieptul în două, au văzut înăuntru o masă neagră şi hidoasă care îi încingea inima într-o îmbrățişare mortală.

La aflarea veştii morții ei, Henric s-a îmbrăcat din cap până în picioare în cele mai țipătoare şi mai aprinse veşminte galbene pe care le-a putut găsi şi le-a poruncit tuturor să facă la fel.

Anne stătea în dreapta lui într-o rochie din brocart galben-auriu împodobit cu diamante şi mărginit cu lână neagră de oaie, şi purta un minunat văl galben din dantelă presărată cu pulbere de diamant, pe care îl ținea înfăşurat ca o mantilă spaniolă pe deasupra bonetei franțuzeşti. Chipul îi era luminat de un zâmbet triumfător, iar mâna dreaptă se sprijinea pe umflătura pântecului ei, care tocmai ce începuse să se vadă.

Niciodată n-a arătat mai frumoasă ca atunci. De data aceasta, sarcina părea să-i priască, aşa că îi dispăruseră cearcănele negre de sub ochi, obrajii nu mai erau supți, ci plăcut împliniți, iar pielea îi era netedă şi luminoasă, radiind toată de sănătate şi de vitalitate.

Fiica lor, prințesa Elizabeth, se afla şi ea lângă ei, îmbrăcată la fel ca părinții şi ca toți cei de la curte, într-un galben strălucitor. Râzând, Henric i-a smuls de pe cap bonețica brodată cu fire de aur ca să-i scoată la iveală

pletele învăpăiate ale dinastiei Tudor, cocoțând-o pe umerii săi şi defilând cu ea prin Sala Mare.

— Slavă ție, Doamne, a murit babornița! striga Henric necontenit, cu fața plină de zâmbete şi vioiciune. Acum am scăpat de orice primejdie a războiului! Fără a mai avea vreo mătuşă de răzbunat, pierise şi prilejul de cotropire al împăratului Carol.

Jane Seymour părea ca orice altă persoană din mulțime. Anne ieşise din nou învingătoare, retrăgându-se la timp de pe marginea prăpastiei. Văzându-i aşa, cum se plimbau unul lângă celălalt, gudurându-se pe lângă fata lor, răvăşindu-i părul roşiatic şi sărutându-i obraji, ai fi zis că sunt imaginea vie a unui cuplu fericit şi îndrăgostit.

— Bravo, Anne! Ştiam că ai să reuşeşti! i-a zâmbit George cu ochii încărcați de iubire, scoțându-şi pălăria cu panaş galben şi îngenunchind la picioarele ei, îmbrăcat şi el în veşminte din atlaz galben ca razele soarelui.

Anne s-a aplecat ca să-i mângâie bărbia lânoasă, zâmbindu-i, dar fără să rostească vreun cuvânt, căci nu mai era rost de cuvinte între ei doi, aşa cum n-a fost niciodată până atunci. Ochii lor îşi spuneau tot ce aveau de spus.

Însă aerul de iubire reînsuflețită era doar de ochii lumii, o prefăcătorie, pentru a o linişti pe Anne, de dragul încărcăturii prețioase pe care o purta în pântec.

În ziua înmormântării Caterinei, eram cu Anne când aceasta l-a prins pe rege legănând-o pe Jane Seymour pe genunchiul său, aceasta chicotind voios în timp ce el o gâdila cu barba lui roşie şi aspră. Ea se hlizea veselă în vreme ce el o mângâia sub bărbie, făcând să i se îmbujoreze obrajii ei palizi.

La vederea lor, Anne şi-a ieşit iute din fire, iar Henric a sărit vinovat în picioare, răsturnând-o pe Jane Seymour la podea.

— Draga mea, îmi pare rău! a exclamat Henric aplecându-se să o ajute a se ridica.

— Aşa deci, se poartă ca o mironosiță spălăcită, şi i se

potriveşte de minune rolul, fii sigur, a rostit Anne pe un ton tăios, dar văd acum că nu-i nimic altceva decât o altă târfă de la curte care se dă drept doamnă!

Auzind acestea, Henric s-a ridicat cât era de înalt şi i-a spus:

— Domnița Seymour este o doamnă pură şi cinstită!

— Mda, am auzit că cinstea ei este fără preț, doar nu a pornit zvonul ăsta chiar ea? Ia să vedem, a spus Anne, lovindu-şi bărbia cu degetul într-un gest teatral, parcă îmi aduc aminte de o pungă cu galbeni pe care ți i-a trimis înapoi, nu-i aşa, cu mesajul că cinstea ei este fără preț? Şi totuşi, nu a şovăit o clipă când a primit calul de vânătoare dăruit de tine şi serviciile croitorului care i-a cusut costumele noi de călărie, a rostit ea arcuindu-şi sprâncenele înnegrite şi subțiate cu mare băgare de seamă. Oare nu sunt pânzeturile care ating trupul unei femei mai intime chiar decât banii? Şi socotesc că a costat mai mult calul decât galbenii pe care i-a refuzat de la tine. Ca să nu mai zic că poartă portretul unui bărbat însurat la gât... a spus ea, întinzându-se să-i ia medalionul în mână. Asta nu mi se parte o purtare prea pură şi cinstită! a spus ea încleştându-şi pumnul în jurul podoabei din aur şi răsucind lanțul cu atâta putere încât i l-a smuls de la gât.

Înainte să se frângă, acel lănțişor delicat i-a ciupit pielea lui Jane Seymour şi tot sângele care colora chipul ei palid a început să i se prelingă din rană, mânjindu-i gulerul înalt şi alb. Domnița Jane şi-a dus delicat mâna la gât şi, a când a coborât-o, şi-a dat seama că era pătată. La vederea sângelui, a scos un icnet adânc, a început să se clatine, iar Henric abia a izbutit să o prindă înainte de a i se înmuia genunchii.

Anne privea drept în față, senină şi zâmbitoare, învârtind medalionul în aer de lanțul rupt.

— O să am grijă de tine mai încolo! i-a spus Henric amenințător în vreme ce se apleca ca să o ia în brațe pe domnița Seymour şi să o ducă în camera ei, strigând

după doctor.

Eu am gonit în urma lor, toată numai un zâmbet şi dornică să intru în grațiile regelui.

— Maiestatea Voastră, duceți-o pe domnița Seymour în camera sa, iar eu am să vă urmez degrabă după ce îl chem pe doctorul Butts! Jane Seymour îmi este o prietenă foarte apropiată şi mă întristează să o văd suferind aşa, şi mai ales din pricina cumnatei mele! i-am spus eu țuguindu-mi buzele în semn de învinuire, şi vădind astfel de partea cui mă aflam.

Acel suveran recunoscător şi cuprins de îngrijorare mi-a permis, aşadar, să rămân la căpătâiul lui Jane Seymour şi să-l ajut pe doctorul Butts, când avea să ajungă. Eu am fost cea care a tăiat cu grijă gulerul pătat de sânge, încruntându-mă de supărare că se stricase o asemenea broderie delicată cu boboci de trandafir, şi, când l-am dat la o parte ca să descopăr umflăturile rotunde şi diafane ale sânilor ei deasupra corsajului de culoarea mentei, am zărit mult prea limpede râvna din ochii lui Henric.

Am stat toată vremea pe lângă doctorul Butts, ajutându-l şi dându-i toate cele trebuincioase ca să-i curețe rana, să o frece cu o pomadă care să-i aline durerea şi să o bandajeze cu fâşii curate din pânză şi, într-un final, când i-a dat să bea câteva înghițituri de sirop de mac pentru a o ajuta să se odihnească şi să amorțească durerea. În toată această vreme, regele Henric se plimba neliniştit de colo-colo la picioarele patului, muşcându-şi pumnii strânşi şi aruncând priviri pline de îngrijorare către iubita lui, care zăcea suferindă şi palidă ca o moartă pe cuvertura din atlaz albastru de pe patul ei de fecioară.

Când a adormit, în sfârşit, sub efectul siropului de mac, doctorul a fost concediat, iar Henric mi-a făcut semn şi mie să mă retrag, spunându-mi:

— Mai rămân eu puțin cu domnița Seymour.

Am făcut o plecăciune şi am părăsit încăperea, oprindu-mă însă în anticameră, unde am îngenuncheat

în fața uşii şi mi-am aruncat privirea pe gaura cheii.

Henric s-a îndreptat înspre pat şi s-a aşezat lângă ea, aplecându-se ca să-i mângâie fruntea şi chipul, lăsându-şi mâinile să-i coboare uşor pe gât, ocolind cu grijă rana, şi apoi şi mai jos, pe sânii ce-i ieşeau din corsaj, dezgoliți pentru prima dată înaintea unui bărbat.

Jane Seymour a scos un geamăt şi şi-a fluturat pleoapele fără să le deschidă când el s-a aplecat şi i-a dat o sărutare, nevinovată la început, pentru ca apoi să devină pătimaşă, pe buzele ei palide. Brațele ei s-au înălțat apoi, de voie se pare, şi i-au încins gâtul lui Henric, arcuindu-şi trupul înspre al lui.

Într-o clipită a şi fost deasupra ei, căutând cu degetele lui grase să-i ridice fustele şi să-şi desprindă cochilia ce-i acoperea bărbăția.

Ea şi-a desfăcut picioarele, încolăcindu-şi brațele în jurul lui şi i-am văzut coapsele, pline şi albicioase, deasupra jartierelor cu funde roz şi a ciorapilor. În timp ce îşi încovriga picioarele în jurul lui, unul dintre condurii ei rozalii i-a alunecat, căzând pe podea lângă cochilia desprinsă a lui Henric.

El a început să-i învăluie fața şi gâtul în sărutări pătimaşe, scoțându-i boneta de pe cap şi desprinzându-i acele din păr ca să-şi poată cufunda palmele în valurile ei de păr blond-alburiu.

O mână pe umăr m-a făcut să tresalt şi să mă întorc brusc, ca să ajung față în față cu chipul sumbru şi aspru al lui Thomas Cromwell.

M-a dat la o parte şi a dat să se aplece, nu înainte de a-i scăpa o mică grimasă pe chip, pentru a ajunge astfel în dreptul găurii cheii. S-a ridicat după o clipă, fără a da să plece însă, ci a rămas acolo în picioare, deasupra mea, gâdilându-mi obrazul cu marginea din blană a jachetei sale negre, şi s-a aplecat apoi spre uşă ca să-şi lipească urechea de ea.

Jane Seymour a mieunat ca o mâță înfricoşată când a intrat în ea, strângându-şi brațele şi picioarele în jurul lui

în vreme ce el se împingea în ea şi gemea de plăcere, scoţând nişte grohăituri de porc lacom care se zvârcoleşte prin albia înnoroită.

Apoi, ea s-a întors pe o parte şi a alunecat şi mai tare într-un somn adânc, în vreme ce Henric s-a spălat şi şi-a aranjat hainele, aşezându-se şi aşteptând-o să se trezească şi să îşi dea seama că fecioria ei era de domeniul trecutului.

Cu privirea înceţoşată şi încă puţin ameţită, ea s-a ridicat în capul oaselor, tresărind la durerea neaşteptată dintre picioare. Abia atunci a observat fustele ridicate şi răvăşite, şi părul despletit care îi cădea pe umeri. Ochii i s-au mărit de uimire când şi-a dat seama ce se petrecuse. Buzele au început să-i tremure, şi ochii să-i verse şiroaie de lacrimi.

— Nu, draga mea, nu plânge, nu dispera… a implorat-o Henric.

— Şi cum aş putea să fac altfel? Când tot ceea ce aveam mai de preţ, cinstea mea, este pierdută? Tatăl meu, fraţii mei, întreaga curte, cu toţii mă vor crede o dezmăţată!

— Nu, draga mea, totul o să fie bine. Îţi dau cuvântul că n-ai să fii necinstită. M-aş arunca mai degrabă cu pieptul pe propria-mi sabie decât să te fac de ruşine! i-a spus el, aplecându-se şi sărutându-i fruntea. Nimeni n-o să te nesocotească, iar eu voi păstra în taină clipele petrecute împreună, până când vei putea să-ţi ocupi locul de cinste în dreapta mea…

Eu şi Cromwell am schimbat o privire plină de uimire pe după uşă. Să fi vorbit el despre… Oare chiar se gândea la… căsătorie?

— Of, iubita mea gingaşă, regina mea gingaşă! a rostit Henric oftând de bucurie, în timp ce îi săruta pletele pe care şi le ducea cu mâna la buze.

— Sufleţelul meu, a continuat el, ştii tu că eu am patruzeci şi trei de ani? Am ajuns la vârsta la care văpaia pasiunii nu se mai aprinde aşa de iute ca în tinereţe. Îmi

doresc o soție dulce şi supusă, o soție liniştită, caldă, blândă şi iubitoare, şi nu vreo drăcoaică sau vreo scorpie isterică şi răzbunătoare. Îmi doresc pace şi tihnă; nu mai vreau să aud de răscoale, vărsare de sânge sau dispute. Te vreau pe tine, buna mea Jane! i-a spus el luându-i mâna într-a sa şi ducându-şi-o curtenitor la buze. Cu un alt oftat a sărit în picioare şi i-a zis: Trebuie să plec acum, draga mea, până nu îmi vine iarăşi să prăduiesc comoara asta pe care o am în față. Of, regină a sufletului meu, odihneşte-te acum şi nu te îngrijora, căci îți făgăduiesc că o să fie totul bine! S-a aplecat apoi şi a început să o învăluie în sărutări pătimaşe.

Jane Seymour stătea pur şi simplu acolo, năucită şi uluită, ca şi cum tocmai ce fusese trăsnită de un fulger.

Eu şi Cromwell ne-am privit din nou, apoi ne-am îndepărtat degrabă de lângă uşă când l-am văzut pe Henric dând să iasă.

Credeți că am pus-o în gardă pe Anne? Nu, normal că nu! Voiam să o văd alungată, umilită, aruncată în prăpastia ruşinii şi a deznădejdii, împotmolită atât de adânc în noroi încât să nu poată să se târască niciodată afară, şi îmi doream ca o persoană atât de ordinară ca Jane Seymour să fie unealta nimicirii ei! Ce pedeapsă binemeritată, ce umilință ar fi fost pentru acea femeie ispititoare, cu toate vrăjitoriile şi înşelătoriile ei viclene, să fie dată la o parte pentru a-i face loc cuiva atât de neprihănit şi de supus ca Jane Seymour, întruchiparea virtuții casnice!

CAPITOLUL 24

Henric era acum în plină retragere de lângă Anne. Chiar dacă în pântecul ei sălăşluia acum pruncul său, nu putea răbda să stea în aceeaşi încăpere cu ea. Râsul ei îl zgâria pe creier, iar sunetul vocii ei îl făcea să se încrunte şi să tresalte. Căuta adesea refugiu în întrecerile în aer liber precum trasul cu arcul, jocul de tenis sau de popice şi turnirurile. Acestea din urmă erau îndeletnicirea pe care o alesese în după-amiaza de 29 ianuarie 1536, lăsând-o pe Anne în tovărăşia doamnelor ei de onoare, să pălăvrăgească, să coasă şi să asculte însufleţite cântecele lui Smeaton la flaut.

Eu aveam nevoie să iau o gură de aer curat, aşa că am cerut permisiunea să plec (căci ştiam că nu mi se va simţi lipsa) şi am mers să asist la turnir.

Şi Jane Seymour era de faţă, ocupând locul lui Anne în pavilionul regal.

Henric, îmbrăcat în armură, călare pe armăsarul său alb de război, a mers până la ea ca să-şi primească premiul, o batistă splendidă, brodată de mâna ei, cu clopoţei şi flori de măcrişor. Henric a dus batista la buze înainte de a întinde mâna pentru ca Jane să i-o lege în jurul braţului.

Adversarul său, Francis Weston, aflat în apropiere, asista la scenă cu singurul ochi care îi mai rămăsese, aruncându-le priviri aspre regelui vrăjit şi prostuţei de Jane Seymour.

— În numele Domnului şi al tuturor sfinţilor, fie el regele, tot am să-i vin de hac! a făgăduit el înflăcărat.

— Ai mare grijă ce spui, Francis, l-a avertizat Will Brereton, căci doar vorbeşti de rege aici!

— Poate să fie şi Lucifer în persoană! a izbucnit Weston. Mergi repede la palat, Will, şi cere-i reginei să-mi trimită premiul ei ca să-l port la turnir, căci voi învinge pentru ea!

Regele a fost nevoit să aştepte astfel, în vreme ce calul său lovea nerăbdător cu copitele în pământ, iar scutierul lui Weston îşi găsea de lucru, îngrijindu-se ca echipamentul stăpânului său să fie pus la punct, desfăcând şi prinzând la loc fiecare cataramă sau chingă, până când Brereton s-a întors în galop ca să lege o batistă din mătase stacojie, brodată cu şoimul alb şi trufaş al lui Anne, în jurul braţului lui Weston.

Abia atunci regele şi cavalerul s-au aşezat la locurile lor, şi-au aranjat lăncile şi şi-au coborât vizierele, pregătiți să dea pinteni cailor, la semnalul domniței Seymour.

N-am mai văzut niciodată până atunci vreun bărbat atât de hotărât să câştige, cum era în acele clipe Francis Weston. Lancea sa l-a lovit pe rege drept în piept cu atâta putere încât i-a străpuns zalele armurii. Eu l-am privit îngrozită cum a zburat de pe şa direct pe spate, iar acum zăcea nemişcat în norul de praf. Armăsarul regelui s-a ridicat pe picioarele din spate, lovind cu copitele în aer, pentru ca mai apoi să coboare la loc în patru labe drept peste trupul regelui.

Oamenii din tribune au început să scoată țipete de groază, şi multe dintre doamne, printre care şi Jane Seymour, au leşinat.

— Regele e mort! Dumnezeu să ne aibă în pază, regele e mort!

Primul scutier care a ajuns la el şi i-a smuls coiful din cap, urmat repede de doctorul Butts, nu a spus nimic care să dezmintă aceste vorbe. Aerul s-a umplut de panică, plânsete isterice şi bocete. Oamenii alergau de colo-colo fără țintă, curteni, şi oameni de rând deopotrivă, îşi smulgeau părul din cap şi hainele de pe ei, țipând, îmbrățişându-se, lovindu-se, dar şi împiedicându-se unii de ceilalți, orbiți de deznădejde.

Chipul lui Francis Weston s-a făcut palid ca de mort şi a început să se clatine în şa, iar de n-ar fi fost Will Brereton acolo lângă el, ar fi căzut neîndoios de pe cal.

Doctorul Butts, aplecându-se deasupra regelui în vreme ce mai multe perechi de mâini se grăbeau să-l scoată din armură, a anunțat:

— Mai bine să nu-i spuneți nimic reginei... deocamdată...

Ochii mei au întâlnit privirea şireată şi întunecată a ducelui de Norfolk, unchiul lui Anne, şi fiecare dintre noi a ştiut fără urmă de îndoială ce gândea celălalt.

Norfolk îşi ura din răsputeri nepoata îngâmfată. Îşi îndeplinise scopul, şi acum, când steaua ei era în declin, ducele, la fel ca tatăl lipsit de scrupule al lui Anne, nu mai avea nevoie de ea. Ceea ce conta pentru aceşti bărbați cruzi şi ambițioşi era să fie de partea învingătorului.

Chiar în acele clipe, Thomas Boleyn şi soția, care stăteau în pavilionul regal şi-i treceau o fiolă cu săruri pe la nasul domniței Seymour ca să o readucă în simțiri, se plângeau tatălui şi fraților ei că, din păcate, ei nu fuseseră la fel de norocoşi să aibă o fiică atât de îndatoritoare şi de supusă şi nişte fii atât de buni şi de voinici.

— Vreți să spuneți că ar putea să o facă să lepede copilul? l-am întrebat eu pe doctor.

— Aşa e, a încuviințat doctorul Butts suflecându-şi mânecile şi îngrijindu-l cu toată atenția pe rege.

Privirile ni s-au încrucişat din nou, iar de data aceasta n-am mai pierdut nicio clipă. Eu şi Norfolk am pornit degrabă spre palat. În goana noastră, ducele şi-a pierdut pălăria panaşată, iar eu ambii pantofi, dar nici unuia din noi nu părea să-i pese, căci eram prea preocupați să ne dăm coate şi să ne tragem înapoi unul pe celălalt. Fiecare îşi dorea să fie primul care să-i dea această veste neliniştitoare lui Anne.

— S-o credeți voi! a strigat Francis Weston în urma noastră plin de revoltă, pornind după noi şi aruncându-şi bucăți din armură în stânga şi în dreapta, urmat imediat de Will Brereton, care încerca să se ferească de zalele

azvârlite înspre el. Ştiu care ți-e jocul, scorpie nenorocită, şi al tău, târâtură scârboasă ce eşti! a țipat el.

— Regele e mort! am urlat noi dând năvală în camera lui Anne. Weston, care era chiar în spatele nostru, m-a apucat de fustă tocmai când dădeam să intru pe uşi şi a încercat să mă tragă înapoi pe hol, dar eu nu m-am oprit din alergat, aşa că mi-a rupt-o, făcându-mă să mă împiedic şi să mă prăbuşesc în cameră îmbrăcată doar în jupon şi corsaj.

— E mort! am strigat eu de bucurie. Regele e mort! Ce-o să fie de tine acum? Toată lumea te urăşte!

— Fără niciun urmaş legitim, războiul civil bate la uşă! m-a întrerupt Norfolk după ce a izbutit să-şi tragă sufletul şi să-şi aranjeze părul şi hainele.

Anne a sărit din scaun cu un țipăt de-ți îngheța sângele în vene.

— Nu! Nu, nu poate fi adevărat! Ce-o să se aleagă de mine acum? a strigat ea privind disperată în jur, în vreme ce toți cei aflați în încăpere s-au tras înapoi şi au început să se uite în altă parte, aranjându-şi ostentativ mânecile, lustruindu-şi inelele, cercetându-şi unghiile sau privind pe fereastră, având mare grijă să nu o bage în seamă. Poporul mă urăşte! O să se răscoale împotriva mea! Cine mă va proteja? Dar pe micuța mea Elizabeth? Fetița mea dragă! Cine va lupta pentru drepturile fetei mele? Cine va păzi tronul până când va fi de vârsta potrivită ca să domnească?

Apoi, dintr-odată, ochii i s-au bulbucat şi a început să se încovoaie, icnind şi îmbrățişându-şi pântecul.

Atunci a sosit şi George, croindu-şi drum cu coatele prin mulțime şi țipând la toată lumea care-i ieşea în cale să nu stea acolo cu gura căscată, ci să cheme moaşa şi un doctor. A luat-o apoi cu grijă pe Anne în brațele sale şi a aşezat-o pe pat. Înainte chiar de a fi la jumătatea drumului, mânecile albe ale pieptarului său din mătase i s-au şi îmbibat iute în sângele lui Anne.

— Cățea ce eşti! a strigat Weston răstit. Vezi ce-ai

făcut? Dacă erai bărbat, ți-aş fi frânt fiecare oscior din corp, lăsându-ți gâtul la urmă!

Eu m-am năpustit asupra lui cu un strigăt nebun şi plin de revoltă. Curând, toți trei, eu, Weston şi Norfolk, am început să ne rostogolim pe podea, luptându-ne pe viață şi pe moarte şi împărțindu-ne blesteme şi insulte unul altuia. Curtenii, doamnele şi slujitorii nu ştiau unde să se uite mai întâi – la chipul schimonosit de durere al reginei sau la noi, care ne prăvăleam pe podea, încăierându-ne ca nişte beţivani într-o cârciumă.

Trupurile noastre încâlcite blocau uşa, aşa că un paj în livrea regală s-a împiedicat de noi şi şi-a spart un dinte în podea înainte să se ridice, clătinându-se în picioare, şi să încerce fără rost a se face auzit în toată zarva aceea.

Mânecile rochiei mi-au fost smulse din corsaj, aşa că i-am tras o palmă lui Weston şi l-am acuzat că încerca să mă despoaie ca să mă facă de ruşine.

— Nici vorbă, doamnă, n-aş îndrăzni niciodată să rănesc privirea oamenilor astfel! mi-a răspuns el.

Orbită de furie, am întins mâna după pumnalul lui Norfolk.

— Nu! a țipat Brereton când am dat să mă reped la Weston, țintind drept spre ochiul pe care încă îl mai avea. Brereton mi-a tras un picior cu cizma lui tare drept în mâna în care țineam pumnalul, smulgându-mi-l din prinsoare şi, în vreme ce mă rostogoleam să îl iau înapoi, şi-a lăsat cizma cu putere pe mâna mea. În încercarea de a-mi scoate mâna de acolo, Brereton s-a clătinat şi aproape că a căzut la pământ, însă, dând să-şi recapete echilibrul, s-a lăsat cu toată greutatea corpului pe mâna mea. Oasele palmei mele au trosnit ca nişte crengi uscate, iar eu am început să urlu de durere, făcând să se aştearnă brusc o linişte de mormânt în încăpere.

Folosindu-se de acest prilej, pajul (cu pălăria cine ştie pe unde aruncată, cu părul lui blond răvăşit, cu livreaua făcută zdrențe şi cu palmele şi genunchii zgâriați şi sângerând în urma căzăturii) a strigat cu un glas strident

şi cârâit, între vârsta fecioriei şi cea a bărbăției:

— Regele nu e mort, ci doar puțin amețit!

M-am aruncat asupra lui cu un urlet ascuțit şi mi-am înfipt dinții în glezna lui. Cu nările însângerate, Norfolk s-a ridicat şi m-a privit curios.

— Dumnezeule, femeie, chiar că eşti smintită! a exclamat el, rostind cuvintele care, după cum se putea citi pe fețele celor prezenți, păreau să fie pe limbile tuturor.

Totul a fost dat uitării apoi în vreme ce au început să se năpustească în încăpere moaşa cu ucenica sa, doctorul şi ajutorul său, precum şi un spițer, vorbind toți în acelaşi timp, dând indicații slugilor, care s-au şi pornit să le îndeplinească. Anne a ajuns, aşadar, încă o dată în centrul atenției, zăcând suferindă pe patul îmbibat în propriul ei sânge, despuiată de la brâu în jos, cu genunchii îndoiți şi coapsele desfăcute larg, în vreme ce moaşa îşi sufleca mânecile şi încerca să oprească sângerarea ca să salveze pruncul nenăscut al regelui.

George a îngenuncheat pe pat, nesocotind cerințele moaşei ca toată lumea să părăsească odaia, s-a aplecat asupra lui Anne şi i-a ținut mâinile strâns într-ale sale, implorând-o să fie tare, în timp ce ea continua să piardă mult sânge.

— Rămâi cu mine, Nan, rămâi aici cu mine! o ruga el stăruitor şi poruncitor, strângând-o şi mai tare când a văzut că îşi dă ochii peste cap şi i se mai vede doar albul lor. Nu! Rămâi, Nan, rămâi aici cu mine!

— Bărbate, i-am zis eu atingând-l pe umăr, ar trebui să pleci, nu se cuvine să fii…

N-am apucat să termin, că mi-a şi dat mâna la o parte cu violență, trăgându-mi una drept peste gură. Înainte să mă dumiresc ce se petrecuse, el îşi întorsese deja privirea înapoi către Anne, îndemnând-o şi cerându-i să lupte pentru viața ei, în timp ce eu mă clătinam amețită, văzând pete negre dinaintea ochilor, şi plină de sângele care-mi curgea din nas şi din buză. Mi-am dus limba cu

mare grijă la un dinte care se mişca primejdios în gingie.

— Vai, George, am să-mi pierd un dinte chiar din faţă! Vai! Cum ai putut? am început eu să mă tângui vărsând lacrimi amare, căci ştiam că nu se mai putea fixa la loc un dinte desprins din gingie.

Lui George însă nu-i păsa câtuşi de puţin de mine sau de dintele meu, ci singura de care îi păsa era Anne.

Henry Norris a dat în curând de veste că regele îşi revenise în simţire şi că domniţa Seymour era la căpătâiul lui, ţinându-l de mână.

— Jane! Acesta a fost primul cuvânt rostit de Henric cu un oftat plin de însufleţire, când şi-a deschis ochii albaştri şi înceţoşaţi şi a zărit-o lângă el. Şi acolo a şi rămas, răbdătoare ca o sfântă, spălându-i chipul vineţiu, aranjându-i bandajele din jurul capului când se plângea că îl înţeapă, dându-i miere cu linguriţa ca să facă doftoria spiţerului mai uşor de înghiţit şi ţinându-l de mână când durerea din picior devenea mult prea greu de îndurat sub atingerea agitată a chirurgului. Nu s-a dezlipit de lângă el nici măcar pentru o clipă, nici măcar când a trebuit să i se înlăture aşchiile de os din piele şi a început să ţâşnească sângele, şi nici atunci când i s-au aşezat lipitori scârboase şi lacome deasupra rănii adânci, ca să i-o cureţe.

În vreme ce Jane Seymour se cuibărea tot mai tare în sufletul nestatornic al lui Henric, Anne se lupta cu propriul ei trup, hotărâtă să ţină în ea ceea ce pântecul ei se încăpăţâna să scuipe afară.

— Te rog, Doamne, nu! ţipa ea fără folos, căci Domnul, la fel ca toţi bărbaţii cu o fărâmă de judecată, o părăsise.

Ucenica moaşei a leşinat, scoţând un ţipăt sfâşietor, şi toţi cei de faţă s-au dat înapoi de lângă pat, făcându-şi semnul crucii sau vreun alt semn ca să alunge farmecele. Unele dintre doamne au început să ţipe şi să se prăbuşească leşinate la podea, în vreme ce altele şi-au acoperit ochii şi s-au întors cu spatele sau au fugit din cameră, isterice şi îngăimând vorbe fără înţeles despre

monştri şi draci.

Era un băiat, însă, din fericire, se născuse mort, căci nu era altceva decât un monstru stâlcit. Avea două feţe pe un singur cap uriaş, acoperit cu smocuri de păr roşu, atât de mare, încât îi sfâşiase carnea lui Anne la ieşire. Umerii lui micuţi erau înclinaţi aşa de mult, încât dreptul stătea mai sus decât stângul, iar spinarea îi era încovoiată în formă de S, şi toate cele patru membre, deşi bine conturate, cu toate degetele la locul lor, nu erau străbătute de niciun oscior şi atârnau fleşcăite ca o meduză. Între coapsele lui mititele însă se putea zări fără tăgadă un membru bărbătesc în toată regula. Ăsta era prinţul pe care Henric îl aşteptase cu atâta râvnă. Şi chiar aşa, avea ochii lui albaştri!

La vederea pruncului diform, Anne şi-a ieşit din minţi, ţipând ca o smintită, şi a fost nevoie să fie legată ca să nu-şi facă şi mai mult rău singură, căci deja pierduse atât de mult sânge, încât era o minune că încă mai trăia.

După ce a scos un oftat adânc şi şi-a făcut cruce, moaşa s-a pus din nou pe treabă.

— N-o să mai poată face alţi copii, nu-i aşa? i-am şoptit eu.

Moaşa a încetat să mai coasă carnea sfâşiată a lui Anne cu fir din maţ de pisică şi, după ce a aruncat o privire iute către pacienta sa, care se odihnea acum, ameţită de o doză puternică de sirop de mac, mi-a răspuns:

— Nu cred. Va trebui să se hrănească cu vin roşu şi carne roşie cu ceai de zmeură ca să-şi recapete sângele pierdut şi vigoarea trupului, şi să se ţină departe de patul conjugal cel puţin o jumătate de an înainte să înceapă a se mai gândi măcar la asta, dar… a încheiat ea clătinând din cap.

Încă de când a început să vorbească mi-am dat seama că ştia ceea ce ştiam cu toţii, că timpul, la fel ca răbdarea lui Henric se scurseseră pentru Anne, şi că nu avea să mai primească o altă şansă.

Cineva mi-a adus o mantie, aşa că m-am aşezat pe scaunul de la fereastră, învelindu-mă cu pliurile ei şi privind, în aşteptare. Am îndrăznit o dată să trec în partea cealaltă a camerei ca să-l ating pe George pe umăr în vreme ce el stătea cu capul plecat, plin de deznădejde.

— Pleacă, Jane, mi-a spus el nepăsător. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de acum înainte. N-am să mai dorm şi nici n-am să mai mănânc cu tine. Şi să nu mă întrebi de ce, căci ştii prea bine.

— Pentru că am venit să o previn pe Anne…

— N-ai venit ca s-o previi, Jane, ci ai venit să te bucuri de nenorocul ei, să o sperii. Poate că ai şi vrut să pricinuieşti toate astea, a rostit el arătând furios înspre sora lui adormită, care zăcea pe pat nemişcată şi palidă ca un mort. Nici nu te mai sinchisi să tăgăduieşti. N-am să te iert pe veci, nici pe tine şi nici pe Norfolk, pentru ceea ce ați făcut astăzi. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu niciunul dintre voi.

— Dar ai văzut şi tu creatura aia! m-am împotrivit eu. Slavă Domnului că s-a născut mort, căci de-ar fi trăit…

George şi-a întors fața de la mine şi, oricât de mult am încercat să-l fac să mă asculte, a refuzat cu îndârjire să-mi mai arunce vreo privire sau vreo vorbă.

Mi-am petrecut aşa ceasuri întregi, ghemuită pe scaunul de la fereastră, plângând până m-a luat somnul.

Am fost trezită pe neaşteptate de o uşă deschisă cu putere. Şchiopătând şi sprijinindu-se cu toată forța într-o cârjă, cu capul bandajat tot, regele Henric s-a oprit în dreptul patului lui Anne. Ochii lui albaştri scăpărau de mânie uitându-se în jos la ea. Pieptul i se umfla cu putere, iar fața îi era toată îmbujorată şi plină de pete stacojii. De-ar fi fost vreun pictor de față care să-i redea înfățişarea din acele clipe, ar fi numit fără tăgadă acel portret „Furia maiestuoasă”. Pumnii încleştați îi tremurau necontenit, şi ştiam că încerca să se împotrivească dorinței de a o omorî pe Anne cu mâinile goale.

Anne şi-a întors fața de la perete cu cea mai mare

încetineală. Ochii ei negri şi adânciți în orbite erau vlăguiți şi lipsiți de sclipire, iar pielea ei pământie arăta ca şi cum era făcută din ceară. S-a ridicat clătinându-se în capul oaselor, schimonosindu-se şi scâncind de durere. George s-a grăbit să-i vină în ajutor, punându-i mai multe perne în spate şi ducându-i o cană cu sirop de mac la buze, rugând-o să ia măcar o înghițitură. I-am văzut fiecare oscior al mâinii (iar unghiile, cândva strălucitoare ca mărgăritarele, erau acum terne, rupte şi roase) când a ridicat-o ca să-şi dea părul de pe față.

— Domnul meu, eu... a dat ea să vorbească, bâlbâindu-se când lacrimile au început să i se reverse pe obrajii supți şi traşi. Am crezut... mi-au spus că ai murit!

— Cu atât mai mult trebuia să ai grijă de fiul meu, moştenitorul Angliei! a tunat vocea lui Henric. De ce n-ai murit tu în locul băiatului meu?

George a făcut un pas spre el, însă Anne a întins iute mâna ca să-l țină în loc. Când George a privit-o, ea a clătinat din cap, părând să-l roage: „Nu scoate o vorbă. Am nevoie de tine!"

A şovăit pentru o clipă dacă să atace sau să se retragă, apoi a dat din cap şi s-a tras înapoi, aşezându-se lângă Anne pe pat şi ținându-i strâns mâna într-a sa, ca să-i dea curajul de care avea nevoie.

— Domnul meu... a încercat Anne iar. De n-ar fi fost acea sperietură... Sunt convinsă... data viitoare...

— Data viitoare? a sărit Henric. Dumnezeule, doamnă, nu va mai fi nicio dată viitoare! N-ai să mai ai niciun fiu de la mine! i-a spus el întorcându-i apoi spatele şi ieşind şchiopătând din odaie.

— Henric! l-a strigat Anne tânguitoare, întinzând rugătoare mâinile după el. Regele nu a băgat-o în seamă însă, aşa că Anne s-a aruncat plângând pe grămada de perne. Am dat greş! Domnul să mă aibă în pază! Am dat greş!

— Dumnezeu mi-e martor că am să-l omor pentru asta, şi pentru toate câte ți-a făcut! a strigat George, zvâcnind

de furie. Of, Nan! a spus el oftând, după ce mila a luat locul mâniei. S-a întins pe pat lângă ea şi a strâns-o uşor şi tandru în braţe. Nu mai plânge din pricina lui, Nan, căci nu merită osteneala. Niciun bărbat nu merită osteneala!

— Vai, George! a rostit ea printre suspine. Nu plâng din pricina lui Henric Tudor, ci plâng din milă pentru mine!

Mi-am privit soţul cum stătea întins în patul surorii lui, ţinând-o aşa cum nu mă ţinuse niciodată pe mine, până când n-am mai putut îndura o asemenea privelişte şi m-am strecurat afară din încăpere.

Nu era nevoie să-mi spună cineva, căci ştiam deja: sfârşitul era aproape. Vântul schimbării începuse să bată şi, în curând, avea să se transforme într-o furtună.

CAPITOLUL 25

Săptămâni la rând, Anne a rămas la pat vlăguită şi plânsă, cu privirea ţintuită pe pereţi, aşteptând să i se vindece trupul.

Meg Lee, Madge Shelton şi doica ei din copilărie, bătrâna doamnă Orchard, erau singurele care îndrăzneau să o îngrijească, căci toate celelalte îşi luaseră deja zborul înspre apartamentele lui Jane Seymour.

Până şi Mary Boleyn dispăruse, deşi nu din proprie voinţă. Anne o izgonise de lângă ea într-o criză de ciudă, pentru că nu putea îndura să vadă înaintea ochilor fericirea şi pântecul împlinit al surorii ei.

Mary îşi găsise fericirea binemeritată, şi faptul că soţul ei, William Stafford, era un oarecare, un soldat de rând, fără avere, titlu, pământuri sau nume pretenţios şi că era cu zece ani mai tânăr ca ea nu contau câtuşi de puţin pentru ei. Erau îndrăgostiţi până peste cap şi se simţeau în al nouălea cer unul cu celălalt, însă se luaseră în taină, fără a le cere învoire regelui şi reginei, de teamă că nu aveau să o primească, aşa că nu au spus adevărul până ce pântecul lui Mary nu a început să se împlinească.

Anne încă îi mai avea însă pe domnii ei „pururi verzi" ca să-i aline sufletul. Iar Mark Smeaton venea să cânte la flaut pentru ea în fiecare zi, ca un câine credincios. Şi Weston, Brereton, Norris şi Wyatt treceau să o viziteze, aducându-i adesea diferite trufandale precum bomboane cu anason, drajeuri şi marţipan, pentru a-i întărâta pofta de mâncare. Stăteau ceasuri întregi cu ea, încercând să-i smulgă un zâmbet, „singurul premiu demn de câştigat", după părerea lui Weston.

George era, desigur, mereu lângă ea. „Singurul lucru statornic din viaţa mea, îi spunea Anne. George ajunsese aproape să locuiască în apartamentele ei, căci, numai Domnul ştie că nu trecea niciodată pe la mine, iar în

camera lui se ducea doar ca să se îmbăieze şi să-şi schimbe hainele. Unde dormea şi cu cine nu am nici cea mai vagă idee. Am încercat să-mi spun că deja nu îmi mai pasă, dar de fiecare dată când îmi duceam limba la dintele care mi se clătina în gură, începea din nou să clocotească furia în mine, şi dorința de răzbunare îmi măcina sufletul şi-mi lăsa gura apă.

Când şi-a găsit, în sfârşit, curajul şi puterea să treacă de pragul uşii, Anne şi-a dat seama de una singură cât de mult se întorseseră timpurile împotriva ei.

Aproape toate femeile de la curte începuseră să se uite la Jane Seymour ca la un model de ținută şi purtare. Nimeni, în afară de Anne, nu mai purta bonetă franțuzească, ci toate femeile îşi țineau acum pletele ascunse, capul acoperit cu bonete cu vârf şi privirea în pământ, cu mâinile împreunate sfielnic. Toate corsajele erau acoperite umil cu un guler înalt şi alb din batist. Renunțaseră la cea mai mare parte a bijuteriilor lor, cu excepția vreunei broşe sau a vreunui inel nebătător la ochi. Rochiile lor, cândva un curcubeu de culori aprinse, aveau acum nuanțe pale, pastelate, sau întunecate şi mohorâte.

Arătând ca o nălucă cu pielea ei pământie aproape translucidă, cu oasele ieşindu-i în afară şi cu ochii sclipind de febră, făptura lui Anne contrasta cu rochia ei din catifea neagră ca negura nopții şi cu boneta franțuzească presărată cu pulbere de diamante. Iar părul ei negru i se unduia lucios şi liber pe spate, la fel ca al unei țigănci, împodobit şi el cu stele din diamante.

Se juca nervos cu pandantivul ei mare în formă de B ce-i atârna în golul gâtului, legat, ca întotdeauna, de mărgăritarele ei preferate, în vreme ce se uita pierdută în jur, ca un animal speriat. S-a apropiat şi mai tare de George şi şi-a strâns mâna pe brațul lui, tremurând ca o bătrână sclerozată.

Toată lumea se ținea departe de ea. Nimeni nu făcea plecăciuni sau nu-şi scotea pălăria înaintea ei. La vederea

ei, Thomas Boleyn şi ducele de Norfolk şi-au întors vădit spatele şi au început să discute cu Cromwell. Iar Elizabeth Boleyn s-a întors către Jane Seymour ca să o felicite pentru că a readus la viață rochia englezească umilă şi tradițională, care era mult mai drăguță decât stilurile franțuzeşti decadente pe care le prefera fata ei.

Toată lumea s-a angajat în discuții cu cei din jur, pentru ca să ştie că nu o băgau în seamă, deşi îi aruncau priviri furişe pentru a-i urmări mişcările şi a vedea dacă avea să izbucnească în lacrimi sau într-una din crizele ei vestite de nervi.

— Laşilor! a pufnit Francis Weston disprețuitor, croindu-şi drum cu coatele prin mulțime, cu Will Brereton şi Henry Norris în urma lui.

— Aşa e, a încuviințat Brereton, strâmbând din nas şi trăgând pe nări, cu gesturi teatrale, dintr-un glob înmiresmat. Toate miresmele din Arabia n-ar putea să ascundă putoarea laşității!

— Fiți atenți la ce vă spun, căci noi avem măcar curajul să rămânem credincioşi părerilor noastre, şi voi, toți, blestemați să fiți! a adăugat Norris cu îndrăzneală.

— Maiestatea Voastră plină de grație, rog a ne ierta, dar am fost reținuți, a rostit Weston, zdrăngănind o pungă cu bani şi explicând: Cu un joc de zaruri.

Aceasta a fost clipa când li s-a pecetluit soarta, căci sosise momentul adevărului, când înțelepții aveau să se deosebească de nesăbuiți. Cromwell, viclean şi uneltitor cum era, îi privea cu mare atenție şi nu avea să uite. Şi, de ar fi făcut-o cumva, eram eu acolo ca să-i aduc aminte.

La un moment dat, una din stelele de diamant din părul lui Anne s-a desprins.

— Mi-a căzut steaua, a glumit ea, în timp ce toți cei patru bărbați se grăbeau să o culeagă de pe jos. S-o iau ca pe un semn de rău augur?

— Desigur că nu! au răspuns ei sfidător.

Anne a zâmbit, recunoscătoare, dar nu prea convinsă.

— Doar ştiți ce se spune, că cele mai strălucitoare stele

se stIng cel mai iute!

George mă ignora pe de-a-ntregul acum şi nu ne mai vorbeam deloc. Când se nimerea să ne întâlnim pe undeva, se uita prin mine ca şi cum aş fi fost o sticlă cu siluetă de femeie. Nici măcar nu îmi vorbea când stăteam la masă. Dacă avea ceva foarte important să-mi spună, îmi trimitea mesaj prin vreo slugă. Cred că mi-am deschis sufletul în mai bine de o sută de scrisori, şi totuşi, toate îmi erau date înapoi prin mesagerul cu care le trimisesem, cu pecetea neatinsă. Nu voia să-mi asculte vorbele şi nici să mi le citească. Am încercat de nenumărate ori să mă arunc în calea lui, plângând şi implorându-l să aibă milă, rugându-l să asculte ce am de spus, dar de fiecare dată trecea orbeşte pe lângă mine, lăsându-mă să mă simt ca o nălucă care încearcă cu disperare, dar în zadar, să trimită un mesaj în lumea viilor. Căsnicia noastră se sfârşise, şi nu puteam face nimic în această privință. Ştiam că trebuie să mă resemnez, dar totuşi nu o puteam face. Trebuia să tot încerc, cu fiecare clipă care trecea, să sparg zidul pe care îl ridicase între noi. George era toată lumea mea, însemna totul pentru mine, şi fără el, viața mea era ca o moarte vie, fără scop şi fără strălucire.

În aprilie am descoperit că îşi găsise o nouă desfătare cu animalul de companie al lui Anne, Mark Smeaton.

— I-am spus să-şi dea jos hainele de pe el şi să între în pat, şi aşa a şi făcut! l-am auzit eu pe George lăudându-se în fața unora dintre prietenii săi la un pahar de vin. Apoi i-am spus să se îmbrace la loc şi să plece, şi iarăşi, aşa a şi făcut!

Smeaton însă, sărmanul Smeaton, prostuț şi îndrăgostit până peste urechi, tânjea şi mai tare după el. Ca mulți alții înaintea lui, făcuse greşeala de a-l lăsa pe George să-i intre în suflet. Încă nu aflase că aerul fermecător, curiozitatea prefăcută, râsetele împărtăşite şi râvna trupească adunate la un loc nu însemnau

sinceritate. Pentru George, amanții erau un prilej de plăcere trecătoare, şi odată trecută această plăcere, nu mai însemnau nimic pentru el. Smeaton a crezut că George îi era prieten, şi asta a fost prima lui greşeală, şi faptul de a socoti că ceea ce făceau în pat însemna ceva mai mult decât era cea de-a doua.

I-am văzut odată împreună, când mă aflam prin preajma lor şi coseam la ghergheful meu. George s-a ridicat de pe scaunul de la fereastră şi a dat să plece, însă Smeaton l-a implorat să rămână, agățându-se de el ca o femeiuşcă disperată. Cunoşteam mult prea bine privirea femeii care se uită, rănită, furioasă şi uluită, cum bărbatul pe care îl iubeşte îi părăseşte patul şi începe să-şi tragă hainele pe el cu îndemânare rece şi tăcută, gata de plecare, acum că-şi satisfăcuse poftele, în vreme ce ea era pusă la loc pe raft şi uitată ca o jucărie.

George i-a dat enervat la o parte mâna lui Smeaton.

— Eu mă duc pe drumul meu, iar tu du-te pe al tău şi lasă-mă în pace! s-a răstit el, aşa cum făcuse de multe alte ori cu atât de mulți alții înainte, întorcându-se cu spatele şi izgonind încă un amant, fără nicio jenă, grijă sau remuşcare.

O parte din mine îşi dorea să-şi pună deoparte ghergheful şi să meargă la Smeaton, să-l mângâie pe mână şi să-i spună: „Înțeleg", dar nu, inima mea de piatră mi-a spus să-l las să sufere ca toți ceilalți!

În cealaltă parte a camerei, Anne se veselea cu Norris şi cu Weston, aruncând toți trei priviri săgetate şi furişe către Madge Shelton, care stătea aplecată, undeva prin apropiere, asupra broderiilor sale.

— De ce nu o iei pur şi simplu de nevastă şi termini odată cu totul? l-a întrebat Anne pe Norris, care era logodit de ani de zile cu nestatornica de Madge, fără vreun gând de a o duce prea curând la altar.

Norris a ridicat din umeri.

— Cred că am să mai zăbovesc o vreme, a răspuns el, deşi toată lumea ştia că Madge era cea care zăbovea, căci

îi plăceau prea mult libertatea şi purtarea uşuratică ca să se gândească prea serios la a se mulțumi doar cu un singur bărbat.

— Poate că aştepți după altcineva? l-a întrebat Anne, bătând sfiicios din gene. Dacă pățeşte vreun necaz Maiestatea Sa, aştepți să pui mâna pe mine!

S-a lăsat tăcerea când şi-au dat seama de nesăbuința vorbelor ei.

Norris, care-şi pierduse toată culoarea de pe fața lui de bebeluş şi îşi bulbucase ochii albaştri de frică, a clătinat din cap cu hotărâre:

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă mi-a trecut vreodată prin minte o asemenea nerozie! Asta înseamnă trădare, doamnă! Ai grijă ce vorbeşti, chiar şi în glumă!

Trădare! La auzul acestui cuvânt, am tras atât de tare de unul din firele broderiei că mi s-a rupt în mână. Glumele lor deveneau tot mai primejdioase, aşa că am luat hotărârea să iau aminte la fiecare cuvânt rostit.

Weston i-a sărit iute în ajutor, aşa cum îi era obiceiul:

— Dacă mai zăboveşti multă vreme, îmi voi încerca eu norocul cu frumoasa Madge!

Auzind acestea, Norris i-a reamintit că era un bărbat însurat şi avea să devină şi tată în curând şi ca atare nu trebuia să-şi piardă vremea cu doamnele reginei. În plus, deşi nimeni n-o spusese, Madge îşi încercase deja farmecele pe Weston.

— Aşa e, a rânjit Weston obraznic, dar nu pentru Madge am venit aici. E o persoană aici pe care o iubesc mult mai mult decât pe domnița Shelton sau pe draga mea soție.

— Ah, da? a rostit Anne, arcuindu-şi sprâncenele. Şi cine este aceasta persoană?

— E vorba de tine, i-a răspuns Weston.

— Linguşitorule! l-a lovit Anne în joacă cu evantaiul. Am avut parte de mult prea multă galanterie curtenească pentru ziua de azi. Am să mă duc să văd ce e cu jupânul Smeaton de stă aşa de necăjit, căci pare atât de

melancolic.

Văzând-o că se apropie de el, Smeaton s-a aruncat în genunchi şi şi-a plecat capul adânc în faţa ei în încercarea zadarnică de a-şi ascunde lacrimile.

— Mark? i-a spus ea, întinzând mâna şi ridicându-i cu blândeţe bărbia. De ce eşti aşa de abătut?

În cealaltă parte a camerei, George şi-a aruncat un braţ pe după umărul lui Weston şi şi-a dat capul pe spate, râzând cu poftă la o glumă de-a lui. Văzând acestea, ochii plini de deznădejde ai lui Smeaton au scăpărat de gelozie.

Şi Anne a văzut asta, însă i-a înţeles greşit rostul.

— Mark, i-a zis ea, întorcându-i capul spre ea şi vorbindu-i cu blândeţe, ca unui copil mic: Nu trebuie să te aştepţi să-ţi vorbesc aşa cum le vorbesc lor, căci ei sunt nobili prin naştere, iar tu nu.

— Vai, nu, doamnă, o privire îmi este de-ajuns! i-a răspuns Smeaton, uitându-se la ea cu adoraţie şi atingându-i îndrăzneţ cu vârfurile degetelor încheietura suplă a mâinii care încă mai zăbovea pe bărbia lui.

Anne şi-a pierdut cumpătul şi şi-a retras degrabă mâna.

— Să nu profiţi prea tare de bunătatea mea, jupâne Smeaton! l-a atenţionat ea, întorcându-i spatele şi creând un vârtej revoltat de fuste din atlaz purpuriu, pentru a se îndrepta apoi spre prietenii săi, lăsându-l pe bietul şi deznădăjduitul de Smeaton în suferinţa lui, îndrăgostit fără speranţă nu doar de un singur vlăstar al familiei Boleyn, ci chiar de doi, fără nicio speranţă că ar putea să-l aibă pentru el pe vreunul din ei.

CAPITOLUL 26

În ultima zi de aprilie a anului 1536, Anne a căutat să se desprindă de necazuri, petrecându-şi vremea cu fiica ei în grădinile din Greenwich. Eu şi Meg Lee eram singurele care o însoţeam, aşezate pe două bănci aflate pe laturile opuse ale grădinii, ea citind din Biblie, iar eu văzându-mi de broderiile mele.

Anne, îmbrăcată toată în atlaz negru, avea o înfăţişare complet disonantă cu florile colorate şi verdeaţa din jurul ei.

Râdea stând în genunchi, cu braţele întinse către Elizabeth, care, cu faţa ei toată încruntată de concentrare şi cu buclele roşiatice ca frunzele de toamnă ieşindu-i de sub bonetica portocalie brodată cu fire aurii, şi-a ridicat valurile tari şi foşnitoare ale rochiei şi s-a târât cu hotărâre până în braţele mamei sale.

Anne a îmbrăţişat-o şi a ridicat-o la ea în poală.

— În curând vei fi prea mare ca să te mai poată ridica mami în braţe! i-a strigat ea învârtind-o în aer şi râzând de veselie, cu pletele negre ca de ţigancă legănându-i-se libere în aer.

A făcut apoi o pauză bruscă şi s-a uitat în sus la rege, care le privea încruntat de la o fereastră de deasupra. Zâmbetul de pe faţă i-a pălit şi pe şira spinării i-a trecut iute un fior care a făcut-o s-o tragă pe Elizabeth şi mai aproape de ea.

Elizabeth a întins mâna pentru a apuca pandantivul de aur de la gâtul lui Anne.

— Ia uite acolo! a arătat Anne în sus spre Henric. Fă-i cu mâna lui tati! a spus ea cu un aer linguşitor şi fals, zâmbind încurajator şi aşezând-o mai bine pe Elizabeth la ea în poală. Haide, fă-i cu mâna lui tati! a îndemnat-o ea, în vreme ce Elizabeth, comportându-se ca o adevărată urmaşă a Tudorilor, a refuzat să-i facă semn cu mâna şi a aruncat în schimb o privire încruntată înspre rege. Apoi a

strâns-o şi mai tare în braţe pe Anne, sfidând uitătura aspră a lui Henric Tudor. Chiar aşa, nu m-ar fi uimit dacă obrăznicătura ar fi îndrăznit să scoată limba la el.

Dar buzele lui Henric nici măcar nu au încercat să schiţeze un zâmbet, ci le-a întors spatele amândurora şi a plecat de la fereastră.

Anne s-a schimbat brusc la faţă şi a închis ochii strâns, în încercarea de a nu izbucni în lacrimi.

— Tati, pa, pa! a rostit Elizabeth dintr-odată. Nu mi-a făcut cu mâna şi nici eu nu i-am făcut cu mâna lui! se auzea un uşor tremurat îmbufnat în vocea ei, ca şi cum puţin i-ar mai fi lipsit să nu înceapă a plânge.

— Nu plânge, copila mea, i-a spus Anne, sprijinindu-şi bărbia pe creştetul capului ei. Adu-ţi aminte ce te-am învăţat: niciun bărbat nu merită să plângi pentru el! Păzeşte-ţi inima, Elizabeth, păzeşte-o ca pe cel mai de preţ lucru al tău. Ţine-o încuiată bine cu cheie şi ai mare grijă pe cine laşi să se apropie de ea, ca să nu-ţi trădeze încrederea. Nu îngădui nici unui bărbat să-ţi fie stăpân, ci fii tu stăpâna propriei tale sorţi. Nu ceda niciodată!

— Niciodată! a repetat Elizabeth, aruncându-şi capul pe spate şi fluturându-şi coama din bucle roşii-aurii ca de leoaică.

M-am cutremurat la auzul acelei dârzenii mândre din glăsciorul ei poruncitor. Nu aveam nicio îndoială că acea fătucă precoce avea să-şi amintească fiecare cuvânt în parte, însă mă întrebam, totuşi, ce a izbutit să înţeleagă din ele.

La auzul unui zgomot de paşi pe prundişul aleii, ne-am întors cu toate ca să vedem cine vine. Era George, cu o ţinută la fel de impresionantă ca a lui Anne, din atlaz negru şi cu gulerul şi manşetele cămăşii lui albe brodate cu fir negru.

— Ai văzut? l-a întrebat Anne.

— Da, a răspuns el dând din cap, zâmbind cu gura până la urechi şi luând-o în braţe pe Elizabeth când a văzut-o venind zâmbitoare, cu mânuţele întinse spre el şi

rostind „unchiule George”.

— S-a terminat, George. Chiar s-a lepădat de mine. I-a picat cu tronc Jane Seymour şi mi-e teamă că acum eu voi urma soarta Caterinei.

— Nu-i nevoie, i-a răspuns George. Care a fost greşeala Caterinei?

— Încăpățânarea şi mândria ei! a intervenit Anne iute. Era atât de hotărâtă să nu dea înapoi, chiar şi atunci când ştia că el nu-şi doreşte altceva decât să o dea la o parte. Mereu am fost de părere că ar fi trebuit să accepte cele mai bune condiții pe care i le oferea şi să se retragă cu capul sus.

— Atunci de ce nu vrei să-ți urmezi propriul sfat? Dacă tot trebuie să te retragi, Anne, nu o face ca un câine schingiuit, cu coada între picioare, ci părăseşte curtea cu capul sus, ca o regină ce eşti! Şi nu aştepta oferta lui, ci vino tu cu propriile condiții. Fii raţională şi calmă. Ia-l prin surprindere, căci el se aşteaptă la lacrimi şi furtună. Surprinde-l, spune-i că vrei să rămâneți prieteni.

— Am să-mi păstrez titlul de marchiză, şi vreau să mi se dea un venit însemnat. O să-l coste scump să se descotorosească de mine, şi n-am de gând să mă retrag în vreo mănăstire sau în vreun castel rece şi dărăpănat de pe lângă cine ştie ce mlaştini…

— Franța, a intervenit George. Vom merge împreună în Franța. Vom avea un castel acolo şi vom duce un trai fastuos împreună, înconjurându-ne de cei mai amuzanți oameni!

Împreună! Acel *împreună* m-a străpuns drept în inimă! M-a lăsat fără răsuflare! Nu-mi venea a crede urechilor. George plănuia să mă părăsească, să fugă în Franța cu sora lui ajunsă în dizgrație şi cu plodul ei bastard. Avea de gând să mă părăsească! Nu, vai, nu, nu era cu putință aşa ceva!

— Da! a strigat ea cu însuflețire. Vai, George, vrei să spui că… vei veni cu mine, mă vei urma în exil?

— Te voi urma oriunde! i-a răspuns el făcând un pas

mai aproape de ea şi sprijinindu-şi fruntea de a ei. Nu-mi pasă cât de departe, sau de va trebui să înfrunt focul, înghețul, vânturile furtunoase, mările învolburate sau nisipurile deşertului ca să ajung acolo. Crezi că aş putea trăi fără sufletul meu?

— Nu, aşa cum nici eu nu aş putea să o fac, George. Noi doi suntem ca un singur suflet despărțit în două trupuri, unul de bărbat şi altul de femeie.

— Ca două fețe ale aceleiaşi monede, i-a spus George. Ca două suflete îngemănate, chiar dacă nu ne-am născut ca gemenii, în acelaşi timp.

Mi se frângea inima să-i văd cum stau aşa, îmbrățişați şi cu frunțile unite, cu Elizabeth cuibărindu-se între ei, singura oprelişte dintre trupurile lor, ca nişte părinți bucuroşi care-şi țineau la mijloc singurul lor copil. Am simțit cum mă cuprinde o furie atât de puternică că mi-a fost teamă să nu mă doboare. Nu puteam să respir cum se cuvine sau chiar să văd prin toată ceața ce îmi acoperea ochii.

Apoi, aşa cum se întâmplă adesea, mica lor idilă a fost întreruptă de realitate.

— Dar cum rămâne cu Elizabeth… a rostit Anne uitându-se în jos, cu îngrijorare, la fata ei. Vai, George, nu pot permite să fie declarată o bastardă!

— Nu, nu se poate aşa ceva, a încuviințat el. Nu poate să îşi piardă drepturile şi rândul la succesiune; după orice moştenitor băiat născut din următoarea căsătorie a regelui, desigur.

— George! a exclamat Anne, trăgându-se de lângă el şi bătând din picior. Mironosița aia spălăcită, cățeaua aia de Seymour! Dar-ar Domnul să fie stearpă sau să moară la fătat! Vedea-i-aş plozii sugrumați la naştere decât să-i ia locul micuței mele Elizabeth!

— Anne, nu te mai răsti la mine, doar ştii prea bine ce gândesc! Şi astea nu-s cuvinte cu care să-i potoleşti furia lui Henric. Fii mai prietenoasă şi mai împăciuitoare. Şi acum, linişteşte-te şi cugetă, cântăreşte bine lucrurile: a

avut două soții şi două metrese recunoscute şi, punând toate neînțelegerile la o parte, câți fii are, până la urmă? Băiatul lui Bessie Blount este pipernicit şi ofticos, deci pun prinsoare că nu prinde douăzeci de ani. Deja se zvoneşte că ar tuşi sânge din plămâni. Iar în ceea ce-l priveşte pe băiatul surorii noastre, Mary… ei bine, nimeni nu poate spune fără tăgadă dacă este fiul regelui sau al lui Will Carey. Aşa că ce te face să crezi că Jane Seymour are să se descurce mai bine decât tine sau decât Caterina? E doar cu cinci ani mai mică decât tine, şi deci nu are frăgezimea de partea ei. Lasă lucrurile aşa cum sunt deocamdată, Anne. Îți promit că micuța ta Elizabeth nu va fi dată uitării. Dar primeşte cele mai bune condiții acum, cât încă mai ai vreme. Lasă-l pe Henric să se creadă generos, şi vino cu alte planuri mai bune când va fi timpul potrivit. Doar n-are să trăiască pe vecie, şi poate că nu o să mai fie în stare să facă prea mulți copii de acum încolo, şi, dacă atunci când va muri, nu va lăsa în urmă niciun moştenitor băiat de drept…

— Va intra în joc Elizabeth, sănătoasă, şi voinică, şi leită taică-su! Socotesc că, oricât de mult m-ar disprețui pe mine, mulți se vor aduna în jurul ei! Uite ce păr roşu are, George, şi ce încruntătură rebelă, şi să vezi ce prinsoare zdravănă are! Este un Tudor din cap până în picioare, nimeni nu s-ar putea îndoi vreodată de asta!

Am tresărit la atingerea bruscă şi neaşteptată a unei mâini pe umărul meu, aşa că m-am întors ca să dau ochii cu Thomas Cromwell.

— Iertați-mă dacă v-am speriat, doamnă, dar mă întristează foarte tare că trebuie să priviți aceste scene din depărtare, în loc să fiți în inima unei familii atât de iubitoare. Vocea lui era mătăsoasă şi pricepută, cum trebuie să fi fost şuieratul şarpelui tare a ispitit-o pe Eva în Grădina Edenului. Ia uitați-vă la ei, a spus el şuierător în vreme ce şi-a aşezat toată greutatea lui burduhoasă pe bancă lângă mine, fără ca măcar să-mi ceară voie.

Anne şi George se îndepărtau acum, ținând-o pe

Elizabeth de mâini, între ei, iar Anne vorbea cu duioşie despre cât de isteață era odrasla ei cu părul roşu, cum ştia deja literele şi cum începuse să facă primele noduri pe gherghef.

— Uitați-vă la ei, mi-a şuierat Cromwell cu înțeles în ureche. De n-am şti mai bine, am putea crede că sunt iubiți.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar, căci nu spusesem şi nu gândisem oare şi eu acelaşi lucru?

— Sunt la fel de apropiați ca nişte iubiți, nu sunteți de aceeaşi părere, Lady Rochford?

Mi-am întors capul cu îndrăzneală înspre el ca să-i întâlnesc privirea întunecată şi lipsită de orice simțire.

— Dar chiar *sunt* iubiți! am exclamat eu, simțindu-mi sângele zvâcnind prin vene.

Gata, îmi ieşise minciuna din gură, deşi în sufletul meu chiar credeam că ăsta este adevărul. Zarurile fuseseră aruncate, chiar dacă erau încărcate cu rea-credință.

— Sunt iubiți! am repetat eu. N-a existat niciodată o dăruire mai mare între două suflete ca între ei doi! mi-am întărit astfel cuvintele cu şi mai mare hotărâre şi convingere, când ar fi trebuit, de fapt, să le retrag. Nu am făcut asta însă. Am ales să le las acolo unde erau. Mi s-au părut atât de nimerite atunci. Era vremea să înțeleagă cineva, în sfârşit, ce simțeam şi să mă compătimească, chiar dacă era vorba de Cromwell, acea creatură disprețuitoare şi perfidă. Uneori, e mai bine să ai pe cineva căruia să i te poți destăinui decât să nu ai pe nimeni.

Cromwell şi-a ridicat corpul mătăhălos de pe bancă şi mi-a întins o mână pătată de cerneală.

Am stat aşa, uitându-mă în sus la acea făptură disprețuitoare, la acel broscoi slinos şi veninos, care era creatura regelui din cap până în picioare. Nimeni pe lumea aceasta nu era mai clevetitor şi mai nesimțitor decât Thomas Cromwell, şi nu exista un avocat mai necruțător, mai lipsit de scrupule sau mai viclean ca el.

Unsoarea lucea din fiecare por al feței lui grase şi impasibile, de pe gâtul lui masiv şi de pe fiecare fir din părul lui negru şi gros ce îi ajungea până la bărbie. Vai, da, era într-adevăr o ființă slută şi soioasă, iar eu îl uram fără tăgadă, însă a avut grijă să-mi ofere întocmai lucrul de care duceam lipsă, iar pentru asta urma să-i fiu recunoscătoare pe veci.

În clipa următoare, ne aflam amândoi în dormitorul lui, iar el îmi scotea încetul cu încetul fiecare strat de haine de pe mine, oprindu-se ca să-mi sărute rotunjimea umărului, gropița dinăuntrul cotului sau chiar şi umflătura de pe dosul palmei, unde avusesem osul rupt, care nu se mai aşezase cum trebuie la loc, învăluindu-mă în mici atenții atât de plăcute, cum nu o mai făcuse niciun bărbat până atunci, dezmierdându-mă, şi alinându-mă, şi ungându-mi sufletul cu pomada înduioşării.

— Anne, mi-a spus el, ar trebui să fie închisă într-o mănăstire, şi nu a vreunui ordin îngăduitor şi tihnit, unde ar putea să aibă câini de companie şi iubiți, sau să-şi cumpere rangul de stareță, ci unul strict, cu un program riguros de post, rugăciune şi tăcere, unde călugărițele poartă veşminte aspre, cu cilicii care să le schingiuiască pielea, pe dedesubt, şi unde să li se radă tot părul din cap pe sub broboadele mohorâte.

— Da! am oftat eu topită. Da! Ar trebui să fie ținută undeva departe de lumea bărbaților!

Dar ceea ce voiam, de fapt, să spun era că ar fi trebuit să fie ținută departe de George. Atunci, el ar fi fost numai al meu şi, cu timpul, ar fi uitat-o şi s-ar fi întors la mine, iar eu aş fi fost acolo ca să-l întâmpin cu brațele larg deschise şi cu inima zvâcnind de iubire pentru el.

În vreme ce el îmi dezgolea trupul, eu îmi dezgoleam sufletul, vărsându-mi toată amărăciunea, ura, gelozia şi ciuda în urechea lui de târâtură vicleană. Singurul amănunt pe care nu-l dezvăluisem era cochetăria lui răzleață cu sodomia, căci pedeapsa pentru asta însemna

crunta moarte pe rug. I-am mărturisit, în rest, tot ce aveam de mărturisit, fiecare gest de apropiere şi de afecțiune la care asistasem între el şi Anne, şi, amintindu-mi de toată ura şi ranchiuna pe care le-o purtam prietenilor lor, i-am dat răspicat numele tuturor celor patru: Francis Weston, Henry Norris, William Brereton şi jucărioara lor melancolică, Mark Smeaton.

Când Cromwell m-a întins pe pat, iar eu mi-am deschis larg picioarele ca să-l primesc în mine, nu mi-am trădat soțul doar cu trupul, ci şi cu vorba, şi care din cele două era păcatul mai mare îi las pe alții să hotărască.

CAPITOLUL 27

După aceea totul s-a desfăşurat foarte iute.

— Ce se va întâmpla acum? l-am întrebat eu pe Cromwell, care, îmbrăcat din nou în veşmintele lui negre şi grele şi cu însemnul din aur al funcției pe deasupra lor, stătea în spatele meu, ajutându-mă să îmi leg şireturile pieii argăsite de sub rochie.

— Am să merg la casa mea din Londra, unde trebuie să iau cina cu un oaspete de mare seamă, mi-a spus el, lăsându-mă aşa, fără vreo sărutare sau vreun gest de rămas-bun. I-a poruncit calm pajului să meargă după o slujnică şi să o aducă să mă ajute la îmbrăcat, în vreme ce eu mă aflam doar în jupon, tremurând de însemnătatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Nu mai puteam să dau înapoi, nu mai puteam să desfac ceea ce făcusem, chiar de mi-aş fi dorit. Şi totuşi, adevărul era că nici măcar nu îmi doream asta. În pofida agitației care mă cuprinsese şi a presimțirilor rele, aveam conştiința împăcată, nu simțeam nicio remuşcare pentru ceea ce tocmai făcusem, căci, în adâncul sufletului, ştiam că era adevărat tot ceea ce spusesem. Iubirea lor chiar era incestuoasă, deoarece, fie ea şi neconsumată, reprezenta totuşi un incest, un act necuviincios, nefiresc şi păcătos, şi eu eram cea nevoită să-l stârpească, de vreme ce nimeni altcineva nu avea de gând să o facă. Şi acum… acum îl aveam pe Cromwell de partea mea, un om vestit pentru dârzenia cu care ducea lucrurile până la capăt! În ceea ce-i privea pe ceilalți, pe Weston, Norris, Brereton şi Smeaton, erau cu toții nişte nesăbuiți, nişte nesăbuiți fără voință, şi meritau să fie osândiți. Pe deasupra, cu toții o iubeau pe Anne Boleyn şi se mai şi amestecaseră între mine şi soțul meu.

Când am intrat în Marea Sală în noaptea aceea, toată lumea încerca să ghicească cine era „oaspetele de seamă”

al lui Cromwell. Acest oaspete nu era însă nimeni altul decât Mark Smeaton. Cromwell nu se dovedise vreodată a fi un împătimit al muzicii, aşa că era greu de înţeles de ce ar fi ales să poftească un muzicant de condiţie modestă să stea la aceeaşi masă cu el, asemenea unui egal.

Mai multe zvonuri mişunau pe buzele tuturor curtenilor, când s-a strecurat vorba că Smeaton fusese legat de scaun la masă. O funie cu noduri în puncte bine nimerite îi fusese legată în jurul ţestei şi îi era strânsă tot mai tare printr-un băţ, în vreme ce Cromwell încerca să-l descoasă, savurând în acelaşi timp o masă îmbelşugată, compusă din pui fript şi urmată de trei porţii sănătoase de şarlotă.

Nodurile îi străpungeau adânc carnea, iar pielea lui Smeaton, albă şi delicată ca a unei femei, s-a sfâşiat într-un final, în vreme ce apăsarea asupra ochilor a devenit de neîndurat, făcându-l să geamă, să ţipe şi să plângă de durere, până când, gata să-şi piardă minţile de chin şi de teamă, bietul băiat a început să dea nume, trei, ca să fiu mai precisă: pe ale lui Francis Weston, Henry Norris şi William Brereton.

În dimineaţa următoare, regele Henric a plecat pe neaşteptate după primul turnir din întrecerea de Arminden[3], poruncindu-i lui Norris, care încă mai răsufla greu şi era leoarcă de sudoare, să-şi dezbrace armura şi să îl însoţească călare la Londra.

Norris nu a mai ajuns niciodată la curte. Pajul său credincios s-a întors înapoi călare, plângând şi aproape gata să leşine, spunându-ne că stăpânul său era întemniţat acum în Turnul Londrei.

Pe tot drumul până acolo, Henric îl rugase, îl ocărâse, îl linguşise şi îl ameninţase pe Norris, făgăduindu-i libertatea, iertarea şi bogăţii din belşug dacă recunoştea că preacurvise cu Anne, ajutându-l astfel pe rege să se descotorosească de „drăcoaica aia” şi să se poată însura cu Jane Seymour fără să mai tărăgăneze lucrurile în vreo

bătălie a legilor.

— Niciodată! a fost răspunsul lui Norris. Nu am de gând să mint şi să-i pătez cinstea sau pe a mea!

Fiind un adevărat cavaler până în ultima clipă, s-a oferit chiar să apere onoarea reginei într-o luptă dreaptă chiar împotriva regelui în persoană sau a vreunui înlocuitor, după vrerea acestuia.

Toate strădaniile lui Henric de a-l ademeni sau de a-l sili au dat greş, aşa că le-a poruncit străjerilor să-l ducă pe Norris în Turn.

— Poate că o scurtă şedere acolo îți va schimba părerea.

— Pot să stau şi o mie de ani acolo, şi tot n-am să mi-o schimb! a strigat Norris în urma regelui. Apoi, eliberându-se din prinsoarea străjerilor, a păşit sfidător şi mândru în Turnul Londrei, cu bărbia sus în aer.

Cuprinsă de groază, am mers degrabă să-l pun în gardă pe George, dar altcineva mi-o luase deja înainte: tatăl său.

Sir Thomas Boleyn, pe lângă bărbatul socotit şi neînduplecat ce era, mai avea şi o fire nemaipomenit de pragmatică ce îl împiedica să se lase orbit de sentimente. M-am rugat cu ardoare ca măcar el să fie în stare a-l convinge pe George să facă ce trebuie, căci, până la urmă, dacă propriul ei tată putea să o părăsească pe Anne cu atâta uşurință şi să-i întoarcă spatele fără nici cea mai mică urmă de căință sau de ruşine, de ce să nu poată face şi fratele ei la fel?

— Nu-i rost acum pentru sentimente, netotule! Leapădă-te de ea în fața tuturor, şi fa-o chiar acum, cât încă mai e vreme. Salvează-te! Las-o, du-te la Hever, Beaulieu, Grimston, Rochford Hall, oriunde vei vrea, atâta timp cât te ții departe de curte şi de ea!

— Dar este sora mea! a strigat George.

— Şi tu eşti fiul meu, singurul meu fiu, i-a spus Thomas Boleyn, şi mai degrabă te salvez pe tine dacă îmi

stă în putință. Asta e ultima ta şansă, George, singura ta şansă. Pentru numele lui Dumnezeu, fii cu judecată şi profită de ea!

— Să te ia dracu', cu judecata ta cu tot! i-a strigat George. Du-te tu! Hai, întinde-o iute ca un laş ce eşti. Du-te înapoi la Hever, sau la dracu', dacă vrei, mie mi-e tot una! Dar eu n-am de gând să te urmez. Atâta vreme cât încă mai am o fărâmă de suflare în trup, n-am de gând să o părăsesc aşa, ci îi voi sta alături până nu-mi mai rămâne nici urmă de sânge în vene!

— Atunci, soarta ți-e pecetluită. Rămas-bun, George, i-a spus aspru Thomas Boleyn, făcându-mi un semn iute de la revedere când a ieşit pe uşă. Era un bărbat care ştia să se retragă la timp.

— George! am spus eu gonind înăuntru şi aruncându-mă la picioarele lui. Te rog! Ascultă de tatăl tău! Toată lumea se leapădă de ea. Măcar de data asta nu-i cădea pradă farmecelor, căci te vor duce la pieire! Sunt convinsă de asta!

— Femeie, încetează cu toată trăncăneala asta scârboasă. Doar vorbim despre sora mea! Da, e drept că au părăsit-o toți, până şi propriii ei părinți i-au întors spatele şi au dat bir cu fugiții, dar, pe cinstea mea, eu nu am s-o fac! a rostit el, pornindu-se apoi spre uşă, însă eu, văzând aceasta, m-am aruncat pe podea şi mi-am încleştat mâinile în jurul gleznei lui.

— Te duci la ea?

— Normal că mă duc la ea! Crezi că există ceva pe lumea asta care ar putea să mă oprească? Are nevoie de mine.

— Şi eu am nevoie de tine! am spus eu printre suspine. Vai, George, te rog! Nu pleca!

— Dă-mi drumul, Jane, mi-a spus el, smucindu-se din prinsoare şi grăbindu-se să iasă pe uşă.

Plângând cu disperare, am început să mă târăsc după el în patru labe, aruncându-mă spre gleznele lui şi încercând să i le apuc cu mâinile, încât trebuia să se

oprească la fiecare doi paşi ca să mă dea la o parte înainte să o iau iar de la capăt.

— Nu mă părăsi, George! i-am spus eu plângând. Nu sunt nimic fără dragostea ta!

— Atunci chiar nu eşti nimic, mi-a replicat el fără urmă de şovăială.

Ajuns în capătul scărilor, le-a strigat străjerilor:

— Opriți-o pe nevastă-mea, că nu e în toate mințile!

În vreme ce mă zvârcoleam şi țipam în brațele lor, mi-am privit soțul fugind pe scări, dar şi din viața mea.

Nu a mai apucat să ajungă la ea. Anne fusese deja luată.

Unchiul ei, ducele de Norfolk, a însoțit-o personal în Turn. Londonezii au început să se îngrămădească pe ambele maluri ale Tamisei, scuipând în barja care o transporta şi strigând „Târfa cu ochii bulbucați" în urma ei.

În toată această vreme însă, Anne nu a rostit niciun cuvânt. Nici măcar când a început să plouă.

— Vezi, până şi cerul plânge de ruşinea ta! a clătinat din cap cu dispreț Norfolk.

Anne însă nu făcea decât să stea dreaptă, cu privirea ațintită înainte, ca şi cum ar fi fost oarbă şi surdă la tot ce se petrecea în jurul ei.

Jupânul Kingston, locotenentul Turnului, era acolo ca să o întâmpine când barja ei a ajuns la Poarta Trădătorului.

— Jupâne Kingston, voi muri fără judecată? l-a întrebat ea tânguios.

— Până şi cel mai de jos dintre supuşii Angliei are parte de judecată, doamnă, i-a răspuns el.

Auzind acestea, Anne şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă ca o smintită, până când s-a lovit brusc de zidul jilav din piatră, încingându-şi mâinile în jurul trupului, în vreme ce lacrimi amare îi curgeau pe obraji. Ştia mai bine ca oricine la ce fel de judecată se putea

aştepta din partea regelui.

George a fost ridicat la Whitehall, după ce s-a luptat zadarnic să ajungă la rege şi să protesteze împotriva arestării lui Anne. Puțin i-a mai lipsit să şi izbutească. A reuşit să ajungă tocmai până la uşa camerei sale personale înainte de a fi prins şi târât afară, ca să li se alăture celorlalți deținuți din Turn.

Weston şi Brereton au fost prinşi în ziua următoare. Ca să arate limpede cu cât dispreț priveau învinuirile ce le erau aduse, nu au permis ca reținerea lor să le întrerupă jocul cu zaruri, aşa că şi-au strâns frumos zarurile şi banii şi le-au luat cu ei în barjă, jucând tot drumul până la Poarta Trădătorului.

Thomas Wyatt a fost ultimul arestat, dar ăsta era un simplu şiretlic pentru a-i garanta tăcerea. Cromwell deținea toate mărturiile care îi trebuiau, însă Henric nu avea de gând să pună în primejdie un poet atât de valoros. Nimănui care ar fi putut îndrăzni să vorbească în apărarea lui Anne nu trebuia să i se îngăduie să umble liber, mai ales unui om atât de iscusit cu vorbele ca Wyatt. Era caraghios însă că dintre toți bărbații învinuiți, Wyatt fusese singurul care se făcea vinovat de a fi preacurvit cu Anne, căci el fusese cel care îi luase fecioria şi care cred că nu încetase niciodată să o iubească.

CAPITOLUL 28

Pe 12 mai 1536, înaintea unei mulțimi de două mii de oameni din toate păturile sociale, înghesuiți umăr la umăr în Sala Turnului, Francis Weston, William Brereton, Henry Norris şi Mark Smeaton au fost aduşi înaintea judecății pentru învinuirile de preacurvie cu regina şi complotare pentru uciderea regelui.

Eu eram acolo încă de dinainte să se crape de ziuă, şi chiar şi atunci mulțimea era atât de deasă încât am fost nevoită să-mi croiesc drum cu coatele. Din fericire, nu a trebuit să mă zbat ca să fac rost de un scaun, căci Cromwell o trimisese pe una dintre slugile lui ca să-mi țină un loc.

Lui Anne nu i-a fost îngăduit să asiste. Cromwell a socotit că era mai bine să o țină în ceață şi în neştire, nădăjduind să-i tocească, astfel, ascuțimea minții. Când avea să-i vină rândul la judecată, Cromwell îşi dorea să o preschimbe deja într-o muiere care să se înjosească şi să se jelească înaintea judecătorilor.

Weston, Brereton şi Norris au intrat în Sala Turnului la fel de calmi şi de încrezători ca şi cum ar fi asistat la încă una dintre activitățile de la curte, la vreun ospăț sau la vreun spectacol, nimic prea serios sau supărător.

Toți trei erau îmbrăcați cu mare grijă, Brereton purtând veşminte din atlaz împodobite cu mărgele de culoarea lignitului, Norris fălindu-se cu un costum din mătase decorat cu catifea de un maro-închis, iar Weston, uimind privirile tuturor, ca întotdeauna, cu un pieptar de un verde țipător, acoperit cu smaralde, mărgăritare şi broderii cu fir de aur.

Soția firavă a lui Weston stătea, împreună cu mama lui, pe rândul din spatele meu, aşa că atunci când a trecut pe lângă ele, Weston s-a oprit să le arunce un zâmbet, mângâind obrajii pătați de lacrimi ai soției şi strângând mâna zbârcită a mamei. Aceste două femei îi

oferiseră regelui o sută de mii de coroane ca să-l scape pe dragul lor pezevenghi de la osândă, dar Henric le refuzase oferta. Şi de ce ar fi acceptat-o, când, dacă Weston avea să fie osândit, toate bunurile lui, toți banii, proprietățile şi pământurile lui ar fi trecut în posesia Coroanei.

Ultimul intrat a fost amărâtul şi ordinarul de Smeaton, care nici măcar nu era în stare să meargă, aşa că a trebuit să fie adus pe sus înăuntru. La sosirea în Turn, după masa schingiuitoare pe care o luase cu Cromwell, fusese tras pe roată vreme de patru ceasuri, lăsându-i-se trupul frânt şi schilodit, înainte de a se trece la alte chinuri. Avea ambii ochi atât de umflați şi de vineții încât abia dacă mai putea să-i deschidă, iar gura îi era puhavă şi schimonosită, cu buzele uscate şi tari. Mâinile însă, frumoasele lui mâini de muzicant, erau ca două bucăți de carne vânătă şi stâlcită, cu toate degetele rupte şi unghiile smulse. Jupânul Smeaton nu avea să mai cânte ceva vreodată, şi pentru asta vărsa necontenit lacrimi amare şi rostea tânguios printre suspine: „muzica mea, muzica mea!" în vreme ce îşi ținea ridicate în aer mâinile distruse.

Cei trei domni şi-au luat, trufaşi şi sfidători, locul înaintea judecătorilor, în vreme ce trupul beteag al lui Smeaton a trebuit să fie legat de speteaza scaunului, căci nu mai putea să stea în picioare fără sprijin.

Mărturiile aduse împotriva lor păreau o litanie fără sens, şi toată lumea din jurul meu îşi schimba priviri de îndoială. Se spunea că Anne le dăduse bani şi daruri celor trei bărbați şi că dansase, se veselise şi jucase cărți cu ei. „Ei bine, şi ce e rău în asta?" se întrebau oamenii, ridicând din umeri. Nu erau ei oare prieteni la cataramă de ani de zile? Şi, ca regină a Angliei, avea dreptul să facă daruri după bunul ei plac. De ce să faci atâta gură şi tărăboi pentru câțiva galbeni şi fleacuri, pentru câteva glume şi dansuri? Fiecare dintre cei trei domni îi purtaseră premiul, la un moment dat, în întrecerile de turnir, sau îi dedicaseră poezii şi cântece. Şi iarăşi,

oamenii se întrebau: „Şi ce e rău în asta?” Doar erau nişte domni galanți de la curte, şi asta se şi aştepta de la ei. Şi faptul că Smeaton fusese chemat la ea în cameră ca să-i cânte la flaut şi din voce, ei bine: „Ce era rău în asta?” Doar era muzicantul curții, nu era el oare plătit să cânte? Şi totuşi, susținea Cromwell, toate acestea erau mărturii de preacurvie. Oamenii începuseră, aşadar, să clatine din cap şi să-şi dea ochii peste cap.

Au fost pomenite şi date exacte, însă uşor de pus la îndoială şi de dezmințit. Învinuiții fie nu se aflau în acelaşi loc în zilele respective, fie Anne fusese țintuită la pat, revenindu-şi după vreuna dintre sarcini, şi deci fără a fi în stare să se prostească cu vreun amant. În ceea ce privea complotul de a-l ucide pe rege, mărturiile erau chiar şi mai lipsite de sens. Weston îl înfruntase în turnir şi-l aruncase de pe cal, pricinuindu-i o rană foarte primejdioasă Maiestății Sale, care, pentru câteva clipe, părea că nu ar mai fi putut să se reîntoarcă la viață. Auzind acestea, oamenii au început să-şi arcuiască sprâncenele în semn de neîncredere şi să clatine uimiți din cap. Fie el rege, cavaler sau om de rând, orice bărbat care se întrecea în turnir se supunea aceloraşi primejdii, precum rănirea sau chiar moartea. Cum să fi însemnat asta un complot pentru uciderea regelui? Şi mai era şi remarca nenorocită cum că Norris ar fi „aşteptat ca regele să pățească ceva”, exprimare cu totul nefericită, e drept, dar nu şi dacă se ținea seamă de împrejurările în care fusese rostită. Nu putea ea oare să fie o simplă glumă nesărată? Pentru Cromwell însă, împrejurările nu aveau nicio însemnătate, ci îi era de ajuns simplul fapt că fusese rostită.

Cei trei domni plini de duh s-au năpustit asupra mărturiilor ca nişte câini înfometați, făcându-le bucăți. Revoltați şi sfidători, trufaşi şi iscusiți, au trecut fuduli printre ele, făcând glume şi râzându-i lui Cromwell în față.

Mark Smeaton, veşnicul slujitor supus, a fost singurul

care s-a ploconit la picioarele judecătorilor, spălând podeaua cu lacrimile sale şi rostind de zor şi cu mare stăruință:

— Sunt vinovat şi merit să fiu trimis la moarte!

Într-adevăr, Smeaton chiar se făcea vinovat de a fi preacurvit cu un Boleyn, însă nu era vorba despre Anne. Pe ea nu făcuse decât să o venereze cu toată închinarea, însă cu soțul meu, George, făcuse fapte de sodomie, o crimă şi un păcat care ducea la moartea pe rug şi la osânda veşnică. Să fi văzut el oare în mâinile sale schilodite pedeapsa dreaptă a Domnului?

— Fie ca Domnul să aibă milă de tine şi să-ți ierte vorbele mincinoase, a rostit Francis Weston, uitându-se în jos la smiorcăitul de Smeaton.

— Nu vezi că i-au frânt mintea, aşa cum au făcut şi cu trupul lui? a strigat Norris. Un om în asemenea stare ar recunoaşte orice!

— Sărmană pasăre cântătoare, n-ai prefera tu oare ca ultimul tău cântec să fie despre adevăr, în locul minciunilor diavoleşti ale lui Cromwell? i-a spus Brereton, clătinând din cap compătimitor.

Asistam, într-adevăr, la un spectacol măreț, iar cei trei domni izbutiseră să-şi câştige mulțimea de partea lor. Însă nimic din toate astea nu conta. Toată acea judecată era o bătaie de joc ce nu avea nimic de-a face cu dreptatea, ci doar cu vrerea şi cu toanele regelui.

— Mărturiile sunt atât de grăitoare, încât nici măcar nu mai au nevoie de alt sprijin! a declarat Cromwell la provocarea lui Brereton.

— Mincinosule! a strigat Brereton, cu vocea răsunându-i până în tavan. Totul nu este decât un castel din cărți de joc, atât de firav încât nimeni nu îndrăzneşte să se apropie prea mult de el sau să răsufle măcar în preajma lui, de teamă să nu-l fărâme în mii de bucăți!

— Pot vedea chiar şi cu un singur ochi că ar cădea numaidecât la o cercetare mai amănunțită! a strigat Weston.

Juriul nici măcar nu a avut nevoie să se retragă pentru dezbateri. Toți cei patru bărbați au fost osândiți la moartea care li se cuvenea trădătorilor, cea mai groaznică şi mai dureroasă cu putință: aveau să fie duşi la Tyburn, unde urmau să fie târâți, spintecați şi tăiați în patru.

— Să nu plângeți pentru noi, ci pentru lipsa dreptății în regatul Angliei! a îndemnat Weston mulțimea în vreme ce erau duşi înapoi în temnița lor din Turnul Beauchamp.

CAPITOLUL 29

Trei zile mai târziu i-a venit rândul lui George, dar şi lui Anne. Ca pairi ai regatului, amândoi trebuiau să se înfăţişeze înaintea unui juriu format din douăzeci şi şase de semeni de-ai lor, printre care şi vechea iubire a lui Anne, Harry Percy, ajuns conte de Northumberland.

Tatăl meu, Lord Morley, era şi el unul dintre membrii juriului. Ura să facă parte din această „judecată ridicolă", cum îi spunea el, dar ştia că trebuia să-i îndeplinească vrerea regelui.

Thomas Boleyn îşi dorea să fi fost şi el acolo. Nădăjduind să-i intre în graţii regelui, îşi repudiase fătiş copiii şi spusese că ar fi fost plăcerea lui să poată judeca această pereche de trădători incestuoşi, pe care avusese nenorocul să-i zămislească. Cromwell însă a hotărât să-l scutească de această îndatorire, ca nu cumva să-i fie imputat coroanei faptul că îngăduise tatălui învinuiţilor să facă parte din juriu.

Însă faptul de a permite unchiului învinuiţilor să stea în fruntea completului de judecată se pare că nu mai vătăma imaginea coroanei, aşa că Norfolk a primit cu bucurie funcţia de mare vornic.

Zorii zilei de 15 mai prevesteau o zi foarte frumoasă. Cerul era senin, de un azuriu limpede, iar vremea era plăcută şi caldă, chiar dacă înăuntrul Sălii Turnului nu se mai putea sta de zăpuşeală. Încă o dată, două mii de oameni din toate straturile societăţii se îngrămădiseră la un loc, ba chiar stând unul în poala celuilalt şi căptuşind pereţii cu trupurile lor, în vreme ce în afara sălii mai erau mulţi alţii care aşteptau să arunce măcar o privire înăuntru. Miasmele de trupuri nespălate şi de sudoare erau atât de apăsătoare, încât parfumurile şi globurile înmiresmate deja nu mai erau un moft, ci o necesitate, deşi, până la urmă, nu s-au dovedit a fi de prea mare folos, căci multe dintre femei au leşinat oricum de la

căldură şi putoare.

Anne a fost prima poftită în sală, întorcând toate capetele înspre ea. Oamenii stăteau în picioare, pe vârfuri şi cu gâturile întinse, în încercarea de a o zări măcar o dată. Purtarea ei era fără tăgadă una calmă şi regească, fapt ce a reuşit să-i uimească pe mulți dintre cei de față, date fiind zvonurile de sminteală din cauza râsetelor isterice, plânsetelor sălbatice şi necontenite şi a stărilor de nădejde crescândă, care lăsau locul stărilor de disperare profundă. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea neagră, deschisă în față ca să scoată la iveală o fustă dintr-un atlaz arămiu strălucitor. Mărgăritare mari şi lăptoase ce se intercalau cu mărgele din chihlimbar şi aur îi mărgineau corsajul pătrățos şi jos. Mânecile lungi, care îi atârnau, erau conturate cu manşete dintr-o blană moale şi maronie de samur, care se continuau cu o căptuşeală roşiatică şi lucioasă în formă de clopote în jurul mâinilor. Boneta ei franțuzească era şi ea mărginită cu mărgăritare, iar în jurul gâtului, atât de suplu şi de lung, dar şi atât de lesne de tăiat, purta colierul ei preferat din mărgăritare, cu vestitul pandantiv în formă de B şi cu cele trei mărgăritare ca lacrima care îi atârnau de el.

Apoi a fost rândul lui George să intre în sală şi, cu toate că străjerii au încercat să-i țină departe unul de celălalt, cei doi au reuşit, până la urmă, să se întâlnească. George a strâns-o într-o îmbrățişare pătimaşă la pieptul lui, în vreme ce Anne l-a cuprins cu brațele de după gât şi şi-a îngropat fața în umărul lui. Jupânul Kingston a fost nevoit, aşadar, să intervină, conducându-l pe George către estrada unde trebuia să-şi înfrunte judecătorii, şi pe Anne către un scaun din apropiere.

Vai, cât mă durea sufletul să-l văd aşa! Îl bătuseră cu atâta furie şi repeziciune, încât am crezut că o să mor. Slavă Domnului că nu a fost nevoie să-l schingiuiască. Era îmbrăcat tot într-un negru mohorât, singurele petice

de alb care i se zăreau în toată ținuta fiind doar cele ale volanelor imaculate din jurul gâtului şi al încheieturilor, în vreme ce părul şi barba lui neagră erau pieptănate şi aranjate fără cusur.

A început aşadar şi judecata. Cât de bine a reuşit să se apere! M-a făcut chiar să roşesc şi să mă simt o neroadă, la auzul acelor mărturii fără noimă. Pe multe dintre ele chiar eu le oferisem, iar Cromwell le răstălmăcise ca să se potrivească planurilor sale.

George era învinuit că îşi petrecea mereu timpul în tovărăşia surorii sale, rămânând adesea singur cu ea în apartamentele ei personale. Fusese văzut chiar aplecându-se şi sărutându-şi sora, pe când aceasta stătea întinsă în pat.

— Oare nu au voie un frate şi o soră să vorbească departe de ochii lumii fără a fi bănuiți de incest? a replicat George. Sora mea nu îmi este doar soră, ci şi cea mai dragă şi mai bună prietenă. Ne înțelegem cu desăvârşire unul pe celălalt şi ne-am simțit întotdeauna minunat unul în tovărăşia celuilalt.

— Regina, a declarat Cromwell răspicat, şi-a întărâtat propriul frate de sânge să o siluiască, ademenindu-l şi băgându-şi limba în gura lui, iar el într-a ei, precum şi cu daruri, discuții deşănțate şi alte gesturi necuviincioase. De unde rezultă că el, nesocotind poruncile Domnului şi toate legile omeneşti, şi-a siluit şi şi-a cunoscut trupeşte propria soră de sânge.

— Asta-i o minciună sfruntată! a strigat George cu voce răsunătoare.

— Linişte! Nu e rândul tău să vorbeşti! i-a spus Norfolk tăios, făcându-i semn din cap lui Cromwell şi îndemnându-l să continue.

Împreună cu prietenii lor, susținea Cromwell, George şi Anne îl luaseră în derâdere pe rege, bătându-şi joc de hainele sale, de umerii lui umflați şi căptuşiți şi de cochiliile lui uriaşe, spunând că ar putea încăpea doi bărbați la un loc într-unul din pieptarele lui Henric. Pe

deasupra, au tăgăduit valoarea poeziilor şi a cântecelor sale, considerându-le pe ale lor ca având o însemnătate mai mare.

Cromwell a susținut că, potrivit unor mărturii, aşa-zisa „prințesă Elizabeth" ar fi fost, de fapt, fata lui George Boleyn, căci atunci când a aflat că este gravidă, Anne i-a transmis vestea cea bună „iubitului său frate" printr-o scrisoare.

— Vi se pare aceasta o purtare firească? a întrebat Cromwell cu viclenie. După naşterea copilului, a continuat el, George a fost văzut stând într-un fel foarte prietenos lângă regină, în patul ei, rostind vorbe de laudă despre copil. A fost auzit chiar de doi martori, unul dintre ei fiind propria lui soție, iar celălalt, răposata, dar mult stimata Lady Wingfield, cum inculpatul declara: „Micuța asta este una de-a noastră!" Bătrâna Lady Wingfield a fost nevoită să mărturisească aceste fapte chiar de pe patul ei de moarte, susținea Cromwell, iar acesta, domnii mei, nu este un loc unde cineva şi-ar putea dori să rostească minciuni!

George şi-a încrucişat brațele la piept şi a înclinat capul, rostind:

— Cât de nesăbuit din partea ei să moară tocmai când aveam atâta nevoie de ea! E vreun solomonar cumva prezent, ca să aflăm asta drept de la sursă, mai degrabă decât din auzite?

Toată sala a izbucnit în râs, determinându-l pe Norfolk să sară din scaun şi să îndemne mulțimea la tăcere.

— George, a continuat Cromwell, fusese auzit cum îşi dorea să pună în primejdie viața regelui, spunând că ar fi vrut să-l omoare pe Henric pentru tot ceea ce îi făcuse lui Anne, iar soția sa putea să susțină această afirmație, dat fiind că se afla în aceeaşi încăpere cu el la vremea când rostise acele cuvinte.

— Vai, hai să spunem lucrurilor pe nume! a țipat George. Cea de la care au pornit toate aceste învinuiri este propria mea soție, nu-i aşa, jupâne Cromwell?

— Cine e mai potrivit să ofere asemenea mărturii decât această femeie foarte îndurerată şi nedreptățită, care a suferit atât de mult din pricina iubirii pe care ți-o poartă? a replicat Cromwell.

— Aşa e, îndrăznesc să spun că se socoate a fi o astfel de femeie, a încuviințat George. În realitate însă, soția mea este o scorpie nestatornică şi răzbunătoare, ale cărei închipuiri de gelozie depăşesc adesea granițele rațiunii. N-am putea să chemăm pe cineva care să vorbească despre firea ei? Mi se pare mai mult decât just, de vreme ce tot acest rău pe care sunteți gata să îl credeți despre mine se sprijină pe vorbele acestei femei!

— Nu se cade să-i pângăriți cinstea doamnei Rochford, a rostit Cromwell cu înțeles, căci nu ea este cea judecată aici.

— Dacă ar fi vreo urmă de dreptate aici, astăzi, atunci chiar ar trebui judecată, pentru mărturie mincinoasă! a exclamat George. Iar în ceea ce priveşte iubirea ei pentru mine, vedeți bine cât de tare mă iubeşte, de îndrăzneşte să aducă nişte învinuiri atât de neadevărate, de josnice şi de răutăcioase împotriva mea şi să-mi ponegrească numele meu şi pe cel al surorii mele!

Toți oamenii din jurul meu începuseră să se întoarcă în scaunele lor şi să-şi spună vorbe în şoaptă unul celuilalt. Miza pentru eliberarea lui George era de zece la unu, iar unii erau atât de încredințați că aşa aveau să se petreacă lucrurile, încât şi-au pus toate avuțiile rămăşag pe asta. Mărturiile împotriva lui erau caraghioase, meschine şi prosteşti!

Eu ştiam adevărul însă, şi anume că o iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Ea era cea mai valoroasă ființă din lume pentru el, dar rostite cu voce tare, astfel de afirmații păreau ceva nebunesc, nişte aiureli smintite şi întortocheate ale unei neveste geloase care îşi varsă năduful pentru toți anii de suferință care se adunaseră până atunci. Până şi eu începusem să cred că soțul meu avea să fie declarat nevinovat, şi că, în vreme ce Anne

urma să fie osândită şi închisă în chilia mohorâtă a vreunei mănăstiri, eu aş fi putut să mai primesc încă o şansă cu George. Eram dornică să-i iert totul, dacă doar m-ar fi iubit şi s-ar fi întors la mine.

Nu se nimerise oare mult prea bine ca Lady Wingfield să moară tocmai acum? spuneau cei din jurul meu. Iar cei de la curte care o cunoscuseră s-au grăbit să-i înştiinţeze pe ceilalţi că era o bătrână foarte senilă şi că mintea îi rătăcea adesea fără noimă în trecut, încurcând oamenii şi întâmplările între ele. Uneori nici măcar nu mai izbutea să-şi recunoască propriile rude. Ştiind toate acestea, mai era oare cu putinţă ca poveştile ei despre regină şi despre fratele ei să fie de dat crezării? Şi pe deasupra, în ultimii ani surzise destul de tare, aşa că se putea pune la îndoială tot ceea ce susţinuse că a auzit.

Şi de ce să nu-l înştiinţeze regina de sarcina ei pe propriul frate? Iar în ceea ce privea remarca potrivit căreia micuţa prinţesă ar fi fost „una de-a noastră", nu se putea referi ea oare la faptul că avea unele trăsături moştenite din familie? Căci, iarăşi, era un zvon care fusese repetat fără să se ţină seama de împrejurări, aşadar, cum ar fi fost posibil să primească o judecată nepărtinitoare?

Anne şi George au fost întotdeauna foarte devotaţi unul altuia, aşa cum mărturiseau cei de la curte, iar Lady Rochford a fost întotdeauna geloasă pe această apropiere dintre ei. O femeie a povestit chiar că mă văzuse stând la picioarele unei scări, ţipând la George şi învinuindu-l că ar fi fost îndrăgostit de sora lui.

— Nu-mi place deloc regina, spunea ea, dar nu pot nici să nu dau crezare faptelor şi lucrurilor pe care le-am văzut şi le-am auzit cu propriii mei ochi şi urechi.

Şi alţii aveau poveşti asemănătoare despre certurile dintre noi, pe care le auziseră din întâmplare sau la care chiar se nimeriseră să fie de faţă. Altcineva spunea că m-ar fi văzut muşcând un paj care îndrăznise să dezmintă zvonul cum că regele ar fi murit în turnir. Spuneau că eu

am fost mereu miezul tuturor răutăților, încercând să-i pricinuiesc suferințe reginei, dorindu-i răul şi bucurându-mă de fiecare necaz al său.

Ruşinată până în măduva oaselor, mi-am acoperit fața sub scufia mantiei şi m-am afundat şi mai tare în scaun, nădăjduind şi rugându-mă să nu mă recunoască nimeni. Mi se părea totul atât de prostesc acum, că de nu ar fi fost vorba despre nişte vieți în primejdie, ai fi zis că e o comedie!

— Destul! a strigat Norfolk şi, urmat de un copist care ținea în mână o farfurioară din cositor cu un singur sfeşnic sprijinit pe ea, s-a apropiat de George şi i-a înmânat o bucată împăturită de hârtie. Din pricina naturii delicate a acestei întrebări, ea nu va fi rostită cu voce tare, ca să nu-i stârnească Maiestății Sale neplăceri inoportune. Citeşte întrebarea şi răspunde doar cu da sau nu, şi apoi arde bucata de hârtie în flacăra acestei lumânări, după care vom purcede cu încheierea.

Despăturind hârtia cu degetele lui lungi şi subțiri, a început să parcurgă rândurile, în timp ce chipul i se lumina într-un zâmbet, iar în ochi îi apăruse o sclipire sfidătoare.

Anne s-a aplecat înainte în scaun, apucând de mânere cu putere şi privindu-l rugătoare în ochi. Ştia precis ce plănuia să facă, căci şi ea ar fi făcut acelaşi lucru de ar fi fost în locul lui. Privirile li s-au întâlnit şi amândoi au ştiut că soarta ei era pecetluită. Nu ar fi fost cu putință ca judecătorii să hotărască în favoarea ei, când patru dintre aşa-zişii ei ibovnici fuseseră deja osândiți la moarte. Şi, cu toate că George încă mai avea şanse de scăpare, totul ținea de acest moment şi de acea bucată foarte valoroasă de hârtie din mâna lui.

George s-a întors, a privit mulțimea cu un aer trufaş şi jur că s-a uitat drept la mine şi mi-a zâmbit. Apoi a început să vorbească, şi am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Este adevărat că regina a susținut că erau slabe

şansele să conceapă din nou un copil, întrucât regelui îi lipseau vigoarea şi virilitatea, când venea în patul ei?

George tocmai ce îşi aruncase viaţa pe apa sâmbetei! Cu acel gest îndrăzneţ, nechibzuit şi nimicitor năruise toate speranţele de a mai fi declarat nevinovat şi-i sărăcise pe mulţi dintre cei cărora le plăceau rămăşagurile.

— Nu, domnul meu, a răspuns el, zâmbind plin de însufleţire şi urmând indicaţiile lui Norfolk de a arde bucata de hârtie, nu acestea au fost cuvintele ei precise. Şi nu mi-aş dori să răspund într-un fel care să pună în primejdie vreun posibil viitor urmaş din apropiata căsătorie a regelui.

Sala s-a umplut de glasurile răstite ale celor de faţă, căci vorbeau toţi la un loc. Acum ştiau, în sfârşit, despre ce era vorba – Henric pusese ochii pe o a treia soţie, cel mai probabil pe domniţa Seymour. Şi, pentru ca să se poată însura cu ea, trebuia să se descotorosească mai întâi de Anne, fără să mai treacă iar printr-un divorţ supărător. Nu, cel mai uşor, mai iute şi mai sigur fel era să o omoare. Dacă i-ar fi permis să trăiască, s-ar fi putut ajunge la tot soiul de neplăceri, mai ales în ceea ce priveau drepturile micuţei prinţese Elizabeth. Odată ce Anne ar fi fost moartă, ar fi putut să pună capăt întregii tărăşenii, prefăcând-o, pur şi simplu, pe fiica lor în bastardă.

Citind întrebarea cu voce tare, George a făcut mult mai mult decât să-l umilească pe Henric, înştiinţând poporul că regele începea să-şi piardă din vigoarea bărbătească, ci a transformat-o pe „Târfa cu ochii bulbucaţi” într-o eroină. Şi, pe lângă asta, şi-a mai şi semnat condamnarea la moarte.

Totul a decurs foarte repede după aceea. Nu s-a ţinut nicio pauză, iar juraţii au fost îndemnaţi să-şi anunţe hotărârea chiar din locul în care se aflau, George fiind declarat vinovat. Niciunul dintre ei nu a îndrăznit să se împotrivească acestui verdict. George avea să îndure

aceeaşi moarte ca şi ceilalți iubiți ai lui Anne: avea să fie târât, spintecat şi tăiat în patru. În vreme ce Norfolk citea acestea cu voce nepăsătoare şi fără urmă de simțământ în ea, mulțimea a început să-l fluiere şi să-l huiduiască.

Eu am fost nevoită să mă aplec tot mai tare, cu corsajul pârâindu-mi potrivnic, şi să-mi aşez capul între genunchi, ca să nu leşin. George îşi anunțase preferința cât se poate de limpede şi de neîndoios înaintea tuturor. O alesese pe ea, în defavoarea mea. Declarase lumii că ar fi preferat să fie omorât ca trădător împreună cu Anne, decât să trăiască cu mine.

— Străjeri, puteți să luați prizonierul, a poruncit Norfolk din scaunul său aflat sub baldachinul cu ciucuri aurii al curții de judecată. Nu i se putea citi niciun fel de remuşcare în voce sau pe chip.

Când George a dat să coboare de pe estradă, Anne a sărit din scaun şi a fugit la el. Unul dintre străjeri a încercat să o împiedice, însă a fost de ajuns o singură privire ca să-l țintuiască în loc.

— Vai, George, de ce? l-a întrebat ea cu ochii înlăcrimați. De ce? Ai fi putut să te salvezi!

George i-a aruncat cel mai cuceritor zâmbet al său.

— Ştii prea bine de ce; pentru că nu-mi pot închipui viața fără ca tu să faci parte din ea! i-a răspuns el, luând-o în brațe şi ținând-o la pieptul său, în vreme ce ea stătea agățată de el şi plângea. Când s-au dezlipit din îmbrățişare, încă ținându-se de mână şi uitându-se unul în ochii celuilalt cu priviri pline de duioşie şi de iubire, el a început să vorbească, rostind grav un verset din Sfânta Scriptură, iar când Anne a reuşit să-l recunoască, a început să-l rostească şi ea odată cu el.

— Nu mă sili să te părăsesc şi să mă îndepărtez de tine, căci unde te vei duce tu, acolo voi merge şi eu.

Lacrimi de mâhnire au început să şiroiască pe chipul lui Anne, iar el i l-a luat în mâini şi i-a dat o sărutare apăsată pe frunte.

Străjerii erau deja pe ei, încercând să-i despartă. Anne

i-a cuprins lui George fața cu palmele şi i-a dat o sărutare pe frunte întocmai cum făcuse şi el mai devreme, înainte de a fi scos din sală şi dus înapoi în temnița pe care o împărțea cu ceilalți osândiți în Turnul Beauchamp.

Anne s-a smucit din strânsoarea străjerilor şi s-a uitat sfidătoare în mulțime.

— Este adevărat că îmi iubesc fratele! a rostit ea cu mândrie. Ruşine să-i fie oricui încearcă să pângărească această iubire cu închipuiri murdare şi haine!

Toți ochii erau ațintiți asupra ei când a dat să urce pe estradă. Se mişca cu atâta grație, cu fustele ei din catifea neagră care păreau să le şoptească treptelor în urma ei, cu mânecile ei atârnânde şi cu manşetele lor adânci ce se legănau cu măiestrie. Când a ajuns în vârful estradei, o rază de lumină a izbutit să străbată prin fereastra cu boltă înaltă, învăluind-o pe Anne într-o lumină aurie. Ea ştia foarte bine cât de importante erau impresiile, aşa că a zăbovit acolo pentru o clipă, într-o poză maiestuoasă, ridicându-şi mâna dreaptă ca să apuce pandantivul în formă de B ce i se odihnea la baza gâtului.

Pentru prima oară în scurta ei domnie, urechilor lui Anne le-a fost dat să audă mulțimea strigând din proprie voință:

— Domnul să o aibă în pază pe regină!

Femeia pe care o ocărâseră, o blestemaseră şi o suduiseră devenise o martiră a soțiilor nedreptățite, şi toate nevestele sau femeile ai căror bărbați sau iubiți călcaseră strâmb vreodată erau acum cu tot sufletul de partea ei. În aceste momente, când era prea târziu ca să mai conteze, londonezii se îndrăgostiseră de Anne Boleyn, însă ea putea să moară, în sfârşit, satisfăcută că ieşise învingătoare măcar în fața judecății maselor.

Aşezat pe bancă alături de ceilalți semeni ai săi, Harry Percy a icnit puternic. Toată culoarea i s-a scurs din obraji şi şi-a dus o mână la inimă, plângându-se celor din jurul său de o durere puternică şi cerându-le voie să se retragă.

— Stai jos, omule, va fi totul gata în curând! i-a spus răstit Charles Brandon, duce de Suffolk, apucându-l de roba lui din catifea roşie şi trăgându-l înapoi pe scaun.

Culorile în care o înfăţişa Cromwell pe Anne erau negrul diavolului şi stacojiul târfelor. O descria ca pe o soţie adulteră şi desfrânată. Era, stăruia el, o femeie care nu-şi putea stăvili poftele şi pornirile trupeşti, o femeie care îşi urma întotdeauna scopurile, ademenindu-i şi prostindu-i pe bărbaţii pe care îi dorea, atingându-i şi sărutându-i neobrăzat ca să-i aţâţe, şi acoperindu-i apoi cu daruri şi cu bani ca să le cumpere tăcerea. Se folosea cu neruşinare de bărbaţii osândiţi, printre care se număra şi propriul ei frate, adunându-i în propria herghelie de armăsari, în încercarea zadarnică de a zămisli un prunc băiat şi de a-şi face soţul să creadă că acesta era moştenitorul său de drept. Cromwell a început apoi să povestească despre o întâmplare aflată, se pare, chiar de la răposata Lady Wingfield, înainte de a muri, despre cum Mark Smeaton obişnuia să stea ascuns într-un dulap din dormitorul reginei, de unde era scos ori de câte ori Anne avea poftă de „ceva dulce”.

— N-a mai trăit niciodată pe faţa pământului o târfă mai mare ca Anne Boleyn! se spune că ar fi rostit Lady Wingfield înainte să moară.

Şi iarăşi, la fel ca în procesele de mai înainte, au început să se dea date precise, pe care Anne le-a dezmințit cu tărie, multe dintre ele petrecându-se în vremea când era gravidă sau îşi revenea după vreo naştere sau vreo sarcină pierdută.

A poruncit să fie chemate moaşele, doctorii şi infirmierele care o îngrijiseră, ca să dea mărturie cum că nu ar fi putut să aibă legături trupeşti cu alţi bărbaţi în acele perioade.

— Chiar credeţi că aş fi putut fi atât de desfrânată încât să mă împerechez cu vreun amant pe aşternuturile mânjite de sânge, în vreme ce sufeream chinuri sfâşietoare după naşterea fetiţei mele? a întrebat ea.

Aflându-se în sală în acel moment, bătrâna domniță Orchard, care fusese doica din copilărie a lui Anne şi care luase parte la toate sarcinile ei, s-a ridicat în picioare şi a cerut să i se îngăduie a vorbi.

— Sunt o infirmieră cu mulți ani în spate, domnii mei, şi vreau să vă încredințez că nu este cu putință ceea ce s-a spus, nicio femeie nu ar…

Norfolk i-a poruncit să stea jos şi să tacă, pentru că, altfel, avea să fie dată afară din sala de judecată. Asemenea mărturii, spunea el, nu îşi aveau rostul, căci jurații dispuneau deja de suficiente probe ca să poată lua o hotărâre.

Anne s-a întors apoi brusc şi şi-a deschis larg brațele, ca şi cum ar fi vrut să îmbrățişeze mulțimea.

— Le vorbesc acum tuturor femeilor de față care au născut vreodată un copil sau care au ajutat la naşterea vreunuia!

Aproape toate femeile din Sala Turnului au sărit în picioare şi au început să-şi fluture pumnii în aer sau să strige împotriva minciunilor lui Norfolk şi ale lui Cromwell, vorbind toate la un loc şi provocând o gălăgie infernală. Ştiau că Anne spunea adevărul şi că dreptatea era oarbă în acea sală de judecată, şi, mulțumită lui George Boleyn, acum ştiau şi de ce.

— Stați jos! a strigat Norfolk din toți rărunchii. Dacă mai vorbeşte cineva fără voia mea, voi scoate pe toată lumea afară din sală! Linişte! Am zis să fie linişte!

Femeile au tăcut nemulțumite şi s-au reaşezat pe scaune, dar, după privirile pe care i le aruncau lui Norfolk, n-am putut să nu mă gândesc că ar fi fost vai de el dacă s-ar fi nimerit în calea lor singur pe stradă. Vai, cu câtă patimă îl urau!

— Am să-i rog acum pe colegii mei judecători să-şi anunțe hotărârea. Iar în ceea ce mă priveşte, a rostit el, mărturiile sunt foarte clare, aşa că o declar pe deținută vinovată, fără urmă de tăgadă, pentru toate capetele de acuzare.

Rând pe rând, toți cei douăzeci şi trei de pairi au fost rugați să-şi facă cunoscută hotărârea, repetând toți răspicat verdictul lui Norfolk şi declarând-o „Vinovată!” pe Anne.

Când a venit rândul lui Percy să vorbească, acesta s-a ridicat clătinându-se în picioare, cu fața palidă ca de mort şi cu gura căscându-i-se şi închizându-se la loc. Îi tremurau atât de tare fălcile, încât nu era în stare să vorbească.

Suffolk i-a tras, aşadar, un cot puternic în coaste, spunându-i:

— Haide, omule, vorbeşte odată! Ştii doar ce ai de făcut, aşa că fă-o!

— Nu pot! Nu pot! a spus Percy printre suspine, încovoindu-se şi apucându-se de pântec, măcinat fiind pe dinăuntru de boala care avea să-l şi omoare în curând.

— Conte de Northumberland, i-a spus Norfolk cu fermitate, vă rog să vă faceți cunoscută hotărârea!

— V-v-vinovată! a îngăimat el cuvântul pe care îl aşteptau de la el, căci nu avea curajul să rostească un altul, şi s-a prăbuşit apoi pe podea.

Norfolk i-a aruncat o privire plină de dispreț, căci n-a putut niciodată să-i înghită pe cei slabi de înger, şi apoi a continuat să-i transmită sentința nepoatei sale.

— Pentru învinuirea de lezmajestate şi de a fi comis acte de trădare împotriva persoanei Maiestății Sale, legea acestui regat este următoarea: să fii osândită la moarte şi să arzi pe rug sau să fii decapitată, după cum va pofti Maiestatea Sa.

Anne a închis ochii pentru o clipă, ca să-i deschidă apoi din nou şi să-i ridice la cer, rostind, cu mâinile împreunate, următoarele:

— Vai, Doamne, Creatorule, Tu ştii cel mai bine dacă am meritat această moarte!

Toți cei din jurul meu începuseră să plângă, femeile se jeleau şi leşinau, iar bărbații clătinau din cap şi mormăiau în semn de revoltă împotriva acestei judecăți

ridicole.

Dar Anne încă nu terminase ce avea de spus, aşa că, trăgând puternic aer în piept pentru a se linişti, s-a întors din nou ca să-şi privească judecătorii în ochi şi le-a spus:

— Domnilor, cred că ştiți mult prea bine că pricina pentru care m-ați osândit acum nu are nimic de-a face cu mărturiile prezentate astăzi aici…

S-au auzit din mulțime voci despre o „altă căsătorie" şi despre „Jane Seymour".

— Singurul meu păcat împotriva regelui a fost gelozia şi lipsa mea de supunere. Dar acum sunteți siliți să urmați nu propria voastră conştiință, ci pe cea a regelui. Sunt pregătită să mor, şi singurul meu regret este că fratele meu şi alți oameni nevinovați trebuie să-şi dea viețile pentru mine. Aş îndura cu bucurie şi alte morți numai ca să-i salvez, dar, de vreme ce aceasta este pofta Maiestății Sale, am să-i însoțesc în moarte, împăcată fiind de gândul că voi sălăşlui alături de ei în pacea şi în bucuria veşnică, la picioarele Tatălui nostru ceresc.

Spunând acestea, s-a întors cu spatele la ei şi a început să coboare treptele, plină de grație.

Tocmai în acel moment, Percy era cărat afară pe o uşă care fusese scoasă din balamale ca să fie folosită pe post de targă, aşa că Anne s-a oprit ca să-i permită, lui şi cărăuşilor săi, să treacă, când acesta a întins o mână şi a apucat-o de mânecă.

Cu puțina vlagă care îi mai rămăsese, Percy şi-a ridicat capul şi a îngăimat un singur cuvânt tânguios:

— I-iart-mă!

Atunci a fost momentul când Harry Percy şi-a trăit clipa de grație. Anne i-a luat mâna într-ale sale şi i-a strâns-o liniştitor:

— Cu bucurie! a spus ea. Cu cea mai mare bucurie!

Percy şi-a culcat la loc capul pe spate, recunoscător, spunând cu un zâmbet şters:

— Î-îți mulțumesc! i-a şoptit el cu patimă, închizând ochii şi pierzându-şi încă o dată cunoştința.

Anne a părăsit apoi curtea de judecată cu capul sus, fără nicio urmă de isterie sau de lacrimi. La trecerea ei, femeile se aruncau în genunchi înaintea ei, plângând din cale afară, iar bărbații îşi scoteau pălăriile, în vreme ce mai multe mâini se întindeau ca să-i atingă fustele.

— Oameni buni, le-a spus ea oprindu-se în mijlocul lor, vă mulțumesc din tot sufletul şi vă implor cu smerenie să vă rugați pentru mine şi pentru bărbații care au fost osândiți pe nedrept să moară alături de mine.

După plecarea ei, mulțimea s-a împrăştiat repede, mormăind nemulțumită şi tânguindu-se. Dacă regele ar fi fost acolo să-i audă, inima i s-ar fi cutremurat la auzul urii şi disprețului din vocile lor.

„Un tiran mai mare ca Nero!" l-am auzit pe un cărturar numindu-l.

Am aşteptat până când a plecat aproape toată lumea înainte să mă ridic de pe scaun, iar când am dat să ies din sală, am văzut-o pe Mary Boleyn în ultimul rând, plângând şi îmbrățişându-şi pântecul uriaş. Soțul ei, Will Stafford, stătea lângă ea cu mâinile pe umerii ei, spunându-i vorbe dulci de alinare.

— Unchiul Norfolk nu m-a lăsat să vorbesc! a zis ea printre suspine. L-am implorat, dar tot nu m-a lăsat. Mi-a spus că trebuie să mă gândesc la copiii mei, la binele lor, aşa că am cedat. Am tăcut din gură, şi iată-i acum pe amândoi osândiți la moarte! Vai, Nan! Vai, George!

— Draga mea, n-ai fi putut spune nimic care să schimbe măcar vreun pic lucrurile, i-a zis Will Stafford cu stăruință şi blândețe. Nu e dreptate ceea ce s-a făcut astăzi aici, ci e dreptatea regelui, şi asta este cu totul altceva!

Când m-a văzut, Mary s-a chinuit să se ridice în picioare şi să păşească, clătinându-se, către mine. Am observat tulburată dâra de sânge pe care o lăsa în urma ei şi care i se prelingea de pe sub fuste.

— Jane! a rostit ea cu răsuflarea întretăiată. De ce? Vai, cum ai putut să faci un lucru atât de groaznic?

Trebuie să te duci la Cromwell, sau la Norfolk, sau la rege în persoană, dacă poți, a rostit ea cu fața schimonosită, ca mai apoi să se încovoaie înainte, scoțând un icnet de durere şi apucându-şi pântecul cu mâinile. Trebuie!

— Draga mea… i-a spus Will Stafford, punându-şi brațele în jurul ei şi încercând să o scoată afară din sală. Vino, nu ne mai rămâne nimic de făcut aici. Trebuie să ajungem acasă, dacă mai e vreme, şi să trimitem după moaşă.

Mary s-a prăbuşit la pământ, zvârcolindu-se şi schimonosindu-se de durere, scrâşnind din dinți în timp ce sângele începea să-i curgă tot mai tare de sub fuste.

M-am uitat în altă parte, căci nu puteam îndura privirea acuzatoare din ochii ei albaştri.

— Jane, te rog, spune-le că ai mințit! Trebuie să le explici, spune-le de ce! Te rog, Jane, aici nu mai e vorba de bine sau de rău, este vorba de viață şi de moarte! Nu îngădui ca fratele şi sora mea să piară din pricina minciunilor tale! Ia-ți vorbele înapoi acum, cât încă mai e vreme. Chiar vrei să trăieşti cu aşa ceva pe conştiință? Iar atunci când vei muri, va trebui să-i dai socoteală Domnului…

M-am tras un pas înapoi, ferindu-mă de mâna întinsă către mine.

— Merg după ajutoare! i-am spus eu părăsind Sala Turnului şi fugind cât mă țineau picioarele, fără a mă opri din alergare până la barjă.

Dar, spre marea mea ruşine, nu am chemat ajutoare, ci am lăsat-o pe Mary să piardă copilul şi aproape să moară şi ea în aceeaşi sală de judecată în care tocmai ce fuseseră osândiți la moarte fratele şi sora ei.

CAPITOLUL 30

Am fugit drept în apartamentele lui Cromwell, smulgându-mi mantia de pe mine, trecând cu forța de slujitorul lui, care mă privea speriat, şi îndreptându-mă direct spre dormitorul lui. Tremuram din toate încheieturile, ca şi cum m-aş fi pus la adăpost după ce am îndurat viscolul şi înghețul de afară, nu după o zi călduroasă de mai. În schimb, sub veşminte, trupul îmi era leoarcă de sudoare, aşa că m-am străduit să le dau jos de pe mine. Neputând să-mi desfac singură şireturile corsajului, i-am poruncit omului lui Cromwell să o facă pentru mine, fără a ține seama de protestele lui umile şi de propunerea lui de a trimite după o slujnică, iar când am văzut că nu se mişca destul de iute, i-am smuls pumnalul de la curea şi, mânuindu-l stângace pe la spate, am izbutit să tai şireturile rochiei şi ale corsajului. Mi-am scos recunoscătoare rochia din damasc roşu-închis de pe mine, jupoanele şi corsajul din piele, lăsându-le în acelaşi loc în care le aruncasem, mi-am azvârlit pantofii din picioare şi mi-am smuls boneta cu vârf de pe cap, după care m-am târât în patul lui Cromwell îmbrăcată doar în jupă şi în ciorapi.

Tocmai ce îmi trăsesem cuverturile deasupra capului când am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos, aşa că am dat să apuc oala de noapte de sub pat, şi era cât pe ce să cad pe podea înainte de a începe să-mi vărs şi mațele din mine, tresărind la gustul amar al fierii.

M-am aruncat iarăşi pe perne, cu răsuflarea întretăiată şi sleită de puteri, şi am stat aşa, cu ochii ațintiți în tavan, auzind țârâituri în urechi şi văzând pete negre țopăindu-mi înaintea ochilor. Simțeam un gust scârbos în gură, însă nu aveam destulă putere ca să-mi ridic capul şi să cer ceva de băut. La un moment dat, n-am mai îndurat să văd toate acele pete mişcătoare în față şi am închis ochii, întorcându-mă pe o parte, cu genunchii la

piept. Atunci am simțit că mă dureau sânii, aşa că i-am atins cu grijă, şi cum nu mai lipsea mult până trebuiau să-mi vină menstrele, nu m-am mai gândit la asta. M-am gândit, în schimb, la toate ceasurile pe care le-am petrecut aici, în acest pat, trădându-mi soțul. De când mi-am deschis sufletul înaintea lui Cromwell, mi-am petrecut aproape fiecare noapte în acea încăpere, aşa că, dacă tânguirile mele pentru îndurare aveau să dea greş, eu aş fi fost singura răspunzătoare pentru moartea lui, iar gândul ăsta nu puteam să îl suport. M-am lăsat apoi să alunec, încă cu lacrimi în ochi, într-un somn nelinişţit şi măcinat de vină.

M-am trezit câteva ceasuri mai târziu, când l-am auzit pe Cromwell intrând în cameră.

— Poți să te ridici şi să te îmbraci acum, Lady Rochford, mi-a spus el rece, îndreptându-se spre masa de scris.

— Dar… am încercat eu să îngaim, ridicându-mă apoi în capul oaselor, buimacă şi îngreţoşată.

— Poți să pleci acum, Lady Rochford. Nu mai avem nicio treabă unul cu celălalt, mi-a spus el, înmuind condeiul în cerneală.

— Nu-i aşa! i-am răspuns eu, dând păturile la o parte şi sărind din pat. Soțul meu a fost osândit la moarte!

— Nu-mi cere să-l salvez, căci nu pot face asta. Fie el vinovat de incest sau nu, adevărul chiar nu contează. Este, fără tăgadă, cel mai credincios susținător al reginei, şi de aceea nu poate fi lăsat să trăiască.

— Dar dacă Anne ar fi să moară? l-am întrebat eu, îngenunchind la picioarele lui cu cămaşa lipită de corp, precum cea mai nenorocită şi mai jalnică dintre suplicante.

— Atunci l-ar numi deschis pe rege drept ucigaşul ei, şi toată loialitatea lui ar trece de partea fiicei sale, prințesa Elizabeth, ceea ce nu putem îngădui, mi-a spus Cromwell răstit, scuturându-mi mâna de pe genunchi.

— Dar mi-ai spus că ai de gând s-o trimiți pe Anne la

mănăstire!

— Nu, Lady Rochford. Am spus că ar trebui să fie trimisă la mănăstire. Adu-ți aminte, nu ți-am făgăduit nimic…

— Şi asta am să şi primesc, nimic! am spus eu, suspinând cu amărăciune.

— Nu ți-ai uşurat oare conştiința când mi-ai făcut toate acele mărturisiri? m-a întrebat Cromwell cu glas mieros.

— Da, dar… am clătinat eu tulburată din cap. Nimic nu a mers aşa cum mă aşteptam! Nu-mi pasă câtuşi de puțin de ceilalți bărbați, n-au decât să moară liniştiți! Dar George… Pe el îl iubesc! Şi o să moară de cea mai cumplită moarte cu putință!

— Poate că regele va fi milostiv şi îi va schimba pedeapsa cu o simplă decapitare, a sugerat Cromwell.

— Chiar crezi asta? l-am întrebat eu cu nădejde.

Cromwell a ridicat din umeri atunci şi mi-a spus:

— Nu ştiu, Lady Rochford. Eu nu fac decât să îndeplinesc poruncile regelui.

— Monstrule! am țipat eu, lovind-l cu pumnii. Oare n-ai nicio fărâmă de conştiință? N-ai inimă? Nu ştiu cum poți să pui capul pe pernă noaptea! am spus, adăugând apoi, după ce el m-a apucat de mâini şi mi le-a împins la o parte: Nu ştiu cum o să pun eu capul pe pernă la noapte!

— De vei cere ajutorul unui spițer, Lady Rochford, ai să vezi că există o sumedenie de poțiuni foarte bune, care să te ajute să dormi. Sunt încredințat că vei găsi una care să ți se potrivească. Şi acum, te rog să mă ierți, dar am treabă, mi-a spus el, chemându-şi slujitorul şi poruncindu-i să trimită după o slujnică care să mă ajute la îmbrăcat.

— S-a terminat totul între noi, nu-i aşa? l-am întrebat.

Cromwell a dat din cap, punând mâna pe condei şi aplecându-se din nou asupra mesei de scris.

— Ți-ai îndeplinit scopul, iar mie nu îmi mai eşti de niciun folos.

— Doar atât am însemnat eu pentru tine? l-am întrebat.

Cromwell a dat din nou din cap, spunând:

— Era cea mai uşoară cale să pun mâna pe informaţiile de care aveam nevoie. Tu tânjeai după afecţiune şi după cineva care să te asculte, iar eu aveam nevoie de o temelie pe care să îmi clădesc cauza. Maiestatea Sa s-a gândit la început să folosim vrăjitoria ca mijloc prin care să o nimicim. Ştii doar de incidentul cu pruncul ei slut, şi de cele şase degete pe care ea le are la o mână, unde mai pui că oamenii au crezut dintotdeauna că l-a vrăjit pe Maiestatea Sa, prin farmece sau alte mijloace întunecate şi neomeneşti. Însă eu sunt un om bine ancorat în această lume şi găsesc că preacurvia este o pricină mult mai firească decât superstiţia. Aşa că Maiestatea Sa a ales să meargă pe mâna mea, căci ştia, doar, că nu aveam să-l dezamăgesc.

— Dar m-ai dezamăgit pe mine! am ţipat.

Cromwell şi-a pus condeiul pe masă şi s-a uitat la mine spunându-mi:

— Şi cum am făcut asta, Lady Cromwell? N-am vorbit niciodată de iubire sau de vreo aventură trainică, la fel cum nici nu ţi-am făgăduit nimic.

— Mi-ai spus că răzbunarea are să fie dulce! Dar nu e aşa! Nu e dulce deloc! Şi va trebui să trăiesc cu ceea ce am făcut pentru tot restul vieţii. M-ai mințit, Cromwell, m-ai mințit!

— Nu, Lady Rochford, te rog adu-ţi aminte că am spus: „Cred că după tot ce ai îndurat până acum, ţi se va părea dulce răzbunarea”. Ori, nu-i aşa? Ei bine, a spus el ridicând din umeri, m-am înşelat, aşa cum oricine o face din când în când. Nimeni nu este fără cusur.

Spunea adevărul, iar eu nu-l puteam contrazice, aşa că m-am dus să-mi pun hainele pe mine, cu capul plecat şi cu umerii lăsaţi. Când mi-am tras în sfârşit mantia pe mine ca să-mi ascund şireturile tăiate, am zăbovit lângă uşă pentru o clipă, dar el nici măcar nu şi-a ridicat capul

din ce făcea, ca să-şi ia rămas-bun. Singura persoană pe care o uram atunci mai mult decât pe Anne Boleyn şi pe Thomas Cromwell eram eu însămi.

Anne avea să fie cea care să facă pentru George ceea ce eu nu izbutisem. La fel ca mine, Anne ar fi mutat munții din loc ca să-l salveze. Călcându-şi peste mândrie, i-a scris lui Henric, implorându-l: „De v-a fost vreodată plăcut sunetul numelui meu, îngăduiți, vă rog, să fiu singura care să îndure pedeapsa pentru neplăcerile pe care le-am pricinuit Maiestății Voastre".

Planul ei a dat roade, iar Henric a hotărât să fie milostiv. Când Cranmer a urcat în Turn ca să asculte cea din urmă spovedanie a lui Anne, a venit şi ca să se tocmească cu ea, făgăduindu-i că, de avea să semneze un act prin care să declare neavenită căsătoria ei cu regele, şi deci pe copilul lor drept bastard, Henric avea să le schimbe pedepsele tuturor celor cinci bărbați, chiar şi pe a lui Smeaton, care era un simplu om de rând, cu decapitarea, precizând că tăişul securii avea să fie proaspăt ascuțit, în loc să fie tocit de la prea multe întrebuințări. Iar în ceea ce o privea pe Anne, va fi chemat un călău tocmai din Franța, care să-i taie iute capul cu o sabie, în loc de securea mult mai greoaie şi stânjenitoare. Drept mărturie pentru marea iubire pe care i-o purtase vreodată, Henric era gata să îi ofere cea mai uşoară şi mai iute dintre morți, dar asta numai dacă avea să semneze acel act, căci altfel, ea urma să fie arsă în Piața Turnului, iar cei cinci bărbați aveau să fie târâți pe străzile Londrei până la Tyburn, pentru a fi traşi pe roată, spintecați cât încă mai erau în viață şi, la final, măcuiți în bucăți. Ultimul lucru pe care aveau să-l vadă înaintea ochilor ar fi fost propriile lor măruntaie aruncate pe foc. Anne era singura care putea să îi salveze.

Aşa că asta a şi făcut. Cu lacrimi în ochi, Anne a renunțat la dreptul din naştere al fiicei ei, declarându-şi căsnicia neavenită şi pe ea însăşi o târfă care nu a fost

niciodată soția lui Henric cu adevărat, invocându-se legătura lui Henric cu Mary Boleyn, care i-a transformat pe Henric şi pe Anne în rude şi a făcut ca orice căsătorie între cei doi să nu fie posibilă fără o dispensă specială. Pe deasupra, se mai vorbea şi de o aşa-zisă învoială cu Harry Percy, care, în ochii legii, era la fel de valoroasă ca o căsătorie în toată regula.

— Ca să vezi, a chicotit ea fals citind rândurile care vorbeau despre asta. Eu şi Harry Percy am fost căsătoriți în toți aceşti ani fără ca vreunul din noi să o ştie! Să nu-ți faci idei greşite, Cranmer, i-a spus ea când cerneala începuse deja să se usuce. Am făcut asta numai pentru ei, pentru a-l cruța pe George şi pe prietenii noştri de o moarte şi mai cruntă. Dar nu sunt aşa de proastă cum îşi închipuie Henric Tudor. Dacă aş fi refuzat să semnez, el n-ar fi făcut altceva decât să creeze o nouă lege, prin care ar fi putut să-şi îndeplinească voia. Mă rog doar ca Elizabeth să priceapă toate acestea cândva şi să mă ierte.

Pe când Cranmer se pregătea să iasă, am auzit eu mai târziu de la doamnele care o îngrijeau că a întrebat de Henric, şi i s-a răspuns că îşi petrecea ceasurile îndeletnicindu-se cu vânătoarea, cu ospețele, cu feeriile şi că se veselea din clipa în care deschidea ochii, dimineața, până când punea capul pe pernă, noaptea.

— Ca să-şi împace conştiința încărcată, poate? s-a întrebat Anne. Nu e prost, soțul meu, şi sunt încredințată că ştie prea bine că dacă nu am fost niciodată soția lui, aşa cum o atestă şi acest act pe care tocmai l-am semnat, atunci nu mă fac vinovată de preacurvie, căci fără căsătorie nu poate exista nici preacurvia, aşa că faptul de a mă trimite la moarte nu înseamnă altceva decât crimă în toată regula. Sunt încredințată că ştie asta, istețul meu soț. A rostit aceste cuvinte cu o ironie usturătoare şi apoi a continuat, zâmbind şi clătinând din cap: Ce s-a ales de conştiința aia a lui, care îl neliniştea atâta şi îi rodea mintea aşa cum face câinele cu un os? A găsit el oare o cale prin care să se lepede şi de asta? Spunând acestea,

s-a lăsat pradă unei crize de râs isteric, ce l-a făcut pe Cranmer să se închine cu pioşenie şi să părăsească numaidecât încăperea.

CAPITOLUL 31

17 mai 1536 a fost ziua în care a murit George.

Eu stăteam la piciorul eşafodului, tremurând în veşmintele mele negre de văduvie. Mi s-a făcut rău şi de două ori a trebuit să mă aplec să vărs. Îmi fusese refuzată cererea de a avea o ultimă întrevedere cu George. Însă, deşi el nu îşi dorea să mă vadă, eu eram hotărâtă să îl văd pe el.

Norfolk şi Cromwell erau şi ei acolo, împreună cu ducele de Suffolk, în calitate de martor oficial al regelui, dar eu nu am luat seama la ei, dar şi ei m-au ignorat.

În speranța de a împiedica mulțimea să se adune în număr mult prea mare, execuția iubiților lui Anne urma să aibă loc imediat după ivirea zorilor, însă, de această dată măcar, planurile lui Cromwell au dat greş. Londonezii începuseră să-i îndrăgească pe aceşti bărbați, pe care îi socoteau a fi nişte eroi osândiți pe nedrept la moarte, aşa că erau hotărâți să îşi ia rămas-bun de la ei cum se cuvine, cu multe lacrimi vărsate şi multe rugăciuni rostite.

Din temnița sa aflată în clopotnița Turnului, Thomas Wyatt privea cu ochii înlăcrimați acea scenă tristă care se desfăşura sub ochii lui.

Deasupra lui, pe fronton, unde se puteau zări cocoțate ciorile, păsările negre ale nenorocirilor, stătea Anne, înconjurată de străjeri şi de doamnele ei de companie, Meg Lee şi domnița Orchard, care încercau printre suspine să o îndemne pe Anne să Intre înăuntru, dar ea era hotărâtă să rămână acolo.

— N-am să-i părăsesc tocmai în ceasul cel din urmă, aşa cum nici ei nu m-au părăsit vreodată pe mine, le-a spus ea.

Şi ei îi fusese refuzată cererea de a-l vedea pe George pentru o ultimă dată, aceasta fiind pedeapsa lui Henric pentru întrebarea citită de fratele ei cu voce tare în sala

de judecată.

George a fost primul scos afară. Purta nişte veşminte dintr-o catifea neagră simplă şi fără podoabe, cu gulerul cămăşii lui de un alb imaculat larg deschis, scoţându-i la iveală pieptul dezgolit. Au urmat apoi Norris şi Brereton, îmbrăcaţi în haine asemănătoare, în negru şi alb, şi cu gâturile descoperite. După ei a venit Francis Weston, lăsând mulţimea înmărmurită pentru o clipă, ca mai apoi aceasta să înceapă a aplauda în vreme ce el zâmbea şi făcea cu mâna.

Ţanţoş până în ultima clipă, Weston era îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum stacojiu-aprins uluitor, presărat cu rubine ca picăturile din sângele care avea să-i fie vărsat în curând. Spre deosebire de ceilalţi, Weston purta o pălărie cu boruri largi şi cu un panaş dichisit, mănuşi şi o mantie din catifea.

— Aşa e, a dat el din cap către mulţime, m-am îmbrăcat pentru călătorie, căci ce e moartea, dacă nu cea mai de seamă dintre călătorii?

Mama lui Weston, încovoiată de povara anilor, s-a desprins din mulţime şi a încercat să-şi facă loc cu coatele până la el, dar a fost oprită de străjeri.

— Mieluşelul meu pe care îl trimiteţi la măcel! a suspinat ea, întinzându-şi braţele spre el.

— Nu, mamă, nu mai fi atât de melodramatică, căci îmi iei din strălucire! a glumit el afectuos, făcându-i cu ochiul şi suflându-i o sărutare.

Ultimul ieşit a fost bietul Mark Smeaton, cu trupul lui schilodit care-i atârna frânt între doi străjeri, cu mâinile lui sluţite legate peste umerii lor şi cu picioarele dezgolite şi rupte, care i se iveau prin pantalonii zdrenţuiţi, târşâindu-le în mizerie. Hainele, cu acelaşi pieptar din mătase cenuşie cu margini negre pe care îl purtase la acea masă nenorocită pe care o avusese cu Cromwell, îi atârnau pe el îmbibate în sânge, urină şi pete de fecale.

— Wyatt! l-am auzit brusc pe Brereton strigând spre fereastra lui Wyatt din clopotniţa Turnului. Nu plânge

pentru noi, prietene, ci scrie! Scrie! i-a repetat el însufleţit. Fă-ne nemuritori, fă-ne să trăim veşnic într-unul din poemele tale! Doar tu poţi face asta pentru noi!

Când George mai avea puţin să ajungă pe eşafod, m-am aruncat înaintea lui. Văzând acestea, a dat să mă ocolească, însă eu nu l-am lăsat, ci am început să vorbesc, dar m-a oprit.

— Nu vreau să te ascult, Jane.

— George... Te rog! Îmi cer iertare! Nu ştiam... Nu voiam...

George şi-a încrucişat braţele la piept, şi-a arcuit o sprânceană în semn de neîncredere şi m-a ţintuit cu privirea lui nimicitoare.

Disprețul lui m-a înfiorat, şi mi-am plecat ochii ruşinată, dându-mă repede din calea lui. Aveam multe să-i spun, dar ştiam că nimic din ce aş fi putut să-i zic nu ar fi fost de ajuns să-mi justifice faptele, aşa cum nici cererile mele de iertare, oricât de sincere ar fi fost, nu ar fi putut să îndrepte lucrurile. Soţul meu urma să moară, şi eu eram de vină pentru asta.

— Eu... am încercat să îngaim, cu lacrimi revărsându-mi-se pe chip şi cu buzele tremurând, în timp ce el urca pe eşafod.

Dar nu puteam lăsa lucrurile aşa. Am fugit după el şi l-am apucat de mânecă.

— Te iubesc, George! i-am strigat eu tânguios. Trebuia să o mai spun pentru această ultimă oară!

George şi-a smucit mâneca din mâna mea şi şi-a continuat urcarea pe cele treisprezece trepte.

— Fii curajos, George! am strigat după el.

George s-a oprit în capul scărilor, apoi s-a întors să se uite în jos la mine şi să-mi spună:

— Nu, Jane, tu să fii curajoasă, căci ai mult mai mare nevoie de asta decât mine! Tu trebuie să rămâi pe această lume, pe când eu nu trebuie decât să mor. Şi va veni ziua, Jane, când vei muri şi tu, şi atunci va trebui să dai socoteală înaintea Domnului pentru faptele tale. Cel, sau

în acest caz, cea care seamănă vânt va culege furtună. Rămas-bun, Jane.

Mi-a întors spatele, şi-a îndreptat umerii şi a mers să-şi înfrunte soarta.

Pe când îşi scotea pieptarul din catifea neagră, s-a oprit şi a stat aşa, în picioare, preț de mai multe clipe, mijindu-şi ochii şi privind în sus spre silueta îndepărtată din clopotniță. Şi-a ridicat mâna, şi silueta a făcut la fel, şi au rămas aşa amândoi, privindu-se ca şi cum ar fi putut zbura peste toată acea întindere şi şi-ar fi putut împreuna palmele. S-a întors într-un final ca să-i dea simbria călăului.

— Te iert pentru ceea ce urmează să faci, i-a spus el, apăsându-i galbenul în mâna lui mare şi aspră şi întorcându-se apoi ca să vorbească mulțimii.

— Am venit aici ca să mor, şi nu ca să vă țin o predică. Credeți în Domnul, şi nu în linguşelile de la curte şi în deşertăciunile lumeşti. De-aş fi făcut şi eu la fel, socotesc că aş fi fost la fel de viu cum sunteți şi voi acum. Oameni buni, rugați-vă pentru mine. Acum mă voi supune legii care m-a osândit. A îngenuncheat, aşadar, în fața butucului dinaintea sa. Încă o dată, s-a întors ca să privească mulțimea în față. Este adevărat că îmi iubesc sora! a rostit el mândru şi sfidător. Apoi, ca şi cum şi-ar mai fi adus aminte de ceva, a adăugat cu neobrăzare şi ranchiună, chiar înainte de a-şi culca capul: Domnul să-l aibă în pază pe rege!

Eu m-am dus lângă marginea eşafodului, căci voiam să fiu aproape de el în clipele lui cele din urmă, sperând zadarnic că are să-mi arunce vreo privire sau vreo vorbă, pentru ultima oară.

N-am putut să mă uit cum cade securea, strângând tare din pleoape, dar am auzit-o căzând cu o bufnitură cumplită, tăind prin piele şi os cu un sunet dezgustător. Am simțit apoi umezeala sângelui lui George stropindu-mi fața.

Aşa a pierit soțul meu, iubirea vieții mele, bărbatul

care însemna totul pentru mine. Acum, nu avea să mă mai poată iubi vreodată sau să se întoarcă la mine. Dădusem greş la singurul lucru de preţ pentru mine – soţul meu nu m-a iubit nicicând, şi, odată cu moartea lui, s-a năruit orice speranţă că avea să o mai facă.

Călăul s-a aplecat ca să-i apuce capul, aşa că mi-am întors privirea, căci nu puteam îndura să-l văd atârnând aşa de păr în vreme ce călăul rostea cuvintele obişnuite în astfel de împrejurări: „Aşa pier toţi duşmanii regelui!" Nimeni nu s-a bucurat văzând acest tablou înfiorător, ci se lăsase peste tot o tăcere mormântală.

În vârful clopotniţei, am văzut-o pe Anne încovoindu-se de durere. Doamnele ei s-au grăbit să-i sară în ajutor. După câteva clipe, au izbutit să o ridice în picioare, în încercarea de a o scoate de acolo. Dar ea nu voia să plece, aşa că s-a agăţat cu forţă de balustradă şi s-a silit să privească tot ceea ce a urmat.

Norris a fost cel care l-a însoţit apoi pe George în moarte, urcând curajos pe eşafod după ce se înlăturase trupul neînsufleţit al soţului meu şi rămânând acolo pentru o clipă, palid şi abia izbutind să-şi stăpânească lacrimile când s-a uitat în jos, la butucul îmbibat cu sânge. Apoi, alungându-şi teama din suflet şi făcându-i loc curajului, s-a întors ca să vorbească mulţimii:

— Ştiu că regina este nevinovată de învinuirile ce i-au fost aduse, şi mai degrabă aş muri de o mie de ori decât să rostesc cuvinte mincinoase şi să năruiesc viaţa cuiva nevinovat. Domnul să-l aibă în pază pe rege. Nădăjduiesc că vă veţi ruga cu toţii pentru sufletul lui, ca şi pentru al meu.

Şi-a scos un inel de pe deget şi i l-a pus în palmă călăului, apoi a îngenuncheat, schimonosindu-se pentru o clipă când a simţit sângele soţului meu pătrunzându-i prin ţări, şi şi-a plecat capul pe butuc.

Securea s-a lăsat cu un şuierat şi apoi cu un sunet înăbuşit, acesta fiind sfârşitul bravului Henry Norris.

Călăul a adunat capul de pe jos, l-a ridicat în aer şi a

rostit cuvintele obişnuite. După aceea s-a înlăturat şi acest trup fără viaţă de pe eşafod, a fost dezbrăcat de haine şi aruncat fără milă într-un sicriu grosolan din lemn, unde aştepta să fie îngropat sub podeaua din capela Turnului, Sfântul Petru ad Vincula.

Iarăşi nu s-a auzit niciun sunet de veselie. Oamenii îi respectau mult prea tare pe aceşti bărbaţi, ca să le sărbătorească pieirea.

Will Brereton a urcat cu îndrăzneală treptele eşafodului şi s-a dus drept înaintea călăului, l-a plătit în aur şi l-a iertat, apoi a îngenuncheat degrabă în faţa butucului din lemn.

— Nu ai nimic de spus? l-a întrebat neîncrezător ducele de Norfolk, căci arareori se întâmpla ca un osândit să renunţe la cuvântarea cea din urmă.

Brereton s-a oprit gânditor şi a spus:

— Oameni buni, voi să judecaţi de mi se cuvine aceasta! a rostit el simplu, plecându-şi apoi capul.

Securea a căzut din nou, şi alt cap a fost ridicat în aer.

A urmat Francis Weston, falnic şi mândru ca de obicei. O tânără din mulţime i-a aruncat un trandafir roşu, iar el l-a prins cu îndemânare, l-a dus la nas şi i-a adulmecat parfumul cu bucurie. Ajuns în capul scărilor, şi-a scos mănuşile cu lejeritate, apoi şi-a dat jos pălăria stacojie cu boruri largi şi a aruncat-o în aer, învârtind-o deasupra mulţimii. Sute de mâini s-au întins să o prindă, căci era vorba despre o amintire foarte preţioasă.

Şi-a dat apoi jos de pe umeri mantia roşie din catifea şi a aruncat-o cu dispreţ peste şipcile însângerate, ca să nu-şi murdărească genunchii pantalonilor lui din mătase roşie.

Călăul s-a încruntat văzând acestea, căci veşmintele osândiţilor i se cuveneau lui, iar atunci când se nimerea să moară cineva de rang înalt, izbutea adesea chiar să obţină un câştig frumuşel de pe urma lor.

Observându-i privirea încruntată, Weston a exclamat:

— Vai, bucură-te, omule, că ai de unde alege! Uită-te

numai la toate aceste rubine! i-a spus el arătând spre pieptarul său presărat cu nestemate. Un flăcău isteț ca tine poate să o ducă bine mulți ani de acum încolo de pe urma lor, spre deosebire de mine, căci, de-ar fi să mai trăiesc, le-aş pierde neîndoios în mai puțin de un ceas la vreun joc de zaruri! Şi-a smuls apoi cu un zâmbet cuceritor un rubin din ureche, mare cât o nucă, şi l-a îndesat în mâna călăului.

— Acum, prietene, fă iute ceea ce ai de făcut! Dar mai stai o clipă, de binevoieşti. Trebuie să le vorbesc acestor oameni buni care s-au adunat aici ca să mă vadă!

Deschizând brațele larg ca pentru a-i îmbrățişa, s-a întors cu fața către spectatorii săi vrăjiți. Le-a zâmbit, ducându-şi o mână la inimă, şi a făcut o plecăciune adâncă în vreme ce ei au oftat cu venerație.

— Vă spun drept că mi se frânge inima pentru că trebuie să vă părăsesc aşa, dar mă grăbesc să mă alătur prietenilor mei care au pierit cu atâta curaj înaintea mea. Am crezut c-am s-o mai duc încă vreo douăzeci sau treizeci de ani aşa, cu traiul ăsta ticălos, pentru ca apoi să mă căiesc la bătrânețe. Nu mi-a trecut prin cap niciodată însă că voi ajunge aici, a spus el, arătând teatral spre butucul îmbibat de sânge. Aşa că, oameni buni, vă urez un rămas-bun călduros şi vă rog pe voi toți să mă pomeniți în rugăciunile voastre! Dumnezeu să o aibă în pază pe regină! a rostit el, făcând cu mâna spre Anne. Şi pe rege! a adăugat el cu asprime.

S-a întors grațios, făcând o altă plecăciune, s-a lăsat în genunchi şi şi-a culcat capul pe butucul din lemn. Aşa a murit şi falnicul Francis Weston.

Când călăul i-a ținut capul în aer de buclele lui roşiatice şi rebele, tânăra lui soție a scos un țipăt sfâşietor, care îți îngheța sângele în vene, şi s-a prăbuşit leşinată la pământ.

În cele din urmă, a fost cărat pe treptele eşafodului şi Mark Smeaton.

— Domnii mei, a rostit el printre suspine, rugați-vă şi

pentru mine, căci merit pe deplin această osândă!

Nu avea niciun ban pe care să i-l dea călăului, şi pentru asta a încercat să-şi ceară iertare tânguios. Hainele sale zdrenţuite erau tot ce-i putea lăsa, căci altceva de valoare nu avea.

Ochii îi erau atât de umflaţi, încât abia dacă mai putea vedea, aşa că s-a îndreptat orbecăind înspre butucul de lemn şi şi-a culcat capul pe el.

Securea a căzut cu o bufnitură mânioasă, iar apoi călăul a înşfăcat capul căzut şi a strigat:

— Aşa pier duşmanii regelui! înainte să-l arunce disprețuitor pe şipcile pline de sânge, lăsându-şi ucenicii să se ocupe de el.

Smeaton a murit cel din urmă deoarece a fost singurul care şi-a recunoscut vinovăţia, iar Cromwell spera ca lucrul acesta să rămână întipărit în minţile oamenilor. Însă nu a fost aşa, căci oamenii vedeau în Smeaton un laş ordinar, demn de milă şi de dispreţ deopotrivă. Ar fi fost o poveste de senzaţie legătura dintre regină şi micul ei cântăreţ din flaut, însă toată lumea ştia că nu era adevărată.

După ce s-au terminat toate acestea, am ocolit eşafodul până în locul unde erau aşezate cele cinci sicrie, am îngenuncheat înaintea celui în care se afla George şi i-am dat capacul la o parte, căci voiam să-l văd şi să-l sărut pentru ultima oară!

I-am ridicat cu duioşie şi cu blândeţe capul desprins şi l-am legănat ca pe un copil mic la sân. M-am uitat în acei ochi căprui lipsiţi de strălucire şi apoi mi-am aplecat capul şi i-am dat o sărutare apăsată pe buzele întredeschise. Lacrimile îmi şiroiau ca ploaia pe chipul lui frumos, mângâindu-i barba şi netezindu-i pletele năclăite de sânge.

Eram atât de buimacă, de vlăguită şi de ameţită, încât parcă rătăceam pierdută în vreun vis îngrozitor, un coşmar din care aveam să mă trezesc în orice clipă, ţipând.

Am auzit un bărbat dregându-şi vocea şi m-am uitat în sus ca să-l văd pe jupânul Kingston stând înaintea mea, alături de soția lui cu fața dârză, uitându-se amândoi în jos la mine cu priviri aspre. De-a lungul anilor, Lady Kingston a avut de-a face cu multe femei smintite, fiind nevastă de temnicer, aşa că bărbatul ei a chemat-o, speriat de purtarea mea.

Nici nu băgasem de seamă că am stat acolo îngenuncheată, lângă sicriu, legănând capul soțului meu mort mai bine de jumătate de ceas.

Mi-am pus cu blândețe capul lui George în poală şi mi-am întins mâinile mânjite de sânge înspre Kingston.

— Am sângele lui George pe mâini!

Lady Kingston a dat sumbru din cap, spunând:

— Da, aşa este.

Soțul ei cu ochi mâhniți care văzuseră atâta moarte, şi chinuri, şi nebunie, a încuviințat şi el.

Jupânul Kingston i-a făcut semn unei slugi şi i-a poruncit să aibă „grijă de rămăşițele Lordului Rochford de aici", aşa că mi-au luat iubitul cap din poală în pofida împotrivirilor mele şi a brațelor întinse spre ei.

Cei doi soți m-au apucat de ele şi m-au tras în picioare, deşi, până la urmă, am izbutit să mă eliberez din strânsoare, căci trebuia să-l mai sărut pe George o ultimă oară! Am fugit ca să-i mai duc capul la sân încă o dată, şi să-i mângâi frumoasa piele de culoarea mierii, stricată acum de cenuşiul morții, şi să-mi apăs buzele de ale sale. Am urlat apoi şi m-am zvârcolit când mi-a fost luat cu forța din mâini, iar cei doi soți au început să mă târască cu dârzenie de acolo, ducându-mă înapoi în barjă, în vreme ce eu îmi înfigeam călcâiele în pământ şi strigam numele iubitului meu soț.

Vâslele se scufundau deja în apele murdare şi puturoase ale râului, iar eu stăteam țeapănă, cu privirea ațintită asupra mâinilor mele mânjite de sânge, şi ştiam că nu aveau să mai fie curate vreodată, căci ori de câte ori m-aş fi uitat la ele, i-aş fi văzut sângele încă acolo,

lipit de ele, la fel ca mulți alții de pe lângă mine. Nicio femeie nu şi-ar mai dori să aibă drept prietenă o trădătoare ticăloasă ca mine, de teamă să nu-i folosesc tainele şi mărturisirile împotriva ei. Şi niciun bărbat nu m-ar mai fi luat vreodată de nevastă, temându-se că aş putea cândva să spun cuvinte mincinoase împotriva lui şi să-l trimit pe eşafod.

Cromwell minţise din nou. Nu aveam să fiu privită drept o eroină de toți cei care o urau pe Anne Boleyn, căci până şi duşmanii ei aveau să mă ocărască pentru trădarea mea.

La un moment dat, am început să ţip, însă nu mai ştiu dacă s-a întâmplat când încă eram în barjă sau după ce intrasem deja în palat. Îmi amintesc doar când am început, dar absolut deloc când m-am şi oprit.

CAPITOLUL 32

În dimineața zilei de 19 mai, mă întremasem suficient încât să pot asista la decapitarea lui Anne, căci nimic pe lume nu ar fi putut să mă oprească de la a sta chiar acolo, lângă eşafod, pentru a privi cum moare.

Când a ieşit din Turn şi şi-a ridicat chipul spre soare pentru ultima oară, purta o mantie lungă cu trenă din atlaz alb, cu margini de hermină. Fiecare pas pe care îl făcea scotea la iveală printre pliurile mantiei o fustă din atlaz sângeriu, în vreme ce părul îl ținea răsucit într-o spirală neagră şi lucioasă, străpunsă de ace cu vârfurile din diamant, în aşa fel încât să i se vadă ceafa dezgolită.

În tot drumul parcurs spre Piața Turnului, însoțită de doamnele ei de companie, de străjeri şi de jupânul Kingston, nu i s-a ivit pe chip nicio urmă de teamă sau de mâhnire. Ochii ei erau limpezi, uscați şi luminoşi, iar paşii nu i-au şovăit o clipă.

Acum nu mai aveau niciun rost glumele macabre cu care se desfătase în timpul şederii sale în Turn.

— Regina Anne *Sans-Tête,* Regina Anne Fără-de-Cap, aşa mă va numi istoria! râdea ea cu un râset care le dădea fiori tuturor celor care îi auzeau vorbele. Soarta mea este decapitarea, pentru că iubirea lui Henric s-a preschimbat în ură!

Iar despre călăul francez care fusese adus tocmai pentru ea, spusese:

— Am auzit că e foarte priceput călăul meu, iar eu am un gât foarte fragil!

Şi, când îşi alegea cu grijă veşmintele pentru acea zi fatidică, a spus:

— În vreme ce eu îmi aleg rochia în care să mor, Jane Seymour îşi probează rochia de mireasă! La gunoi cu vechiturile, să poftească prospăturile! Aplecându-se peste pervazul ferestrei ca să simtă pentru ultima oară adierea nopții, a tras puternic aer în piept şi a spus: „Jupâne

Kingston, mi se pare mie sau simt miros de tort de nuntă în aer?" Dar acum, toate acele glume luaseră sfârşit. Era calmă şi gata să-şi înfrunte soarta.

Ajunsă la piciorul eşafodului, s-a oprit pentru o clipă, însă jupânul Kingston i-a întins mâna şi a ajutat-o să urce treptele. Nu frica era cea care o făcuse să se codească.

— Jupâne Kingston, a rostit ea tare şi răspicat, pentru ca toată lumea să o poată auzi. Vă rog să mă vorbiți de bine Maiestății Sale, spunându-i că a fost mereu stăruitor în înaintarea mea în grad, căci dintr-o simplă doamnă de la curte m-a făcut marchiză, şi din marchiză m-a făcut regină, iar acum, când nu există cinste mai mare pe care să mi-o aducă, îi oferă nevinovăției mele coroana martiriului.

Apoi şi-a ridicat fustele şi a urcat cele treisprezece trepte.

E drept că o uram, şi încă o mai urăsc, dar trebuie să recunosc că era, neîndoios, cea mai curajoasă ființă pe care am întâlnit-o vreodată.

Ajunsă în capul scărilor, şi-a desfăcut mantia şi a lăsat-o să-i alunece pe spate în brațele lui Meg Lee. Am văzut apoi că pe deasupra hainei din atlaz sângeriu purta o rochie simplă, fără podoabe, din damasc negru, cu un corsaj pătrățos croit atât de jos, încât i se puteau zări rotunjimile umerilor.

Cu capul sus şi o ținută impunătoare, demnă de regina care încă se mai credea a fi, a mers să-şi întâlnească călăul, un bărbat înalt, îmbrăcat din cap până în picioare în negru şi cu jumătate de față acoperită cu o mască, şi ea tot neagră.

Francezul a îngenuncheat şi i-a sărutat curtenitor mâna, adresându-i şoptit câteva vorbe în franceză. Vocea îi era săltăreață şi vioaie, iar ochii ei negri aveau o sclipire ispititoare. Şi-a dus mâna la ceafă şi şi-a desfăcut colierul preferat, mărgăritarele cu pandantivul auriu în formă de litera B şi i l-a pus în palmă. Apoi, călăul a început să-i

dea îndrumări, cu vădită părere de rău.

După ce avea să-şi rostească cuvântarea de rămas-bun, tot ce trebuia să facă era să îngenuncheze în mijlocul eşafodului şi să privească drept înainte. Spre deosebire de decapitările englezeşti, care erau atât de grosolane şi de dezordonate, cu securea lor mare şi greoaie, acum nu mai era nevoie de prezența vreunui butuc.

— Bunii mei creştini, a început Anne să vorbească. Am venit aici ca să mor după învoiala legii, aşa că nu voi rosti nimic împotriva ei şi nici nu voi învinui pe nimeni. Mă rog ca Domnul să-l aibă în pază pe rege şi să domnească multă vreme de-acum înainte peste voi, căci nu a existat nicicând un prinț mai blând şi mai milostiv ca el, şi a fost mereu un domn bun şi blând cu mine…

Vai! De s-ar fi năpustit asupra lui Henric, strigându-i injurii şi acuze înverşunate, trăgându-i un genunchi în cochilia regală, Anne nu ar fi putut să se facă înțeleasă mai bine de atât! Totul ținea de modul şi de vocea cu care rostea acele cuvinte. Tonul ei zeflemitor şi felul în care îşi arcuia sprâncenele şi îşi înclina capul spuneau totul. Era genial! Nimeni nu ar fi putut găsi vreun cusur în vorbele ei, căci erau ca nişte bile de otravă învelite în miere şi zahăr. Exprimarea ei era fără greşeală, părea un rămas-bun în toată regula, dar felul în care spunea lucrurile… Dacă Henric ar fi fost acolo atunci, ar fi alergat spre eşafod şi ar fi strâns-o de gât sau şi-ar fi scos sabia din teacă şi ar fi decapitat-o cu mâinile lui!

— Mă supun morții de bunăvoie, cerând iertare lumii şi cedând cu smerenie înaintea voinței regelui. Şi de va dori cineva să cerceteze mai îndeaproape cauza mea, nădăjduiesc că va judeca fără cusur. Îmi iau, aşadar, rămas-bun de la lume, şi îmi doresc din tot sufletul să vă rugați cu toții pentru mine.

S-a întors apoi grațios şi iute, lăsându-se în genunchi şi luându-i o clipă ca să-şi aranjeze pliurile fustei cum se cuvine, şi şi-a împreunat supusă mâinile în poală, astfel

ca manşetele în formă de clopot ale vestitelor ei mâneci să cadă peste ele.

Meg Lee a ajuns lângă ea, clătinându-se şi orbită de lacrimi, ținând strâns în mâini o bucată de pânză albă cu care să o lege la ochi. Dar Anne a dat-o la o parte şi şi-a ațintit privirea drept în față, căci avea să înfrunte moartea la fel de cutezător cum înfruntase şi viața.

— Îmi încredințez sufletul Mântuitorului nostru Iisus! a strigat ea.

Un şuierat iute de lamă i-a curmat viața lui Anne. Aşa a murit singura femeie care l-a dus de nas pe Henric Tudor, sfidându-l, şi apoi respingându-l.

În acea clipă precisă, tunurile din Turn au început să bubuie, pentru a-l înştiința pe Henric că acum era liber să se însoare cu Jane Seymour.

Ca un bun catolic ce era, călăul francez şi-a făcut semnul crucii şi a rostit o rugăciune în şoaptă, apoi s-a aplecat ca să-şi facă datoria fără tragere de inimă, repetând, într-o engleză cu un accent puternic franțuzesc, cuvintele obişnuite, după ce a ridicat capul sus în aer:

— Aşa pier toți duşmanii regelui!

Aerul s-a umplut brusc de țipete, şi mai multe femei s-au prăbuşit leşinate pe pământ, unele dintre ele fiind chiar lovite şi călcate în picioare de cei care fugeau îngroziți.

Buzele şi ochii lui Anne încă se mai mişcau, deschizându-se şi închizându-se la loc. Când au încetat, în sfârşit, să se mai mişte, ochii i-au rămas larg deschişi, părând să arunce o privire plină de reproş, o privire care îmi era adresată mie.

Ca femeie de cuvânt ce era, Anne a ieşit din viața lui Henric cu capul sus, chiar dacă ținut aşa de mâna călăului francez, şi nu de propria ei mândrie fără seamăn.

Călăul i-a coborât blând capul şi l-a aşezat pe şipcile de lemn ale eşafodului, închizându-i ochii negri cu o mişcare duioasă a mâinii, ce părea aproape o mângâiere. Cu fața palidă zărindu-i-se pe sub mască, a coborât

scările clătinându-se şi strigând să i se aducă nişte vin. Ucenicul lui i-a întins degrabă plosca, iar călăul i-a dat iute dopul din cositor la o parte, ducând-o la gură şi dând-o toată pe gât. Când s-a întors şi a văzut că ucenicul său începuse deja să despoaie trupul neînsufleţit, i-a strigat plin de mânie:

— Cămaşa, lasă-i măcar cămaşa pe ea şi puţină demnitate! Veşmintele ei îi reveneau oricum lui, aşa că porunca i-a fost numaidecât ascultată.

Meg Lee şi domniţa Orchard au venit să-i înfăşoare trupul într-o bucată mare de pânză neagră. Abia atunci au aflat că nu i se pregătise niciun sicriu, aşa că a fost adus degrabă un cufăr vechi şi ponosit în loc.

Am privit fără să scot un cuvânt cum sicriul improvizat al lui Anne era coborât în cripta de sub capela Sfântul Petru ad Vincula, ca să se sprijine pe sicriul lui George, alături de prietenii lor dragi şi de muzicantul îndrăgostit.

— Acum se odihnesc în sfârşit, a spus Meg Lee.

— Cine? am întrebat eu pierdută, cu mintea rătăcită, buimacă şi ameţită, învăluită într-o ceaţă curioasă şi învolburată.

— Anne şi George, soţul tău, a adăugat ea, văzându-mi privirea pierdută şi uimită şi felul în care mi-am încruntat fruntea, întrebătoare, la auzul numelui lui.

— Nu! am clătinat eu din cap cu dârzenie, privind în jos spre cripta întunecată şi prăfuită.

Pieriseră amândoi acum – fiinţa pe care o iubisem cel mai tare pe lumea asta şi cea pe care o urâsem cel mai tare –, iar eu am ajutat la uciderea lor.

— Nu e soţul meu; nu a fost niciodată al meu cu adevărat.

PARTEA A DOUA
Jane Seymour
Anna de Cleves
1536–1540

CAPITOLUL 33

La zece zile după moartea lui Anne, am asistat la căsătoria regelui cu Jane Seymour în capelă la Whitehall. Amândoi purtau haine sclipitoare din satin, deşi unii dintre curtenii mai superstiţioşi şopteau că nu se cuvine să porţi diamante şi mărgăritare la propria nuntă, căci înseamnă lacrimi şi suferinţă.

— De data asta mă căsătoresc din dragoste! a strigat bucuros regele Henric, zâmbind plin de vioiciune şi uitând, desigur, de marea sa pasiune pentru Anne Boleyn, dar şi fără a-şi lua măcar pentru o clipă ochii de pe chipul iubitei sale, în timpul ceremoniei.

Încadrată în valuri strălucitoare şi bogate de păr blond-alburiu, încununate cu un şirag de mărgăritare şi trandafiri albi, faţa lui Jane Seymour avea o expresie de smerenie uluită, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că tot ce se petrecea era adevărat şi aşteptând să se trezească în orice clipă din visare.

Am privit razele soarelui ce radiau prin vitraliile ferestrei, învăluind-o într-o lumină albastră sumbră, şi, în pofida căldurii zilei, m-am înfiorat. Părea o femeie care se îneacă într-o mare de albastru, după felul cum părul, rochia şi faţa ei palidă absorbeau toată acea culoare. Gândurile aveau să mi se întoarcă la această zi optsprezece luni mai târziu, când aveam să o privesc cum moare, cu faţa şi buzele colorate în albastru, din lipsă de aer.

După ceremonie, Henric şi-a acoperit iubita cu mărgăritare, turnându-i un coş plin de biluţe albe, lucioase şi mari în cap şi încingându-i talia şi gâtul cu şiraguri lungi, tot din mărgăritare.

— Mărgăritare pentru mărgăritarul meu! a strigat el, râzând în timp ce ea se învârtea cu împotrivire bucuroasă, iar mărgăritarele îi curgeau din păr şi din cutele rochiei, împrăştiindu-se pe podea ca sunetul

picăturilor de ploaie pe acoperiş.

Jane Seymour şi-a făcut intrarea ca regină chiar în acea noapte. Ea a păşit în Sala Mare purtând o rochie de catifea ruginie, cu un model ca de năvod auriu, brodat pe manşetele largi ale mânecilor, şi cu părul ascuns sub o bonetă neagră cu fire aurii. Mărgăritarele, spiralate şi presărate cu trandafiri aurii în mijlocul cărora se aflau rubine, îi încadrau boneta, mărginindu-i decolteul pătrăţos şi modest al rochiei şi înconjurându-i gâtul şi talia. În adâncitura gâtului ei se afla un pandantiv făcut dintr-un set de frunze de acant aurite, aşezate sub un rubin oval şi un smarald pătrat, cu un mărgăritar enorm ce-i atârna sub el ca o lacrimă lăptoasă.

Mie, sincer, rochia mi s-a părut a fi o alegere proastă. Anne Boleyn putea să poarte roşu, căci atunci când o făcea, domina culoarea cu firea ei trufaşă; însă nu se putea spune acelaşi lucru şi despre cea care îi luase locul în dreapta lui Henric, cu faţa ei palidă şi spălăcită.

Slugarnică, sfioasă, umilă, supusă şi docilă precum o oaie, regina Jane avea drept motto: „Sortită să slujească şi să se supună”.

Eram şi eu acolo, silită să slujesc şi să mă supun, mergând în spatele ei ca o oaie neagră, desconsiderată şi ocolită de majoritatea celor de la curte. Dar, câtă vreme aveam să trăiesc, câtă vreme Anglia avea să aibă o regină, Cromwell mi-a făgăduit, în numele stăpânului său plin de recunoştinţă, că va avea întotdeauna un loc pentru mine la curte, printre doamnele de onoare ale reginei.

Jane Seymour i-a luat locul lui Anne Boleyn pe 30 mai, iar pe 31 mai am crezut că înnebunesc. În dimineaţa aceea am încetat să mai caut justificări, am parcurs din nou faptele în gând şi am recunoscut, într-un final, că purtam copilul diavolului în pântec.

Am încercat să nu iau seama la asta. Am încercat să neg adevărul. Am dat vina pe mâhnirea pricinuită de moartea lui George, pentru lipsa menstrelor; şi, după toţi aceşti ani de căsătorie şi după tot ce îmi spusese

doctorul, pântecul meu a rămas sterp cu încăpățânare. Dar nu puteam să evit adevărul pentru totdeauna; trebuia să mă confrunt cu el. Diavolul, nu Dumnezeu, a hotărât să îmi asculte rugăciunile şi să îmi dea un copil, dar nu copilul soțului meu.

Zadarnic am încercat să scap de creatura lui Cromwell, căci nu voia să moară. Am dat dintr-o înghițitură peste cap fiertura respingătoare şi urât mirositoare de o culoare neagră-verzuie, pe care am cumpărat-o de la o vrăjitoare ştirbă de pe o alee întunecată a Londrei, dar nu m-am ales decât cu o piele verde ca fierea, cu vânturi zgomotoase şi împuțite şi cu râgâituri grețoase. Plodul diavolului a rămas înfipt cu îndârjire în pântecul meu, odihnindu-se şi aşteptând liniştit să fie născut. M-am rostogolit în pat, zvârcolindu-mă şi ținându-mă de burtă, până ce întreaga cameră s-a umplut de un miros de ouă stricate. Speriată, slujnica mea a ieşit degrabă din cameră, străduindu-se să nu vomite din cauza duhorii; atunci, m-am îndreptat împleticindu-mă spre fereastră şi am deschis-o larg. Aplecându-mă cu greu peste pervaz, am tras guri de aer proaspăt în piept şi apoi am vomitat.

După asta, am zăcut într-o cadă cu apă pe cât de fierbinte puteam să îndur, cu şuvoaie de sudoare prelingându-mi-se pe față pe măsură ce pielea îmi devenea mai întâi roz-deschis, apoi roşie ca racul fiert, totul în speranța să îl fac să iasă. Când şi asta a dat greş, am tocmit o căruță grosolană şi m-am lăsat plimbată în ea vreme de ore bune, lăsându-mă înghiontită şi săltată de-a lungul celor mai brăzdate şi pietroase drumuri pe care căruțaşul le putea găsi, în încercarea de a scoate odrasla Satanei din pântecele meu. Când am încercat să mă târăsc de una singură, vlăguită şi suferindă – simțindu-mi fiecare dinte din gură ca şi cum mi-ar fi fost răsucit în gingii –, pe scările palatului, m-am întors brusc, mi-am desfăcut brațele şi m-am aruncat în jos. După ce am reuşit să mă ridic, am simțit un fâlfâit batjocoritor în burtă, de parcă râdea de mine spunând:

„Sunt încă aici! Nu poți să scapi de mine!” În disperarea mea, am încercat să îl scot afară cu ghearele. Aşezată pe pat în camera mea, cu unghiile năclăite de sânge, cu zgârieturi adânci şi înțepătoare care-mi brăzdau burta şi cu sânge ce mi se strecura afară din ea, slujnica mea m-a prins cum încercam să mă aşez pe vine şi să-mi vâr o andrea lungă în vintre.

Mi-a fost dată apoi o poțiune din semințe de mac, care să mă facă ascultătoare, şi am fost dusă de la curte de către tatăl meu, pentru o „odihnă binemeritată la țară”.

Nu-mi amintesc prea multe lucruri din exilul meu, mai puțin că mi l-am petrecut fiind vegheată şi legată de pat mai toată vremea, într-o stare aproape continuă de somn, care s-a încheiat brusc odată cu îndemnurile hotărâte de a împinge şi cu o durere profundă, mistuitoare, ca un mare trăsnet care mi-a petrecut trupul dintr-un capăt în celălalt şi m-a readus în simțiri înainte să mă întorc iute la vechea stare de neştire.

Am asurzit aproape întreaga casă cu țipătul meu când am descoperit că acea creatură primise numele lui George. Au crezut că asta are să mă bucure! Toată lumea a crezut că George era tatăl. Toată lumea ştia cât de mult mi-am dorit un copil, aşa că au rămas toți muți de uimire când l-am alungat de lângă mine. Nimeni nu pricepea de ce nu puteam îndura să-mi văd copilul înaintea ochilor. Când au încercat să-mi pună creatura aia scârboasă în brațe, am dat-o la o parte şi m-am întors cu fața la perete. Când a început să plângă, le-am spus să o ia de lângă mine înainte să o fac să tacă pentru totdeauna, lovind-o cu capul de perete.

Plodul Satanei a fost dat iute în grija altcuiva, trimis să locuiască printre străini. Tatăl meu avea să se ocupe de îngrijirea şi de creşterea lui, iar eu mă întorsesem deja la curte, înainte de Crăciun.

Am simțit încă o dată că viața îşi bătuse joc de mine. Poate că Dumnezeu, m-am gândit eu, are simțul umorului, şi eu sunt una din glumele Lui preferate. Când

am să mor şi am să trec de porţile sidefate ale raiului, mă aştept să îl găsesc acolo, chircit şi râzând în hohote de mine.

Când închideam ochii în încercarea de a adormi, nu făceam decât să îi aud pe George şi pe Anne râzând. Îmi duceam zadarnic mâinile la urechi, căci nu puteam să opresc zgomotul acela, oricât de mult aş fi încercat.

Curtea la care m-am întors era un loc diferit de cel pe care îl ştiusem.

Acum când lipseau de lângă noi, îmi dădeam seama cât de mult fuseseră parte din viaţa noastră şi cât de mult ne făcuseră să râdem, cu ştrengăriile şi cu umorul lor, ţanţoşul de Francis Weston, bravul de Will Brereton şi curtenitorul de Henry Norris. Iar George şi Anne… împreună sau despărţiţi, puteau să lumineze întreaga cameră; erau pur şi simplu fermecători! Şi fie ele, farmecele lor, de obârşie drăcească, tot farmece erau. Acum se duseseră cu toţii, pieriseră, ca nişte lumânări stinse mult prea devreme. Deşi fusese totul numai făcătura regelui şi a lui Cromwell, degetul acuzator era îndreptat şi către mine, şi aveam să-mi petrec tot restul zilelor aşteptând iertarea, care nu a venit niciodată. Mă numeau „Văduva roşie” şi spuneau că hainele mele de doliu batjocoresc memoria lui George, că trebuia să port roşu în schimb, ca să se potrivească cu sângele de pe mâinile mele şi cu pata stacojie de neşters care era ca stigmatul lui Cain pe sufletul meu.

Am privit cum au fost râcâite de pe pereţi, sau pictate chiar peste ele, toate iniţialele, blazonul şi mottoul lui Anne, cum au fost desprinse cusăturile de pe drapele, baldachine şi cuverturi, fiind înlocuite cu cele ale lui Jane Seymour. Portretele lui Anne au fost date jos de pe pereţi pentru a fi ori arse, ori trimise în poduri prăfuite, căci trebuia înlăturată orice urmă de-a ei. Henric nu voia nimic care să-i amintească de ea.

Era ca şi cum Anne şi „domnii ei pururi verzi” nu ar fi

existat vreodată. Nimeni nu îndrăznea să le rostească numele, şi toate rudele lor se furişau ca hoţii în negura nopţii, retrăgându-se în sihăstrie şi în ocară tăcută. Ambii părinţi ai lui Anne aveau să moară după nici măcar doi ani, prima care s-a dus fiind eleganta şi nobila Lady Elizabeth, în 1538, urmată apoi, un an mai târziu, de soţul ei ambiţios şi lipsit de scrupule, Thomas Boleyn. Era ca şi cum niciunul din ei nu a putut îndura toată acea ruşine ce se năpustise asupra familiei lor. Nu era destul că îşi păstraseră capetele pe umeri; suferinţa nu le era pricinuită de pierderea celor doi copii ai lor, ci de cea a pierderii favorurilor regelui. Era ca şi cum toată strălucirea vieţii le pierise şi fuseseră osândiţi la întunericul veşnic. Fără Henric al VIII-lea care să le lumineze viaţile, pur şi simplu nu mai avea rost să trăiască.

Chiar şi Elizabeth, cel mai mare eşec al lui Anne, prinţesa care ar fi trebuit să fie un prinţ, fusese numită bastardă şi trimisă la Hatfield, căci regele nu putea îndura să-i vadă ochii negri şi sfidători ai lui Anne privindu-l prin cei ai fiicei lor.

Thomas Wyatt, care ieşise din Turn transformat într-un om ursuz şi descumpănit, a fost singurul care a îndrăznit să rupă tăcerea. Aşa că, la cererea lui Will Brereton, a luat naştere poemul „Circa regna tonat” („Tunetele bubuie în jurul tronului”). Iar avertismentul lui George adresat mulţimii, să se ferească de deşertăciunile lumeşti şi de linguşelile de la curte, a fost pus în versuri, aşa cum numai Wyatt, care trăise ca să spună povestea mai departe, o putea face.

Cine-avere şi tihnă vrea,
Departe de ceilalţi să stea.
Uşa n-o da la o parte
Căci cu dispreţ e-ntoarcerea.
Aşa-i, circa regna tonat.

Culmile îs luate cu-asalt
Când valea-i fără de tumult
Soarta şi viața-s certate.
Rea-i căderea din înalt.
Şi da, circa regna tonat.

Zile crunte inima mi-au frânt,
Pofta şi viața nu mai sunt,
Nici râvna de întâietate.
Din vârf în jos cazi cu avânt:
Desigur, circa regna tonat.

Din Turn văzut-am ce n-am sperat
Şi-n minte-mi stă neîncetat:
Acolo după gratii-n spate,
Gloria cum piere-am aflat.
Totuşi, circa regna tonat.

Vă spun drept, nu e scăpare:
Mintea nu-i bun-apărare,
Şi-i fără rost să vrei dreptate
Stai în a Domnului-ndrumare.
Căci da, circa regna tonat.

Mai existau şi alte versuri care circulau în secret, aşa cum aveam să aflu în curând. Se vorbea despre ele numai în şoaptă şi erau recitate în cea mai mare taină, ca nu care cumva să ajungă la urechile regelui.

În ultima noapte din viața sa, George şi-a luat flautul şi condeiul şi a compus un ultim cântec. I-a cerut apoi jupânului Kingston să-i dea flautul şi toate scrierile sale lui Anne, după ce avea să fie mort, ca să poată termina ea ceea ce începuse el. Şi aşa a şi făcut. Cei doi frați au lucrat împreună pentru ultima oară la compunerea unui ultim cântec.

Somnul dă-mi-l, moarte

Adă-mi tihnă şi pace
Sufletul ce-n pieptu-mi zace
Ia-l acum de mi-l desparte.

Sună cântecul de jale
Moartea-mi să se audă-n zare;
Căci tre' să mor,
Nu am scăpare, în curând am să mor!

Chinurile cin' mi le spune?
Departe sunt zilele bune.
Prea singur sunt pe pământ
Ca vieții să-i mai dau avânt
Singur în temniță străină!

Neşansa-mi mereu o plâng
Cruntele necazuri
Sufletul mi-l frâng.

Adio desfătări trecute,
Bine-ai venit durere
Chinurile mi-s crescute
Şi-s rămas fără vreo vrere.

Dangătul de jale sună,
Tânguios de noapte bună,
Şi de moarte vrea să-mi spună,
De moarte nu mi-e dor
Dar sunetul asta vesteşte,
Căci acum mor!

Chiar în clipele când George aşternea aceste versuri pe hârtie, Anne a avut şi ea acelaşi gând, aşa cum li se întâmpla întotdeauna. Era ca şi cum ar fi putut să-şi trimită gândurile de la unul la celălalt, când nu erau împreună. Acest poem a fost compus numai de ea.

Pângărit mi-e numele,
De invidie şi minciună,
Pe veci mi-a fost luat binele
De s-o întoarce – cine s-o spună?
Iar pe nedrept mă judecați;
Căci ce-ndrugați nu poate fi,
Şi cinstea de mi-o spintecați
Tot ce căutați nu veți găsi.

Cu toții îşi aflaseră nemurirea în moarte, versuri şi legendă. Şi eu aveam să fiu amintită alături de ei, numele meu fiind întruchiparea geloziei, a trădării, a înşelăciunii şi a minciunii. Eu mi-am aflat nemurirea în necinste. Devenisem pe nedrept unul dintre răufăcătorii din poveştile lui Anne, ştergându-mi-se nevinovăția şi acoperind-o cu pete de sânge.

În octombrie 1537, Jane Seymour, „cea iubită cu desăvârşire", a murit în timp ce dădea naştere pruncului mult dorit de Henric.

Vreme de trei zile şi trei nopți, chinurile facerii au făcut-o să se zvârcolească şi să țipe până a rămas fără glas pe aşternuturile murdare, îmbibate în sudoare şi năclăite de sânge. Încovoierile pântecului ei greoi şi durerea sfâşietoare din părțile intime i-au supt toată vigoarea trupului, lăsând-o aproape ca o nălucă.

Disperată, moaşa i-a dus o batistă plină cu piper negru la nas, în speranța că strănuturile violente ar fi putut să-i desprindă pruncul din pântece.

Doctorii s-au adunat ca să dezbată cu teamă ce rămânea de făcut, dacă să o deschidă sau nu, în încercarea de a salva copilul. Care dintre cele două suflete avea o mai mare însemnătate? Pruncul sau mama? Pe care dintre cele două ființe ar fi preferat regele să o salveze? Răspunsul era pruncul, fără tăgadă, căci regele ar fi putut oricând să-şi ia o altă nevastă! Doar nu erau ele toate la fel?

Jane Seymour le-a auzit discuțiile de pe patul de suferință şi a început să verse lacrimi amare de mâhnire. Oare s-a gândit ea atunci la Caterina de Aragon şi la Anne Boleyn, reginele cândva iubite de care s-a şi descotorosit mai apoi regele, care veniseră şi plecaseră înaintea ei?

Totul s-a terminat cu bine însă, înainte de a se mai ajunge la cuțit, căci în noaptea dinspre 12 octombrie, regina a născut „un băiat destul de frumuşel".

În vreme ce Henric legăna ghemotocul în brațele sale şi gângurea: „În sfârşit, băiatul meu, băiatul meu scump!", noi am pieptănat iute părul încâlcit şi plin de sudoare al lui Jane, i-am aşezat trupul sfâşiat, schilodit şi vlăguit pe un munte de perne şi i-am înfăşurat o mantie din catifea cârmâzie, cu margini de hermină, în jurul umerilor.

Când Henric s-a aplecat să-i dea o sărutare pe obraz, vorbind întruna despre „un duce de York, un frate pentru Eduard al nostru, la anul!" pe care îşi dorea să i-l mai ofere, Jane Seymour a zâmbit sfârşită. Nimeni nu băgase de seamă că viața i se scurgea încetul cu încetul din trupul ei plăpând. Erau toți mult prea ocupați să bea în cinstea noului prinț şi să-l felicite pe rege.

Jane Seymour reuşise acolo unde cele două predecesoare ale ei dăduseră greş, şi când a fost pusă în sicriu, două săptămâni mai târziu, a fost păstrată cu sfințenie, la loc de cinste în sufletul lui Henric, drept soția desăvârşită, un ideal pe care nimeni nu-l putea atinge, singura care nu l-a dezamăgit vreodată.

Eu eram una dintre cele douăzeci şi nouă de doamne, câte una pentru fiecare an de viață al lui Jane Seymour, care o însoțeau la locul de îngropăciune, mergând în procesiune solemnă în spatele sicriului ei, unde era aşezată cu o lumânare aprinsă, mare şi albă în mână şi îmbrăcată într-o rochie de un negru sumbru, cu boneta simplă din pânză albă pe cap, care simboliza faptul că murise după ce dăduse naştere unui prunc.

În anii care au urmat morții lui George, am trăit, şi totuşi nu am trăit cu adevărat. Mă trezeam în fiecare dimineață şi mergeam la culcare în fiecare seară, mâncam, îmi spuneam rugăciunile, mă îmbrăcam, coseam şi mă îngrijeam de regină, dacă era vreuna, însă viața mea nu avea nicio însemnătate sau țel. Fără iubire, eram un nimeni. Aveam treizeci şi şase de ani şi nu vedeam decât tristețe şi pustiire în viitorul meu. Când stăteam noaptea singură în patul meu, mă gândeam la George şi plângeam descumpănită, căci ştiam că nu aveam să-i mai simt vreodată atingerea. Şi nici nu mai exista speranța să mai găsesc pe cineva care să mă iubească, nu acum, nu după tot ce făcusem. Niciun bărbat, fie el în căutare de o soție sau de un cochetat fără angajamente, nu m-ar fi atins, căci eram mânjită cu sânge.

Am păstrat unele dintre hainele lui George, pe care le scoteam uneori şi le împrăştiam pe pat, zăcând acolo într-un morman de cămăşi, ciorapi, nădragi, pieptare, mantii, mănuşi şi pălării şi strângându-le la piept, îngropându-mi fața în ele şi adulmecându-le, în speranța de a-i recupera mirosul. Îmi frecam obrazul de țesăturile lor şi îmi aduceam aminte de ziua în care a purtat acele veşminte, în culorile lor roşii-cireşii, negre, verzi, albăstrii, gălbui, cafenii, roşiatice sau de un portocaliu învăpăiat ca răsăritul soarelui. Era de-ajuns să închid ochii ca să-l şi zăresc în mintea mea, aşa cum era el, înalt, chipeş şi mândru.

Noaptea, îmi apărea în vise ca o nălucă; îl vedeam cum se îndepărtează de mine, în aceleaşi haine negre cu sclipiri alburii pe care le purtase în ziua în care a murit. Eu mergeam în urma lui, de la temnița din Turn până la eşafod, strigându-l, rugându-l, implorându-l să se întoarcă la mine şi să ierte totul. Şi totuşi, oricât de mult aş fi stăruit, aş fi plâns sau oricât de tare aş fi fugit, nu izbuteam niciodată să micşorez distanța dintre noi, să-l ajung din urmă. Era mereu prea departe ca să-l pot

atinge, iar el refuza să se întoarcă şi să se uite la mine. Acolo, pe eşafod, în locul unde ar fi trebuit să stea butucul, ea, Anne Boleyn, îl aştepta în veşminte din catifea neagră şi blană de samur, cu colierul de mărgăritare la gât. Îl priveam îngrozită cum se ducea la ea şi o învăluia într-o îmbrăţişare pătimaşă, sărutând-o ca un ibovnic. Şi aceea era clipa când mă trezeam întotdeauna ţipând.

Nimeni nu avea să creadă vreodată cât de mult l-am iubit. Mi-aş fi vândut sufletul diavolului numai ca să-l aduc înapoi, dar nici Domnul şi nici diavolul nu aveau să-mi asculte rugile. Osânda mi-era limpede, aveam să fiu învinuită pe vecie şi disprețuită drept soția geloasă până la nebunie şi răzbunătoare, care minţise şi îşi trimisese soțul la moarte.

Doar că nu era aşa, nu minţisem! Chiar o iubea mai mult decât orice sau oricine pe lumea asta, iar iubirea lui pentru ea era nefirească, era ceva mai mult decât afecțiunea unui frate pentru sora lui preferată, şi la fel era şi iubirea ei pentru el! Dăruirea lor unul pentru celălalt era una desăvârşită, dar nimeni nu vedea adevărul. Nu eu l-am omorât pe George, ci s-a omorât singur, căci atunci când a ales să citească acea întrebare cu voce tare, şi-a luat cu bună ştiință şi în mod voit singur viața. Ar fi putut să se salveze, dar a ales să nu o facă. Îşi dorea să fie cu Anne, ştia că ea avea să moară şi a ales să o urmeze. A fost hotărârea lui să moară. Nu eu l-am omorât, el a ales să moară. Eu îmi doream să trăiască! Îmi doream să mă iubească şi să se întoarcă la mine! De ce nu a putut să priceapă el asta, oare? De ce nu m-a crezut?

Apoi, în 1540, „Iapa flamandă” a intrat agale în viața lui Henric, iar eu mi-am reluat îndatoririle de doamnă de onoare.

Anna de Cleves avea douăzeci şi patru de ani, era nemțoaică, protestantă şi dornică să fie pe placul tuturor,

fără să-i şi reuşească asta în vreun fel, întrucât îi lipsea cu desăvârşire orice fărâmă de talent. Nu ştia să danseze, să cânte la vreun instrument, să recite poezii, să fredoneze melodii, să arunce zarurile sau să împartă o mână de cărți şi, pe deasupra, fusese crescută să creadă că toate acestea nu erau altceva decât nişte vicii drăceşti. Mama şi doica ei au învățat-o cu mare sârguință că lucrul cu acul, gospodăritul prin casă şi rugăciunea erau singurele îndeletniciri care se cuveneau unei doamne de viță nobilă.

Henric a luat-o de nevastă numai pentru a consolida alianțele protestante ale lui Cromwell. Acum că Franța catolică şi Spania erau prietene din nou, Anglia avea nevoie de un aliat care să încline la loc balanța în favoarea ei.

Lui Henric îi plăcuse destul de mult portretul pe care i-l făcuse Holbein, încât să o ia de nevastă, însă nu îndeajuns încât să se culce cu ea odată ce a văzut-o în carne şi oase, strângând din nas şi rostind cu hotărâre:

— Nu îmi place!

Şi, într-adevăr, era o ființă împuțită şi respingătoare, cu engleza ei hârâită şi stâlcită care suna ca grohăiturile lacome ale unui porc dinaintea troacei cu lături, unde mai pui că nu-i plăcea să se spele. Rochiile ei nemțeşti neîngrijite, cu fustele rotunde şi fără trenă, mânecile strânse la nimereală şi corsajele mult prea împodobite ascundeau un trup rotofei, cu sânii şi pântecul lăsați, care, să v-o spun p-aia dreaptă, pur şi simplu duhnea.

O frecam de mai multe ori pe zi cu oțet şi zeamă de lămâie şi apoi o acopeream cu parfum. Odată, ieşindu-mi din fire de enervare, am luat foarfecă de cusut şi i-am tăiat cu iuțeală toată acea claie deasă şi încâlcită de păr de la subsuori. Îi aduceam de mai multe ori pe zi căni de apă fierbinte cu cuişoare ca să facă gargară cu ea şi aveam mereu la îndemână o cutie cu drajeuri de mentă, dar nici măcar aceste remedii nu reuşeau să-i ascundă mirosul de bere şi ceapă din răsuflare.

Bonetele ei olandeze, cu urechile din tifon transparent, cu franjuri aurii şi mărgăritare mari, orientale erau singurul lucru frumos la ea, însă, dedesubtul lor, părul ei lung până în talie şi gălbejit ca brânza era atât de slinos şi de soios, încât era o mare încercare să izbuteşti a face ca acele să rămână înfipte în el. Îmi era silă să-l ating, şi după ce o făceam totuşi, abia aşteptam să-mi spăl mâinile temeinic.

În plus, mai era şi de o prostie fără seamăn! Fiind doamna ei de onoare, am avut ocazia să observ că nu a apărut nicicând pata doveditoare a fecioriei pe aşternuturile patului lor conjugal, dezgustul Maiestății Sale față de ea fiind mai mult decât limpede şi imposibil de măsluit. Am încercat, aşadar, să o întreb într-o zi despre asta, având grijă ca purtarea şi glasul meu să pară cât mai îngrijorate şi mai neliniştite când mi-am exprimat nădejdea că avea să-i ofere în curând un frățior prințului Eduard.

— Socotesc că Alteța Voastră este încă fecioară, am spus eu cu pricepere.

— *Nein,* mi-a răspuns ea, clătinând cu putere din cap în vreme ce eu mai aveam puțin şi vărsăm din pricina putorii pe care o emana. Şi cum ar putea *das* să fie so? *Wenn der* rege vine în *mein* pat, mă sărută *und* îmi urează *„gutten* noapte, dulceață", *und* dimineața mă sărută din nou şi îmi urează *„gutten* dimineața, dulceață" *und wenn* îşi ia rămas-bun de la mine îmi urează „la revedere, draga mea". Nu e *das* destul?

Aproape că i-am râs în față.

— Doamnă, i-am spus eu, încercând din răsputeri să mă stăpânesc şi să nu las să se vadă nimic pe chipul meu, deşi abia dacă mai reuşeam să nu izbucnesc într-un râs nebunesc. Trebuie să se întâmple mai multe, mult mai multe, de nu, va trece multă vreme până să avem un duce de York.

— *Nein*, a răspuns netoata clătinând din cap. Nu ştiu mai mult de *das.* Eu mulțumită sunt *und* primesc atâta

atenție de la Maiestate Sa câtă-mi trebe.

Şase luni mai târziu am fost cu toții cât se poate de uşurați când a consimțit de bunăvoie să divorțeze şi să-i îngăduie lui Henric să o adopte ca soră, pentru a se păstra legăturile diplomatice, ieşind astfel agale din viața lui, ca o iapă trimisă la păscut, pentru a-i face loc celei de-a cincea soții a lui Henric, Katherine Howard.

PARTEA A TREIA
Katherine
1540–1542

CAPITOLUL 34

Katherine Howard a intrat dansând în viața mea mohorâtă şi cenuşie, precum o rază strălucitoare de soare. Râsetul ei molipsitor şi zâmbetul ei luminos aduceau cu ele toată căldura după care tânjea inima mea rece. Trecuseră zece ani de când o văzusem ultima oară şi, cu toate că nu avea decât cincisprezece ani, bobocul mic şi sfios pe care îl întâlnisem pe peluza ducesei văduve se preschimbase deja într-o rază înfloritoare şi ispititoare.

Îmi aduc aminte de ziua când a venit la palat ca să-i fie doamnă de onoare Annei de Cleves. Era o zi înăbuşitoare de vară, care ne preschimbase pe toate în nişte mocăite cu picioare de plumb, trase în jos de podoabele cu care ne moțam la curte. Însă, pentru prima oară de când murise George, am simțit că trăiesc. Îl îndrăgeam deja pe acel îngeraş a cărui amintire o prețuiam atât de tare, aşa că mi-am promis să-i port de grijă la curte, păzind-o de rele şi îndrumând-o. Ea avea să fie fiica pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, dar pe care nu am avut-o niciodată. Poate că acesta era un dar de la Domnul pentru mine, în care aveam să-mi găsesc ispăşirea şi o formă de iubire, cu mult mai bună decât tot ce cunoscusem până atunci, iubirea pură şi sfântă dintre o mamă şi copilul ei.

Purta o rochie din atlaz de un alb îngeresc, cu corsajul jos şi pătrățos umplut cu modestie printr-un guler înalt din batist alb, ce se deschidea în V spre sânii ei mici şi obraznici. Când a păşit grațios din barja ducelui de Norfolk, şi-a ridicat fustele şi juponul mult prea sus, pentru a scoate la iveală picioarele ei bine conturate, încălțate în nişte ciorapi albi prinşi cu jartiere din panglici albe şi legate în nişte fundițe drăgălaşe imediat sub genunchi. Şi mai uluitor de atât era că i-am văzut şi o bucată din pielea lăptoasă a coapselor ei durdulii, iar unii chiar jurau că au apucat să zărească cârceii castanii dintre ele.

Când şi-a pus picioarele învelite în atlaz pe pământ, şiretul de sub bărbie, care îi ținea boneta franțuzească pe cap, s-a rupt. Dând să o prindă înainte să ajungă în Tamisa, şi-a lovit cu mâna cocul gros de păr castaniu pe care îl prinsese lejer la ceafa.

Şi-a țuguiat, aşadar, buzele roşii şi cărnoase ca nişte cireşe într-o mică grimasă de enervare şi a clătinat din cap cu putere precum un câine ud, azvârlind acele de păr peste tot prin jur şi eliberându-şi astfel buclele rebele de păr castaniu, ce-i ajungeau până la talia strânsă tare cu şireturi. Am rămas cu toții fermecați de imaginea ce ni se înfățişa înaintea ochilor. Avea ceva ce atrăgea privirile tuturor, bărbați şi femei deopotrivă, şi făcea ca ziua aceea să pară chiar şi mai luminoasă şi mai fierbinte decât era.

Privind de sus, de la fereastră, regele Henric s-a aplecat mult înainte, schimonosindu-se de durere, căci pusese o greutate mult prea mare pe piciorul beteag, învelit în bandaje puturoase şi pline de puroi. Micuța Katherine Howard a izbutit să aprindă la prima vedere o văpaie sălbatică în vintrele bătrânului rege şi să-i lase gura apă.

Ducele de Norfolk nu mai putea de mânie, şi puțin îi mai lipsea să meargă să-şi pedepsească nepoata pentru purtarea ei, nedemnă pentru o doamnă, când smaraldele şi diamantele care împodobeau mânecile bufante ale regelui au sclipit în lumina soarelui în timp ce acesta stătea aplecat la fereastră, atrăgându-i atenția lui Norfolk. La vederea privirii vrăjite a regelui, vorbele de ocară i-au înghețat pe buze.

Rotițele din mintea lui Norfolk au început numaidecât să se rotească, socotind şi cântărind riscurile şi sorții de izbândă. Până acum, două dintre nepoatele sale îi picaseră cu tronc regelui. Mary Boleyn a avut momentul ei scurt de glorie în calitate de metresă a lui Henric, înainte de a fi dată la o parte precum o jucărie lipsită de interes. Şi Anne a izbutit să atingă culmile cele mai înalte înainte de a se prăbuşi precum Icar, cu aripile arse de soare. Întrebarea care rămânea acum era: ce mai putea

să facă micuța Katherine Howard?

CAPITOLUL 35

Ducele de Norfolk m-a chemat la Lambeth, reşedinţa de la acea vreme a ducesei văduve.

Mi s-a încredinţat rolul de a o întovărăşi pe micuţa Katherine peste tot, rămânând în umbră, fără să rostesc vreun cuvânt şi, cel mai important, fiind ochii şi urechile lui Norfolk. Nu trebuia să fac altceva decât să stau aşezată, fără să stingheresc, pe o bancă din grădină, în veşmintele mele de văduvie, aplecată asupra gherghefului.

— Cumnatul meu, Boleyn, mi-a povestit cum s-a petrecut totul mai demult, mi-a explicat Norfolk. O grădină de trandafiri şi o rochie verde. Dacă a mers atunci, va merge şi acum. Faptul că fulgerul nu loveşte niciodată de două ori în acelaşi loc nu este decât o legendă. Regele este deja îndrăgostit până peste cap de ea, şi Katherine, slavă Cerului!, nu este deloc scorpia îndărătnică şi veninoasă care a fost Anne. Katherine este frumuşică şi docilă, aşa cum ar trebui să fie orice femeie. Pe ea putem să o controlăm!

Şi aşa s-a făcut că micuţa Katherine a fost pusă să-l aştepte pe rege în grădina de trandafiri, supusă şi sfioasă în rochia ei din mătase verde-aprins, candidă şi neprihănită, cu pletele în vânt, aşa cum se cădea cel mai bine unei fecioare.

Cu faţa schimonosită de durerea supărătoare de la picior şi sprijinindu-şi toată greutatea corpului în baston, regele Henric a coborât uşor treptele din piatră ale grădinii de trandafiri, ajutat fiind de însoţitorul său personal preferat, Thomas Culpepper.

Zdravănul şi înfloritorul rege Tudor mai trăia acum doar în închipuirile lui Henric şi în amintirile dragi ale celorlalţi. Aflat acum în pragul celui de-al cincizecilea an de viaţă, tinereţea, sănătatea şi frumuseţea lui erau de mult apuse.

Pe sub straturile groase de bandaje, înfăşurate de multe ori în jurul piciorului precum giulgiul din pânză al vreunul rege egiptean mort şi îmbălsămat, stătea ascunsă o rană puturoasă din care se prelingea un puroi putregăios şi gălbui. Vechea rană din întrecerea în turnir nu se vindecase niciodată pe deplin, în pofida îngrijirilor repetate ale doctorilor şi a alifiilor costisitoare, din perle orientale, cu care îi unseseră rana, împiedicându-l, aşadar, să mai poată merge fără să se ajute de un baston. Acum că nu mai putea să facă prea multă mişcare sau să-şi petreacă vremea cu activități în aer liber sau dansând, trupul începuse să i se rotunjească atât de tare, încât era nevoie să fie plimbat adesea într-un scaun construit special pentru el şi cărat de mai mulți bărbați cu umerii lați şi zdraveni. Patul lui mare a trebuit să fie întărit, astfel încât să nu se rupă sub greutatea lui, şi ca să poată fi ridicat în şa şi coborât la loc, pe pământ, era nevoie de ajutorul unui cric.

A încercat să-şi ascundă rotunjimea tot mai pronunțată alegându-şi pieptare cu umeri căptuşiți şi cu mâneci împodobite, bufante şi crestate, purtând pe dedesubt corsete atât de strânse, că puțin le mai lipsea să nu plesnească. Auzisem chiar din surse de nădejde că puteau încăpea trei bărbați destul de voinici într-un pieptar de-al lui Henric.

Timpul nu-i cruțase nici chipul. Regele avea o față dolofană şi roşie, cu pungi rozalii de grăsime care amenințau să-i acopere în întregime ochii mici şi albaştri, ce aveau nevoie acum de ochelari cu lentile din cristal, aduse tocmai de la Veneția. În plus, sub bărbie îi atârnau mai multe rânduri tremurânde de guşă, nasul îi era de forma unui bulb, roşu din pricina vinişoarelor sparte de sub piele, iar gurița precum un boboc roz şi crud şi-o ținea mereu țuguiată într-o îmbufnare capricioasă. O pălărie dichisită cu podoabe şi panaş îi acoperea creştetul chel al capului, lăsând la iveală doar bordura de păr de un cenuşiu-nisipos ce părea, o tonsură călugărească.

Barba i se rărise şi ea şi îşi pierduse culoarea arămie din tinerețe.

Toate acestea puse laolaltă îi răpiseră firea jovială şi lăsaseră în locul ei un căpcăun arțăgos şi samavolnic.

— Luați-o mai uşor, Maiestatea Voastră, i-a spus Thomas Culpepper, vesel şi încurajator în vreme ce bătrânul rege, mormăind îmbujorat, se clătina şi se ținea strâns de Culpepper ca să nu cadă.

Thomas Culpepper, ăsta chiar că era un bărbat ce-ți desfăta ochii şi îți făcea inima să tresare în piept! Era de ajuns doar să-l privesc ca să mi se înmoaie genunchii, ca şi cum aş fi avut piftie în loc de oase.

Culpepper era un tânăr crai de vreo douăzeci şi cinci de ani, înalt şi chipeş, cu părul arămiu şi ochi căprui, care avea o ținută plină de încredere şi mândrie. Pe deasupra, mai era renumit şi pentru nenumăratele cuceriri pe care le făcuse şi pentru numeroasele femei pe care le lăsase cu inima frântă de iubire şi cu şiroaie de lacrimi vărsate şi scrisori de amor trimise, trofeele lui neprețuite, cu care îi plăcea să se fălească. Culpepper nu iubea pe nimeni altcineva decât pe el însuşi. Pentru el, cinstea nu îşi avea locul decât în omilii şi în cântecele menestrelilor, şi nu era un principiu după care să îți conduci viața. Nu era nici poet şi nici vreun mucalit, aşa cum fuseseră George şi prietenii săi, ci era un simplu ştrengar chipeş, căruia îi plăcea să trăiască pe marginea prăpastiei, căci primejdia era cel mai mare afrodiziac. Era acel gen de om căruia îi plăcea să se ascundă sub pat, sau în vreun dulap, sau să sară pe fereastră cu o clipă înainte ca soțul doamnei să intre peste ei.

S-a vorbit mult la curte despre fata de grădinar pe care o siluise, cu puțină vreme în urmă. Pe când era la vânătoare cu prietenii săi, Culpepper o pândise pe această frumusețe câmpenească într-o vâlcea din pădure şi se hotărâse să-şi facă voia cu ea acolo şi atunci. Când fata l-a refuzat, el le-a spus tovarăşilor lui să o țină de mâini şi de picioare. Un pădurar aflat în trecere pe acolo

i-a auzit țipetele şi i-a sărit repede în ajutor, ca să se trezească cu pumnalul lui Culpepper înfipt drept în inimă. A fost osândit la moarte prin spânzurare pentru crima sa, însă Henric nu-şi dorea să piardă un tovarăş atât de vesel, unde mai pui că, susținea el, nimeni în afară de Culpepper nu era în stare să-i îngrijească atât de bine piciorul. L-a iertat, aşadar, numind toate învinuirile care îi erau aduse drept nişte ştrengării tinereşti.

Cu răsuflarea întretăiată şi cu fruntea plină de sudoare, Henric a rămas multă vreme sprijinit aşa pe umărul lui Culpepper, mijindu-şi ochii asemănători cu două mărgeluțe rătăcite într-un morman de grăsime îmbujorată, ca să privească în depărtare după Katherine, şi ducându-şi apoi mâna la inimă pentru a ofta adânc şi apăsat ca un flăcău îndrăgostit.

Stând aşa, neobservată, pe banca din grădină, am izbutit să zăresc ceva care m-a neliniştit: Katherine nu se uita la rege. Vai, nu, Katherine Howard avea ochi numai pentru Thomas Culpepper!

Şi-a umezit buzele de culoarea cireşei cu vârful limbii ei rozalii, şi sânii au început să i se înalțe de sub corsajul strâns al rochiei verzi. Mi s-a părut, fără doar şi poate, că aud cum îi zvâcneşte sângele în vene şi că îi simt căldura şi umezeala din floarea mică şi rozăr tăinuită între coapse, aşa de limpede se citea pofta trupească ce se trezise în ea.

Iar Thomas Culpepper, înfometat ca un lup, şi-a lins şi el buzele şi a cercetat-o cu privirea lui neobrăzată, de crai priceput.

Katherine părea gata să se arunce pe spate şi să-şi desfacă picioarele înaintea jupânului Culpepper, aşa încât mi-am dat seama că trebuia să fac repede ceva, din moment ce ea nu avea suficientă minte ca să se salveze singură. Prin urmare, mi-am dres vocea zgomotos, m-am ridicat în picioare şi am făcut o plecăciune adâncă, urându-i bun venit Maiestății Sale în grădina de trandafiri de la Lambeth.

Vraja a fost ruptă. Katherine a tresărit şi mi-a urmat

exemplul, cufundându-se şi ea iute într-o plecăciune adâncă şi plecându-şi sfioasă privirea în pământul acoperit cu petale de flori.

Radiind de încântare, Henric s-a mişcat până la ea cu mare greutate, sprijinindu-se de umărul lui Culpepper, şi a îndemnat-o să-şi ridice capul.

— Cât de frumoasă eşti! a exclamat el, înălțându-i bărbia şi aplecându-se înainte ca să-i cerceteze chipul de aproape.

Katherine a avut şi ea meritul ei aici, căci nu a schițat niciun gest de scârbă la răsuflarea ca de mortăciune a regelui, nici chiar când acesta i-a lipit un sărut umed şi zgomotos pe frunte, ci i-a înfruntat privirea cu candoarea unei copile prostuțe şi proaspăt ieşite din leagăn.

— Haide, plimbă-te cu mine, Katherine, şi arată-mi grădina! a strigat Henric, cu fața toată numai un zâmbet.

Au purces, aşadar, toți trei pe aleea grădinii, cu Henric între cei doi tineri, Katherine stând în dreapta sa, şi Culpepper, în stânga, cei doi tineri aplecându-se din când în când pe după trupul masiv şi neştiutor al lui Henric ca să-şi arunce priviri sfioase şi pline de cochetărie unul altuia.

Privindu-i cum se îndepărtează pe alee, am avut o presimțire nefastă, ce îmi apăsa vintrele ca un bolovan. Ştiam că nu avea să se aleagă nimic bun din povestea asta. Regele avea să stea întotdeauna între cei doi viitori iubiți, închipuindu-şi în toată această vreme, şi fiind păcălit să creadă, că el era cel care juca rolul de ibovnic, când, de fapt, Katherine şi Culpepper i-l dăduseră deja pe cel al încornoratului.

Când cei doi tineri l-au aşezat pe regele istovit pe o bancă, mâinile li s-au întâlnit în spatele lui, şi şi-au împreunat degetele pentru o clipă, înainte de a le trage înapoi. Culpepper s-a aşezat apoi puțin mai departe, aşa că regele s-a pornit să o curteze pe Katherine.

Henric a cules un trandafir rozaliu dintr-o tufă din spatele lui şi i l-a oferit lui Katherine.

— Domniță Katherine, ştiți de ce sunteți mai frumoasă decât această rozã?

Katherine a tăcut o clipă pentru a putea mirosi trandafirul, şi apoi a clătinat din cap, legănându-şi buclele castanii.

Henric a rămas aşa, privind-o vreme de mai multe clipe, cu răsuflarea tot mai tremurătoare şi mai apăsată. Îmi aducea aminte de un câine care se uită cu jind la o pulpă de berbecuț de pe masa de ospăț, dar care nu îndrăzneşte să se arunce cu sălbăticie asupra ei.

— Pentru că nu aveți spini, i-a spus el, mângâindu-i obrazul cu mâna.

Katherine nu a putut să-şi stăpânească însă un fior, aşa că a închis ochii şi s-a aplecat înainte ca să-i simtă mai bine mângâierea.

— Tu eşti roza mea fără spini! a declarat Henric.

Mâna lui umedă de sudoare i-a coborât încet pe linia gâtului până când a ajuns să-i atingă umflătura sânului cu unul dintre degete.

— Un gât aşa de frumos ca al tău nu are nevoie de nicio podoabă, dar le vei primi oricum, neîndoios, i-a făgăduit el, aplecându-se ca să-i dea o sărutare apăsată şi jilavă pe gât, la care Katherine a răspuns arcuindu-şi gâtul şi scoțând un geamăt lung.

— Culpepper! a rostit Henric trăgându-se iute de lângă ea. Repede, dă-mi brațul tău şi ajută-mă să mă ridic în picioare!

S-a ridicat, deci, cu greu în picioare, sprijinindu-se pe cei doi tineri, iar genunchiul piciorului bolnav a început să i se îndoaie atât de primejdios, încât Katherine a scos un țipăt alarmat şi i-a prins brațul cu putere când a văzut că mai avea puțin până să cadă.

— Domniță Katherine, i-a spus el ceremonios în vreme ce i-a dus mâna la buze, sunt încredințat că ne vom reîntâlni curând.

— Aşa sper, Alteța Voastră, i-a răspuns Katherine cu o plecăciune.

Odată ce regele a fost deja întors cu spatele, Katherine s-a aşezat pe bancă, sprijinindu-se în palme, cu o privire nerăbdătoare pe față. Când Thomas Culpepper s-a uitat înapoi, după cum era de aşteptat să facă, ea şi-a desfăcut coapsele sub fustele din mătase verde şi şi-a aşezat trandafirul rozaliu pe care i-l dăduse regele în poală, cu floarea îndreptată înspre părțile ei intime.

Thomas Culpepper a dat din cap în semn că înțelesese mesajul.

Un zâmbet lent şi voluptuos a apărut pe chipul lui Katherine, care a dat la rândul ei din cap şi şi-a lins buzele ca o mâță care tocmai s-a înfruptat dintr-un blid interzis cu lapte, mulțumită că totul nu era decât o chestiune de timp.

CAPITOLUL 36

Henric al VIII-lea şi Katherine Howard s-au căsătorit în taină în palatul Oatlands pe 28 iulie 1540, în aceeaşi zi în care Cromwell, creatura regelui, şi-a plecat capul pe butucul eşafodului.

Îi venise rândul şi lui să afle, la fel ca multe alte victime înaintea sa, cât de nestatornică era bunăvoința regelui. Când înfățişarea reală a Annei de Cleves nu a reuşit să se potrivească cu cea prezentată în portretul lui Holbein, zilele lui Cromwell au început să-i fie numărate. Iar râvna lui Henric după Katherine Howard s-a dovedit a fi ultimul cui din sicriu.

Henric trebuia să o aibă cu orice preț, aşa că i-a poruncit lui Cromwell să se descotorosească de „Iapa flamandă". Când Cromwell a început să-i vorbească însă despre alianța cu protestanții din Germania şi despre cum trecerea timpului şi şansa de a se cunoaşte mai bine ar putea să o facă mai ademenitoare în ochii lui pe doamna de Cleves, s-a trezit că este târât afară din Camera de Consiliu, în vreme ce Norfolk şi restul adunării băteau cu pumnii în masă şi scandau: „Trădător, trădător, trădător!"

— Grația Voastră Supremă, vă rog să aveți milă, milă, milă! a scris el din temnița sa din Turn. Dar singurul răspuns pe care l-a primit de la Henric a fost tăcerea. Cromwell a urmat, aşadar, aceeaşi cale pe care o luaseră toți cei care l-au dezamăgit pe Henric Tudor.

Am ținut să fiu şi eu prezentă să-l văd cum moare, chiar dacă eram ascunsă sub o mantie şi purtam pe față o mască. Nici acum nu ajunsesem să-i dau dreptate; răzbunarea nu era deloc dulce. Cum a putut crede el vreodată că aşa stăteau lucrurile? Prețul răzbunării, aflasem eu mai demult, era mult prea mare, şi nimic nu mai putea da timpul înapoi.

Călăul era un începător, un băietan de şaisprezece ani

la prima lui decapitare, aşa că a avut nevoie de mai multe lovituri şovăitoare cu securea ca să-d poată reteza capul lui Cromwell.

Eu mi-am ținut strâns închişi ochii şi am tresărit la fiecare lovitură, la auzul bufniturii securii, la țipetele sfâşietoare ale lui Cromwell când tăişul îi pătrundea prin carne, oase şi zgârciuri pentru a se opri în butucul de lemn mult prea tocit. Şi mi-am adus aminte de mâinile şi de buzele lui pe trupul meu, ca nişte şerpi care mi se târau pe pielea dezgolită, şi de mădularul lui scârbos care mi se cuibărea între coapse ca să facă ceea ce soțul meu nu a putut niciodată să facă, adică să-şi arunce sămânța în pântecele meu, ca să prindă rădăcini şi să înflorească. Chiar aşa, Cromwell mi-a dat ceea ce niciun alt bărbat nu a putut să-mi dea, şi îl uram pentru asta. Nu doar că mi-a dat speranțe deşarte, ci mi-a dat şi un copil, chiar de era un copil pe care nu-l puteam iubi şi nici nu-l puteam suferi în fața ochilor. Urechea lui binevoitoare s-a înfruptat cu toate suferințele mele şi cu toți anii de gelozie, ciudă şi mâhnire îndurați, însă mă mințise, căci nu am devenit o eroină în ochii tuturor celor care o urau pe Anne Boleyn, ci spiritele s-au schimbat, făcând ca Anne să devină eroina, iar eu, răufăcătoarea care a mânuit sabia mânjită de sânge a răzbunării. Pierdusem ceea ce încercasem cu disperare să salvez – pe soțul meu. Mulțumită lui Thomas Cromwell, aveam să fiu cunoscută pe veci drept „Văduva roşie", căci aveam mâinile pătate pentru totdeauna cu sângele soțului meu, şi ori de câte ori mi s-ar fi pomenit numele, oamenii aveau să se gândească numaidecât la minciuni, la gelozia femeilor înrăite şi la trădare.

Da, aveam multe pentru care să-i mulțumesc lui Thomas Cromwell, şi toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte cât am stat acolo, lângă eşafod, şi l-am privit cum moare.

— Regele nu a avut niciodată o soție care să-l facă să

cheltuiască atât de mult pe rochii şi pe podoabe cum o face ea, şi pe zi ce trece, îi vin alte idei şi mofturi, a fost descrierea bine nimerită a ambasadorului spaniol despre cea de-a cincea regină a lui Henric.

Kat era lacomă după podoabe şi găteli, privindu-le ca pe răsplata care i se cuvenea.

Henric nu mai fusese atât de vrăjit de vreo femeie, de la Anne Boleyn încoace. Nu putea să-şi ia mâinile de pe ea şi îi urmărea fiecare mişcare cu privirea. Când stăteau aşezați la masă, el întindea o labă soioasă ca să o dezmierde, rătăcind cu ea pe sâni şi lăsând în urmă dâre lucioase de grăsime şi pete de sos. Dar Katherine îndura cu stoicism toate aceste neplăceri şi nu rostea niciun cuvânt de nemulțumire, în vreme ce mintea ținea socoteala tuturor, ca să le preschimbe mai apoi în bijuterii şi rochii, pentru fiecare atingere dezgustătoare, pentru fiecare sărutare băloasă cu buzele lui grase şi pentru fiecare ocazie când era nevoită să-i ia în mâini viermele fleşcăit al bărbăției, ce se ascundea ironic sub cochilia uriaşă împodobită cu nestemate, străduindu-se să o întărească destul de mult pentru a şi-o putea vârî între coapse.

Negustorii londonezi îi aduceau cele mai fine țesături din mătase, atlaz, catifea, brocart şi damasc, şi Kat, râzând cu o nepăsare copilărească, dănțuia, țopăia şi se fudulea prin cameră în picioarele goale, doar cu cămaşa pe ea, ținând o bucată mare de mătase deasupra capului şi lăsând-o să se ridice în valuri în urma ei, când alerga dintr-un capăt în altul al camerei. Apoi, se învârtea de zor, înfăşurându-se în pliurile ei sclipitoare până când cădea la pământ, amețită şi cu răsuflarea întretăiată, neluând seama la privirile încruntate ale negustorilor şi ale doamnelor ei de onoare, căci toate aceste apucături ale ei nu erau o purtare ce se cuvenea unei regine, aşa cum trebuia să-i amintesc eu de fiecare dată.

Norfolk mi-a poruncit să stau mereu pe lângă ea şi să devin confidenta ei. Împreună eram căpitanul şi secundul

de pe corabia numită *Katherine,* şi trebuia să încercăm a o cârmui în direcția potrivită, căci de nu, avea să se lovească de stâncile ascuțite şi primejdioase şi să se scufunde. Câtă vreme ea ar fi rămas la suprafață, la fel ar fi rămas şi soarta noastră. Iar eu am încercat, ca şi cum ar fi fost propria mea fiică, să o îndrum şi să o învăț să aibă o purtare demnă şi cuviincioasă, căci fusesem, doar, doamna de onoare a tuturor celor patru regine de dinaintea ei. Însă toate sfaturile mele păreau să-i intre pe o ureche şi să-i iasă pe cealaltă.

Îi pieptănam părul în fiecare noapte, când o ajutam să se pregătească de culcare, şi îi împărtăşeam cuvinte de înțelepciune, pe care le învățasem de la fiecare dintre reginele de mai înainte, dar Katherine nu făcea decât să îngâne încet vreo melodie şi să se joace cu panglicile şi cu celelalte mărunțişuri de pe măsuța ei de toaletă, sau să vorbească întruna despre tendințe, sau să mă pună să-i repet orice bârfă mai interesantă pe care o auzisem în ziua aceea.

Îmi dau seama acum că nu m-a iubit niciodată cu adevărat. Katherine Howard nu era un dar de la Dumnezeu, căci, până la urmă, nu mi-a adus mântuirea, ci dimpotrivă, osândirea. Uneori mă gândesc chiar că Satana în persoană a fost cel care mi-a trimis-o în dar. Candoarea ei nu era adevărată, ea nu era un miel al Domnului şi, aşa cum suntem îndemnați să uităm mult prea repede, nimeni nu recită versete din Scriptură mai bine ca diavolul.

CAPITOLUL 37

Pe 31 decembrie 1541, Anna de Cleves a venit să-i aducă daruri regelui, în calitate de soră adoptată a acestuia.

Am rămas cu toții muți la vederea ei, căci nemțoaica nătângă, îngălată şi împuțită pe care o ştiam se preschimbase în întregime într-o doamnă elegantă şi grațioasă!

Anna părea să emane lumină prin toți porii, iar fața ei bucălată, cu obrajii îmbujorați, strălucea de fericire, şi nu din pricina unsorii cu care era acoperită. Purta pe cap o bonetă din catifea verde, turtită şi rotundă ca o clătită, şi împodobită cu aur şi mărgăritare, şi un panaş alb din pene de struț, ce-i acoperea claia de bucle galbene şi sclipitoare ca o mătase aurită, în vreme ce părul ei lung de la spate îi fusese împletit strâns şi răsucit într-un coc, prins la ceafă cu ace cu vârfurile din diamant. Purta o rochie spectaculoasă din catifea de un verde-smaragdin, cu mânecile lungi şi atârnate, legate cu panglici aurii deasupra coatelor şi tăiate astfel încât să se vadă urmele de pânză aurie ale căptuşelii, iar fusta sa rotundă şi plină era tăiată în față, ca să lase la vedere pliurile juponului din pânză aurie. Urechile, la fel ca gâtul şi degetele, îi erau împodobite cu pietre mari de smarald. Ținuta îi era întregită de un evantai din pene de struț şi de o mică cutiuță pentru drajeuri din aur cu linii verzui, ce-i atârna de un lanț încins în jurul taliei.

Era curată şi imaculată, iar respirația, trupul şi părul ei miroseau a parfum şi a mirodenii, în loc de bere şi ceapă, sudoare sau subsuori nespălate.

S-a coborât cu grație, într-o plecăciune adâncă, la picioarele estradei pe care stăteau întronați Henric şi Katherine şi le-a mulțumit pentru că binevoiseră să o primească înaintea lor. Acum vorbea deja o engleză mult mai bună, cu accent, e drept, însă unul mult mai

încântător.

Henric s-a aplecat înainte pe scaun cu gura larg căscată, iar când i-a dat o îmbrățișare „dragii lui surori", mâinile sale durdulii au zăbovit puțin prea mult pe talia ei, aşa cum au făcut-o şi buzele pe care le-a aşezat pe obrazul ei uşor colorat în roşu.

Când i-a dat drumul, a fost rândul lui Katherine să o îmbrățişeze şi să o sărute cu poftă pe ambii obraji, spunându-i avântată: „Acum eşti şi sora mea!"

De data aceasta, buzele şi mâinile care au zăbovit au fost cele ale Annei de Cleves. Când s-au dezlipit din îmbrățişare, am văzut-o cum îşi arcuieşte sprâncenele subțiate cu grijă şi colorate cu vopsea neagră, dar am sesizat şi încuviințarea aproape imperceptibilă pe care i-a dat-o Katherine printr-un semn al capului, ca răspuns la gestul ei.

Apoi, doamna de Cleves le-a poruncit slugilor sale să aducă darurile de Anul Nou pe care le pregătise pentru cuplul regal, o pereche de cai albi ca neaua, acoperiți cu valtrapuri din catifea violet cu purpuriu şi cu margini argintii, şi doi cățeluşi de companie, doi spanieli cu urechile clăpăuge, cu blana de culoarea laptelui, presărată cu pete castanii, şi cu doi ochi căprui, mari şi plini de viață. Katherine şi i-a pus în poală, mângâindu-i şi cocoloşindu-i, până când regele a trimis după un paj care să-i ia de acolo.

Regele şi regina erau atât de încântați de darurile primite, încât au poftit-o pe doamna de Cleves să se aşeze la masă cu ei, aşa că cele două femei, actuala şi fosta regină, au stat la masa de ospăț din Sala Mare avându-l pe regele Henric între ele.

Apoi, când muzicanții au început să cânte, iar piciorul bolnav al lui Henric îl împiedica pe acesta să danseze, Anna a rămas supusă şi vădit mulțumită alături de el, în vreme ce Katherine s-a grăbit numaidecât să-şi găsească un tovarăş de dans, căci una dintre cele mai mari desfătări ale lui Henric era să o privească dansând.

Doamnele şi domnii de la curte şi-au schimbat priviri cu înțeles când au văzut-o pe Katherine că se îndreaptă direct spre Thomas Culpepper şi că-i întinde mâna, poruncitor.

Făceau un cuplu frumos ei doi, Culpepper cu un pieptar din brocart auriu ca mierea şi Katherine într-o rochie din atlaz de un alb imaculat şi o fustă din brocart alb împodobit cu margarete, cu petalele făcute din panglici albe din mătase, cu cercuri aurii pentru miezul lor galben ca soarele şi având un văl din dantelă albă franțuzească, mărginită cu mărgăritare, care îi curgea peste buclele castanii, ajungându-i până la şolduri. După încheierea dansului, aerul se încărcase cu o voluptate ce atârna grea şi fierbinte precum o boltă după furtună, împovărată de greutatea apei şi amenințând să se rupă şi să se reverse peste toți cei aflați dedesubtul ei. Aerul dintre ei părea să sfârâie, şi oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea tare de ei risca să fie ars de râvna lor trupească. Cunoşteam semnele, căci asta mi se întâmplase şi mie.

Când lumânările erau pe cale să se stingă, iar mulțimea somnoroasă începuse deja să se îndrepte spre camerele de noapte, lăsând în urma ei doar muzicanții obosiți şi însoțitorii cuplului regal, care se sprijineau osteniți de pereții sălii, Katherine şi Culpepper încă mai dansau, rămânând acum singurul cuplu de pe ring şi planând grațios pe podea, cu palmele lipite şi cu degetele încrucişate în semn de apropiere, uitându-se adânc unul în ochii celuilalt şi rupând vraja privirii lor doar atunci când mişcările dansului le cereau să se întoarcă sau să facă un pas înapoi.

Regele stătea în jilțul său dând din cap, amețit după prea multe pocale de vin şi prea multă mâncare, cu pălăria alunecându-i pe ochi. Trupul lui îşi pierdea orice fărâmă de demnitate şi de reținere în timpul somnului, sforăind, râgâind, salivând şi chiar trăgând câte un vânt sau două, aşa că doamna de Cleves, aşezată în stânga lui,

a început să se încrunte, să strâmbe din nas şi să fluture iute din evantai.

Culpepper s-a aruncat, în sfârşit, în genunchi spunând:

— De-ajuns, de-ajuns! Maiestatea Voastră, aveți milă de mine, vă implor!

— Nu! a răspuns Katherine bosumflată, apucându-l de mână şi încercând să-l tragă înapoi în picioare. Nu ai voie să fii obosit! Ridică-te, Tom, vreau să dansez!

— Dar am dansat toată noaptea! i-a răspuns Culpepper, tolănindu-se pe podea cu mâinile şi picioarele întinse. Încă o pavană şi am să-mi dau duhul!

— Soră, a strigat Anna de Cleves, ridicându-se de la masă cu un foşnet de fuste. Voi dansa eu cu tine.

Katherine a bătut nerăbdătoare din mâini, scoțând țipete de bucurie. A început apoi să se învârtească fără încetare, chicotind cu veselie, şi cel mai probabil ar fi ajuns să se lovească de Anna de Cleves, căzând amândouă pe jos, dacă acea doamnă nu ar fi prins-o şi nu ar fi oprit-o, într-o îmbrățişare caldă.

Cele două femei au rămas aşa agățate vreme de mai multe clipe, până când Kat s-a tras la o parte şi le-a poruncit muzicanților să înceapă să cânte.

— Pleacă! i-a spus Katherine lui Culpepper, dându-i în joacă un şut în şezut, în vreme ce el se țâra cu mare greutate în patru labe, în încercarea de a se aşeza lângă perete. Acum voi dansa cu sora mea! Şi sunt încredințată că nu are să mă dezamăgească!

Astfel, vreme de mai multe dansuri mai lente, dar şi de unele mai vioaie, cele două femei au planat, şi au țopăit, şi încă ceva… au dansat ca un bărbat cu o femeie. Era ceva între ele, se purtau ca… nişte îndrăgostiți. Şi ştiu că nu mă înşelam şi nici nu căzusem pradă vreunor închipuiri desfrânate. Trăisem mult prea multă vreme la curte pe lângă toate reginele lui Henric, ca să ştiu că atunci când femeile dansau împreună, o făceau pentru a învăța sau a exersa nişte paşi de dans şi ca să se distreze

când nu era niciun bărbat de față, însă asta... asta era ceva complet diferit. Şi nu am fost singura care a observat.

Thomas Culpepper s-a uitat la mine şi, făcându-mi semn cu capul spre Kat şi Anna, şi-a arcuit întrebător o sprânceană.

Eu am ridicat din umeri şi am clătinat din cap, cu mâinile întinse. Nu ştiam ce răspuns să-i dau, căci nici eu nu pricepeam nimic.

Regele s-a trezit apoi printr-un grohăit puternic şi un atac de tuse răguşită. Văzându-le pe cele două femei dansând de zor o gigă, învârtindu-se cu fustele ridicate, prin care li se vedeau jartierele, şi lovind cu călcâiele în podea, a început să bată din palme, aruncându-şi capul pe spate şi începând să râdă zgomotos, până când fața i-a devenit roşie ca o căpşună şi a început să tuşească cu atâta forță, încât Culpepper a fost nevoit să meargă ca să-l bată pe spate.

Femeile însă s-au învârtit nebuneşte mână în mână, cu brațele întinse şi cu capetele date pe spate, până când au căzut râzând pe podea. Chicoteau şi loveau cu picioarele în aer, făcând ca fustele să le alunece necuviincios până la şolduri, arătându-i regelui şi tuturor celor care stăteau cu fața la ele, ceva mai mult decât se cuvenea, până când Henric le-a îndemnat să înceteze, spunând că era mult prea bătrân şi prea beat ca să fie ispitit de o asemenea privelişte desfătătoare.

Cu ajutorul lui Culpepper, Henric s-a ridicat cu mare trudă în picioare şi a cerut să se mai aducă nişte vin, pentru a bea în cinstea lui Kat şi a lui Anne. Apoi, scoțând o râgâitură zgomotoasă, le-a poruncit domnilor săi să-l ajute să meargă la culcare.

Căscând şi întinzându-şi oasele, doamnele reginei s-au îndreptat şi ele obosite spre ea, însă Kat le-a concediat, nepăsătoare.

— Puteți să vă retrageți în camerele voastre, căci mă va ajuta Lady Rochford să merg la culcare, le-a spus ea,

întorcându-se apoi cu spatele pentru a vorbi cu Anna, care se furişase deja afară din încăpere.

Deşi sala era acum toată numai umbre şi nu mai era nimeni altcineva în ea decât muzicanţii care îşi strângeau instrumentele, Katherine încă mai zăbovea, plimbându-se agale dintr-un capăt în altul al încăperii. Când dispăruseră până şi paşii muzicanţilor, şi jarul din cămine începea să se stângă, Katherine tot nu voia să plece.

— Mergi! s-a întors ea brusc spre mine, care căscam în umbră, aşteptând-o, cu răbdarea la limită. Aşteaptă-mă în camera mea! mi-a spus ea, bătând poruncitor cu piciorul în podea şi uşuindu-mă cu mâna.

Trebuie să recunosc că modul ei tăios şi poruncitor de a mă concedia m-a rănit. Deşi ştiam că ea este regina şi că este îndreptăţită să îşi dea aere regeşti, în adâncul sufletului, încă o mai vedeam ca pe îngeraşul de pe pajiştea de la Lambeth, şi mi-era greu uneori să împac imaginea acelei fetiţe cu femeia care era acum.

— Cum poftiţi, Alteţa Voastră, i-am răspuns, făcând o plecăciune şi, fără a încerca să-mi ascund iritarea în vreun fel, am ieşit repede pe uşă.

Ajunsă pe hol, am trecut pe lângă Culpepper, care se întorcea în Sala Mare. Am aşteptat până când a intrat, şi apoi am mers iute până în pragul uşii, strecurându-mă pe furiş în sală şi lăsând umbrele şi rochia mea neagră să mă ascundă.

I-am văzut stând în lumina pâlpâitoare a lumânărilor aproape topite, uniţi într-o îmbrăţişare pătimaşă. Katherine îşi ţinea mâinile încolăcite în jurul gâtului lui, cu buzele lipite, în vreme ce Culpepper îşi ţinea o mână pe sânul ei. Îmbrăţişarea lor nu era stingherită de nicio urmă de sfială sau de stângăcie, căci ştiau mult prea bine ce făceau, şi am aflat atunci, după felul desăvârşit în care li se îmbinau trupurile şi buzele, că nu erau la prima îmbrăţişare, ci că mai făcuseră asta şi înainte.

Am simţit că mi se face rău, ştiind dezastrul care ne

pândea în față. Apoi am fost cuprinsă de un sentiment de mâhnire şi de slăbiciune atât de adânc, încât aproape că m-a copleşit, aşa de mare îmi era dezamăgirea şi tristețea. Katherine Howard nu mai era îngeraşul a cărui amintire o păstrasem vie toți aceşti ani în suflet, îi găseam justificări ori de câte ori se purta necuviincios, punând totul pe seama firii ei năbădăioase şi a avântului ei tineresc, dar şi pe seama copilăriei trăite în neascultare, fără iubirea şi îndrumarea unei mame. Dar nu făceam altceva decât să mă mint singură. Katherine nu avea nevoie de iubirea sau de îndrumarea unei mame, nu avea nevoie de mine decât ca să stau pe lângă ea şi să-i îndeplinesc poruncile, căci Kat nu avea nevoie de altceva decât să i se facă voia. Şi oricât de mult mi-aş fi dorit să mă prefac că este fata mea, Katherine nu m-a privit şi nici nu avea să mă privească vreodată ca pe o mamă. Tot ce vedea în mine era încă una dintre doamnele ei de onoare. Din nou mi se întâmpla să nu însemn absolut nimic pentru ființa pe care o iubeam.

S-au dezlipit într-un final din îmbrățişare, cu răsuflarea întretăiată.

— De ce nu făceai asta când încă mai erai doamnă de onoare? a întrebat-o Culpepper cu vocea răguşită de dorință.

Katherine a făcut un pas înainte până i-a atins pieptul cu vârfurile sânilor ei îngrădiți de corsajul strâns şi întins din atlaz.

— Poți să fii sigur de un lucru, Tom Culpepper, că de mi-aş mai face veacul prin camera doamnelor de onoare, tot mi-aş dori să te încerc! Şi-a lăsat mâna să alunece încet pe pieptul lui până a ajuns în dreptul cochiliei umflate. Şi poate că nu voi îngădui ca această schimbare întâmplătoare a situației mele să mă oprească, căci unele lucruri pur şi simplu sunt prea bune ca să fie ratate! Şi, spunând acestea, s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă.

După ce a ieşit din sală, m-am retras şi eu iute şi, fiind nevoită să o iau pe drumul mai lung, am alergat de parcă

aveam aripi la călcâie, ca să ajung în apartamentele lui Katherine înaintea ei.

Am dat năvală în dormitorul lui Katherine cu răsuflarea întretăiată, ca un cal care tocmai câştigase o cursă, şi aproape că am căzut în poala Annei de Cleves.

Katherine a ajuns la foarte scurtă vreme după mine, cântând şi țopăind voioasă. Vai, ce fătucă zăpăcită era; habar nu avea de demnitatea care se cerea din partea unei regine! În asemenea clipe, îmi venea mereu să o apuc de umeri şi să o scutur cu putere. Dar Henric o iubea aşa cum era, căci pentru el era ca o gură de aer proaspăt, era „Roza lui fără spini", şi orice metehne ar fi găsit ceilalți în ea, el le respingea ca pe nişte vorbe născute din gelozie sau din răutate.

Anna s-a ridicat în picioare, foşnindu-şi fustele. Ținea în mână un borcan din sticlă umplut cu miere aurie care strălucea precum un chihlimbar curgător în lumina căminului.

— De la *meine* albine, a explicat ea desfăcând capacul borcanului şi, cu privirea ațintită fără urmă de şovăială în ochii lui Katherine, a vârât un deget în adâncurile lui lipicioase.

— Gustă!

Am privit uimită cum Katherine îi suge îndelung şi aproape cu lăcomie degetul lui Anne.

— Ah, *Liebchen*! a oftat Anna fermecată.

Apoi au început să se dezbrace, copleşite de dorință. Katherine s-a întors, pentru ca Anna să-i desfacă şireturile, blestemând încet în germana ei maternă în vreme ce îşi agita iute şi nerăbdătoare degetele printre şireturi. Apoi s-a întors şi ea, la rândul ei, ca să o lase pe Katherine să-i desfacă corsajul. Kat a scos o înjurătură limpede şi grosolană ca un matelot beat, în vreme ce se lupta cu şireturile care nu se lăsau a fi lesne desfăcute.

— Să vă las acum? am întrebat eu plină de speranță, întorcându-mi privirea de la ele şi roşind puternic, căci nu voiam să fiu de față la aşa ceva, întrucât nu-mi venea

a crede ce se petrece, atât de tare m-am cutremurat.

Oare nebunia lui Katherine chiar nu avea limite? Toată noaptea s-a purtat ca o codoaşă, mândrindu-se cu asta şi făcând pe toată lumea să vorbească despre felul în care îl alesese tocmai pe jupânul Culpepper pentru fiecare dans în parte, ca să nu mai spun de privirile pe care şi le-au aruncat. Şi am apucat să văd cu ochii mei că nu era vorba despre o simplă cochetărie sau galanterie de curte. Aici nu era vorba despre Anne Boleyn şi „domnii ei pururi verzi". Era ceva mult mai serios, era vorba despre trădare.

— Du-te şi aşază-te lângă foc, Jane, mi-a răspuns ea, neluând seama la stânjeneala mea. Vom avea nevoie de tine pe urmă.

M-a alungat apoi din gândurile ei şi a uitat complet de mine. Nimic nu conta pentru Katherine decât îndeplinirea propriilor pofte.

Hainele au alunecat în grabă de pe ele, cu tot cu bonete, cămăşi, corsaje, jupoane şi fuste.

Ţopăind mai întâi într-un picior şi apoi în celălalt, ca un cocostârc, Anna şi-a aruncat pantofii din picioare, şi-a desfăcut jartierele şi şi-a scos ciorapii, apoi a îngenuncheat la picioarele lui Kat pentru a face şi cu ea la fel. I-a supt fiecare deget rozaliu de la picior, în vreme ce Kat tresălta gemând, întinzându-se ca să se sprijine de tăblia patului, de teamă să nu cadă din picioare.

M-am împiedicat de scaunul de lângă cămin, încă rămas cald de la şezutul rotofei şi rotunjit al doamnei de Cleves, cu genunchii tremurânzi şi cu ochii aproape să-mi sară din orbite. Aveam faţa atât de fierbinte şi de roşie, încât mi-era teamă că ar putea oricând să mă lovească apoplexia.

Chicotind despuiate ca nişte prunci nou-născuţi, „Roza fără spini" şi „Iapa flamandă" s-au urcat în patul mare al lui Katherine, acoperit cu aşternuturi din atlaz şi brocart verde cu auriu, şi au tras draperiile după ele. O clipă mai târziu, Kat s-a aplecat în afară şi a apucat borcanul de miere de pe noptieră.

Eu am luat ghergheful pe care Katherine îl dăduse la o parte şi am încercat să nu iau seama la zgomotele care se auzeau din spatele draperiilor, la țipetele, oftaturile, râsul înăbuşit şi sunetul tăbliei mari, cu imaginea lui Cupidon cioplită pe ea, care se lovea cu blândețe de perete.

CAPITOLUL 38

În februarie, buba plină cu puroi de pe piciorul regelui se agravase, făcându-l să se înnegrească la față şi să fie năpădit de accese de furie la fel de crunte ca febra care îi măcina trupul. Melancolia a pus stăpânire pe el, aşa că, vreme de două săptămâni, s-a retras în sihăstria camerei sale de noapte, fără să mai vadă vreun doctor, spițer, capelan, slujitor personal şi pe toți cei care ajutau la cârmuirea regatului. Uşile erau închise pentru toată lumea, chiar şi pentru regină.

Deşi mergea în fiecare zi la el cu un coş de trufandale, în încercarea de a-i întărâta poftele, Katherine era trimisă întotdeauna înapoi de unde venise. Henric nu putea îndura ca „Roza lui fără spini" să îl vadă în starea jalnică în care se afla, hâd, putregăios şi hodorogit de boală, atât de străin de regele mândru, înfloritor şi maiestuos din portretele sale.

Multe au fost, neîndoios, dățile când zăcea aşa pe patul lui uriaş, copleşit de durere şi de milă față de propria-i persoană, după ce abia îl lăsaseră doctorii cu lipitoarele şi cu lanțetele lor, uitându-se posac şi pizmaş la jupânul Culpepper, aşa tânăr, chipeş şi viguros cum era, când se apleca deasupra piciorului său umflat şi puturos, înălțat pe un munte de perne, ca să i-l frece cu blândețe alifiile scumpe făcute din pulbere de mărgăritare şi să i-l înfăşoare cu fâşii noi şi curate de pânză, albe ca neaua, dar care deveneau gălbejii pe măsură ce puroiul îşi croia drum prin țesături.

Pe când stătea aplecat ca să-şi îndeplinească sarcina, atingerea lui Culpepper era atât de blândă şi de grijulie, dar ce rost avea toată acea blândețe, când venea din partea unui tânăr al cărui trup încă mai era ferm, musculos şi îngrijit, tot numai o fibră de zveltețe bărbătească, din vârfurile picioarelor lui desăvârşite până în creştetul capului plin de păr roşiatic? Nu ascundea

nicio pată de chelie sub pălăria lui panaşată şi fercheşă pe care i-o dăduse Katherine în dar drept răsplată pentru grija şi dăruirea pe care i le arăta zi şi noapte soţului ei. Nicio bubă purulentă, care să refuze cu încăpăţânare a se vindeca, nu rodea coapsa fermă a lui Culpepper, la fel cum niciun puroi gălbeniu şi puturos nu-i păta ciorapii mătăsoşi. La masă, Culpepper putea să bea şi să mănânce cât îl ţineau curelele, încrezător că luptele, scrima, călăria, dansurile şi amorul aveau să ţină grăsimea la distanţă.

Pulpele de berbecuţ, vinul tare, marţipanul şi bomboanele cu zahăr îi aduceau alinare cuiva care deja nu mai era în floarea vârstei şi nu mai putea să se mişte cu atâta repeziciune şi încredere ca o felină, dar şi adăugau strat după strat de grăsime, precum jupoanele unei doamne, trunchiului deja mult prea împlinit al lui Henric. Regele fusese dintotdeauna un om robust, însă acum se apropia primejdios de obezitate, devenind un munte de carne, cu o fire la fel de năbădăioasă ca a unui vulcan aprins.

Între timp, curtea rămăsese sub stăpânirea unei fetişcane aiurite, îmbătate de putere. În vreme ce toţi ceilalţi mergeau în vârfurile picioarelor şi cu buzele cusute, de teamă să nu-l deranjeze pe rege, care moţăia ca un leu bolnav în vizuina lui, Katherine sărea, ţopăia şi alerga de colo-colo, mereu cu zâmbetul sau cu vreun cântec pe buze. Slujitorii rămâneau împietriţi când o vedeau intrând ţopăitoare în bucătărie, îmbujorată toată, cu boneta ei franţuzească alunecată într-o parte şi cu tivurile fustelor rupte şi înnoroite, ca să ceară nişte pâine şi miere după vreun joc de-a v-aţi ascunselea prin labirintul din grădină.

Pe deasupra, mai dansa şi în fiecare noapte cu domnii de la curte, îşi satisfăcea în fiecare zi pofta de podoabe şi găteli şi îşi petrecea adesea vremea jucându-se cu copiii regelui.

Îl făcuse pe Henric să o aducă înapoi la curte pe fata

lui Anne, copleşind-o cu daruri şi cu bunătate pe acea fetiță cu chipul mereu serios, care, cu firea şi cu buclele ei învăpăiate, semăna atât de tare cu tatăl său, încât mare păcat că nu era băiat. Însă era, fără tăgadă, şi fata lui Anne Boleyn, căci, întocmai ca mama sa, Elizabeth nu se speria deloc şi nici nu stătea supusă înaintea lui Henric, chiar de nu era decât o gâgâlice de fată. Deşi nu avea încă şapte ani împliniți, îi înfrunta privirea fără să şovăie şi îi ținea piept tuturor replicilor sale tăioase, imitând adesea ținuta preferată a lui Henric, cu mâinile în şolduri şi cu picioarele îndepărtate şi dârze. Deşi avea puterea să o lase fără cap, aşa cum îi reamintea deschis că o mai făcuse şi altă dată, fetiței nu-i era frică de el, şi îi spunea asta drept în față. O dată mi s-a întâmplat chiar să văd tiranul cel mic azvârlind o pulpă de berbecuț în tiranul cel mare, recunoscând în ochii ei mânioşi privirea lui Anne Boleyn.

După ce îi trecea furia, Henric începea întotdeauna să râdă şi să exclame:

— Pe cinstea mea, Bess, ar fi trebuit să fii băiat! Vai, ce rege ai mai fi fost! Da, e păcat, dar nicio fetişcană n-ar putea să stăpânească vreodată asupra Angliei! rostea el oftând şi clătinându-şi capul, resemnat.

Dar Elizabeth îi răspundea mereu bătând din picior şi strigând:

— Fetişcana asta poate, şi aşa va şi face!

Henric nu făcea însă decât să râdă până la lacrimi.

În ceea ce-l privea pe băiatul mult lăudat al lui Henric, pe prințul pe care îl prețuia mai presus de orice, Eduard era un băiețel palid, rece şi fără simțăminte. Fusese ținut încă de la naştere izolat în odaia sa imaculată, şi tot ceea ce l-ar fi putut atinge era spălat de trei ori pe zi cu săpun şi oțet. De trei ori pe zi, în fiecare zi, camerele sale erau măturate, covoarele erau bătute, iar podelele şi pereții frecați până când slujitoarele nu mai puteau de durere de mâini şi de spate, de parcă ar fi fost trase pe roată, părăsind într-un sfârşit încăperea abia mai ținându-se pe

picioare şi cu spatele încovoiat. Spălătoresele îşi rupeau spinările şi li se crăpau şi li se înroşeau mâinile ca racii fierți din cauza dârzeniei cu care îi spălau hainele, pânzeturile şi aşternuturile. Doctorii treceau zilnic pe la el şi îi cercetau fiecare mişcare a vezicii sau a mațelor, verificându-i fruntea în fiecare oră, ca nu cumva să aibă febră. Era mereu cineva care îi încerca toată mâncarea înainte de a i se îngădui măcar să ia vreo înghițitură. Şi chiar şi atunci când se purta necuviincios, aşa cum era şi firesc pentru un băiat, exista un puşti, Barnaby, care era însărcinat să îndure toate pedepsele lui Eduard. În ziua în care prințul Eduard a fost scos în grădină la joacă şi a înghițit o lăcustă, îngrijitorii lui au fost cuprinşi de o asemenea panică, încât alergau toți ca puii speriați după ce au văzut vulpea intrând în cotețul lor. Slujitoarea neatentă a fost aspru mustrată, şi chiar concediată, iar prințul Eduard a fost îmbuibat cu purgative de către doctorul regal până când mațele au ajuns să-i fie la fel de curate precum camerele.

Inima bună a lui Katherine era profund mişcată de soarta cruntă a acestor doi copii lipsiți de mamă, aşa că a făcut tot ce i-a stat în putere să le fie prietenă. Într-o zi, le-a adus mai multe animăluțe cioplite în lemn şi pictate de la un negustor de mărunțişuri din Londra, care nu se deosebeau prea tare de cele pe care le împărțise cu frații şi cu surorile ei, când era mică, apoi s-a pus în genunchi şi a început să se mişte şi să scoată sunete ca animalele adevărate, behăind ca oaia, cotcodăcind ca găina, nechezând precum calul şi mugind ca vaca. Dar tot ce au făcut Eduard şi Elizabeth a fost să se uite uimiți la ea. Nu ştiau ce să creadă despre această nouă mamă vitregă a lor, căci îşi petrecuseră toată viața până atunci în mijlocul unui mare alai de guvernante, tutori, slujnice şi alți servitori, fără ca vreunul dintre ei să îndrăznească vreodată să se joace cu ei la fel cum ar fi făcut cu nişte copii obişnuiți. În schimb, li se împuiase capul cu verbe latineşti, cu traduceri din greacă, cu istorie şi cu etichetă

regală.

În ciuda vârstei lor fragede, cei doi copii ai lui Henric aveau mai multă înțelepciune în capete decât Katherine. Oricât de mult aş fi iubit-o, trebuie să recunosc însă că era de o nerozie peste măsură. Căci altfel cum aş fi putut să-i explic nesăbuința? Este oare tinerețea o pricină suficient de grăitoare pentru asemenea purtare? Chiar având exemplul verişoarei sale, Anne Boleyn, care să arunce lumină peste trădările de la curtea regală precum un far într-un port întunecat, Kat se încăpățâna să nu ia seama la toate aceste avertismente sau să se lase îndrumată de cei care aveau mai multă minte ca ea.

CAPITOLUL 39

Într-una din zilele când regele încă mai stătea retras în camera lui, Kat se gătea în fața oglinzii mari din argint care-i aparținuse cândva lui Anne Boleyn, neavând nimic pe ea decât bijuteriile primite de la Henric. Agrafele împodobite îi străluceau în buclele castanii ce-i curgeau ca o cascadă pe spate, colierele din mărgăritare şi pietre prețioase îi încingeau gâtul, brațele îi erau acoperite până la coate cu brățări de toate felurile, îşi înfăşurase gleznele cu şiraguri de mărgăritare şi avea inele sclipitoare pe toate degetele, iar cele care fuseseră înainte ale lui Jane Seymour erau mult prea mari şi nu fuseseră încă modificate, aşa că şi le pusese pe degetele de la picioare.

Şi-a înfăşurat apoi râzând talia cu o eşarfa de un verde diafan, poruncindu-mi să i-o leg într-o fundă la spate şi să am grijă „să fie frumoasă!" După aceea, şi-a prins pe această eşarfă toate broşele pe care le avea, inclusiv pe aceea pe care o primise în dar de la Henric de Anul Nou, o încrengătură mare de diamante, rubine şi mărgăritare.

Eu am clătinat din cap în semn de nemulțumire față de jocul ei, dar nu i-am zis nimic, căci ştiam că nu avea să mă asculte.

— Poftim rochia pe care o voiai, i-am spus, stând în picioare înaintea ei, cu rochia aşezată pe brațele întinse, în speranța că va înțelege insinuările mele şi îşi va da seama, în sfârşit, că era vremea să se îmbrace. Era rochia preferată a lui Katherine, cea din catifea roşiatică cu mânecile mărginite cu blană de samur şi cu fusta şi mânecuțele din brocart verzui cu auriu, pe care o purtase când Holbein i-a pictat portretul.

— Ia-o de aici! a poruncit ea, fără să-şi desprindă o clipă ochii de la propria imagine din oglindă. M-am hotărât să nu o port! Îl voi primi aşa cum m-a lăsat Dumnezeu, doar cu bijuteriile pe care mi le-a dăruit regele.

— Dar nu se poate aşa ceva! am răspuns eu înmărmurită.

Atunci, Kat s-a întors încet către mine, cu ochii duri şi luminoşi ca două smaralde.

— Uiți cine eşti, Jane, mi-a spus ea rece. Eu sunt regina şi pot să fac orice, după cum mi-e pofta. Şi apoi, a continuat ea ridicând din umeri şi întorcându-se înapoi la oglindă, aşa sunt mai frumoasă decât în orice altă rochie. Mulți mi-au spus asta, şi socotesc că nu puteau să se înşele toți! Uite, Jane, mi-a spus ea ținându-şi sânii în mâini ca pe nişte ofrande şi întorcându-se spre mine, nu ți se par la fel de rotunzi şi de trandafirii precum merele gata să fie culese? m-a întrebat ea, frecându-şi sfârcurile cu degetele, ca să şi le țuguieze şi să şi le întărească, preschimbându-se din rozul pal de mai înainte într-un roşu cald ca mărgeanul.

Mi-am întors privirea, ruşinată, de la ea, dar când Kat mi-a văzut roşeața din obraji, a izbucnit în hohote zgomotoase de râs.

— Nu mai fi atât de mironosiță, Jane! mi-a spus ea îmbufnată, țuguindu-şi buzele şi aruncându-se pe pat.

— Nu ştiu ce a fost în mintea bunicii tale, de te-a lăsat să creşti atât de neobrăzată şi de neascultătoare, am exclamat.

— Bunica nu dădea doi bani pe mine! a strigat Kat cu putere, scuturându-şi părul pe spate şi strângându-şi genunchii tare la piept, cu bărbia tremurândă şi devenind brusc o simplă copilă care avea nevoie să fie alinată. Văzând-o aşa, mi-am potolit furia, am mers să mă aşez lângă ea şi mi-am pus brațul pe după umerii ei.

— Draga mea, i-am spus eu cu blândețe. Sunt convinsă că te înşeli. E drept că ducesa văduvă e o femeie bătrână şi aspră, dar…

— Nu mă înşel! mi-a spus ea trăgându-se de lângă mine.

Şi apoi a început să vorbească, spunându-mi povestea tristă şi desfrânată a anilor ei de copilărie. Şi atunci am

înțeles, în sfârşit, ce se petrecuse cu îngerul meu.

Mi-a povestit despre Camera Slujitoarelor, încăperea lungă din podul casei unde dormeau doamnele de onoare ale ducesei văduve, în paturi aşezate pe două rânduri de câte şase, câte două în pat. În fiecare noapte când se bătea de miezul nopții, iubiții lor se furişau înăuntru, aducând cu ei daruri şi cele trebuincioase pentru a se ospăta: fructe, cărnuri, vin, dulciuri, pâine şi prăjituri, şi se veseleau până la trei sau patru dimineața.

Kat avea cinci ani când a fost dusă să locuiască cu bunica ei şi trimisă să doarmă în Camera Slujitoarelor. Femeile au părut sâcâite la început de acest lucru, plângându-se că acum, de vreme ce aveau un copil printre ele, totul se va nărui. Apoi, Alice Restwold, cea cu care împărțea Kat patul, a luat lucrurile în propriile mâini pricepute.

— Era atât de bună! a spus Kat oftând. Îmi spunea „păpuşă" şi „sufletel". Mi-a dat apoi o cană cu lapte cald, care m-a făcut să fiu foarte somnoroasă, apoi mi-a dat jos hainele de pe mine, mi le-a pus în cufărul de la piciorul patului şi m-a băgat în pat, acoperindu-mă frumos cu pătura. Când i-am cerut sfioasă să-mi dea măcar cămaşa de noapte, ea mi-a răspuns: „Ei acum, păpuşă, la ce-ți trebuie haine pe tine, că doar te culci?" Şi s-a aşezat lângă mine, mângâindu-mi părul şi cântându-mi un cântecel de leagăn până când am adormit.

Câteva ore mai târziu, Kat s-a trezit şi, trăgând cu ochiul prin vechile draperii de pat din damasc verde şi spălăcit, a văzut o scenă cum nu mai văzuse nicicând până atunci.

Toate paturile erau ocupate de perechi de trupuri, mai mult sau mai puțin despuiate, în vreme ce unele erau chiar dezgolite pe de-a-ntregul. Unii se desfătau mâncând aşa, tolăniți (vederea şi mirosul mâncării au făcut-o pe micuța Kat să-i chiorăie mațele), în vreme ce alții stăteau îmbrățişați, cu trupurile şi membrele împreunate. Şi se auzeau în jur multe pufăituri, gemete, mormăituri şi

oftaturi în vreme ce fesele goale ale bărbaților se împingeau cu forță între coapsele larg desfăcute ale femeilor.

Alice Restwold, care nu mai putea să stea întinsă cu iubitul ei în pat, acum că trebuia să-l împartă cu Kat, stătea pe cufărul de la piciorul patului, aflat tocmai în fața celui de pe care gemea Joan Bulmer sub greutatea iubitului ei. Complet goală, Alice şi-a desfăcut coapsele, l-a apucat de ceafă pe bărbatul care stătea îngenuncheat înaintea ei şi i-a împins fața între picioare, trăgându-l tot mai tare de păr în vreme ce ea îşi dădea capul pe spate, scheunând şi gemând de plăcere. Pe un alt pat, Eleanor şi Margery chicoteau amândouă tolănite, jucându-se una cu păsărică celeilalte, în vreme ce iubiții lor le priveau, trăgând şi frecându-şi de zor mădularele descoperite înainte să se năpustească brusc pe pat asupra iubitelor lor. Se împerecheau aşa, umăr la umăr, făcând apoi schimb de parteneri.

Ochii lui Alice, ținuți întredeschişi, în extaz, până atunci, s-au deschis brusc larg, ducându-şi mâna la gură ca să-şi înăbuşe un țipăt. A sărit iute în picioare, trăgând la o parte draperiile de pat şi târând-o pe Kat afară, goală înaintea tuturor, ca să o pârască pentru că a stat la pândă.

Kat a rămas aşa în picioare, cu capul plecat de ruşine şi cu lacrimi şiroindu-i pe obrajii ei rotofei de copilaş, oropsită şi înfrigurată, încercând în zadar să-şi ascundă goliciunea în vreme ce toți se adunau în jurul ei, cu fețele dârze şi ochii aruncând priviri furioase şi învinuitoare.

Încă o dată, Alice cea plină de resurse a venit cu un nou plan. S-a aşezat pe cufărul în care erau hainele lui Kat şi a aşezat-o la ea în poală, explicându-i că trebuia să țină tot ce văzuse în taină față de „balaurul bătrân şi rău" care era ducesa, căci aceasta îşi dorea ca toată lumea să fie la fel de ofilită, ursuză şi nefericită ca ea, preferând ca slujitoarele ei să ducă o viață de călugărițe decât de tinere fete voluptuoase, aşa cum erau ele, de fapt. Bătrâna era

geloasă pe tinerețea şi pe frumusețea lor, şi pe bărbații care erau atraşi de ele. Şi acum că şi Kat era una de-a lor, trebuia să le ajute păstrându-le secretul şi nerostind niciun cuvânt nimănui despre ceea ce văzuse acolo, sau de nu, aveau să fie toate pedepsite, precum şi „micuța Kat", pe care a luat-o gura pe dinainte.

— Alice m-a făcut să-i jur solemn, povestea Kat. Şi apoi au făcut toți cu rândul ca să-mi spună toate lucrurile îngrozitoare care aveau să mi se întâmple dacă i-aş fi trădat: că aveam să fiu rasă în cap şi arsă cu cataplasme fierbinți cu muştar, şi că aveau să-mi coasă păsărică şi să aducă capre care să-mi lingă tălpile până aveam să-mi ies din minți, că aveau să-mi despice limba în două ca să semene cu cea a unui şarpe mincinos, şi tot felul de lucruri cumplite, mi-a spus ea, înfiorându-se la amintirea lor.

— Dar suna totul atât de palpitant! a oftat Kat, schimbându-şi poziția şi lăsându-şi un picior să se legene pe lângă pat, în vreme ce pe celălalt încă îl mai ținea încovoiat la piept. Avea o privire atât de nostalgică şi de rătăcită, încât ai fi putut crede că tânjea, de fapt, să se reîntoarcă în acel cuib de depravare.

— Şi îmi doream cu disperare să-mi găsesc locul printre ele, a continuat ea, să fiu plăcută. Iar ele aveau încredere în mine, se bazau pe mine, o fetiță de doar cinci ani, să păstrez această mare taină a lor şi să le feresc de rele! M-am simțit atât de valoroasă, pentru prima dată în viața mea, şi am simțit că mi se umple inima de mândrie. Le-am dat cuvântul meu, am jurat pe orice că puteau să-mi încredințeze păstrarea secretului lor. După aceea, au început să fie toate foarte binevoitore cu mine, zâmbindu-mi şi primindu-mă cu inimile şi cu brațele deschise în mijlocul lor. Şi, de atunci înainte, nu am mai fost o iscoadă care trăgea cu ochiul printre draperiile patului, ci eram una dintre ele. M-au învățat să îmi cunosc trupul şi locurile lui ascunse, şi am învățat să mă descopăr şi să mă ating fără ruşine, invitându-i şi pe alții să mă mângâie

şi să se joace cu mine. Şi am învăţat ce jucării amuzante poartă bărbaţii ascunse pe după cochiliile lor! Vai, ce fetiţă îndrăzneaţă şi neastâmpărată eram! Am devenit animăluţul lor de companie, micuţa Kat, şi toată lumea mă iubea! Mă treceau din poală în poală, şi-mi dădeau să gust vin, căpşune şi cireşe, şi mici dumicaţi de carne, şi sărutări, şi dezmierdări până când începeam să torc ca o mâţă. Îmi dispăruse toată sfiala de mai înainte, mă plimbam de colo-colo despuiată şi îi priveam cum se joacă în perechi. Mă băgăm în pat cu ei şi mă strecuram între trupurile lor ca să-mi iau partea de sărutări şi mângâieri. Şi nu dormeam două nopţi la rând în acelaşi pat. Însă nu a îndrăznit nimeni vreodată să se atingă de fecioria mea. Doar veneam din familia Howard, şi mai eram şi nepoata ducesei, şi o asemenea grozăvie ar fi putut să-i trimită pe eşafod. Dar ne ospătam, şi ne veseleam, şi ne jucam tot felul de joculeţe neobrăzate! Vai, ce vremuri frumoase am mai petrecut acolo, Jane! a exclamat ea cu o râvnă netăinuită.

Eu n-am făcut decât să stau cu buzele ţuguiate, fără să rostesc o vorbă. Mă durea sufletul să mă gândesc la copila aceea nevinovată, aruncată într-o lume pe care era mult prea mică ca să o poată pricepe. Toate acele slujnice desfrânate îmi preschimbaseră îngeraşul într-o dezmăţată, ca să se salveze, o făcuseră părtaşă la depravarea lor, ca să nu poată spune niciodată că este nevinovată, de ar fi fost să fie descoperite. Şi totuşi, când vorbea, deşi cuvintele îi erau vulgare ca ale unei târfe, chipul îi era la fel de nevinovat şi de senin ca al celei mai credincioase novice înainte de călugărie, o sfântă fecioară hărăzită în mod tragic să moară tânără, dulce şi neprihănită.

— Şi bunica nu a aflat niciodată despre toate astea, sau poate numai după mulţi ani, a continuat Kat. Fetele din Camera Slujitoarelor proveneau toate din familii bune, care le trimiseseră ca să se pregătească pentru a prinde vreun loc la curte sau pentru a face o căsătorie

avantajoasă. Însă atâta vreme cât ne ocupam cu sârguință de lecțiile noastre de muzică sau de dans, nu lipseam niciodată de la slujbă, brodam cu măiestrie şi îndeplineam sarcinile de doamne de onoare ale bunicii, ajutând-o să se îmbăieze şi să se îmbrace, eram lăsate de capul nostru, ceea ce ne convenea de minune.

— Şi apoi a apărut Henry Manox, a spus Kat cu un oftat. Bunica l-a ales pe el să-mi fie profesor de muzică pe când aveam treisprezece ani. Părul lui era negru ca pana corbului şi ochii albaştri precum cerul. Când l-am zărit pentru prima dată, aşa înalt cum era, am simțit cum mi se înmoaie genunchii. Îmi venea să-mi smulg hainele de pe mine şi să mă arunc la picioarele lui, spunându-i: „Sunt a ta!" Dar el nu voia decât un singur lucru, fecioria mea. Mironosița aia cucernică şi acră de Mary Lascelles, care era proaspăt venită în Camera Slujitoarelor şi care încerca mereu să ne strice toată distracția, mi-a povestit cum că s-ar fi lăudat că plănuia să mă aibă, chiar dacă eram din familia Howard. Dar eram îndrăgostită, aşa că nu am vrut să-i dau crezare. Într-o zi frumoasă de vară, pe când stăteam ascunşi în întunecimea răcoroasă a capelei ca să-mi poată suge sfârcurile mici şi să se joace cu păsărică mea, i-am făgăduit pripită fecioria, chiar dacă avea să mă doară, atâta vreme cât mi-ar fi făgăduit şi el, la rândul lui, că avea să fie bun cu mine după aceea. Şi aşa a şi făcut, mi-a dat cuvântul lui, cu mâna la inimă. Şi în acel moment a intrat bunica peste noi şi ne-a prins împreună, eu având fusta ridicată şi corsajul lăsat în jos. Pe Manox l-a concediat, iar pe mine m-a târât înapoi în casă, până sus, în camera ei. Mi-a smuls rochia de pe mine şi m-a bătut zdravăn cu bastonul până când mi-a acoperit tot corpul de vânătăi. Şi m-a amenințat că avea să mă bată şi mai tare dacă avea să afle că am rămas grea. Eu m-am ghemuit la picioarele ei, plângând că nu era aşa, căci încă mai eram fecioară. „Hmm, am să verific chiar eu asta!" mi-a spus ea, şi s-a aşezat pe scaun, aşezându-mă de-a curmezişul la ea în poală, încât

stăteam cu picioarele lipite de podea şi cu capul atârnând în jos. Şi-a scuipat pe un deget şi mi l-a vârât înăuntru. Vai, cât de tare a durut! Am țipat, dar ea era mulțumită că eram neîncepută şi mi-a poruncit să rămân aşa până în noaptea nunții. Apoi m-a împins la o parte de la ea din poală şi mi-a poruncit să pier din ochii ei.

— După acea întâmplare cu Manox, am simțit cum a murit o părticică din mine. Deşi virginitatea îmi rămăsese neatinsă, ceva s-a fărâmat în mine atunci, aşa că m-am hotărât să nu mai las pe nimeni să-mi pătrundă în suflet, căci durerea a fost mult prea mare.

Puteam să simt amintirea durerii în vorbele ei, şi, când s-a oprit pentru o clipă ca să înghită adânc în sec, i-am văzut lacrimile din

— Apoi a apărut Francis Derham. Avea părul castaniu, şi la fel şi ochii. Era cea mai vie şi mai interesantă persoană pe care o întâlnisem vreodată, dar era totodată şi cea mai răbdătoare, blândă şi tandră. Mă simțeam atât de în siguranță cu el! Puteam să şi vorbesc cu el, puteam să-i spun orice, fără să-mi fie teamă că asta ar fi schimbat cumva dragostea ce mi-o purta. Şi când râdea, nu râdea de mine, ci râdea cu mine, pentru că mă iubea şi pentru că îl făceam fericit. Mi-a spus că eram marea desfătare a inimii lui.

Când mă îmbrățişa, îmi spunea că tot ceea ce îşi dorise vreodată de la viață era acolo, în brațele lui! Era nobil prin naştere, dar venea dintr-o ramură săracă a familiei, aşa că trebuia adesea să facă diferite comisioane pentru bunica şi pentru unchiul Norfolk. Prima dată când s-a uitat la mine, m-am simțit de parcă îmi bâzâia un stup de albine în stomac, şi inima mi-a fost readusă la viață. Era ca o pânză albă de pe care Henry Manox fusese curățat cu temeinicie. Era tot ceea ce sperasem vreodată, numai bogat nu era.

Şi mă iubea, chiar mă iubea! Îmi aducea cadouri, o bonetă din atlaz rozaliu brodată cu fire aurii şi verzui încolăcite în nodul iubirii şi o bucată de mătase verde, ca

să-mi croiesc o rochie din ea care să se potrivească cu ochii mei, şi o panseluță sălbatică făcută din mătase de către o bătrână oarbă cu mâini foarte pricepute şi care făcea flori din mătase pentru toate marile doamne de la curte. Serviciile ei erau la mare căutare, dar Francis reuşise să o convingă, aşa ocupată cum era, să-i facă o floare pe care să mi-o poată oferi în dar de Anul Nou. Şi acum o mai păstrez. M-a implorat să-i fiu mireasă, şi deşi ştiam că, fiind o fată din familia Howard, eram o partidă mult prea aleasă pentru cineva ca el, inima mea nu a putut să i se împotrivească. Aşa că am făcut un pact în taină, deşi mai apoi, dându-mi seama că mă pripisem, aveam să mă prefac că faptul de a ne numi „soț" şi „soție" fusese doar o glumă. Mi-am pierdut fecioria în brațele lui, şi am petrecut multe nopți împreună de atunci înainte, mai bine de o mie!, ca soț şi soție. Şi nu exista pereche mai fericită ca noi pe fața pământului.

Auzind aceste dezvăluiri atât de primejdioase, am simțit că rămân fără aer şi a început să mi se învârtă capul. Vedeam numai steluțe şi pete dinaintea ochilor, chiar şi când îi țineam închişi. Nu voiam ca ea să fie aşa. Voiam să fie iarăşi îngeraşul meu, dulce şi neprihănit, şi nu o fată la fel de pricepută în chestiunile trupeşti precum o târfă de pe străzile Londrei. Ce fată nesăbuită! Oare chiar nu înțelegea nimic? Dacă Derham ăsta de care vorbea ea ar mai fi fost încă în viață, atunci căsătoria ei cu regele ar fi devenit neavenită. Era limpede că i se promisese lui Francis Derham, că făcuseră un pact care, după legea englezească, era de ajuns ca să fie socotit drept căsătorie. Să ne ferească Dumnezeu dacă s-ar fi aflat vreodată adevărul! Îmi dădeam seama abia acum că, fiind confidenta ei, mă aflam într-o situație foarte primejdioasă. Şi de avea să iasă vreodată adevărul la iveală, eu aş fi fost la fel de vinovată ca ea în ochii legii, pentru că îi ținusem ascunse secretele. Henric nu ar fi luat-o niciodată pe fata asta, dacă ar fi ştiut cum era ea, de fapt. El credea că este nevinovată şi pură, că este

„Roza lui fără spini”. Nici nu avea habar câți bărbați, şi se pare că şi femei, trecuseră prin această grădină înaintea lui! Speram, pentru binele tuturor, că nici nu avea să se afle vreodată!

— Dar norocul nu îți surâde pentru totdeauna, a spus ea cu un oftat, încă rătăcind printre amintiri şi neluând seama la neliniştea mea, aşa că Henry Manox avea să fie răzbunat. Îl chinuia gândul că altcineva reuşise acolo unde el dăduse greş, aşa că a lăsat o scrisoare nesemnată pe banca bunicii mele din capelă, îndemnând-o să meargă în Camera Slujitoarelor după miezul nopții. Bunica m-a prins, aşadar, cu mâinile şi picioarele încolăcite strâns în jurul lui Francis. Eram amândoi goi, şi el încă avea bărbăția în mine, acolo pe unde mai trecuse de atâtea ori înainte. Văzând acestea, bunica şi-a ridicat bastonul în aer şi l-a coborât cu putere pe spinarea lui Francis, care şi-a strâns iute hainele şi a luat-o la fugă, în vreme ce ea şi-a vărsat toată furia pe mine. M-a bătut până când am ajuns cu trupul plin de vânătăi şi de sânge. L-a pus pe unchiul Norfolk să renunțe la serviciile lui Francis, la fel cum nici ea nu mai voia să-l vadă înaintea ochilor (cred că îi plăcea de el în taină, căci a avut dintotdeauna o preferință nemaiîntâlnită pentru flăcăii tineri şi frumoşi), aşa că fără alte posibilități de a se întreține, acesta a hotărât să-şi încerce norocul în Irlanda. A ajuns pirat pe mare, acum. Ne-am luat rămas-bun cu amărăciune, căci mă durea atât de tare să aflu că avea să mă părăsească, deşi mă încredințase că, cel mai probabil, va „muri de mâhnire”. Îmi rănise orgoliul, aşa că mi-am ținut capul ridicat, hotărâtă să nu-l las să mă vadă plângând, şi i-am spus: „Fă cum pofteşti, Francis Derham. Tu du-te pe drumul tău, iar eu mă voi duce pe al meu!” Şi multe nopți de atunci înainte am adormit plângând, rupând toate scrisorile pe care mi le-a trimis, pentru ca mai apoi să le rog pe Alice şi pe Joan să le lipească la loc şi să mi le citească, căci nu cunoşteam literele destul de bine cât să

o pot face singură. Dar nu i-am răspuns niciodată. Eram mult prea mândră şi mă simțeam de parcă mi-ar fi fost străpunsă inima cu o sabie, aşa de tare mă durea. Şi nu voiam să-i mai ascult justificările şi să aduc şi mai multă suferință în viața mea.

Mi s-a înmuiat sufletul să o văd aşa. M-am aplecat, aşadar, spre ea, trăgând-o aproape de mine şi dându-i o sărutare pe frunte, şi i-am spus:

— Chiar l-ai iubit, nu-i aşa, păpuşă?

Kat mi-a răspuns ridicând din umeri neputincioasă, cu glasul unei târfe triste şi blazate care văzuse mult prea multe la viața ei. M-am minunat iarăşi, aşa cum am făcut-o de atâtea ori în ultima vreme, căci avea doar cincisprezece ani.

— Iubirea nu există, Jane. Este doar un vis spre care tindem cu toții, există numai în cântece şi în poveşti, ca să ne sporească şi mai tare năzuințele. E drept că există pasiunea, Jane, dar pasiunea nu înseamnă iubire, deşi ne place să ne amăgim crezând că sunt unul şi acelaşi lucru. Însă pasiunea piere repede, este ca o văpaie care se înalță şi arde luminos, pentru ca să se stângă iute mai apoi şi să nu lase nimic altceva în urma ei decât cenuşa rece a amintirii.

Uneori mi se părea atât de înțeleaptă, şi totuşi era atât de nesăbuită.

— Ei bine, cel puțin nu a apărut şi un copil din toată această pasiune, i-am spus. Poți măcar să fii recunoscătoare pentru asta.

— Normal că nu a apărut! a strigat ea, ca şi cum i-aş fi spus cel mai caraghios lucru pe care l-a auzit vreodată. Ştiu cum să mă încurc cu un bărbat fără să facem copii! Foloseam multe trucuri acolo, în Camera Slujitoarelor, precum bureți îmbibați în oțet sau în suc de lămâie, sau ceară de albine, şi nişte ceaiuri speciale de rută şi busuiocul cerbilor. Şi ai auzit de Mănuşile lui Venus, Jane? Se vând pe ascuns în prăvăliile de mănuşi din Londra, şi trebuie să întrebi mereu de ele în şoaptă şi să

le spui pe nume. Sunt nişte teci din maţe de animale, pe care bărbatul şi le pune ca o mănuşă pe mădular, pentru a împiedica să i se împrăştie sămânţa unde nu trebuie. Dar eu preferam mai degrabă să simt sabia lui Francis în teaca mea. Vai! a rostit ea cu un oftat adânc, aruncându-se pe spate în pat şi stând aşa, cu braţele întinse deasupra capului şi cu picioarele larg desfăcute, în vreme ce ochii îi erau închişi în ceea ce trebuie să fi fost într-adevăr o amintire fericită.

— Într-una din nopţi, pe când zăceam goi în patul meu, a scos un pesar cu miere de albine şi m-a poftit, vai, cu atâta blândeţe, să mă aplec şi să-mi desfac larg genunchii, şi mi l-a băgat înăuntru cu atâta tandreţe, încât am strigat la celelalte să vină să vadă ce grijă are soţul meu de mine! Ne-au privit cum am făcut dragoste, toate, mai puţin mironosiţa de Mary Lascelles, şi m-am bucurat, căci îmi doream să vadă şi ele! Nu a fost una, mai puţin Mary Lascelles, care să nu mă fi văzut sau să nu mă fi dezmierdat măcar o dată. Erau familia mea, mă iubeau, şi ştiam că fiecare dintre ele se bucura să mă vadă fericită, deşi, în acelaşi timp, nu se putea să nu fie invidioase pe mine.

— După o vreme, am renunţat la mândrie şi i-am implorat pe unchiul Norfolk şi pe bunica să mi-l aducă pe Francis înapoi, căci era soţul meu, şi eram a lui trup şi suflet. Dar tot ce a făcut unchiul Norfolk a fost să-mi tragă o palmă peste faţă şi să-mi interzică să mai pomenesc vreodată despre jocul ăla de-a căsătoria, căci nu făcusem altceva decât să ne închipuim că am fi soţ şi soţie. Chiar şi aşa, nu trebuia să vorbesc niciodată despre asta, căci altfel, avea să mă strivească precum un gândac. Stăruia că nu se întâmplase niciodată nimic din ce-i spusesem, ci că era doar un vis, o prostie, o închipuire copilărească, şi că eu încă mai eram fecioară, şi o fată din familia Howard. Numele meu însemna totul, şi avea alte planuri pentru mine. Apoi a început să-mi vorbească despre mersul la curte. Când a murit verişoara mea

Anne, am plâns, pentru că am crezut că visul meu de a fi doamnă de onoare murise odată cu ea. Apoi unchiul Norfolk mi-a readus la viață această năzuință şi mi-a făgăduit că mă aştepta o partidă mult mai bună decât Francis Derham. Mi-a spus că trebuie să fiu fată bună şi să aştept răbdătoare să-mi vină vremea, căci norocul avea să-mi surâdă curând. Şi a avut dreptate.

— Şi iată-mă deci la curte, mi-a spus ea întinzând brațul ca să-mi arate încăperea fastuoasă în care se afla. Ca regină a Angliei, e drept, dar şi ca trofeu pentru un boşorog. Dar cel puțin îl am pe Tom, a rostit ea, tăvălindu-se pe pat şi oftând recunoscătoare cu gândul la Tom Culpepper. Şi el este al meu, iar eu sunt a lui…

— Nu! Nu! Nu! m-am revoltat eu, lovind cu pumnii în pat şi clătinând cu putere din cap. Tu eşti a regelui, Kat. Tu îi aparții lui, şi nu lui Thomas Culpepper! Te rog, ai grijă ce faci. Este o treabă serioasă asta, Kat!

— N-o să am aceeaşi soartă ca verişoara mea, Anne Boleyn, dacă de-asta ți-e frică, mi-a spus ea aruncându-şi încrezătoare buclele pe spate. Anne a pierit pentru că s-a stins şi iubirea lui Henric pentru ea, dar eu n-am să pățesc la fel! Henric mă iubeşte mai mult decât a iubit pe oricine altcineva până acum. Sunt „Roza lui fără spini”, aşa îmi spune!

— O rază fără spini e mai uşor de cules, m-am răstit eu, şi tu ai fost culeasă de prea multe ori, fata mea!

Mi-am închis ochii în încercarea de a mă stăpâni să nu urlu. A trebuit să mă aşez pe mâini ca să nu o plesnesc sau să o scutur tare. Era atât de tânără, atât de încrezătoare că totul avea să meargă cum voia ea. Nici măcar nu putea să-şi închipuie un viitor în care ochii regelui ar putea să se desprindă de pe ea şi să se oprească pe altcineva. De avea să-l dezamăgească şi să-i nască vreo fată, vreo lepădătură, să piardă sarcina sau să nu reuşească să zămislească deloc, atunci zilele aveau să-i fie numărate, la fel cum se întâmplase şi cu Anne Boleyn.

— Bărbații spun multe lucruri, Kat, am încercat eu din nou să o fac să priceapă. Trebuie să te cunoşti…

— Vrei să spui că regele e un mincinos, Jane? m-a întrebat ea cu aceeaşi răceală în glas care i se vedea şi în privire. Negi adevărul pe care toată lumea poate să-l vadă? Henric mă iubeşte! Chiar mă iubeşte!

— Kat, eşti de-a dreptul nesăbuită dacă îți închipui că iubirea pe care ți-o poartă regele te va salva, de se va afla vreodată de tine şi de Culpepper!

— Dar nu se va afla, dacă ne ajuți. Vai, spune că o vei face, Jane, te rog! mi-a spus ea, luându-mi rugătoare mâinile într-ale sale. Gândeşte-te doar pentru o clipă la tot ce trebuie să îndur, ce înseamnă, de fapt, să fiu iubită de rege!

A început apoi să-mi descrie nopțile petrecute în patul regelui, zugrăvindu-mi o imagine atât de cumplită în minte, încât am lăsat ca mila să-mi înăbuşe gândirea.

Mi-a povestit despre bila cu sânge de peşte pe care şi-o vârâse pe ascuns în păsărică lăsându-se pe vine deasupra oalei de noapte înainte să urce în marele său pat regal, în noaptea nunții, pentru a deveni „soția fecioară” pe care şi-o dorea Henric. Cât de mândru fusese a doua zi de acea pată roşiatică de pe aşternuturile imaculate!

Şi toate împreunările ce au urmat, când era nevoită să se cațăre şi să încalece acel munte de carne putregăioasă, căci Henric nu putea să stea deasupra ei pentru că ar fi făcut-o terci. Aşa că era nevoită să stea goală puşcă, cu coapsele atât de întinse, că puțin le mai lipsea să nu plesnească, zâmbitoare şi jucăuşă ca o pisicuță, aplecându-se înainte ca să-şi frece sfârcurile rozalii de pieptul lui sau să-şi mişte păsărică mică şi caldă înainte şi înapoi pe bărbăția lui, în încercarea de a o face să se ridice şi să intre în ea. Uneori i se ridica mădularul doar ca să se lase apoi când îi era lumea mai dragă, sau alteori avea să-şi verse sămânța înainte să apuce a intra în ea. În nopțile când membrul se încăpățâna să rămână

pleoştit, o trăgea pe Kat în sus, ca să i se aşeze pe faţă pentru a-i linge şi sorbi petalele trandafirii ale „Rozei sale fără spini”. Kat se ţinea strâns cu mâinile de tăblia patului şi plângea în tăcere de ruşine, şi de ceva chiar şi mai neliniştitor… din pricina scânteii lente şi adânci pe care o aprindea în ea limba grasă şi jilavă ca un melc a boşorogului ăluia, şerpuindu-i-se în părţile intime.

— Ştiu la ce te gândeşti, Jane. Că el este bătrân, iar eu sunt tânără, nu am nici măcar şaisprezece ani împliniţi, dar nu este ceva neobişnuit pentru oamenii din ziua de azi să ducă o viaţă lungă. Mulţi ajung chiar până la şaizeci sau şaptezeci de ani. Şi până când o să moară Henric, s-ar putea să îmbătrânesc şi eu, la rându-mi. Sau să mor chiar înaintea lui, ca Jane Seymour, după ce nasc. Ştiu că Henric mă iubeşte, Jane, da… Cu toţii ne dorim vreo formă sau alta de iubire, însă ceea ce primim nu este de-ajuns. Sunt tânără, Jane, şi vreau să trăiesc şi să mă bucur de viaţă cât încă mai pot, şi de fiecare clipă în parte! Şi am nevoie de iubire aşa cum florile au nevoie de lumina soarelui şi de apă ca să crească!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, atât de mişcată eram de necazul ei, de faptul că această făptură tânără, frumoasă şi plină de viaţă era nevoită să i se supună lui Henric în pat, căci, aşa cum o spunea foarte nimerit şi propriul ei motto, nu avea „altă vrere decât a lui”. Iar eu ştiam că aveam să o ajut, în pofida tuturor primejdiilor, căci ştiam mult prea bine ce însemna să trăieşti fără iubire.

— Trebuie să ai mare grijă însă, am stăruit eu. Dacă Culpepper te lasă grea…

— Atunci voi câştiga recunoştinţa veşnică a lui Henric pentru că i-am dăruit un băiat puternic şi zdravăn, plin de sănătate şi de vigoare, nu ca creatura aia palidă şi spălăcită pe care a primit-o de la Jane Seymour. Şi toată lumea ar fi mulţumită, căci eu l-aş avea pe Tom, Tom m-ar avea pe mine, iar Henric ar avea un fiu!

Înainte ca să mai pot spune ceva, am auzit o

ciocănitură în uşă.

— Deschide! m-a îndemnat Kat, uşuindu-mă de lângă ea şi sărind degrabă din pat ca să ajungă în faţa oglinzii, unde şi-a ciupit obrajii ca să le dea culoare şi şi-a şters urmele de lacrimi din ochi.

Tom Culpepper, strălucitor în veşmintele sale din catifea roşiatică cu mătase albă, a rămas uimit în prag, cu ochii larg deschişi şi gura căscată, la vederea lui Kat purtând bijuteriile regelui. A dat să facă un pas înainte, dar apoi a şovăit, făcând în schimb un pas înapoi.

— Intră, jupâne Culpepper, intră! a strigat Kat, aruncându-şi nerăbdătoare buclele pe spate. Nu mai pierde vremea la uşă! Intră şi spune-mi ce mai face soţul meu!

În timp ce el nu îndrăznea încă să treacă pragul, dezbătând, neîndoios, riscurile de a se încurca cu regina, Kat a dat fuga până la el şi l-a tras înăuntru, aşezându-l în aşa fel încât să stea cu spatele genunchilor lipiţi de pat.

— Acum, jupâne Culpepper, i-a spus ea, frecându-şi trupul gol de pieptul lui, ce-a mai făcut soţul meu astăzi?

Culpepper a deschis gura ca să-i răspundă, însă înainte ca să apuce să o facă, Kat i-a pus altă întrebare:

— Şi tu ce mai faci? şi, spunând acestea, l-a împins tare pe patul aflat în spatele lui.

Râzând încântată, Kat s-a aruncat asupra lui şi a început să-i smulgă hainele de pe el, smucind nerăbdătoare de legăturile îmbrăcămintii lui ca un copil care desface cu lăcomie un dar, în vreme ce Culpepper o implora să aibă grijă, căci nu putea fi văzut intrând cu hainele perfect aranjate şi ieşind cu ele zdrenţe.

— Ascultaţi-mă pe mine, le-am spus eu limpede şi răspicat înainte să trag uşa după mine, toate astea vor ieşi la iveală într-o zi!

Dar ei nu m-au luat în seamă, căci niciun avertisment, nu contează cât de serios, nu ar fi putut să le stângă văpaia pasiunii.

CAPITOLUL 40

În vara aceea, regele s-a hotărât să călătorească în provinciile din nordul regatului pentru a încerca să potolească spiritele de răscoală care se aprinseră acolo şi pentru a le-o prezenta oamenilor pe frumoasa lui regină. Era o întreprindere foarte anevoioasă, căci se adunaseră câteva mii de persoane care călătoreau cu ei, de la străjeri şi servitori, la doctori, spițeri, preoți, consiliul personal al regelui şi cea mai mare parte a curtenilor cu familiile şi servitorii lor, cu cai, trăsuri şi lectici, unii cu bagaje şi corturi unde să se poată adăposti în cazul în care nu ar fi încăput în conacele şi castelele unde avea să poposească alaiul regal, de vreme ce niciun oraş nu dispunea de suficiente hanuri sau case care să-i cuprindă pe toți.

La fiecare popas pe care îl făceam pe drum, fie el în Lincoln, Pontefract, York sau HulL, Kat mă trimitea să dibui toate scările sau ieşirile lăturalnice, care erau atât de valoroase pentru idila ei secretă.

Au fost mai multe momente când puțin ne-a mai lipsit să fim prinşi.

S-a întâmplat odată ca unul dintre paznici să dea peste o uşă lăsată descuiată, încuind-o repede la loc, însă aceasta era uşa ce ducea la o scară, iar în capătul acesteia se afla altă uşă, prin care Culpepper putea să ajungă în dormitorul lui Kat. Găsind uşa încuiată, Culpepper a fost nevoit să se lase pe vine în întuneric şi să încerce să forțeze încuietoarea, în vreme ce sluga lui făcea, agitată, de pază.

În altă ocazie, unele dintre doamnele care îşi petreceau ziua plimbându-se prin curte au văzut-o pe Kat la fereastră, aruncându-i nişte priviri atât de afectuoase lui Culpepper, pe care acesta i le întorcea cu aceeaşi ardoare, încât numai un prost s-ar fi îndoit că nu era ceva între ei.

În ziua următoare, au fost aproape să fie prinşi împerechindu-se în locul unde îşi făcea nevoile regina.

Uneori, Kat venea să se întâlnească cu Culpepper la mine în cameră. După ce regele se ducea la culcare, devreme, după cum îi era obiceiul acum, ea le spunea doamnelor sale că merge să-mi facă o vizită. Petrecea ceasuri pătimaşe şi lungi în patul meu, împerechindu-se fericită cu Culpepper, în vreme ce eu stăteam de pază lângă foc, încercând să-mi astup urechile ca să nu le mai aud gemetele de pasiune. Doamnele ei erau lăsate să aştepte două, trei sau chiar patru ore dimineața, moțăind uşor în scaun şi întrebându-se ce se întâmplase oare cu regina, de-i făcea vizite atât de lungi lui Lady Rochford, şi la ore atât de târzii.

Altă dată, când Kat se veselea cu Culpepper în propriul ei pat, regele a venit pe neaşteptate la uşa ei, căci se hotărâse brusc să-şi petreacă noaptea cu soția sa. Spre marea lui uimire, a găsit uşa încuiată. Cât de repede ne-am mai mişcat! Culpepper şi-a luat iute hainele şi a ieşit gonind pe uşa din spate, în vreme ce Kat se stropea cu apă şi parfum pe tot corpul, frecându-se temeinic între coapse şi trăgându-şi pe ea o cămaşă albă de noapte şi o bonetă modestă, asemenea celor purtate de Jane Seymour. În toată această vreme, eu îmi ceream iertare, bâlbâindu-mă, şi mânuiam cu stângăcie voită încuietoarea, pentru a descuia uşa.

Ajunşi la Pontefract, trecutul lui Kat s-a întors ca o nălucă să o bântuie, când Francis Derham a apărut din nou în viața ei.

Ar trebui să amintesc totuşi că, până acum, deja mai mulți dintre „prietenii vechi" ai lui Kat trecuseră pe la ea, precum Alice şi Anthony Restwold, Joan Bulmer, Kate Tilney, Margery Bennet şi Roger Damporte, asta doar ca să-i numesc pe câțiva. De când fusese numită regină şi până acum, toți au venit, într-un moment sau altul, pe la ea, ca să-şi verse oful, plângându-se de vreo căsnicie nefericită, de boală, de sărăcie, sau de cine ştie ce alt necaz, şi uneori chiar şi pentru mai mult de atât… făcând

anumite sugestii şi insinuări despre trecut, despre toate acele „vremuri bune” petrecute în Camera Slujitoarelor. Mă îndoiesc că regele ar fi găsit amuzante acele poveşti pe care le aveau de spus vechii prieteni ai lui Kat.

Şi acum a venit rândul lui Francis Derham să îi facă o vizită reginei, proaspăt venit de pe drum, îmbrăcat în haine din piele maronie prăfuită şi din pânză alburie.

Şi-a scos pălăria cu panaş alb din cap, învârtind-o maiestuos prin aer, şi a făcut o plecăciune adâncă înainte de a o azvârli până în cealaltă parte a camerei şi a închide uşa în urma lui, cu o lovitură de picior. În clipa următoare, se afla deja cu mâinile în jurul lui Katherine.

— Dă-mi drumul! a strigat ea, smucindu-se fără prea mare convingere.

— Cum aşa, doamnă, ce înseamnă asta? a strigat el vesel, zâmbind larg pentru a-şi arăta şiragul de dinți albi şi drepți din gură. Nu are voie omul să-şi sărute nevasta la întoarcerea dintr-o lungă călătorie?

— Nu-mi mai spune aşa! Nici măcar în glumă! Nu sunt nevasta ta şi nici n-am fost vreodată! a strigat Kat, aruncând priviri îngrijorate în jur, de teamă ca pereții să nu aibă urechi, ceea ce nu era imposibil, căci fiecare curte regală, chiar şi una aflată în mişcare, era plină de iscoade.

— Dar asta şi eşti, Kat, i-a spus Derham zâmbind şi dând să o ia iarăşi în brațe.

Katherine a fugit repede în colțul opus al camerei şi s-a ascuns după un scaun mare şi greu, pe care l-a folosit pe post de scut, lipindu-se cu spatele de perete.

— Nu mă atinge! Spune ce vrei, şi apoi piei din ochii mei şi nu mă mai sâcâi!

Buzele lui Derham s-au deschis într-un zâmbet drăcesc, ducând-se spre ea şi aşezându-se în genunchi pe scaun, ca să stea față în față cu ea.

— Ştii ce vreau, Kat, i-a spus el încet, întinzând mâna ca să se joace cu o buclă nărăvaşă care-i ieşise din boneta franțuzească. Să o țin din nou pe micuța mea Kat în

poală. Nu ți-ar plăcea asta, pisicuțo? Nu ți-ar plăcea să-ți bag mâna pe sub fustă cât te ghemuieşti mulțumită la mine în poală şi să-ți frec pisicuța dintre picioare până ce începi să torci?

— Nu! a strigat Kat, ducându-şi palmele la urechi. Nu! Nu mai spune asemenea lucruri! Refuz să te ascult!

— Dar înainte îți plăcea, pisicuțo, îți plăcea şi încă îți mai place. Ba chiar mai mult decât atât, a dat el din cap cu înțeles, îți şi doreşti asta, şi mă doreşti la fel, sau poate chiar mai tare, decât ai făcut-o vreodată înainte.

— Nu-i adevărat! Nu pot! Vai, de ce nu vrei să pleci şi să mă laşi în pace? a spus ea lovind cu picioarele în podea şi suspinând.

Ducându-şi mâna la față ca să-şi şteargă lacrimile, a atins cu degetele unul dintre cerceii mari din aur cu rubine care îi atârnau de urechiuşele ei mici. Erau nişte podoabe minunate, dar grele, care îi trăgeau atât de tare în jos lobii urechilor, încât i se înroşiseră şi i se umflaseră, însă o prindeau tare bine acele rubine care străluceau, aprinse, pe pielea ei albă, ca nişte picături de sânge cald, fapt pentru care Kat îndura bucuroasă durerea ce i-o pricinuiau. Acum era gata să renunțe la ei, scoțându-i din urechi cu degete tremurătoare şi desfăcându-le cu greu cârligele care îi țineau în loc.

— Poftim! i-a azvârlit ea în față.

— Na, na, na, păpuşă! a clătinat el din cap, punându-i cerceii la loc în mână şi strângându-i degetele în jurul lor. Nu vreau podoabele şi nici banii tăi. Vreau doar să fiu aproape de tine. Vreau să te privesc, draga mea soție, şi să ştiu că şi tu faci la fel, chiar dacă te prefaci că nu e aşa, şi mai vreau să ştiu că mă doreşti, oricât de mult ai tăgădui-o, la fel de tare pe cât te doresc eu; şi îmi doresc să ştiu că pisicuța aia mică dintre coapsele tale este caldă şi udă leoarcă de dorință.

Kat a închis ochii şi s-a sprijinit, sfârşită, de perete. Atunci, fără să şovăie o clipă, Derham a şi profitat de ocazie, ocolind scaunul, apucând-o de talie şi trăgând-o

ca să i se aşeze în poală. A sărutat-o lung şi apăsat, strivindu-i buzele tremurătoare şi roşii precum cireşele coapte şi rochia de catifea de pe ea.

Kat a izbucnit în lacrimi şi şi-a îngropat faţa în umărul lui, lăsându-se grea în braţele lui Derham.

Când lacrimile au încetat în sfârşit să mai curgă, Kat s-a tras la o parte de lângă el şi s-a ridicat, clătinându-se, în picioare.

— Dacă te numesc secretarul meu personal, te vei mulţumi cu asta? l-a întrebat.

— Da, atâta vreme cât trăieşte Maiestatea Sa, căci odată ce va trece în nefiinţă, am să iau înapoi ceea ce este al meu de drept, i-a răspuns el, mergând să-şi culeagă pălăria cu panaş de pe jos. Ei bine, nevastă, a continuat, întorcându-se lângă ea şi zâmbindu-i drăceşte, cu mâinile în şolduri şi cu picioarele depărtate, sărută-ţi bărbatul, şi te las!

— Nu! i-a zis ea cu încăpăţânare, întorcându-i spatele.

— Sărută-mă! a stăruit Derham, apucând-o de talie şi trăgând-o înapoi în braţele sale. I-a ridicat apoi fustele din catifea şi satin, făcându-le să foşnească, şi a dat să-şi ducă mâna între coapsele ei.

Kat s-a tras la o parte atât de brusc, încât s-a împiedicat şi a căzut lată pe podea, într-o poziţie pe care mulţi bărbaţi ar fi luat-o repede ca pe o invitaţie.

Râzând, Derham i-a arătat degetele ce luceau de la umezeala poftei ei femeieşti şi le-a dus apoi încet la gură, lingându-le unul câte unul, fără să-şi dezlipească o clipă privirea de pe chipul ei pătat de lacrimi. Apoi a făcut o plecăciune adâncă, şi-a pus pălăria pe cap şi s-a îndreptat spre uşă.

— Francis! l-a strigat ea, rezemându-se în coate, cu picioarele larg desfăcute. Dacă vei încerca vreodată să foloseşti trecutul împotriva mea, îţi făgăduiesc că vei avea de suferit pentru asta!

Vocea ei părea atât de copilăroasă, de bosumflată şi de tremurată când a rostit această ameninţare, încât avea

mai puțină greutate decât o pană.

— Sunt convins că voi suferi, pisicuțo, a chicotit el deschizând larg ușa. Sunt convins că voi suferi, la fel cum suferi şi tu acum!

Imediat după ce a închis ușa în urma lui, Kat a sărit în picioare şi s-a aruncat în brațele mele. În vreme ce îmi umplea umărul de lacrimi, îi simțeam inimioara bătându-i cu putere în piept, şi, cu toate că îmi venea să urlu: „Fată proastă ce eşti!", să-i trag o palmă şi să o scutur bine pentru că a primit înapoi în viața ei un bărbat atât de primejdios, cu toate secretele lui nenorocite, totuşi nu m-am îndurat să o fac. Nu m-am îndurat să ridic vocea sau mâna la ea. Tot ce puteam face era să o țin strâns în brațe şi să încerc să o liniştesc pe fetița asta, care, oricât de multe cusururi ar fi avut, încă mai era, în pofida a tot ceea ce făcuse, fata mea de suflet. De ce trebuia eu oare să-i iubesc mereu numai pe cei care nu mă iubeau?

În noaptea aceea, în vreme ce ploaia de afară cădea uşor pe acoperişul roşu de țiglă, Kat şi Tom Culpepper stăteau amândoi goi, cu picioarele încrucişate, în patul ei, înfruptându-se cu lăcomie din nişte plăcinte cu carne şi lingându-şi degetele unsuroase.

Eu eram aşezată lângă foc, încercând din răsputeri să nu observ ceea ce se petrecea în pat, căci Kat nu voia să mă lase să ies din cameră, când stăteau aşa împreună. Mă întrebam uneori dacă avea vreo plăcere crudă să mă silească să stau, să mă silească să o privesc cum îşi arată trupul ei tânăr şi frumos şi cum se înfiorează la atingerea iubitului ei, ştiind în toată această vreme că niciun bărbat nu m-a iubit vreodată sau n-a tânjit după mine aşa cum o doreau alții pe ea. Katherine nu făcea decât să-mi amintească necontenit că cea mai mare pedeapsă pentru tot este să tânjeşti după iubire, fără a avea parte de ea vreodată.

Când Kat a luat o altă muşcătură din plăcintă, lăsând să i se prelingă sucurile calde pe bărbie în jos şi până la

despărțitura dintre sâni, Culpepper s-a aplecat spre ea ca să i le lingă.

Uşa s-a deschis brusc, şi am rămas toți trei mult prea uimiți, şi de-a dreptul înmărmuriți, ca să ne mai putem mişca sau vorbi.

Din fericire, nu era regele, ci Francis Derham, care venise în vizită la femeia pe care o socotea a fi nevasta lui, aducându-i o sticlă de vin şi un coş plin cu căpşune, de dragul vremurilor apuse.

— Ei bine, doamnă, a rostit el încruntat şi rece. Văd că nu îi eşti credincioasă nici unuia din soții tăi! Spunând acestea, s-a întors pe călcâie şi a trântit uşa în urma lui.

Culpepper s-a întors întrebător către Kat, care s-a întins pe mijlocul patului, strângându-şi genunchii la piept şi încovrigându-se, fără să scoată un cuvânt.

I-a cerut să-i explice, dar când a văzut că nu face decât să stea acolo, mută şi fără nicio reacție, s-a ridicat şi a început să-şi pună hainele pe el.

— Prea bine, Kat, când te vei hotărî pe care din noi îl doreşti cu adevărat, te rog, fii bună şi anunță-mă şi pe mine, s-a răstit el la ea şi a ieşit apoi mânios din cameră, trântind uşa după el.

— Vai, draga mea fetiță, sărmana mea fetiță! am strigat eu mergând numaidecât la ea, şi, încovrigându-mi trupul în jurul ei, am strâns-o tare în brațe.

Însă Kat zăcea pur şi simplu, tăcută, în pat, sugându-şi degetul.

CAPITOLUL 41

Aşa cum cred că bine aţi ghicit până acum, scriu aceste rânduri din temniţa întunecată şi rece în care mă aflu, în inima Turnului Londrei, căci tot acel adevăr mizerabil a ieşit, până la urmă, la iveală, aşa cum se întâmplă de fiecare dată.

Mary Lascelles, „mironosiţa" şi acritura aceea cucernică, care era atât de potrivnică tuturor acelor nopţi de desfrâu petrecute în Camera Slujitoarelor, i-a povestit totul fratelui său la fel de cucernic ca ea, iar acesta a insistat că era de datoria ei de bună creştină să mărturisească tot ceea ce ştia autorităţilor, aşa că i-a aranjat o întrevedere cu arhiepiscopul Cranmer.

Caraghios era însă faptul că, tocmai în acele clipe, Henric stătea îngenuncheat la altar în capela regală, unde se adunase toată curtea pentru slujba de mulţumire în cinstea acelei „comori" de femeie care era regina Katherine.

Îmbrăcată în atlaz alb cu mărgăritare, Katherine stătea senină şi îl asculta pe rege cântându-i imnuri de slavă, ţinându-şi cu smerenie privirea în pământ şi mâinile unite cucernic în poală. Nimic din înfăţişarea ei nu trăda faptul că era o desfrânată adulteră care avea să fie descoperită în curând, ci chiar părea întruchiparea soţiei desăvârşite, aşa cum o zugrăveau cuvintele lui Henric.

Când Cranmer şi-a strâns destul curaj în acea după-amiază ca să se prezinte în audienţă la rege, Henric a refuzat să îl creadă, susţinând că toate aceste învinuiri care i se aduceau reginei nu erau altceva decât nişte bârfe josnice şi false, nişte minciuni născute din răzbunare şi gelozie, în încercarea de a-i mânji bunul nume. Dar, mereu prevăzător, a poruncit ca soţia lui să fie reţinută în apartamentele ei până la încheierea cercetărilor care ar fi putut să-i spele onoarea, însărcinându-l pe Cranmer să se ocupe imediat de asta, pentru ca draga lui Katherine

să nu sufere prea tare din pricina acelei sihăstrii silite.

— Nu e ea oare „Roza mea fără spini”? l-a tot întrebat el pe Cranmer, ca şi cum ar fi avut nevoie să se încredinţeze şi mai tare că aşa era.

Cranmer s-a ghemuit ca un câine bătut înaintea stăpânului său regal şi i-a spus cu sfiiciune:

— Aşa nădăjduiesc şi eu, Sire, aşa nădăjduiesc şi eu, înainte de a-şi lua la revedere cu o plecăciune şi a merge degrabă să-l caute pe Norfolk.

Între timp, în apartamentele ei, Kat, care părea fără nicio grijă pe lumea asta, se veselea şi benchetuia de zor, aducând muzicanţii să-i cânte şi dansând cu doamnele ei, ca un stol de păsări colorate ce se învârteau şi se unduiau în rochiile lor strălucitoare şi minunate, cu fustele ce li se ridicau în valuri foşnitoare, râzând şi pălăvrăgind de zor când îşi schimbau partenerii şi se ţineau de mână.

Muzica s-a oprit brusc când Cranmer a păşit în încăpere în veşmintele lui purpurii, cu o expresie sumbră şi solemnă pe chip, alături de ducele de Norfolk, a cărui faţă subţire şi trasă prevestea furtuna care avea să vină, fiind urmaţi de patru străjeri.

Muzicanţii şi-au pus iute instrumentele deoparte şi au căzut în genunchi, în vreme ce doamnele s-au coborât în plecăciuni adânci. Katherine a fost singura care a rămas în picioare, ca o lumânare albă înconjurată de o cunună de flori colorate.

— Nu mai e vremea de dansat, a anunţat Cranmer tânguios.

— Lady Rochford, vă rog să rămâneţi cu noi, a rostit Norfolk. Voi, toate celelalte, aşteptaţi-mă în camera alăturată.

Auzind acestea, au ieşit toate încolonate şi complet încurcate. Când s-a închis uşa în urma lor, Norfolk s-a îndreptat cu hotărâre spre Katherine, cu faţa dură ca piatra, la fel ca inima lui.

— Vai, vai, vai, curvă mică ce eşti! i-a spus el,

clătinându-şi capul şi ridicând apoi iute mâna ca să-i plesnească o palmă usturătoare peste obraz. Mă întreb dacă a mai existat oare vreodată pe lumea asta un bărbat cu nişte nepoate mai nenorocite ca ale mele. Verişoara ta, Anne Boleyn, n-a reuşit să mă tragă în jos după ea, şi nici tu nu ai s-o faci! Regele este în capelă acum, plângând şi jelindu-se de necazul ce s-a abătut asupra lui, iar eu voi merge să îl liniştesc. Mă voi târî pe lângă el în patru labe şi îl voi implora să mă ierte, spunându-i că ar trebui să fii arsă de vie, pentru că nu eşti altceva decât o boarfă mizerabilă şi ordinară! Şi că mi-ar face mare plăcere să fiu eu cel care să aprindă focul!

Am simțit cum se învârte camera în jurul meu. Genunchii au început să mi se înmoaie şi să-mi tremure atât de tare, încât a trebuit să mă țin strâns de polița de deasupra căminului, ca să nu mă prăbuşesc la pământ.

Am văzut cum se scurgea toată culoarea de pe chipul lui Katherine până când, în afară de dâra roşie de pe obraz, lăsată de palma lui Norfolk, a ajuns la fel de palidă ca o statuie din marmură. Apoi a început să scoată nişte urlete puternice, lungi şi tânguitoare. Cranmer a tresărit de uimire, iar Norfolk i-a poruncit răstit să înceteze. Dar Kat, stând acolo în picioare, la fel de albă la față ca rochia de pe ea, se uita pierdută prin ei, ca şi cum groaza îi răpise vederea, şi umplea aerul cu țipetele ei de jale.

Deşi abia dacă îmi mai simțeam picioarele, şi vederea începuse să mi se întunece amenințător, mi-am luat avânt de lângă cămin şi m-am îndreptat împleticindu-mă spre ea.

— Acum e şansa ta, Kat! am țipat înainte să mă lase genunchii şi să mă prăbuşesc la pământ. Fugi la Henric, Kat! Este singura ta cale de scăpare! Fugi!

Vorbele mele au pătruns cumva prin acel zid al groazei care o înconjura, aşa că şi-a ridicat fustele şi a luat-o la fugă, încercând să lase străjerii în urmă. Când Cranmer a dat să se aşeze în uşă ca să-i blocheze ieşirea, Kat şi-a coborât capul şi s-a năpustit direct asupra lui,

împungându-l ca un țap în stomac.

A fugit aşa pe hol, strigând numele lui Henric din toți rărunchii, cu străjerii în urma ei, încercând să o prindă. Ajunsă în fața capelei, s-a împins cu toată forța în uşi, bătând în ele cu pumnii până au început să i se umple de sânge.

În capelă, Henric stătea singur în banca lui, cu capul plecat, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe fălcile lui roze şi tremurânde. Prin uşile grele ale capelei, Katherine l-a auzit cum le-a poruncit muzicanților şi corului să cânte.

— Mai tare! a țipat la ei. Mai tare!

Kat s-a prăbuşit atunci la podea cu ochii plini de lacrimi, sprijinindu-se de uşă şi bătând vlăguită cu palma în ea, rugându-l să o asculte. Dar Henric a ales să nu o facă, înăbuşindu-i țipetele cu muzica răsunătoare pe care o pornise voit în jurul său.

Soarta îi era acum pecetluită. Străjerii au ajuns numaidecât la ea, apucând-o de mâini şi trăgând-o în sus, pentru a o conduce înapoi în apartamentele ei, unde şi avea să rămână pentru moment, păzită tot timpul de unul dintre ei.

— Dați-mi drumul! Eu sunt regina! Vă poruncesc să mă eliberați chiar în clipa asta, brutelor ce sunteți! Sunt regina! țipa ea cu voce copilăroasă şi îmbufnată, încercând să se smucească din prinsoarea lor. Au fost nevoiți, în cele din urmă, să o târască după ei înapoi în cameră, fără ca ea să-şi oprească loviturile din picioare şi țipetele. În toată acea luptă, boneta franțuzească i-a căzut de pe cap, scoțându-i la iveală buclele castanii, ce i s-au revărsat pe spate. Avea rochia ruptă şi, în încercarea de a-şi încetini înaintarea cu călcâiele, şi-a pierdut ambii pantofiori din atlaz alb cam pe la jumătatea drumului între apartamentele ei şi capela regală, ca mărturie tăcută a țipetelor ei nebuneşti şi zadarnice de milostivire.

— Când va afla regele cum v-ați purtat cu mine, o să pună să fiți fripți în ulei încins pentru că ați cutezat să puneți mâinile pe mine! i-a amenințat ea. Dați-mi

drumul! Eu sunt regina! Eu sunt regina! le spunea printre suspinele de jale, după ce au aruncat-o înapoi în cameră, unde a continuat să plângă lângă mine, pe podea.

S-a auzit atunci uşa închizându-se cu o bufnitură, şi apoi zăngănitul halebardelor, în vreme ce străjerii îşi ocupau poziţiile afară, lângă uşă, interzicând intrarea sau ieşirea oricui, fără voie.

În camera alăturată, Cranmer şi Norfolk începuseră deja să vorbească cu doamnele de onoare ale lui Kat, în încercarea de a afla cât de multe ştiau despre învinuirile ce i se aduceau reginei, cum că ar fi dus un trai uşuratic şi desfrânat, şi toţi cei care ştiau ceva despre asta erau îndemnaţi să iasă în faţă, căci de nu, fapta lor avea să fie înţeleasă drept tăinuire şi socotită un act de trădare.

Când Norfolk a ieşit de acolo, Kat l-a apucat de gleznă şi i-a strigat:

— Unchiule, te rog, ajută-mă!

— Dă-mi drumul, stricato! s-a răstit el, lovind din picior ca să se elibereze.

Apoi, Kat s-a agăţat de veşmintele lui Cranmer, implorând şi strigând:

— Aveţi milă de mine, căci nu sunt decât o fătucă tânără şi nesăbuită!

— Ştiu că asta eşti! s-a oprit Cranmer ca să se uite în jos la ea, serios şi blând, şi am să-i reamintesc lucrul acesta regelui! Spunând acestea, dus a fost şi el.

— Lady Rochford! a strigat Norfolk poruncitor din uşă. Haide! m-a chemat el, ca pe un câine.

Kat s-a ridicat cu greu în genunchi, dar a alunecat pe fustele din atlaz şi le-a rupt din talie, căzând şi izbindu-se cu bărbia de podea, înainte să izbutească, în sfârşit, a se ridica în picioare. S-a aruncat în braţele mele şi şi-a îngropat faţa în umărul meu.

— Dacă aud vreo vorbă despre Culpepper, am să neg totul, mi-a şoptit ea, şi te implor să faci şi tu la fel!

Înainte să răspund, unul dintre străjeri m-a şi apucat

de braț.

Apoi, Kat a căzut din nou plângând pe podea, însă, pe când dădeam să ies, m-a apucat din nou de fustă şi m-a rugat pe un ton tânguitor:

— Făgăduieşte-mi, Jane! Făgăduieşte-mi!

Nu puteam să fac asta, aşa că nici nu am făcut-o, ci mi-am eliberat fusta, în schimb, şi m-am lăsat condusă oriunde aveau de gând să mă ducă.

Urmau să treacă mai bine de trei luni până să o văd din nou pe Kat.

Am fost dusă în Turnul Londrei, unde mi-am ocupat locul în Turnul Beauchamp, în aceeaşi temniță în care îşi petrecuse George ultimele zile din viață. Iar asta mi s-a părut ca o alinare, întrucât mi-a fost mai uşor aşa să mă prefac că încă mai era cu mine. Prezența lui îmi înfiora şi îmi cutremura tot trupul, alungându-mi toată teama din suflet şi făcându-mă să mă simt din nou vie. Am început să mă plimb prin temniță, atingând cu degetele zidurile reci din piatră, ştiind că şi mâinile lui au trecut pe acolo cândva. M-am simțit ca într-o vrajă, până când am dat de nişte urme mai adânci în perete. Cercetându-le cu degetele, am aflat că nu erau nişte simple găuri sau metehne ale pietrei, ci mai degrabă nişte scobituri făcute de mâna omului.

Am bătut cu pumnii în uşa temniței şi am strigat după jupânul Kingston, implorându-l, când a venit, să lumineze cu făclia locul cu pricina şi să mă lase să văd ce era acolo.

— Ah, mi-a spus el făcându-mi voia. Este şoimul Annei Boleyn. L-a scobit soțul tău când… aştepta.

Şi, aşa cum spusese jupânul Kingston, mi-a apărut în față stema ei, cioplită, stângace şi la repezeală, în piatră de cineva care ştia că nu mai are prea mult timp de trăit. Dar, apropiindu-mă şi mai tare, am observat câteva deosebiri. Această versiune a şoimului Annei nu purta nicio coroană pe cap şi nu ținea niciun sceptru în mână,

căci, asemenea Annei, i se retrăseseră însemnele regale.

L-am pipăit atunci afectuos cu degetele, căci fusese cioplit de mâna lui George, doar ca să ating ceea ce atinsese şi el mai înainte.

— S-a gândit la ea până în ultima clipă, şi-a amintit jupânul Kingston stând lângă mine, cu privirea ațintită asupra scobiturii din perete.

Am dat din cap cu lacrimi în ochi, încercând din răsputeri să îmi înghit nodul pe care îl aveam în gât.

— O iubea mai mult decât viața însăşi, am spus eu în şoaptă, cu vocea sugrumată şi plină de amărăciune.

— Într-adevăr, a încuviințat jupânul Kingston, privindu-mă cu atenție şi temându-se, neîndoios, că aş putea să îmi ies din minți în orice clipă. Devotamentul pe care l-au avut unul față de celălalt a fost fără seamăn.

N-a trecut mult până să fiu luată din temniță şi dusă pentru a fi interogată de Norfolk şi de Cranmer.

Pentru a doua oară în viață, am trădat pe cineva pe care iubeam.

În clipa în care uşa s-a deschis înaintea mea, am alergat înăuntru şi m-am aruncat la picioarele lui Norfolk.

— Nu îngăduiți ca fărădelegile ei să mă atingă şi pe mine! Sunt nevinovată, vă jur!

Norfolk s-a uitat rece în jos la mine şi mi-a spus:

— N-ai fost niciodată nevinovată, Lady Rochford!

— Ba sunt! am stăruit eu. Am făcut doar ceea ce mi-a poruncit regina, deşi am încercat să o avertizez şi să o rog necontenit să se oprească din ceea ce făcea. Eu sunt slujitoarea credincioasă a regelui! Am vrut să-i spun, vă jur, dar o iubea atât de tare, încât nu m-am putut îndura să-i frâng inima!

Brusc, am auzit un râset, râsetul ei, şi l-am recunoscut de îndată. Şi am văzut-o acolo, limpede ca lumina zilei, pe Anne Boleyn, în rochia ei din catifea neagră cu mărgăritarele în jurul gâtului. Nu era nicio nălucă înceţoşată şi diafană, ci era la fel de reală şi de vie ca o femeie în carne şi oase! Dar eu eram singura care o putea

vedea, deşi, când a mers să se aşeze în spatele scaunului lui Cranmer şi să-i pună o mână pe umăr, l-am văzut înfiorându-se puternic şi poruncind să se mai arunce încă un buştean pe foc.

— Credincioasă? s-a auzit vocea neîncrezătoare a Annei. Tu? Mă îndoiesc că ştii măcar înțelesul acestui cuvânt!

— Taci din gură! Taci din gură! Taci din gură! am țipat eu, ducându-mi palmele la urechi, lovind cu picioarele în podea şi învârtindu-mă nebuneşte.

Cranmer şi-a dres atunci vocea, nelinişti t.

— Lady Rochford? Sunteți bine?

— Sunt credincioasă, chiar sunt! am strigat.

— Nu, Jane, cineva mai laş ca tine nu există pe fața pământului, a stăruit Anne. Şi nu eşti doar laşă, ci mai dai şi bir cu fugiții. Ai spune orice ca să-ți salvezi pielea. Chiar nu ai învățat nimic de la mine şi de la George? m-a întrebat ea oftând şi clătinând din cap cu tristețe, pentru a-şi răspunde apoi singură la întrebare. Nici tu şi nici micuța mea verişoară Katherine nu ați luat exemplu de la noi. George ştie cum să fie devotat până în ultima clipă, Jane, dar tu nu, tu nu.

Am țipat şi m-am aruncat înainte, uitându-mă fix la ea de pe cealaltă parte a mesei ce ne despărțea.

— Devotată ție, vrei să spui! George te-a iubit pe tine cel mai tare, aşa a fost dintotdeauna! De-asta pe mine nu m-a iubit niciodată. Mi-ai furat iubirea ce mi se cuvenea! Nu era el oare soțul meu? Nu eram eu oare soția lui? Iubirea lui era a mea de drept. Dar a trebuit să te bagi tu între noi. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vii aici să mă tulburi şi să mă zăpăceşti când trebuie să dau socoteală de faptele mele înaintea oamenilor ăstora? Trebuie să-i conving de nevinovăția mea! Kat este vinovată, însă eu nu sunt! Ea este vinovată, întocmai cum ai fost şi tu! Dar măcar ea nu mi l-a luat pe George de lângă mine, ci doar i-a rănit orgoliul unui bărbat mult prea umflat în pene! Ce târfuliță mică e ea, mereu

despuiată, plimbându-se țanțoşă şi mângâindu-şi trupul, jucându-se cu sânii şi cu păsărica ei, silindu-mă să stau în aceeaşi încăpere cu ea în timp ce îşi făcea de cap cu Culpepper, doar ca să mă întărâte şi să îmi amintească că nimeni nu m-a dorit vreodată aşa cum o doreau bărbaţii pe ea, şi nici nu mă va dori cândva! Până şi Culpepper încerca să mă întărâte! Odată, când aţipisem lângă foc, m-am trezit că mă ciupea de sfârc, răsucindu-mi-l cu putere prin rochie. Şi când am sărit speriată în picioare, a râs de mine şi m-a întrebat când m-a atins ultima oară vreun bărbat. Atunci, văzând că am început să roşesc, el a râs şi mi-a spus că nu e nevoie să-i mulţumesc! Chiar şi când eram tânără, nu am avut nici măcar o fărâmă din frumuseţea cu care a înzestrat-o Dumnezeu pe târfuliţa asta mică, şi nici tu. Dar tu aveai alte talente! Tu reuşeai să vrăjeşti bărbaţii făcându-i să creadă că eşti frumoasă, făcându-i să ţi se arunce la picioare şi să-ţi făgăduiască iubirea şi închinarea lor veşnică, şi doar puritatea lui Jane Seymour, Dumnezeu să o aibă în pază, a putut să rupă vraja!

Am rămas apoi fără suflare, gâfâind vlăguită, şi m-am sprijinit moleşită de speteaza scaunului.

Norfolk şi Cranmer se uitau pur şi simplu la mine, primul, deosebit de calm, pe când celălalt îşi muşca nervos buza de jos şi devenea tot mai neliniştit, cu fiecare clipă care trecea. Năluca Annei Boleyn şi-a aruncat capul pe spate şi a izbucnit într-un râset lung şi însufleţit.

— Ai face bine să nu mai zici nimic, Jane, m-a sfătuit ea. Uite în ce stare l-ai adus pe sărmanul Cranmer, cu toate istorisirile tale îndrăzneţe.

Auzind acestea, m-am aruncat furioasă peste masă, răsturnând călimări de cerneală şi împrăştiind hârtii şi condeie peste tot prin jur.

— Te omor! am strigat eu atât de tare, de am simţit că mi se sfâşie gâtul pe interior.

Cranmer a sărit în picioare, trântind scaunul pe podea, şi a luat-o la fugă, strigând după străjeri şi după jupânul

Kingston.

Norfolk s-a dat, pur şi simplu, mai în spate şi a continuat să mă privească netulburat. Omul acela chiar nu avea sânge în vene, ci apă rece ca gheața.

— Sărmană Jane! mi-a spus ea râzând. Nu ai cum să mă omori. Ai uitat că sunt deja moartă? Şi, ca să-mi reamintească, şi-a dus mâna l-a cap şi şi l-a desprins de corp.

Când au venit să mă ia, mi-am plecat capul şi am început să plâng.

— S-a ajuns aici numai din pricina fetişcanei ăleia nesăbuite şi destrăbălate!

— Nu, Jane, a apărut Anne lângă mine, cu capul înapoi la locul lui, ca şi cum n-ar fi fost retezat niciodată. Dreptatea te-a adus aici.

Am scos un strigăt ascuțit şi m-am eliberat din prinsoarea străjerilor, alergând orbeşte pe coridoarele întunecoase, țipând, implorându-i să-mi dea drumul, să mă trimită la altă închisoare, oriunde altundeva unde să nu mă poată ajunge fantoma Annei Boleyn.

Dar, desigur, n-au luat în seamă aiurelile mele şi m-au aruncat înapoi în temnița mea.

Am rămas lângă uşă, ascultând clănțăniturile şi scârțâiturile încuietorilor vechi şi grele, şi paşii jupânului Kingston răsunând pe dalele de piatră, şi zăngănitul cheilor sale de la curea, pe măsură ce se îndepărta.

Când m-am întors cu spatele la uşă, ea era chiar acolo, în spatele meu. M-am împiedicat şi am căzut tocmai în urma fantomei ei. Am simțit ca şi cum o mie de cuțite, cu lame reci şi tăioase, mă împungeau din toate părțile.

Cu pielea toată vineție şi cu trupul tremurându-mi incontrolabil, am simțit o răceală pătrunzându-mi în oase cum nu mi-a fost dat să mai încerc vreodată, şi m-am prăbuşit țipând pe podea. Oricât de tare aş fi încercat, nu puteam să-mi opresc membrele din zvârcoleala şi smuciturile în care se porniseră. Zăceam acolo pe podeaua rece, smucindu-mă şi tremurând neputincioasă,

în chinuri groaznice, şi nu puteam face nimic decât să aştept să înceteze sau să îmi audă cineva țipetele.

Am auzit voci apropiindu-se şi oameni alergând, urmate de zăngănitul cheilor şi al încuietorii. Şi apoi, slavă Domnului, jupânul Kingston a intrat repede pe uşa larg deschisă.

Am zâmbit recunoscătoare, cu buzele vineții şi dinții clănțănindu-mi atât de puternic, că le-am simțit marginile spărgându-mi-se în gură, în vreme ce trupul începea să mi se liniştească, şi apoi totul s-a făcut negru dinaintea ochilor.

Au încercat să mă readucă în simțiri cu tot felul de leacuri şi de tratamente care să mă facă să scot afară toți demonii din mine, însă nu au reuşit decât să-i împingă şi mai tare înăuntru.

Mi-au răsucit sfârcurile cu cleşti fierbinți şi mi-au învelit trupul în cearşafuri reci şi umede, m-au aruncat în măruntaiele întunecoase şi jilave ale Turnului, unde să nu-mi poată auzi nimeni țipetele. Mi-au pus lipitori pe sâni şi între picioare, lăsându-le să-mi sugă sângele până mi s-au umflat ca nişte bile negre şi lucioase pe labii, şi apoi le-au smuls şi mi-au presărat sare pe răni.

Şi totuşi, fantoma Annei Boleyn tot nu voia să dispară, ba mai rău, au început să apară şi alte fantome în jurul ei. Francis Weston, Henry Norris, William Brereton şi George, dragul meu George! M-au încercuit cu toții, reci şi nepăsători, luând parte la suferințele mele. „Cine seamănă vânt culege furtună", îmi aminteau ei întruna.

Zăcând acolo, nenorocită şi în dureri sfâşietoare, tremurând, goală şi umilită, l-am auzit pe jupânul Kingston sfădindu-se cu medicul personal al regelui, doctorul Wendy, care îl înlocuise pe doctorul Butts.

— Maiestatea Sa doreşte ca ea să-şi recapete cât mai repede simțurile, ca să o poată supune cât mai degrabă la pedeapsa cu moartea şi pentru a face din ea un exemplu şi un avertisment pentru ceilalți, i-a explicat doctorul

Wendy.

Când totuşi nu mi-am intrat în simțiri destul de repede cât să le fac jocul, Henric a creat, pur şi simplu, o nouă lege, prin care permitea ca pedeapsa osândiților la moarte să poată fi dusă la bun sfârşit când era vorba de smintiți găsiți vinovați de trădare. Ăsta era felul în care mă răsplătea pentru tot ceea ce făcusem pentru el. Doar îl ajutasem să scape de drăcoaica aia! Cum a putut el oare să uite atât de uşor?

CAPITOLUL 42

Cranmer şi Norfolk m-au interogat de mai multe ori. Uneori nu făceam decât să îngaim vorbe fără sens, alteori scoteam țipete isterice şi mă smuceam dintr-o parte în alta, într-o stare de delir sălbatic. Şi mai existau şi clipe când vălul nebuniei era dat la o parte şi le spuneam totul, totul despre secretele lui Kat, fiecare taină pe care mi-o dezvăluise, şi pe care am spus-o şi eu mai departe, cu neruşinare.

Dar nu vă grăbiți prea tare să mă judecați. În acest punct al istorisirii mele mizerabile, deja ne-am arătat cu toții adevărata fire, am încercat cu toții să ne salvăm pielea pe spinarea prietenilor, iubiților şi rudelor noastre. Cu toții am tăgăduit că am fi vinovați de ceva şi am arătat cu degetul spre alții. Şi orice învoială ar fi existat între Kat, Culpepper şi mine, s-a pierdut în negura nopții şi a temnițelor.

Când a venit rândul ei să fie interogată, Kat s-a ploconit înaintea anchetatorilor plângând şi cerând îndurare, încercând să pună faptele comise pe seama tinereții şi a creşterii desfrânate pe care o primise. Bunica ei, ducesa văduvă de Norfolk, nu reuşise să-i ofere călăuzirea necesară acestei fete slabe de înger care fusese lăsată în grija ei, şi ea, nu Katherine, ar fi trebuit să dea socoteală pentru asta.

Francis Derham era un flăcău răzvrătit şi chipeş, precum şi un om al dracului de fermecător – toată lumea, până şi el însuşi, era de acord cu asta –, dar nici măcar pentru a-şi salva viața, Kat nu a izbutit să ofere o singură versiune a aceleiaşi poveşti. La început, a susținut că nu a existat niciodată nimic între ei. Apoi a început să țipe şi să-l numească pe Derham un monstru care s-a băgat cu sila în patul ei neprihănit şi i-a furat fecioria. După aceea, a recunoscut că s-au culcat împreună ca soț şi soție mai bine de o sută de nopți la rând. Cu toate acestea,

prostuță cum era, a reuşit să-i inspire milă până şi lui Cranmer, care i-a tot repetat răbdător şi i-a explicat în nenumărate rânduri că, dacă avea să mărturisească existența unei învoieli între ea şi Derham, sau orice formă de căsătorie neoficială, atunci, în ochii legii, aceasta ar fi fost socotită drept o căsătorie reală; astfel, ea nu ar mai fi putut fi învinuită de adulter şi de trădare, întrucât însemna că nu a fost niciodată soția regelui. Cu toate astea, Kat stăruia să susțină că faptul de a-şi fi spus unul altuia „soț" şi „soție" era doar o simplă joacă.

Şi, când a apărut chestiunea legată de Culpepper, Kat şi-a îndreptat degetul acuzator înspre mine. Da, înspre mine!

— Lady Rochford, a spus ea, a fost cea care a pornit toată această nebunie!

Sărmanul jupân Culpepper, susținea ea, a fost lovit de săgeata lui Cupidon la vederea ei, iar eu, stăruind pe lângă ea că el ar fi suferit şi s-ar fi topit din dragoste pentru ea, am sâcâit-o zi şi noapte cu asta, până când ea, din bunătatea inimii ei, a încuviințat să se întâlnească cu el. Dar zvonurile care se iscaseră nu aveau niciun sâmbure de adevăr, căci nu au fost niciodată mai mult decât nişte buni prieteni, care cochetau şi se tachinau foarte puțin, într-o manieră curtenitoare şi galantă.

Povestea suna cu totul altfel din gura jupânului Culpepper. Regina, susținea el, l-a căutat fără încetare. L-a umplut de daruri prețioase, broşe, inele, lanțuri de aur şi pălării de catifea, şi, o dată, i-a oferit chiar şi un scaun de valoare. Când i s-a cotrobăit prin camere, a fost găsită o scrisoare în care Kat declara următoarele: „Mi se frânge inima la gândul că nu pot fi mereu alături de tine", semnându-se, „A ta pe vecie, Katherine".

Da, îmi aminteam foarte bine scrisoarea aia blestemată! Doar eu i-am îndrumat mâna, încet şi anevoios, ca să o scrie, singura scrisoare pe care a scris-o vreodată în viața ei scurtă.

Dar, la final, fiind înainte de toate un om simplu, cu

pofte şi plăceri, Culpepper a mărturisit că a cedat cu cea mai mare îndărătnicie în faţa cererilor ei de amor şi s-a întâlnit singur cu Katherine. Cu toate acestea, se jura pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii că nu s-a petrecut niciodată nimic de natură trupească între ei doi şi că, deşi se gândiseră amândoi la asta, nu li s-a ivit niciodată ocazia potrivită. Aşadar, tot ce au făcut în momentele când s-au aflat împreună, neîntovărăşiţi, a fost să vorbească.

Iar eu, eu nu eram decât o doamnă de onoare care acţiona la porunca reginei, deşi am avertizat-o în nenumărate rânduri că avea să plătească scump de ar fi ieşit vreodată la iveală faptele ei neobrăzate. În ceea ce privea împerecherile trupeşti, am spus doar că, ţinând seama de toate lucrurile la care asistasem între ei doi, eram convinsă că legăturile dintre ei fuseseră mai mult decât prietenoase. Poate că am dat în vileag mai multe, când am avut stările mele de nebunie şi de rătăcire, dar pentru asta nu eram eu de vină. Dimpotrivă, în toată povestea asta, eu eram singura persoană cu adevărat nevinovată.

Henry Manox a fost adus şi el pentru a i se pune întrebări şi, desigur, şi-a susţinut nevinovăţia până la capăt, afirmând că nu a făcut niciodată altceva decât să-şi vâre mâna pe sub jupoanele lui Katherine.

— Dar adevăratul vinovat pentru întinarea firii ei neprihănite este Francis Derham! a declarat el plin de zel.

Şi, nefăcându-se vinovat decât pentru că s-a jucat cu păsărica unei doamne, a fost lăsat să plece, cu avertismentul că ar face bine să nu mai fie atât de îngâmfat pe viitor, ca nu cumva acea fată să ajungă cândva regina Angliei.

Francis Derham, cu trupul lui frumos sluţit, fără să fi fost nevoie, de trasul pe roată, a recunoscut de bunăvoie toate lucrurile despre care se vorbea că s-ar fi petrecut în trecut, aşa cum o făcuse dintotdeauna. A povestit că mai întâi au fost iubiţi, şi apoi soţ şi soţie, însă a jurat că, în ceea ce privea tocmeala lor, nu a mai avut niciodată alte

pretenții, odată ce Kat şi regele s-au căsătorit. Culpepper, susținea el, a fost cel care i-a luat apoi locul în inima reginei. Când a fost întrebat de ce nu l-a înştiințat pe rege de necinstea lui Katherine, acesta a răspuns că se afla în Irlanda când s-a petrecut căsătoria dintre cei doi. Şi, pe deasupra, de unde avea să ştie el ce îi spusese şi ce nu-i spusese Kat regelui? „Când eu eram soțul ei, mie îmi spunea totul!"

Chipeşul Roger Damporte, cel mai bun prieten al lui Derham, care o cunoscuse şi el pe Kat în nopțile sălbatice petrecute în Camera Slujitoarelor, a confirmat povestea lui Derham chiar şi după ce a fost tras pe roată şi i-au fost smulşi toți dinții din gură şi toate unghiile de la mâini şi de la picioare.

Toți vechii prieteni ai lui Kat din Camera Slujitoarelor au fost adunați şi interogați, şi au ieşit la iveală toate faptele şi fărădelegile lor neobrăzate din trecut. Au fost făcuți toți de ocară, şi toți şi-au îndreptat degetul acuzator înspre Katherine şi amanții ei, declarându-se complet nevinovați de orice li se imputa. „Nu era nici fata, nici nepoata şi nici sora mea", au susținut cu toții în cor. „Nu eram noi cei care răspundeam de ea!"

Nu-i aşa că eram toți demni de milă, de la primul şi până la cel din urmă?

Dar acum e prea târziu să mai descurcăm ițele adevărului şi ale minciunilor. Derham şi Culpepper sunt morți de trei luni deja. Au fost târâți la Tyburn pe 10 decembrie, amândoi cu trupurile lor frumoase slutite de trasul pe roată.

Derham, pentru că îi pasase regelui Henric, fără să ştie, bunurile lui folosite, a fost condamnat la moarte prin târâre, spintecare şi tăiere în patru, iar mădularul care şi-a petrecut atât de multe clipe intime între coapsele lui Kat i-a fost retezat şi aruncat în foc în fața ochilor, cât încă mai trăia.

Însă, în ultima clipă, amintindu-şi de blândețea cu care

îi îngrijise Culpepper piciorul beteag, Henric s-a lăsat înduplecat şi i-a preschimbat pedeapsa la o simplă decapitare.

Chiar şi acum, membrele putregăioase ale lui Derham stau atârnate în cele patru colțuri ale Londrei, cu trunchiul chiar în mijlocul oraşului. Capul însă îi putrezeşte, cenuşiu şi orb, cu ochii mâncați de corbi, alături de cel al lui Culpepper, sus în podul Turnului, pentru ca toți cei din barjele care trec pe dedesubt să poată privi în sus şi să vadă ce soartă îl aşteaptă pe cel care îndrăzneşte să-i pună coarne unui rege.

CAPITOLUL 43

Este 10 februarie 1542 şi sunt nevoită să părăsesc această temniță şi să merg în camerele reginei, locul unde a fost închisă Anne Boleyn atât înainte să fie încoronată regină, cât şi înainte de a fi osândită la moarte. Aici o voi aştepta pe Katherine. Vom rămâne împreună până în momentul morții, despre care jupânul Kingston mi-a spus că are să vină degrabă.

Am fost amândouă osândite la moarte prin Actul celor privați de orice drepturi. Nu am avut parte de nicio judecată – Henric îşi învățase deja lecția cu Anne Boleyn –, aşa că, de această dată, publicul nu a fost desfătat cu nicio mărturisire palpitantă sau ruşinoasă. Toate dovezile au fost prezentate tăcut şi discret înaintea Parlamentului, primindu-se verdictul aşteptat: „Vinovat".

La sosirea lui Katherine, ne-am privit una pe cealaltă cu mare grijă, cunoscându-ne amândouă mult prea bine nestatornicia, trădările, minciunile şi înşelătoriile. Apoi, scoțând un țipăt îndurerat, ea s-a aruncat în brațele mele, iar eu am îmbrățişat-o cu putere şi am iertat-o pentru tot ceea ce făcuse, cel puțin pentru moment.

Asta se întâmpla cu două zile în urmă.

Acum, ea plânge întruna şi încearcă zadarnic să se convingă pe ea însăşi, dar şi pe mine, că viețile ne vor fi cruțate. De fiecare dată când aude zgomot de paşi pe scări, se luminează la față şi aleargă la uşă, aşteptând bucuroasă ca mesagerul care va veni cu grațierea să îi readucă zilele de glorie. Îşi roade unghiile, îşi răsuceşte şi îşi şerpuieşte părul, şi se plimbă întruna cu degetele prin fuste şi mâneci, plângându-se necontenit că i-au luat toate podoabele şi gătelile, lăsându-i doar patru rochii simple, dintre care două sunt negre şi celelalte maronii.

— Îți spun că n-are să mă omoare, Jane! Doar mă iubeşte mai mult ca pe oricine! Nu sunt eu oare „Roza lui fără spini"?

— Nu, păpuşă, i-am spus cu sinceritate. Asta nu era decât o închipuire de-a lui. L-ai mințit, aşa cum s-a mințit şi el singur.

Dar Kat nu vrea să audă adevărul, ci stăruie cu încăpățânare în închipuirile ei, ca şi cum eu n-aş fi rostit niciun cuvânt până atunci.

— Îți spun că n-are să mă omoare, Jane! Doar mă iubeşte mai mult ca pe oricine. Ai să vezi. I-auzi! Sunt nişte paşi! Vezi? Vine un mesager!

Şi iarăşi fuge la uşă, aşteaptă, şi când vede că nu vine nimeni, îi piere orice speranță, doar ca să i se reaprindă din nou data viitoare, când mai aude paşi pe coridor.

În multele ore de gândire pe care le-am avut de când am ajuns în Turn, mi-a venit adesea întrebarea asta în minte: Poate oare iubirea să facă vreodată pe cineva cu adevărat fericit?

Caterina de Aragon l-a iubit pe Henric fără încetare şi din toată inima pentru mai bine de douăzeci de ani, doar ca să fie izgonită, în cele din urmă. Henric s-a lepădat repede de toată iubirea şi devotamentul ei, cu mult mai puțină părere de rău decât vreo gospodină atunci când îşi aruncă lăturile din oala de noapte pe fereastră, jos în stradă. Caterina a murit tânjind după Henric până în ultima clipă, făgăduindu-i că el era cel pe care îl dorea cel mai tare, în vreme ce Henric s-a grăbit numaidecât să îmbrace veşminte aurii, ca să-i sărbătorească moartea.

Anne Boleyn, duşmanul meu de moarte, l-a fermecat şi l-a subjugat pe rege vreme de şapte ani. El a schimbat orânduirea lumii ca să o poată lua de nevastă şi să o aducă în patul său, doar ca să o omoare la final, când patima lui măreață şi mistuitoare s-a stins, lăsând loc urii.

Jane Seymour a fost cea de-a treia femeie din viața lui Henric care i-a purtat inelul pe deget, dar a iubit-o el oare cu adevărat, sau a iubit-o doar ca pe leacul care te scapă de o otravă nimicitoare? A murit înainte ca adevărul să-şi dea jos masca şi să-şi arate adevărata față.

Kat susținea că nu crede în iubire. Probabil, pentru ea, totul a fost un joc, dar a venit şi rândul ei să fie jucată pe degete de bărbații cu care se întovărăşea în acest joc: Manox, Derham, Culpepper şi neştiutorul de Henric. Era un fluture fluşturatic şi frumos, care nu era sortit să trăiască prea mult. Ca să spun adevărul, n-am putut niciodată să mi-o închipui pe Katherine la bătrânețe.

Iar eu l-am iubit cu toată ființa mea pe George Boleyn. L-am iubit atât de tare, încât erau clipe când ajungeam să-l urăsc pentru că-l iubeam aşa de tare.

Iar George… George nu a iubit niciodată pe nimeni cum a iubit-o pe Anne. Unul reprezenta pentru celălalt iubirea vieții lui. Anne nu a iubit niciodată alt bărbat aşa cum l-a iubit pe fratele ei. El a preferat să citească acea întrebare blestemată cu voce tare pentru că era cea mai sigură cale spre eşafod. „Nu-mi pot imagina viața fără ca tu să faci parte din ea", l-am auzit eu spunându-i, cu urechile mele, când i-a explicat de ce îşi aruncase propria viață pe apa sâmbetei. S-a osândit la moarte pentru Anne, şi ştiu că şi ea ar fi făcut la fel pentru el.

Aşadar, mă întreb din nou: Poate oare iubirea să facă vreodată pe cineva cu adevărat fericit? Privind înapoi, nu există măcar o singură poveste fericită în toată această mare de îndrăgostiți! Există pasiune, da, şi fast, şi fanfaronade, dar fiecare istorisire în parte se termină în sânge şi lacrimi. Henric este singurul care dăinuie, el este singurul care va merge mai departe şi va încerca, poate, iubirea încă o dată, dacă ştie măcar ce înseamnă iubirea cu adevărat. Cine va fi soția cu numărul şase, mă întreb eu oare; povestea ei se va sfârşi la fel, în sânge şi lacrimi? Eu nu voi mai fi aici ca să văd. Zilele mele ca doamnă de onoare sunt aproape pe sfârşite. Acum nu mai aştept decât securea călăului, care îmi va curma viața.

Suntem în noaptea zilei de doisprezece, şi mâine, după cum spune jupânul Kingston, vom muri amândouă.

Kat are o cerință cât se poate de neobişnuită. Îşi doreşte ca butucul de lemn pe care i se va reteza capul să

fie adus aici, în cameră, ca să poată repeta cum să îngenuncheze şi să-şi culce capul pe el cu grație.

— Vreau să am o moarte frumoasă, ca verişoara mea Anne, spune ea.

Jupânul Kingston are chef să-i facă pe plac, aşa că în vreme ce aşteptăm sosirea butucului, ea fredonează cântecele şi se plimbă în sus şi în jos, întrebând nehotărâtă pe care din rochiile ei negre, ambele la fel de ordinare, să o poarte la întâlnirea cu Moartea.

Acum că butucul a fost adus sus, se tot uită la el de ceva vreme. Apoi, trupul începe să i se cutremure şi îi dau lacrimile.

— Mor ca soție a regelui, dar aş prefera să mor ca soție a lui Culpepper! se tânguieşte ea, înainte de a cădea în genunchi şi de a uda butucul din lemn cu lacrimile ei.

O privesc liniştită cum i se arcuieşte spatele şi i se zdruncină umerii de atâta suspinat, dar curios este că toate acestea mă lasă de-a dreptul rece.

Ea este ca un hoț care nu se căieşte deloc pentru faptul că a furat, ci doar pentru că a fost prins şi trebuie să îndure pedeapsa cuvenită. Şi îndrăznesc să spun că şi Culpepper a înfruntat moartea crezând întocmai aceleaşi lucruri.

Numai din vina lui Katherine ne aflăm aici, în ciuda vocilor batjocoritoare ce se aud din umbre şi din pereți, care vorbesc despre Dreptate şi Pedeapsă Cerească. „Cine seamănă vânt culege furtună!” Dar eu nu am semănat niciun vânt! Nu eu sunt de vină! Adevărul este ineluctabil, Katherine e de vină pentru că suntem amândouă osândite la moarte. Dar dacă trebuie să arăt cu degetul acuzator înspre cineva, atunci trebuie să merg mult înapoi, la o vreme când Katherine nici măcar nu se născuse, la cea care a început toate acestea, la cea pe umerii căreia stă toată răspunderea.

Dacă nu era Anne, sunt convinsă că George m-ar fi iubit. Dacă nu era Anne, aş fi avut cu siguranță o fiică a mea pe care să o iubesc, şi nu ar fi trebuit să mă prefac

că târfulița aia desfrânată de Kat era a mea şi, din iubire pentru ea, să fac toate gesturile acelea necugetate. Dacă nu era Anne, George nu ar fi fost osândit la moarte, ci, vai, cât de mândru ar fi fost să aibă o soție atât de iubitoare, de credincioasă şi de ascultătoare! Dar Anne a existat totuşi, şi ea este cea care mi-a distrus viața. Din cauza ei, căsnicia mea a fost încheiată încă înainte de a începe. Ea m-a distrus pe mine, aşa că nu regret faptul de a fi ajutat şi eu la distrugerea ei. Chiar dacă mâine trebuie să mor, şi Cranmer mă îndeamnă să îmi eliberez conştiința ca să pot primi iertarea păcatelor, ăsta e singurul lucru de care nu mă căiesc! M-am răzbunat şi mi-am plătit toate datoriile!

Kat doarme acum, cu capul cuibărit pe butuc – ce pernă dură şi macabră! –, vlăguită de atâta mâhnire şi speranță deşartă, acum stinsă la fel ca iubirea lui Henric pentru ea.

Dar eu nu vreau să dorm, ci vreau să îmi petrec ultima noapte trează, căci George e cu mine acum. Şi am atât de multe să-i spun. Vreau să ştie că deşi nu a rămas din el decât o nălucă fără cap şi fără inimă, care iese din pereții temniței mele ca să mă chinuiască, încă îmi mai însufleţeşte viața.

Îl rog să vină şi să se aşeze lângă mine, şi să mă lase să-i povestesc despre un vis pe care îl am; este cel mai valoros vis al meu, speranța pe care o prețuiesc mai presus de orice. Dar el mă refuză. Şi totuşi, am să-i povestesc visul. În curând vom avea destulă vreme, o veşnicie, să stăm unul lângă celălalt, ținându-ne de mână, aşa cum nu am făcut-o niciodată în timpul vieții.

Am acest vis de foarte mulți ani. Visez că atunci când voi sta smerită înaintea lui Dumnezeu, El îl va chema pe George să stea lângă mine. Şi apoi ne va ierta pe amândoi, pentru tot ce am făcut, pentru toate slăbiciunile, metehnele, greşelile, lipsurile, mici şi mari, şi pentru toate hotărârile greşite pe care le-am luat. Vom

sălăşlui împreună fericiți în ceruri, dăinuind în iubire veşnică, şi vom fi, în sfârşit, soț şi soție, aşa cum eram hărăziți să fim, dar cum nu am fost niciodată în timpul vieții. În toată această vreme, Anne Boleyn se perpeleşte în groapa învăpăiată a iadului, fiind pe vecie întoarsă încet pe suliță de către un drac ce râgâie flăcări şi trage vânturi sulfuroase, iar diavolul priveşte amuzat soarta ce i-a fost dată metresei sale. Este un vis care sper din tot sufletul că se va îndeplini când sufletul meu îşi va lua zborul de pe această lume.

Dar ce ar trebui să le spun celor care au venit în fața eşafodului ca să mă vadă murind? Asta este ceea ce mă îngrijorează şi mă încurcă cel mai tare. Nu mă voi putea inspira, pentru cea din urmă cuvântare, din cea a lui George – spune el –, şi nici acea târfa de Anne nu vrea să mă ajute, deşi amândoi ştiu că nu mă pricep la vorbe, ca ei. Va trebui, aşadar, să fac totul de una singură.

Să spun eu oare ceea ce se aşteaptă de la mine? Să spun asta, George? Să spun:

— Dumnezeu a îngăduit să îndur această moarte ruşinoasă drept pedeapsă pentru că am fost părtaşă la moartea soțului meu, când l-am învinuit pe nedrept de a o iubi pe sora lui, regina Anne Boleyn, în mod incestuos. Şi pentru asta merit să mor. Dar nu mă fac vinovată de nicio altă crimă!

Îți place, George? Nu, normal că nu vorbesc serios! Mai puțin poate faptul că nu mă fac vinovată de nicio crimă, în rest totul e o minciună! Dar să spun totuşi asta doar de dragul tău, George? Vezi tu, dragul meu, cât de mare este iubirea mea pentru tine? Sunt pregătită să mor cu minciuna pe buze, să îți spăl reputația şi să mi-o întinez pe a mea, totul numai din iubire pentru tine!

Nădăjduiesc să am o moarte bună; încerc din răsputeri să fiu tare. Ce bine ar fi totuşi dacă George şi Anne ar înceta odată să mai râdă de mine! Li se pare aşa de amuzant că, după ce Henric şi-a acuzat pe nedrept una dintre soții de adulter, acum are una care chiar este

vinovată, şi că eu, dat fiind că am ajutat să fie trimişi la moarte oameni nevinovați, cu mărturia mea răutăcioasă şi mincinoasă, trebuie să îndur acum aceeaşi soartă. Pedeapsa cerească! Dreptatea! Cine seamănă vânt culege furtună! Vai, cât de tare îmi doresc să tacă odată cu toții din gură! Nu mă pot linişti câtă vreme ei râd şi mă batjocoresc în felul ăsta! Vai, cum răsună râsetele lor! E uimitor că nu le mai aude nimeni altcineva! Dar când îi întreb de ce, se dau toți de lângă mine, cu o privire precaută în ochi. Aş încerca să mă surzesc cu un ac sau cu o andrea, dar Lady Kingston a avut grijă să le ia pe toate de lângă mine. Când mănânc, trebuie să sorb supa ca o țărancă, şi carnea soseşte deja tăiată, ca şi cum aş fi un țânc. Nu-mi dau voie să păstrez nici măcar o lingură! Chiar şi când scriu aceste rânduri, trebuie să fie mereu cineva de față, ca să aibă grijă să nu încerc să fac vreo fărădelege, cum ar fi să beau cerneala sau să încerc să-mi înțep timpanele cu condeiul. Da, sunt foarte tentată să fac asta, chiar dacă vârful condeiului este tocit, dar s-ar putea să-şi facă totuşi treaba şi să-mi ofere mult râvnita pauză de la tot acest zgomot pe care îl fac spiritele osândiților. Căci nu mai pot îndura să-i aud cum râd de mine! Oare când se vor termina toate astea?

13 februarie 1542

La şapte dimineața, în acea zi friguroasă de februarie, Katherine Howard, mult prea vlăguită ca să poată vorbi sau sta în picioare, a fost condusă spre eşafod, cerşind îndurare până în ultima clipă. Pentru cea de-a cincea nevastă a lui Henric nu a fost adus niciun călău francez, ci doar călăul englez, cu securea lui. Ea a ținut o scurtă cuvântare în care l-a implorat pe rege să o ierte, şi a recunoscut că merita să moară. A îngenuncheat apoi înaintea butucului de lemn şi şi-a plecat capul pe el.

Lady Jane Rochford a fost trimisă la moarte imediat după Katherine. Cei care au fost de față sunt de părere că nu era „în toate mințile". În drumul ei spre eşafod, a vorbit întruna de una singură cu nişte năluci pe care doar ea putea să le vadă şi să le audă. Înainte de a îngenunchea pe şipcile de lemn ale eşafodului, încă ude cu sângele lui Katherine, a spus câteva cuvinte de adio.

Rămăşițele lui Katherine Howard şi ale lui Lady Jane Rochford au fost îngropate sub capela Saint Peter ad Vincula, lângă cele ale lui Anne, George Boleyn şi ale prietenilor care au murit împreună cu ei.

IUBIRI ȘI DESTINE

Viețile celor mai faimoase femei din istorie, cu iubirile, visurile și pasiunile lor

Nicicând în istoria Angliei nu a existat o femeie mai dorită de un rege. Tânără și pasională, cu maniere alese deprinse la eleganta curte a Franței, Anne Boleyn trezește interesul lui Henric al VIII-lea, care se îndrăgostește nebunește de ea. Fiindcă Anne refuză să-i devină metresă, regele cere o dispensă papală pentru a se despărți de Caterina de Aragon, iar când aceasta îi este refuzată, recurge la o măsură extremă – scoate Biserica anglicană de sub autoritatea de la Roma. Pe cât de aprigă este pasiunea regelui, pe atât de vulnerabilă devine Anne când nu reușește să-i ofere moștenitorul dorit. Mai ales că, la curtea Angliei, de la tron la eșafod nu e decât un pas...

Autoare britanică de succes, Brandy Purdy și-a cucerit publicul cu povestea marilor iubiri din istoria Angliei. A publicat, de asemenea, *The Confession of Piers Gaveston*, *The Queen's Pleasure*, *The Queen's Rivals* și *The Boleyn Bride*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-606-741-350-6
9 786067 411508

Alma

{1} Crăciun (n. red.)

{2} Una dintre variantele de pronunție ale numelui Boleyn, aici cu sens peiorativ. (n. red.)

{3} Sărbătoare populară de primăvară, ținută la 1 mai. (n. red.)